

ДЖ. Р. УОРД

БРАТСТВОТО НА ЧЕРНИЯ КИЖАЛ

КНИГА ТРЕТА

ПРОБУДЕНА
ЛЮБОВ

ДЖ. Р. УОРД ПРОБУДЕНА ЛЮБОВ

Част 3 от „Братството на черния кинжал“

Превод от английски: Силвия Желева, 2010

chitanka.info

БЛАГОДАРНОСТИ

С огромна благодарност на читателите на „Братството на черния кинжал“, както и с почитания към мобилните телефони.

Благодаря много на: Карън Солъм, Кара Сезар, Клер Зайън, Кара Уелш, Роуз Хилиард.

Благодаря на най-добрия зъболекарски екип на света: д-р Робърт Н. Ман, д-р Ан Блеър Скот А. Нортън и д-р Кели Айхлер, както и на техния ненадминат персонал.

Както винаги, с благодарност към моя изпълнителен комитет: Сю Крафтън, д-р Джесика Андерсън и Бетси Вон.

С любов на моето семейство.

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ

Братството на черния кинжал — отлично тренирани вампири-воини, които защитават вида си от Обществото на лесърите. В резултат на селекция в рамките на расата, братята притежават огромна физическа и психическа устойчивост, както и способността за бързо оздравяване. Повечето от тях не са кръвни братя, приемат се официално в братството по предложение на членовете му. Агресивни, самоуверени и потайни по природа, те съществуват отделно от цивилните вампири и рядко контактуват с представители на другите класи, освен когато трябва да се хранят. За тях се разказват легенди и са на особена почит в света на вампирите. Могат да бъдат убити само при много тежко нараняване, например ако получат огнестрелна рана или бъдат проведени в сърцето.

вампир — вид, различен от хомо сапиенс. Вампирите трябва да пият кръвта на противоположния пол, за да живеят. Човешката кръв им помага да оцелеят, но силата им скоро се изчерпва. След преобразуването си, което настъпва към двадесет и петата им година, те не могат да излизат на слънчева светлина и трябва редовно да пият кръв. Вампирите не могат да „превръщат“ човешки същества във вампири чрез ухапване или преливане на кръв, но могат да създадат поколение при връзка с човек, което се случва рядко. Вампирите притежават способността да се дематериализират по желание, но трябва да са спокойни и концентрирани и не трябва да носят нищо тежко със себе си. Могат да изтриват спомените на хората, докато са в краткотрайната им памет. Някои вампири са в състояние да четат мисли. Продължителността на живота им е повече от хиляда години, понякога живеят дори по-дълго.

глимера — основното ядро на аристокрацията, което може да се сравни, грубо и само донякъде, с английското кралско семейство.

Гробницата — Свещената гробница на Братството на черния кинжал. Използва се като място за ритуали и хранилище за керамичните урни на лесърите. Ритуалите включват въвеждане в братството, погребения и дисциплинарни наказания на братята. Никой не може да влиза в нея, освен членовете на братството, Скрайб Върджин и кандидатите за членство на братството.

двуборство — конфликт между двама мъжки вампири, които се съревновават за правото да бъдат избрани за съпруг.

доген — член на класата на прислужниците в света на вампирите. *Догените* имат стари, консервативни традиции в обслужването на по-високопоставените от тях и спазват строг етикет по отношение на облеклото и поведението си. Могат да излизат през деня, но остаряват сравнително бързо. Продължителността на живота им е около петстотин години.

Избраниците — жени-вампири, обучени да служат на Скрайб Върджин. Представителки на аристокрацията, въпреки че са се отдали по-скоро на духовен, отколкото на светски живот. Почти не общуват с мъжете вампири, но могат да се отдават на воините по нареждане на Скрайб Върджин, за да се размножава кастата им. Имат способността да предсказват бъдещето. В миналото са задоволявали нуждите от кръв на членовете на братството, но братята са изоставили тази практика.

изолация — статут, налаган от краля на жена-вампир, в резултат на молба до него, отправена от семейството на въпросната жена-вампир. Постава я под попечителство и тя трябва да се подчинява безпрекословно на своя *попечител*, който обикновено е най-

възрастният мъж в семейството. В този случай, нейният *попечител* има законното право да определя всички аспекти на живота ѝ и да ограничи контактите ѝ със света — всички или само някои от тях.

кръвен роб — вампир от мъжки или женски пол, принуден да задоволява нуждите от кръв на друг вампир. Практиката да се държат кръвни роби почти е изчезнала, макар и да не е обявена за незаконна.

лесър — човек без душа, който преследва и унищожава вампирите, член на Обществото на лесърите. За да бъде убит, *лесърът* трябва да бъде прободен в гърдите, иначе е безсмъртен. *Лесърите* не се хранят, не пият нищо и са импотентни. След време косата, кожата и ирисите им губят пигментацията си, докато станат руси, без капка цвят на лицето и с бледи очи. Излъчват миризма на бебешка пудра. След като бъдат въведени в обществото от Омега, всеки от тях получава керамична урна, в която е поставено сърцето му, след като е било извадено.

лийлан — гальовна, ласкава дума, която може да се преведе като любим, любима.

мамен — майка. Използва се едновременно като съществително нарицателно и като обръщение, показващо обич и привързаност.

нала (ж.р.) или *налум* (м.р.) — дума, която показва силни чувства. Означава „любима“ или „любим“.

Небитието — царство, където времето не съществува. Там мъртвите отново се събират с близките си и преминават във вечността.

Обществото на лесърите — орден на убийци, създаден от Омега за унищожаване на расата на вампирите.

Омега — зло мистично същество, чиято цел е унищожението на вампирите поради ненавистта му към Скрайб Върджин. Живее в свят извън времето и притежава огромна власт, но не и съзидателна сила.

период на нужда — период, през който жената вампир е фертилна и който обикновено продължава два дни. През този период жената изпитва силно сексуално желание. Той настъпва около пет години след преобразяването на жената и след това се повтаря през десет години. Всички мъжки вампири реагират, ако са край жена-вампир в период на нужда. Този период може да бъде опасен, конкуриращите се мъже влизат в конфликт и се бият помежду си, особено ако жената няма партньор.

пирокант — понятие за обозначаване на слабото място на вампира, неговата ахилесова пета. Тази слабост може да бъде вътрешна, например пристрастяване, или външна, например обичан човек.

попечител — настойник на непълнолетен индивид. Има различни степени *попечители*, като най-мощните са назначените за такива на жени-вампири в изолация.

преобразяване — критичен момент в живота на вампирите, когато влизат в зрелост. От този момент нататък те трябва да пият кръв от противоположния пол, за да живеят, и не могат да понасят слънчевата светлина. Обикновено настъпва към средата на двадесетте години на индивида. Някои вампири не оцеляват след преобразяването, особено мъжките. Преди преобразяването си вампирите са физически слаби, в сексуално отношение са неактивни и неотзивчиви и не могат да се дематериализират.

претранс — вампир от времето преди неговото преобразяване.

принцепс — най-високото стъпало на вампирската аристокрация, по-висши по ранг

са само членовете на Първото семейство и Избраниците на Скрайб Върджин. Титлата се получава по рождение, тя не се дава.

Първото семейство — кралят и кралицата на вампирите, както и техните деца, ако имат такива.

райт — ритуал, чрез който се удовлетворява нечия накърнена чест. Ако извършването му бъде прието от двете страни, оскърбеният избира оръжието и нанася удар на оскърбителя, който го приема, без да се защитава.

разплата — акт на смъртно отмъщение, извършвано обикновено от мъжки вампир, заради своята възлюбена.

симпат — един от подвидовете във вампирската раса, който се характеризира със способността и желанието да манипулира чувствата на другите (с цел обмен на енергия). През различни исторически периоди те са били подлагани на неправди и гонения, а в определени такива дори са били подложени на изстребление от страна на вампирите. Вече са почти на изчезване.

Скрайб Върджин — мистична сила, тя е съветник на краля, пази архивите на вампирите и раздава привилегии. Съществува в свят извън времето и притежава огромна власт. Била е способна на един-единствен съзидателен акт, който е използвала, за да създаде вампирите.

тали — дума, която показва добри и нежни чувства и може свободно да се преведе като „мила“ или „скъпа“.

трейнър — дума, която се използва между двама мъже. Може да се преведе свободно като „многообичан приятел“.

уокър — индивид, върнал се в царството на живите от Небитието. Към тях се отнасят с огромно уважение, почитани са заради мъките, които са преживели.

уорд — еквивалент на кръстник или кръстница на определен индивид.

хелрен — вампир от мъжки пол, бракосъчетан с жена-вампир. Мъжете вампири могат да имат брак с повече от една жена.

шелан — вампир от женски пол, бракосъчетана с мъжки. Женските вампири обикновено имат само по един партньор, защото мъжките вампири строго охраняват своята територия.

ВОИНИТЕ ОТ БРАТСТВОТО НА ЧЕРНИЯ КИНЖАЛ:

Рот (Wrath) — *гняв*

Тормент, Топ (Tohrment) — *страдание*

Рейдж (Rhage) — *ярост*

Зейдист, Зи (Zhadist) — *садист*

Вишъс, Ви (Vishous) — *порочен*

Фюри (Phury) — *моц*

— По дяволите, Зейдист! Не скачай...

Гласът на Фюри едва се чу заради шума от сблъсъка пред тях. Думите му обаче не успяха да спрат брата му близък да изскочи от кадилака, макар да се движеше с осемдесет километра в час.

— Ви, той е навън! Обърни колата!

Рамото на Фюри се удари в страничния прозорец при обратния завой. Светлината от фаровете улови Зи, който се търкаляше като топка по покрития със сняг асфалт. Части от секундата по-късно той скочи на крака и хукна с невиджана бързина към пушещия смачкан седан, чийто капак в момента беше украсен със ствола на повалено борово дърво.

Без да изпуска брата си близък от поглед, Фюри протегна ръка към колана. *Лесърите*, които преследваха чак до тук, до покрайнините на Колдуел, може би току-що бяха сложили край на пътуването си, победени от законите на физиката, което обаче не означаваше, че са извадени от строя. Копелетата бяха изключително издръжливи.

Кадилакът спря, Фюри отвори рязко вратата и протегна ръка към „Беретата“ си. Не знаеха колко *лесъри* има в колата, нито с какво оръжие разполагат. Враговете на вампирската раса се движеха на групи и винаги бяха въоръжени. *По дяволите!* Трима от белокосите убийци изскочиха навън. Изглежда, само шофьорът беше замаян от удара.

Неравното съотношение на силите не разколеба Зи. Като самоубийствен маниак, какъвто си беше, се втурна към тримата *лесъри*, въоръжен единствено с черния кинжал в ръката си.

Фюри прекоси шосето като хала. Чуваше тежките и бързи стъпки на Вишъс зад себе си. Обаче се оказа, че от тях двамата въобще няма нужда.

Докато снежинките се въртяха тихо във въздуха, изпълнен със сладникавото ухание на борови дървета, но примесен с тежкия мирис на изтичащия от смачканата кола бензин, Зи се справи и с тримата *лесъри* единствено с помощта на кинжала си. Срязва коленните им сухожилия, за да не могат да побегнат, счупи ръцете им, за да не се съпротивляват, и влачейки ги грубо по асфалта, ги подреди в редица, сякаш бяха зловещи кукли.

Всичко това му бе отнело не повече от четири минути и половина, включително бе успял да вземе и личните им карти. След което Зейдист се спря, за да си поеме дъх. Сведе поглед към черната кръв, която образуваше грозно петно върху белия сняг, а от раменете му се издигаше пара, подобно на нежна мъгла, подхваната от вятъра.

Фюри прибра „Беретата“ обратно в кобура на бедрото си и усети, че му се повдига, сякаш е погълнал огромно количество мазнина от пържен бекон. Потри гърдите си и погледна първо вляво, а след това — вдясно. По това време на нощта по шосе 22 цареше мъртво спокойствие, което бе нещо обичайно за отдалечените от Колдуел райони. Бе малко вероятно да има свидетели на събитието. Сърните не се брояха.

Знаеше какво ще последва. Изобщо не се и опита да го предотврати.

Зейдист коленичи над един от *лесърите*. Белязаното му лице бе изкривено в гримаса на омраза, завинаги обезобразената му горна устна бе дръпната назад и оголила кучешките му зъби, по-дълги от тези на тигър. С бръснатата си глава и хлътналите скули приличаше на самата смърт и като нея работеше еднакво добре и в студа. Само по черно поло и свободни черни панталони, той носеше повече оръжия по себе си, отколкото дрехи. Кръстосаните ножници, отличителна черта на Братството на черния кинжал, бяха пристегнати отпред на

гърдите му, а още два ножа бяха привързани към бедрата му. Носеше също и колан, в който бяха затъкнати два пистолета „Зиг Зауер“. Не че някога използваше деветмилиметровите пистолети. Когато убиваше, предпочиташе да го прави с ръцете си. Всъщност това бяха единствените моменти, когато въобще се доближаваше до някого.

Зи сграбчи *лесъра* за реверите на коженото му яке, повдигна горната половина на тялото му от земята и приближи лицето си плътно до неговото.

— Къде е жената? — Не последва отговор, а само злобен смях и Зейдист стовари юмрук във физиономията му. Звукът, като от прекършен клон, отекна рязко сред дърветата. — Къде е жената?

Присмехулната усмивка на убиеца толкова вбеси Зи, че той се превърна в нещо като малък полярен кръг. Въздухът около тялото му се намагнитизира и стана по-студен от нощта. Около него вече не се забелязваха снежинките, като че ли се разпадаха от силата на гнева му.

Фюри дочу как нещо тихо прошумоля и хвърли поглед през рамо. Вишъс палеше една от ръчно свитите си цигари и в оранжевото кръгче светлина попаднаха татуировката на лявото му слепоочие и козята му брадичка.

Като чу отново характерния звук от удар с юмрук, Ви всмукна дълбоко от цигарата и отклони погледа на диамантените си очи встрани.

— Добре ли си, Фюри?

Не, не беше. Агресивната природа на Зи бе прословута, но напоследък бе толкова брутален, че бе трудно да бъде наблюдаван в действие. Неговата най-тъмна същност, лишена от душа, се развихряше с пълна сила, откакто Бела бе отвлечена от *лесърите*.

Все още не я бяха намерили. Братята не разполагаха с никаква информация, която да ги отведе при нея. Въпреки безмилостната техника за разпит на Зи.

Самият Фюри бе тотално съсипан след отвлечането. Познаваше Бела отскоро, но тя бе така красива, изискана и от висшата аристокрация! Макар че за него бе нещо повече от благородно потекло. Много повече. Тя бе успяла да разколебае клетвата му за безбрачие, да стигне до мъжа, който се криеше под външната му твърдост, да го развълнува дълбоко. Желаяше да я открият така отчаяно, както и Зейдист, но след шест седмици вече бе изгубил вяра, че е жива. *Лесърите* измъчваха вампирите, за да изтръгнат от тях информация за братството, но както всички цивилни, тя знаеше съвсем малко за братята. Със сигурност вече я бяха убили.

Единствената му надежда бе, че не е търпяла дни наред адски мъчения, преди да премине в Небитието.

— Какво сторихте на жената? — изръмжа Зейдист на следващия убиец. Когато единственият отговор, който получи, бе: „Върви по дяволите!“, Зи захапа копелето в стил Майк Тайсън^[1].

Никой от братството не разбираше защо Зейдист изобщо го е грижа за изчезналата жена. Той бе известен с омразата си към жените... по дяволите, дори се страхуваха от него заради тази негова черта. Всички се питаха защо Бела има някакво значение за него. Но от друга страна, никой, дори Фюри, неговият близък, не можеше да предвиди реакциите му.

Ехото от свирепите действия на Зи прорязваше тишината в усамотената гора. Дори Фюри чувстваше как се пропуква под такава настойчивост, но *лесърите* оставаха силни и не издаваха никаква информация.

— Не знам още колко ще издържа — каза той тихо.

Освен мисията на братството да защити расата на вампирите от *лесърите*, Зейдист бе единственото значимо нещо в живота му. Всеки ден Фюри спеше сам, ако въобще спеше. Храната не му доставяше особено удоволствие. За жени и дума не можеше да става, тъй като бе дал клетва за въздържание. И всяка секунда се тревожеше в какво ли ще се забърка Зейдист и кой ли ще пострада от това. Чувстваше се сякаш умира от хиляди прободни рани, докато кръвта му бавно изтича. Беше се превърнал в мишена за насъбралото се желание да убива на своя брат-близък.

Облечената в ръкавица ръка на Ви го стисна за гърлото.

— Погледни ме, приятелю.

Фюри се подчини и трепна. Лявото око на брата — онова, около което бе татуировката — се разширяваше все повече и повече и накрая се превърна в черна бездна.

— Вишъс, не... Аз не...

По дяволите! В момента не искаше да чуе нищо относно бъдещето си. Не знаеше как би могъл да се справи с факта, че нещата могат единствено да се влошат.

— Снегът пада бавно тази вечер — каза Ви и погали с палец сънната му артерия.

Фюри премигна и го обзе странно спокойствие. Пулсът му се забави.

— Какво?

— Снегът... Пада толкова бавно.

— Да... Да, така е.

— А тази година падна много сняг, нали?

— Хм... да.

— Да... много сняг, а ще има и още. Тази вечер. Утре. Следващия месец. Пада, когато и където пожелае.

— Точно така — каза Фюри тихо. — Няма начин да го спреш.

— Не и ако не си самата земя. — Палецът спря движението си. — Братко мой, ти никак не ми приличаш на земята. Няма да го спреш. Никога.

Последваха серия от изпуквания и проблясвания на светлина, когато Зи пробуждаше *лесърите* в гърдите и телата им се разпадаха. После се чуваше само съскането на радиатора на разбития автомобил и тежкото дишане на Зейдист.

Той се надигна от почернялата земя като привидение, кръвта на *лесърите* се стичаше по лицето и ръцете му. Около него се бе образувала аура на насилие, която караше сцената зад него да трепти.

— Ще слеза в града — каза и избърса острието на кинжала си в бедрото, — за да потърся още от тях.

Преди да излезе отново на лов за вампири, господин О. извади пълнителя на деветмилиметровия си „Смит & Уесън“ и надникна в цевта. Оръжието трябваше отдавна да бъде почистено, както и „Глок“-ът му. Имаше и други неща, които трябваше да свърши, но само пълен идиот не би се погрижил за пистолетите си. Оръжията на *лесърите* трябваше винаги да бъдат безупречно поддържани. Братството на черния кинжал не беше мишена, към която можеш да се отнесеш небрежно.

Прекося центъра за въздействие и огледа масата за аутопсии, която използваша за работа. Постройката, в която имаше една-единствена стая, нямаше изолация и подова настилка, но поне вятърът не проникваше вътре, тъй като нямаше прозорци. Имаше легло и

душ. Нямаше тоалетна и кухня, защото *лесърите* не се хранеха. Сградата бе построена само преди месец и половина и все още миришеше на прясно дърво. Усещаше се още и миризмата на керосин, който използваша за отопление.

Единствено рафтовете бяха напълно завършени и заемаха цяла стена с дължина от дванайсет метра, от пръстения под до таванските греди. Инструментите им бяха грижливо и спретнато подредени върху рафтовете: ножове, менгемета, клещи, чукове, електрически триони. Имаха всичко, което би могло да изтръгне викове от нечие гърло.

Сградата не беше предвидена само за мъчения. Служеше и за затвор на пленниците. Бе истинско предизвикателство да задържиш вампирите в плен, защото можеха да се дематериализират, ако успееш да се успокоят и концентрират. Стоманата им пречеше да извършат това, но клетка с решетки нямаше да предпази кръвопийците от слънчевата светлина, а не бе практично да се построи цяла стая от здрава стомана. Чудесна работа обаче вършеше канализационна тръба от гофриран метал, забита вертикално в земята. Или три такива, какъвто бе случаят.

О. силно се изкушаваше да надникне в тези приспособления за задържане на вампирите, но знаеше, че ако го направи, няма да може да се върне отново към работата си. А трябваше да изпълнява и квоти. Да бъдеш вторият по ранг в Обществото на лесърите, имаше своите предимства, като например фактът, че му бяха поверили управлението на това местенце. Но ако искаше да запази своята относителна свобода на действие, трябваше да има адекватно поведение.

Коего означаваше да се погрижи за оръжието си дори когато предпочита да свърши нещо друго. Отмести встрани комплекта за първа помощ, грабна кутията, в която бяха всички необходими неща за почистване на оръжието, и придърпа един стол до масата за аутопсии.

Единствената врата на стаята се отвори, без да се почука. О. хвърли гневен поглед през рамо, но като видя влезлия, скри раздразнението си. Господин Х. не бе добре дошъл, но едва ли можеше да му забрани достъп. Дори само заради чувството за самосъхранение.

Застаналият под голата крушка водач на *лесърите* не бе желан противник, ако искаш да останеш цял и невредим. Бе висок близо два метра и имаше телосложението на автомобил: квадратно и солидно. И като всички членове на обществото, прекарал дълго време в него, бе избледнял. Бялата му кожа не можеше да почернее от слънцето, нито пък да бъде обрулена от вятъра. Косата му имаше цвета на паяжина. Очите му бяха светлосиви като забуленото в облаци небе и също толкова мрачни и безизразни.

С нехайна крачка господин Х. започна да оглежда мястото — не преценяваше как са подредени нещата, а търсеше нещо.

— Казаха ми, че току-що си хванал нов цивилен.

О. остави парцала за почистване и преброи наум колко оръжия висят в момента по тялото му. Нож на дясното бедро. „Глок“ отзад на кръста. Искаше му се да разполагаше с повече.

— Залових го в центъра на града, пред „Зироу Сам“, преди около четирийсет и пет минути. В една от тръбите е, тъкмо се свестява.

— Добра работа.

— Планирам ново излизане. Веднага.

— Така ли? — Господин Х. спря пред рафтовете и взе назъбен ловджийски нож. — Знаеш ли, чух нещо доста обезпокоително.

О. запази мълчание и премести ръка по-близо до дръжката на ножа.

— Няма ли да ме попиташ какво е то? — каза водачът на *лесърите* и отиде до трите забити в земята тръби. — А може би вече знаеш тайната?

О. погали с длан ножа, докато господин Х. се бавеше над металните капаци, покриващи тръбите. Не даваше и пет пари за първите двама пленници. Обаче третият бе единствено негов.

— Няма свободни места ли, господин О.? — С върха на ботуша побутна въжетата, които изчезваха в дупката. — Мислех, че си убил двамата, след като си разбрал, че нямат какво да кажат.

— Да.

— Така че с цивилния, когото си заловил тази вечер, трябва да имаш една свободна тръба. А се оказва, че няма свободно място...

— Залових и друг.

— Кога?

— Снощи.

— Лъжеш. — Господин Х. изрита встрани капака на третата тръба.

Първият импулс на О. бе да скочи на крака, да направи две бързи крачки и да забие ножа в гърлото на господин Х. Обаче нямаше да успее да стигне толкова далеч. Водачът на *лесърите* притежаваше способността да парализира подчинените си. Трябваше само да ги погледне.

И така, О. не помръдна, но трепереше от усилието да остане на мястото си.

Господин Х. извади фенерче от джоба си, включи го и насочи лъча светлина в дупката. Оттам се чу приглушен вик и очите му се ококориха широко.

— *Господи*, това наистина е жена! Защо не съм уведомен за това, по дяволите?

О. бавно се изправи. Ножът висеше на бедрото му, скрит в гънките на работните му панталони. Стискаше здраво дръжката и ръката му дори не трепваше.

— Тя е нова — каза.

— Аз чух нещо друго.

Господин Х. отиде бързо в банята и дръпна найлоновата завеса на душ-кабината. Изруга и ритна шишетата шампоан и бебешко масло за тяло, подредени в единия ъгъл. След това отиде до шкафа с муниции и издърпа хладилната камера, скрита зад него. Наклони я и храната от нея се изсипа на пода. Тъй като *лесърите* не се хранеха, това бе равносилно на признание.

Бледото лице на господин Х. беше разкривено от ярост.

— Отглеждаш си домашен любимец, така ли?

О. мислеше как по-правдоподобно да отрече и в същото време измерваше с поглед разстоянието между тях.

— Тя е ценна. Използвам я по време на разпит.

— Как?

— Мъжете от техния вид не могат да гледат как жена бива измъчвана. Тя е нещо като инструмент, с който ги стимулирам да се разприказват.

Господин Х. присви очи.

— Защо не ми каза за нея?

— Това е моят център. Вие ми разрешихте да го управлявам както намеря за добре. — Когато откриеше доносника, щеше жив да го одере. — Мога да се грижа за дейността тук и

вие го знаете. За вас не би трябвало да има значение как си върша работата.

— Трябваше да ми кажеш. — Господин Х. неочаквано застина. — Мислиш ли да използваш ножа, който държиш в ръка, синко?

Да, татенце, всъщност мисля.

— Аз ли съм главният тук, или не?

Господин Х. премести тежестта на тялото си върху пръстите на краката, а О. се приготви за сблъсък.

Обаче в този момент звънна мобилният му телефон. Първото позвъняване разцепи като писък изпълнения с напрежение въздух. Второто не бе така натрапчиво. А третото дори не ги обезпокои.

Бурята, която заплашваше да се разрази между тях, отмина и на О. му просветна, че не разсъждава трезво. Той бе едър и дяволски добър в ръкопашния бой, обаче нямаше шанс срещу триковете, които владееше господин Х. А ако О. бъдеше убит или дори ранен, кой щеше да се грижи за жена му?

— Вдигни! — заповяда господин Х. — И го включи на високоговорител.

Новината дойде от друг член на елитен отряд. Трима *лесъри* били елиминирани встрани от шосето, само на три километра от центъра. Колата им била намерена едва ли не усукана около дървото, в което се била блъснала, а по снега се виждали следите от разпадането им.

Кучи син. Братството на черния кинжал. *Отново.*

Когато О. приключи разговора, господин Х. попита:

— А сега какво, ще се биеш с мен или предпочиташ да се върнеш към работата си? В първия случай ще бъдеш убит веднага. Изборът е твой.

— Аз ли съм главният тук?

— Докато ми даваш онова, което ми е необходимо.

— Затварям много цивилни тук.

— Те обаче не изглежда да предоставят много информация.

О. отиде до канализационните тръби и постави обратно капака върху третата, като през цялото време държеше господин Х. под око. След това стъпи отгоре и погледна водача на *лесърите* право в очите.

— Братството пази в тайна съществуването си дори от представителите на собствената си раса.

— Може би просто трябва да положиш повече усилия.

„Не му казвай да върви по дяволите — помисли си О. — Ако не издържиш това изпитание на волята, жена ти ще стане храна за кучетата.“

О. положи усилия да обуздае гнева си. Господин Х. се усмихна.

— Самоконтролът ти щеше да бъде достоен за възхищение, ако не беше единственият възможен отговор. А сега да поговорим за тази нощ. Братята ще потърсят урните със сърцата на убитите. Отиди веднага до къщата на господин Н. и вземи неговата. Ще изпратя някого до дома на А., а до този на Д. ще отида сам.

Господин Х. спря на прага.

— Относно жената. Ако я използваш като инструмент, добре. Но ако я държиш по някаква друга причина, имаме проблем. Размекнеш ли се, ще нахраня Омега с теб, парченце по парченце.

О. дори не трепна. И преди бе оцелявал след мъченията на Омега и предполагаше, че

отново ще успее. Бе готов да премине през всичко заради своята жена.

— Е, какво ще кажеш? — попита водачът на *лесърите*.

— Да, сенсей.

Изчака колата на господин Х. да се отдалечи, а сърцето му биеше тежко в гърдите. Искаше да изкара своята жена навън и да я притисне до гърдите си, но ако го направеше, нямаше да излезе на лов за вампири. За да се успокои, почисти набързо своя „Смит & Уесън“ и го зареди. Това не му помогна особено, но поне ръцете му бяха спрели да треперят, когато свърши.

На път към вратата, взе ключовете на пикапа си и включи детектора за движение, който бе инсталирал над третата тръба. Това чудо на техниката наистина му спестяваше проблеми. Ако нещо минеше през нея, инфрачервеният лазер щеше да включи система от оръжия, стрелящи от три страни, и любопиткото щеше да се сдобие с няколко доста големи дупки.

Поколеба се, преди да тръгне. Господи, искаше да я подържи в прегръдките си. Мисълта да загуби своята жена, макар и хипотетична, го караше да губи разсъдък. Тази жена-вампир... Сега тя бе неговата причина да живее. Не обществото. Не убиването.

— Излизам, съпруго моя, така че бъди добра. — Зачака. — Ще се върна скоро и тогава ще те изкъпем. — Не последва отговор и той извика: — Съпруго моя?

Преглътна мъчително. Казваше си, че трябва да се държи като мъж, но не можеше да тръгне, без да е чул гласа ѝ.

— Не ме изпращай без дума за довиждане.

Тишина.

Болката изпълни сърцето му и любовта, която изпитваше към нея, се примеси с горчивина. Пое си дълбоко дъх и усети как гърдите му натежаха от отчаяние. Мислеше, че вече е познал любовта, преди да стане *лесър*. Мислеше, че Дженифър, жената, която беше любил и пребивал години наред, е била специална. Но е бил наивен глупак. Сега вече знаеше какво е истинска страст. Тази пленена от него жена-вампир бе изгарящата болка, която го караше да се чувства отново мъж. Тя бе душата, заменила онази, която бе принесъл в дар на Омега. Живееше чрез нея, макар и да не беше жив.

— Ще се върна възможно най-скоро, любов моя.

Бела се отпусна, когато чу вратата да се затваря. Фактът, че бе наранила *лесъра* с мълчанието си, ѝ достави удоволствие. Сега лудостта бе пълна, нали?

Странно, че тази лудост бе смъртта, която я очакваше. От момента, в който бе дошла в съзнание, затворена в тръбата, вече не помнеше преди колко седмици мислеше, че ще умре в резултат на мъченията като всички други, с обезобразено тяло. Но не, първо щеше да умре духът ѝ. Докато тялото ѝ оставаше относително здраво, същността ѝ вече не бе жива.

Бе необходимо известно време, за да я победи психозата, и също като при болестите на тялото, и тук имаше различни стадии. В началото бе прекалено завладяна от ужас, за да мисли за нещо друго, освен за болката от мъченията. Но дните отминаваха, а нищо подобно не се случваше. Да, *лесърът* я биеше и погледите, с които обхождаше тялото ѝ, предизвикваха у нея отвращение, но не я подлагаше на мъчения, както останалите вампири. Нито я бе изнасилил.

В отговор мислите ѝ постепенно бяха взели друга насока, духът ѝ се бе съживил и тя бе

започнала да храни надежда, че ще бъде спасена. Обаче този период не бе траял дълго. Седмица може би, макар да ѝ бе трудно да измерва хода на времето.

После бе започнало необратимото плъзгане надолу. Онова, което я теглеше към дъното, бе самият *лесър*. Беше ѝ отнело известно време, за да осъзнае, че има странно влияние над своя похитител, но не след дълго започна да го използва. Отначало го предизвикваше, за да изпробва границите, до които можеше да стигне. По-късно го измъчваше поради единствената причина, че го мрази и иска той да страда.

По някаква причина *лесърът*, който я бе заловил... я обичаше. С цялото си сърце. Понякога ѝ крещеше и това му настроение извикваше ужас у нея, но колкото по-зле се държеше с него, толкова повече я глезеше. Изпаднаше в силна тревога, ако откажеше да го погледне. Плачеше, когато отказваше подаръците му. С нарастваща страст се тревожеше за нея и просеше вниманието ѝ, сгушваше се в нея, а когато го отблъснеше, бе съкрушен.

Да си играе с чувствата му, бе сега целият ѝ омразен свят, а жестокостта едновременно я подхранваше и убиваше. Някога бе жива — дъщеря, сестра... *личност*... А сега бе станала безчувствена, твърда като бетон и не можеше да излезе от този кошмар. Превръщаше се в балсамирана мумия.

Знаеше, че никога няма да я освободи. Бе ѝ отнел бъдещето толкова сигурно, колкото и ако я бе убил. Всичко, което имаше сега, бе това ужасно и безкрайно настояще. С него.

В гърдите ѝ се надигна паника — чувство, което не бе изпитвала известно време.

Обзе я отчаяно желание да се върне към състоянието на безчувственост. Замисли се за това, колко е студено в земята. *Лесърът* я обличаше с дрехи, които бе взел от дома ѝ, и не ѝ липсваха топли чорапи и клинове, вълнени пуловери и ботуши. Но студът бе безмилостен, прокрадваше се през слоевете дрехи, просмукваше се в костите и превръщаше костния ѝ мозък в ледена каша.

Мислите ѝ се понесоха към къщата, в която бе живяла толкова кратко време. Спомни си веселите пламъци на огъня в камината и щастието, което изпитваше, че е самостоятелна... Но спомените бяха лоши. Напомняха ѝ за стария ѝ живот, за майка ѝ... за брат ѝ. Господи, Ривендж. Рив я подлудяваше с тираничното си държание, но е бил прав. Ако бе останала със семейството си, нямаше да срещне Мери, жената човек, която бе нейна съседка. Нямаше да прекоси ливадата между двете къщи в онази нощ, за да се увери, че всичко е наред. Нямаше да срещне *лесъра*... И нямаше да се превърне в дишаща мъртва.

Питаеше се колко ли дълго я е търсил брат ѝ. И дали вече се е отказал. Вероятно. Дори Рив не би могъл да продължи вечно без всякаква надежда.

Бе готова да се обзаложи, че я е търсил, но до известна степен се радваше, че не я бе намерил. Макар и изключително агресивен, той бе цивилен и можеше да пострада, ако се опиташе да я спаси. *Лесърите* бяха силни. Жестоки и могъщи. Не, в нейния свят можеше да я върне само някой равностоен на чудовището, което я държеше в плен.

Пред очите ѝ изникна образът на Зейдист, ясен като снимка. Видя жестоките му черни очи. Белегът, който прорязваше лицето му и изкривяваше горната му устна. Татуировките на кръвен роб около врата и китките му. Спомни си белезите от бой с камшик по гърба му. Пиърсингите на зърната на гърдите му. И мускулестото му, прекалено слабо тяло.

Замисли се за непреклонната му воля, за силната му омраза. Той вдъхваше ужас, бе страшилището на нейната раса. Бе унищожен, не наранен, по думите на близка му. Но точно поради тази причина щеше да бъде идеалният спасител. Единствено той можеше да се мери с *лесъра*, който я бе похитил. Бруталността на Зейдист вероятно бе единственото, което

можеше да я измъкне оттук, но не смееше да се надява, че ще я търси. Тя бе обикновена цивилна, която бе срещнал два пъти.

И втория път я бе накарал да се закълне, че няма да се доближи отново до него.

Обзе я страх. Опита се да го потисне, като си каза, че Ривендж продължава да я търси. И че ще се обади на братята, ако открие и най-малката следа за местонахождението ѝ. И тогава може би Зейдист щеше да дойде и да я спаси, защото това влизаше в задълженията му.

— Ехо? Ехо? Има ли някой тук? — Достигна до нея треперещ и приглушен мъжки глас.

Реши, че принадлежи на току-що заловения цивилен. В началото всички се опитваха да се свържат с някого другого. Бела прочисти гърлото си.

— Аз съм... тук.

Настъпи пауза.

— О, света Скрайб Върджин, ти ли си отвлечената жена? Ти ли си... Бела?

Да чуе името си, бе шок за нея. *Лесърът* я наричаше своя *съпруга* вече толкова време, че почти бе забравила коя е.

— Да... Аз съм.

— Все още си жива.

Е, сърцето ѝ все още биеше.

— Познавам ли те?

— Аз... бях на погребението ти. С родителите си, Ралстам и Джилинг.

Бела започна да трепери. Майка ѝ и брат ѝ... я бяха погребали. Но разбира се, че щяха да постъпят така. Майка ѝ бе дълбоко религиозна и вярваше безрезервно в старите традиции. Щом се е убедила, че дъщеря ѝ е мъртва, е настояла за подобаваща церемония, за да може Бела да влезе в Небитието.

О... боже! Да мисли, че са се отказали да я търсят, и да знае това със сигурност, бяха две различни неща. Никой нямаше да дойде да я спаси. Никога.

Чу нещо странно. И осъзна, че ридае.

— Ще избягам — каза убедено мъжкият глас. — И ще те взема със себе си.

Коленете на Бела се огънаха. Тя се плъзна надолу по набраздената стена на тръбата и се сви на дъното. Сега вече наистина бе мъртва, нали? Мъртва и погребана.

Колко ужасяващо подходящо бе това, че се намира под земята.

[1] Майк Тайсън (с прякор Динозавъра) — американски боксьор, който в мач с Ивендър Холифийлд отхапва част от ухото на съперника си, заради което е дисквалифициран. — Б.р. ↑

Зейдист крачеше по една от тесните пресечки на „Трейд стрийт“, тежките му ботуши стъпваха уверено в покритите с ледена коричка мръсни локви и замръзнали следи от гуми. Бе тъмно като в преизподнята. Тухлените сгради от двете страни на пътя бяха без прозорци, а облаците закриваха луната. Беше сам. Нощното му зрение бе съвършено и проникваше през мрака. Точно както и гневът му.

Черна кръв. Имаше нужда от още черна кръв. Искаше тя да изцапа ръцете му, да опръска лицето и дрехите му. Да види океани от нея да заливат земята, да се просмуква дълбоко в пръстта. Щеше да накара убийците да кървят. Всяка смърт щеше да бъде принесена в жертва на Бела.

Знаеше, че вече не е жива. Дълбоко в сърцето си знаеше, че я е застигнала мъчителна смърт. Защо тогава винаги питаше копелетата къде е тя? По дяволите, нямаше никаква представа. Това просто бяха първите думи, които излизаха от устата му, независимо колко пъти си повтаряше, че тя вече не е между живите.

Щеше да продължи да им задава този въпрос. Искаше да знае *къде, как и с какво* са я убили. Информацията щеше да го разяжда отвътре, но трябваше да знае. *Трябваше*. Накрая все някой от тях щеше да проговори.

Спря. Подуши въздуха. Молеше се в ноздрите му да нахлуе сладникавият мирис на бебешка пудра. Повече не можеше да понася... това неведение.

Но после се чу горчивият му смях. Можеше да понесе много повече. Благодарение на стогодишната си усилен тренировка с Господарката нямаше мръсотия, през която да не бе преминал. Физическа болка, душевни мъчения, унижения, деградация, безнадеждност и безпомощност — бе оцелял след всичко това.

Следователно, щеше да оцелее и сега.

Вдигна поглед към небето и се олюля. Побърза да се подпре с ръка на близката кофа за боклук, пое си дълбоко дъх и зачака главозамайването да премине. Нямаше такъв късмет.

Беше време за хранене. Отново.

Изруга. Надяваше се да преживее още нощ или две без храна. През последните две седмици бе заставлял тялото си да се движи само с усилие на волята, но това не бе нещо необичайно за него. Тази вечер също не искаше да обърне внимание на жаждата за кръв.

Хайде, хайде... концентрирай се.

Застави се да продължи да върви. Дебнеше из централните улички, прокрадваше се през опасния лабиринт от алеи на Колдуел средицето на нощните клубове и наркотиците в щата Ню Йорк.

В три часа след полунощ изпитваше такава нужда от кръв, че се усещаше замаян. И това бе единствената причина да се откаже. Не можеше да понесе неясното възприемане на реалността и сковаността на тялото си. Напомняха му прекалено ясно за предизвиканите от опиума вцепенения по времето, когато бе кръвен роб.

Закрачи възможно най-бързо към „Зироу Сам“, настоящото свърталище на братята в центъра на града. Охраната го пусна да мине покрай опашката чакащи да влязат в клуба. Такъв бърз достъп получаваше всеки, който оставяше толкова много пари. Само навикът на Фюри да пуши червен дим струваше две хилядарки на месец. Ви и Бъч пък се наливаха само с първокачествен скъп алкохол. Към това се прибавяха и редовните поръчки на Зи.

В клуба бе горещо и тъмно като във влажна тропическа пещера. Гърмеше техно музика.

Хората се гълпяха на дансинга, дъвчеа дъвки, наливаха се с вода и се потяха в ритъма на танца. Групички по двойки и тройки се бяха подпрели по стените, извиваха тела и се докосваха.

Зи се отправи директно към ВИП салона. Гълпата от хора му правеше път — разделяше се като кадифени завеси пред него. Сетивата им бяха притъпени от алкохола и наркотиците, но в прегрениите тела бе останал достатъчно инстинкт за самосъхранение, за да видят в него ковчега, който ги очакваше.

В края на коридора ниско остриган мъж от охраната го пропусна в най-добрата част на клуба. Тук, в относителна тишина и спокойствие, достатъчно далеч една от друга, бяха подредени два̀сет маси. Лампите осветяваха единствено черната им мраморна повърхност, останалото тънеше в мрак. Сепарето, което братята заемаха, бе точно до пожарния изход. Зи не се изненада да види там Вишъс и Бъч с чаши пред тях. Мартинито на Фюри бе на масата, но от него нямаше и следа.

Двамата не се зарадваха да го видят. Не... по-скоро изглеждаха примирени с присъствието му — така, както човек се примирява с неизбежното.

— Къде е той? — попита Зи и кимна към чашата с мартини на близнака си.

— Купува си червен дим отзад — отговори Бъч. — Свършили са му запасите.

Зи седна отляво и се облегна назад, за да избегне кръга светлина, който падаше върху лъскавата повърхност на масата. Огледа се и видя само непознати лица, които не означаваха нищо за него. Тази част на клуба, запазена за ВИП гостите, се посещаваше само от редовни клиенти и никой от паралиите тук не общуваше извън кръга на собствената си затворена групичка. Всъщност за целия клуб важеше правилото „никакви въпроси, никакви отговори“, което бе една от причините братството да идва тук. Въпреки че собственикът на „Зироу Сам“ бе вампир, те не трябваше да издават кои са.

През последния един век Братството на черния кинжал пазеше в тайна своето съществуване дори от представителите на собствената си раса. Носеха се слухове, разбира се, и цивилните знаеха имената на някои от тях. Но на това не се даваше гласност. Началото на тази тайнственост бе сложено преди около век, когато бе започнал упадъкът на вампирската раса и липсата на доверие се бе превърнала в основен проблем. Сега обаче имаше и друга причина. *Лесърите* измъчваха цивилни, за да изтръгнат от тях информация за братството, така че бе задължително да крият самоличността си.

Като резултат малкото вампири, които работеха в клуба, не бяха сигурни дали огромните мъжаги в кожени дрехи, които пиеха питиетата си отзад и оставяха щедри бакшиши, са членове на братството или не. И за щастие ако не видят на братята, то поне наложените правила предотвратяваха задаването на въпроси.

Зейдист се размърда нетърпеливо. Мразеше този клуб, наистина. Не обичаше да има толкова много тела близо до неговото. Мразеше шума. И миризмите.

До масата им се приближиха три жени, които бърбяха неспирно. И трите бяха на работа тази вечер, а онова, което предлагаша, не се сервираше в чаши. Бяха типичните проститутки от висока класа. Удължени коси, силиконови гърди, лицата им — плод на пластичната хирургия, а дрехите — излезли направо от скъпите модни бутици. Имаше много като тях в клуба и особено в онази негова част, отредена за ВИП клиентите. Преподобния, който притежаваше и управляваше „Зироу Сам“, вярваше, че разнообразието в предлагането е рецептата за успех в бизнеса, затова осигуряваше не само алкохол и наркотици, но и тела. Също така отпускаше пари назаем, имаше екип от букмейкъри и се занимаваше Бог знае още

с какво в офиса си в задната част на сградата. Предлагаше всякакъв вид услуги на клиентелата си, състояща се предимно от представители на човешката раса. Усмивайки се и разговаряйки помежду си, трите проститутки всъщност им се предлагаха с надеждата да бъдат избрани. Обаче нито една от тях не бе онова, което търсеше Зи. Малко вероятно бе да бъдат наети и от Ви и Бъч. След две минути те се насочиха към следващото сепаре.

Зи изпитваше дяволски глад, но бе особено придирчив, когато ставаше въпрос за хранене.

— Хей, татенца — каза женски глас. — Някой от вас има ли нужда от компания?

Той вдигна поглед. Жената имаше твърдо лице в тон със стегнатото ѝ тяло. Бе облечена в черни кожени дрехи. Косата ѝ бе късо подстригана.

Перфектно.

Зи постави ръката си в кръга светлина, падащ върху масата, вдигна два пръста, после почука два пъти по мраморната повърхност с кокалчетата си. Бъч и Ви се размърдаха неспокойно. Напрежението им го раздразни.

Жената се усмихна.

— Е, добре.

Зейдист се наведе напред и се надигна, като лицето му попадна в обсега на светлината. Изражението на проститутката се вкамени и тя направи крачка назад.

В този момент Фюри влезе през вратата вляво, красивата му коса улавяше нюансите на светлината. По петите му вървеше опасен на вид вампир с прическа ирокез. Преподобния.

Двамата спряха до масата и собственикът на клуба се усмихна сурово. Очите му с цвета на аметист доловиха колебанието на проститутката.

— Добър вечер, господа. Отиваш ли някъде, Лайза?

Смелостта на Лайза се върна.

— Където иска той, шефе.

— Правилен отговор.

„Достатъчно любезности“, помисли си Зи.

— Навън. Веднага.

Отвори вратата на пожарния изход и я последва в уличката зад клуба. Декемврийският вятър се просмукваше през широкото яке, което бе облякъл, за да скрие оръжията си, но той не даваше и пет пари за студа. Както и Лайза. Въпреки че ледените пориви рошеха късо подстриганата ѝ коса и бе почти гола, тя се обърна към него с вирната брадичка и без да трепери.

Сега, след като бе приела да му се отдаде, бе готова за него. Истинска професионалистка.

— Ще го направим тук — каза той и пристъпи в сенките.

Извади две стодоларови банкноти от джоба си и ѝ ги подаде. Пръстите ѝ ги смачкаха, преди да изчезнат в кожената ѝ пола.

— Как го искаш? — попита и протегна ръце към раменете му.

Той я обърна с лице към тухлената стена.

— Само аз ще те докосвам. Ти мен не.

Тялото ѝ се напрегна и миризмата на страха ѝ, подобна на сяра, го удари в ноздрите. Обаче гласът ѝ бе силен и уверен.

— Внимавай, копеле. Ако ми останат синини или рани, той ще те преследва като животно.

— Не се тревожи, ще си отидеш отгук в добро състояние.

Тя продължаваше да се страхува. А той бе благословено неподатлив на чувства.

Обикновено страхът на жените бе единственото, което можеше да го възбуди и да накара нещото в панталона му да се втвърди. Напоследък обаче това престана да му въздейства, което не бе голяма загуба за него. Презираше реакцията на онова нещо, което се криеше зад ципа му. Тъй като повечето жени се страхуваха безумно от него, то се възбуждаше много по-често, отколкото би искал. Щеше да е по-добре, ако въобще не реагираше. По дяволите, вероятно бе единственият мъж на планетата, който искаше да бъде импотентен.

— Наклони главата си на една страна — каза. — Доближи ухо до рамото си.

Тя се подчини бавно и му предложи врата си. Ето защо я бе избрал. Късата коса означаваше, че няма да му се наложи да я докосне. Мразеше да допира длани до тях.

Докато гледаше втренчено врата ѝ, жаждата му се засили и кучешките му зъби се удължиха. Господи, бе така пресъхнал, че можеше да я пресуши.

— Какво мислиш да правиш? — попита го рязко тя. — Да ме ухапеш?

— Да.

Впи зъби бързо и здраво я задържа, когато започна да се мятат. За да улесни нещата за нея, я успокои с ума си, накара я да се отпусне и я опияни, което без съмнение ѝ бе добре познато. Тя притихна, а той запрегльща колкото можеше, без да повърне, и усети кокаина, алкохола и антибиотиците в кръвта ѝ.

Когато свърши, облиза дупчиците от зъбите си, за да спре кървенето. След това вдигна яката ѝ, за да ги скрие, изтри се от паметта ѝ и я върна в клуба.

Отново сам, се облегна на тухлената стена. Човешката кръв бе слаба, едва му осигуряваше необходимото, обаче нямаше никакво намерение да пие от представителки на собствената си раса. Не отново. Никога.

Вдигна поглед към небето. Облаците донесли по-рано снега си бяха отишли и в пространствата между сградите се виждаха ясните звезди, които му казваха, че му остават само още два часа да бъде навън.

Когато силите му се възвърнаха, затвори очи и се дематериализира на единственото място, където искаше да бъде.

Слава богу, че все още имаше достатъчно време да отиде там.

Джон Матю изстена и се търкулна по гръб. Жената го последва, голите ѝ гърди се притиснаха в неговите, широки и неокосмени. С еротична усмивка, тя пхна ръка между краката му и откри натежалата му възбуда. Той отметна глава назад и отново нададе стон, а жената обхвана ерекцията му с длан и седна върху нея. Джон я стисна за коленете, а тя подхвана сладни движения в бавен ритъм.

— О, да...

Тя се галеше сама с едната ръка, а с другата възбуждаше него. Прокарваше длан по гърдите и шията си, улавяше дългата си платиненоруса коса и я разпиляваше кичур по кичур. После вдигна ръка над главата си — грациозна арка от плът. Тялото ѝ се изви в дъга и гърдите ѝ се издадоха напред. Зърната ѝ бяха твърди и тъмнорозови. Кожата ѝ бе така светла, с цвета на току-що паднал сняг.

— Боецо — каза, стиснала зъби. — Ще издържиш ли?

Да издържи? Естествено, да. И просто за да са наясно кой какво може да издържи, той я сграбчи за бедрата и направи рязко движение нагоре. Тя извика.

Той се отдръпна, а тя му се усмихна. Движенията ѝ ставаха все по-бързи и по-бързи. Бе хлъзгава и стегната и ерекцията му се чувстваше като в рая.

— Боецо, ще можеш ли да издържиш? — повтори тя въпроса с глас, надебелял от усилието.

— Да, по дяволите — изръмжа той. В секундата, в която стигнеше до края, щеше да я обърне по корем и отново да влезе в нея.

— А това можеш ли да понесеш? — Движенията ѝ станаха неистови. С ръка все още над главата, тя го яздеше така, както се язди бик, стиснала го здраво между бедрата си.

Това бе *страхотен секс*... невероятен, да.

Думите започнаха да излизат от устата ѝ провлачени, а гласът ѝ, дълбок и гърлен, вече не бе женски.

— А това?

Джон усети как се смразява. Нещо не бе наред. Никак не бе наред...

— Можеш ли да издържиш това? Можеш ли да издържиш това? — Изведнъж от гърлото ѝ вече излизаше мъжки глас, който му се присмиваше. — *Можеш ли да издържиш това?*

Джон се опита да я отмести, но тя сякаш бе залепнала за него, сексът не спираше.

— Мислиш, че можеш да понесеш това? Мислиш-ли-че-можеш-да-понесеш-това? — Мъжкият глас крещеше в пълно противоречие с женското лице.

Ножът се спусна към Джон откъм главата ѝ, обаче сега тя бе мъж с бяла коса и бледа кожа. И с очи с цвета на мъглата.

Острието проблесна в сребристо и Джон вдигна ръка, за да го спре. Обаче ръката му вече не бе тежка и изтъкана от мускули. А мършава и изнемощяла.

— *Можеш ли да се справиш с това, боецо?*

Камата се спусна грациозно и се заби в гърдите му. От мястото, където бе проникнала в него, по цялото му тяло се разля болка и го изпълни с агония. Не му достигаше въздух, давеше се в собствената си кръв, задушаваше се, отваряше широко уста, но дробовете му оставаха празни. Започна да се мятта, да се бори с приближаващата смърт...

— Джон! Джон! Събуди се!

Отвори широко очи. Първата му мисъл бе, че изпитва болка в лицето, макар да не знаеше защо, след като бе прободен в гърдите. После осъзна, че устата му е широко отворена и от нея щяха да излизат викове, ако не бе лишен от глас.

След това почувства ръцете... Притискаха го. Ужасът се върна и с геройско усилие той успя да скочи от леглото. Приземи се на пода по лице, бузата му се одраска в килима.

— Джон! Аз съм, Уелси.

Името ѝ го върна в реалността и като плесница сложи край на истерията му.

О, боже... Всичко бе наред. Той бе добре. Бе жив.

Хвърли се в прегръдките на Уелси и зарови лице в дългата ѝ червена коса.

— Всичко е наред. — Тя го взе в скута си и започна да го гали по гърба. — Ти си у дома. В безопасност.

Дом. Безопасност. Да, само за шест седмици това се бе превърнало в негов дом... Първият, който имаше, откакто бе излязъл от сиропиталището, и едва шестнайсетгодишен, живееше в разни дупки. За него домът бяха Уелси и Тормент.

Тук бе не просто в безопасност. Тук проявяваха разбиране към него. Бе научил истината за себе си. Преди Тормент да го намери, не знаеше защо е различен от останалите, нито каква е причината да е така мършав и слаб. Сега знаеше, че мъжките вампири са такива, преди да се преобразят. Дори Тор, воинът от Братството на черния кинжал, някога е бил дребен.

Уелси вдигна лицето на Джон към своето.

— Ще ми разкажеш ли кошмара си?

Той поклати глава и се сгуши още по-плътно в нея, прегърна я така силно, че се зачуди как все още успява да диша.

Зейдист се материализира пред къщата на Бела и изруга. Някой отново беше влизал вътре. Имаше пресни следи от гуми по наскоро падналия сняг и стъпки пред вратата. *По дяволите!* Имаше много отпечатьци, които водеха от къщата до колата и обратно. Изглеждаше, сякаш бяха взели доста багаж.

Това го разтревожи. Сякаш малко по малко тя изчезваше. *Господи!* Ако семейството ѝ изпразнеше къщата, не знаеше къде ще ходи, за да се чувства близо до нея.

Загледа втренчено верандата и прозорците на дневната стая. Може би трябваше да вземе някои от вещите ѝ за себе си. Подобна постъпка не беше почтена, но пък той не бе светец.

Отново се замисли за семейството ѝ. Знаеше, че са аристократи от най-висшата класа, и това бе всичко. Не искаше да се срещне с тях, за да научи нещо повече. Дори в най-добрите си дни не знаеше как да се държи с хората, а ситуацията с Бела го правеше опасен, не само неприятен. Не, Тормент бе тяхната връзка с роднините ѝ, а Зи винаги внимаваше да не се сблъска с тях.

Заобиколи къщата, влезе през вратата на кухнята и изключи алармената инсталация. Както и всяка друга вечер, първо отиде да нагледа рибките ѝ. Храната им плаваше по повърхността на водата — доказателство, че някой вече се бе погрижил за тях. Ядоса се, задето му бяха отнели тази възможност.

Истината бе, че сега мислеше за къщата ѝ като за свое място. Беше я почистил след отвличането ѝ. Поливаше цветята и се грижеше за рибките. Разхождаше се из нея, гледаше

през прозорците и сядаше на всеки стол, диван и легло. Дори мислеше да я купи, когато семейството ѝ решише да я продаде. Въпреки че никога преди не бе имал къща или лични вещи, щеше да притежава тези стени, покрив и мебели. Щеше да превърне дома ѝ в нейно светилище.

Огледа набързо къщата и отбеляза кои неща липсват. Не бяха много. Картина и сребърна чиния от дневната и огледало от коридора. Бе любопитен защо са били избрани точно тези предмети и искаше да бъдат върнати там, където им бе мястото.

Влезе отново в кухнята и си я представи такава, каквато бе непосредствено след отвличането ѝ — кръвта, парченцата стъкло, счупените столове и порцелан. Погледът му се спря на черната следа от гума по пода от борово дърво. Можеше да предположи от какво се е получила. Бела се е борила с *лесъра*, била е влачена и подметката на обувката ѝ е оставила следата.

Гневът, грозно и добре познато му чувство, изпълни гърдите му и го задуши. Но... Господи, във всичко това нямаше никакъв смисъл — да бъде обсебен от нея, да я търси, да се разхожда из къщата ѝ. Двамата не бяха приятели. Не бяха дори познати. И не се бе държал никак любезно с нея при двете им срещи.

За което съжеляваше. Искаше му се да не бе толкова... Е, да не бе повърнал, след като бе разбрал, че се е възбудила от него — това например щеше да е добро начало. Само че нямаше как да предотврати тази своя реакция. Никоя друга жена, от която и да е раса, освен онази болна кучка, господарката му, не бе ставала влажна за него, ето защо той не свързваше готовата за секс женска плът с нищо хубаво.

Спомни си усещането за тялото на Бела, притиснато в неговото, и се запита защо бе поискала да легне с него. Лицето му бе дяволски грозно. Тялото му не бе в по-добро състояние, поне гърбът. А репутацията му би могла да накара и Джак Изкормвача да изглежда като невинно момченце. Непрекъснато бе ядосан на някого или на нещо. А тя бе красива, нежна и любезна, царствена аристократка, ползваща се с привилегии.

О, точно различията между тях бяха отговорът, нали? Той бе мъжкарят, който щеше да ѝ донесе приятно разнообразие. Да ѝ покаже дивата страна на природата. Звярът, който щеше да я шокира и да я изтръгне, за час или два, от прекрасното ѝ съществуване. И макар да изпитваше болка от това, да бъде сведен до истинската си същност, той продължаваше да мисли, че тя е... прекрасна.

Някъде иззад него долетяха ударите на стенен часовник. Пет часът.

Предната врата на къщата се отвори със скърцане.

Бързо и безшумно Зи извади черния кинжал от ножницата на гърдите си и се прилепи до стената. Наклони глава на една страна, за да вижда фойето.

Влезе Бъч и вдигна ръце над главата си.

— Аз съм, Зи.

Зейдист свали кинжала, после го прибра в ножницата. Бившият детектив от отдел „Убийства“ бе изключение в техния свят, единственият човек, допуснат до вътрешния кръг на братството. Бъч беше съквартирант на Ви, заедно с Рейдж тренираха във фитнес залата и споделяше интереса на Фюри към дрехите. И по някакви негови лични причини, бе обсебен от отвличането на Бела също като Зи, така че имаше нещо общо и с него.

— Какво има, ченге?

— Ще се прибиращ ли вкъщи? — Въпросът прозвуча по-скоро като предложение.

— Не веднага.

— Утрото приближава.

Няма значение.

— Фюри ли те изпрати за мен?

— Не, сам реших да дойда. След като не се върна при нас на масата след онова, което си правил с проститутката, реших, че може би ще те намеря тук.

Зи кръстоса ръце пред гърдите си.

— Разтревожил си се, че може би съм убил жената?

— Не. Видях я, преди да тръгна. Беше се върнала на работа в клуба.

— Защо тогава си тук?

Бъч сведе поглед, сякаш се мъчеше да подреди думите в главата си. Полюшваше тяло напред-назад на петите си, обути в скъпите меки кожени обувки, които толкова много обичаше. След това разкопча елегантното си черно кашмирено палто.

Аха... Значи просто носеше някакво съобщение.

— Изплюй камъчето, ченге.

Бившето ченге прокара палец по едната си вежда.

— Знаеш, че Тор разговаря със семейството на Бела, нали? И че нейният брат е наистина дебела глава, както се казва. Е, той знае, че някой идва тук. Разбира го от алармената инсталация. Получава сигнал всеки път, когато бъде изключена или включена. И иска визитите да престанат, Зи.

Зейдист оголи кучешките си зъби.

— Негов си проблем.

— Ще постави охрана.

— Защо това толкова много го интересува, но дяволите?

— Хайде сега, та това тук е къщата на сестра му.

„Кучи син.“

— Искам да я купя.

— Това не е възможно, Зи. Тор каза, че семейството няма да я обяви за продан скоро. Искат да я задържат.

Зи стисна зъби. За миг.

— Ченге, направи си услуга и изчезни оттук.

— Предпочитам да те откарам у дома. Ще стане светло всеки момент.

— Да, и точно някой човек трябва да ми обяснява това.

Бъч изруга.

— Добре, изпечи се тогава, щом искаш. Но повече не идвай тук. Семейството ѝ преживя достатъчно.

Веднага след като входната врата се затвори, Зи усети как тялото му се стопли — сякаш някой го бе увил в електрическо одеяло и го бе включил. По лицето и гърдите му изби пот, стомахът му се преобърна. Вдигна ръце. Дланите му бяха влажни, а пръстите му леко трепереха.

„Психологическите признаци на стреса“, помисли си.

Очевидно бе емоционална реакция, макар да бе проклет, ако знаеше каква точно. Виждаше и долавяше само страничните симптоми. Вътре в него нямаше нищо — никакво чувство, което би могъл да определи.

Огледа се и му се прииска да подпали къщата и да я изравни със земята, за да не може никой да я има. По-добре така, отколкото да знае, че никога вече няма да дойде тук.

Проблемът бе в това, че ако я подпалеше, бе все едно да нарани Бела.

Щом не можеше да остави куп пепел след себе си, щеше да вземе нещо. Замисли се какво би могъл да носи и да се дематериализира, и постави длан на тънката верижка, която стягаше врата му.

Огърлицата с инкрустираните малки диаманти бе нейна. Бе я открил всред неразборията в нощта на отвличането ѝ — на пода под масата в кухнята. Бе почистил кръвта от нея и поправил счупената закопчалка. И оттогава непрекъснато я носеше.

А диамантите са вечни, нали? Остават завинаги. Както и спомените му за нея.

Преди да си тръгне, погледна за последен път рибките в аквариума. Храната бе почти изядена — малките им усти почистваха бързо повърхността.

Джон не знаеше колко дълго е останал в прегръдките на Уелси. Бе му необходимо известно време, за да се върне в реалността. Когато най-после се отдръпна от нея, тя му се усмихна.

— Сигурен ли си, че не искаш да ми разкажеш кошмара си?

Ръцете на Джон започнаха да се движат и тя ги загледа внимателно, защото сега се учеше на езика на знаците. Той знаеше, че ръкомаха прекалено бързо, затова се наведе и взе лист и химикал от нощното шкафче.

„Не беше много страшно. Сега съм добре. Благодаря, че ме събуди.“

— Искаш ли да се върнеш отново в леглото?

Джон кимна. Струваше му се, че през последния месец не прави нищо друго, освен да яде и да спи. Гладът и изтощението му като че ли нямаха край. Трябваше да навакса двайсет и три години недохранване и недоспиване.

Плъзна се между чаршафите, а Уелси седна до него. Бременността не ѝ личеше чак толкова много, когато бе права, но в седнало положение малката издуптина се виждаше ясно под свободната риза.

— Искаш ли да оставя осветлението в банята включено?

Той поклати глава. Това би го накарало да се чувства като малко дете, а в момента егото му бе достатъчно разтърсено. Едва ли би могло да понесе повече.

— Ще бъда в кабинета си.

Тя излезе и Джон се почувства виновен, че изпита облекчение. Сега, когато паниката бе утихнала, изпитваше срам. Мъжете не се държаха така, както той току-що. Един мъж щеше да се бори с белокосия демон в съня си и да го победи. А дори и да изпитваше ужас, нямаше да го покаже и да трепери като петгодишно дете, когато се събуди.

Да, но Джон не бе мъж. Поне не още. Тор му бе обяснил, че преобразяването няма да се случи преди да навърши двайсет и пет, и той нямаше търпение да се изнижат и последните две години. Макар сега да разбираше защо е висок едва метър и шейсет и осем и тежи само петдесет килограма, все още му бе трудно. Мразеше да вижда мършавото си костеливо тяло в огледалото всеки ден. Не обичаше да носи дрехи с момчешки размери, макар че според закона вече можеше да шофира, да гласува и да пие алкохол. Свиваше се като от удар при мисълта, че никога не е получавал ерекция, дори когато се събудеше насред някой от еротичните си сънища. А и никога досега не бе целувал жена...

Не, никак не се чувстваше мъж. Особено като се имаше предвид случилото се преди година. Трепна и се опита да не мисли за онова мръсно стълбище и за мъжа, опрял нож в

гърлото му. И за онези ужасни мигове, в които му бяха отнели нещо, което никой не можеше да му върне. Невинността му бе изнасилена и изгубена завинаги.

Застави ума си да излезе от този порочен кръг и си каза, че сега поне не е безпомощен. Скоро щеше да се превърне в мъж.

Изнервен от мислите за бъдещето, отметна завивките, стана, отиде до гардероба и го отвори. Все още не бе свикнал със съдържанието му. Никога в живота си не бе имал толкова много панталони, ризи и пуловери от мек вълнен плат, но ето ги сега пред очите му, нови и чисти... Циповете на всичките работеха, на нито една дреха не липсваха копчетата, не висяха подгъвите, нямаше разпрани шевове. Имаше дори чифт маратонки „Найк Еър Шокс“.

Извади един пуловер и го облече, след това напъха тънките си като клечки крака в панталони цвят каки. Отиде в банята, изми ръцете и лицето си и среса тъмната си коса. След това тръгна към кухнята, минавайки през стаите, които имаха изчистени модерни линии, но бяха обзаведени и декорирани в стила на Италианското възраждане. Предметите на изкуството също бяха в този стил. Чу гласа на Уелси откъм кабинета и спря.

— ... някакъв кошмар. Тор, той бе наистина ужасен... Не, започна да ми отговаря уклончиво, когато го попитах, и аз не настоях. Мисля, че е време да се види с Хавърс. Да... Трябва първо да се срещне с Рот. Добре. Обичам те, *хелрен* мой. Какво? Господи, Тор, и аз се чувствам по същия начин. Не знам как въобще сме могли да живеем без него. Той е нашата благословия.

Джон се облегна на стената в коридора и затвори очи. Странно, той изпитваше същото към тях.

Много часове по-късно, както ѝ се струваше, Бела се събуди от шума от отместването на капака. Сладката миризма на *лесър* нахлу в ноздрите ѝ, победила острия мирис на влажна пръст.

— Здравей, съпруго моя. — Алпинистките въжета, увити около горната половина на тялото ѝ, се стегнаха и я повдигнаха.

Само един поглед към светлите му кафяви очи и разбра, че сега не е моментът да изпитва търпението му. Беше напрегнат, усмивката му изразяваше силна възбуда. Напрежението не му се отразяваше добре.

Точно когато краката ѝ стъпиха на земята, той дръпна рязко въжетата, така че да падне върху него.

— Казах „здравей“, *съпруго*.

— Здравей, Дейвид.

Той затвори очи. Обичаше да чува името си от нейните уста.

— Имам нещо за теб.

Без да я освободи от въжетата, я заведе до масата от неръждаема стомана в средата на стаята. Завърза я за нея с помощта на белезници и Бела осъзна, че навън вероятно все още е тъмно. В началото я извеждаше от дупката само през деня, когато не би могла да избяга, но напоследък започваше да нарушава това свое правило.

Лесърът излезе и остави вратата широко отворена. Тя дочу прошумоляване и изсумтяване, после той се върна. Влачеше цивилен мъжки вампир, който очевидно бе на края на силите си. Главата му падаше ту на едното, ту на другото му рамо, като че ли вратът не я държеше; краката му се тътреха тромаво по пода. Бе облечен в някога хубави и елегантни дрехи — черни панталони и кашмирен пуловер. Сега обаче бяха разкъсани и мокри, по тях имаше петна от кръв.

Стенанието заседна в гърлото на Бела. Започна да отстъпва назад, но скоро трябваше да спре, принудена от белезниците и въжетата. Не можеше да гледа как го измъчват. Просто не можеше.

Лесърът довлече мъжкия цивилен до масата, вдигна го и го положи да легне отгоре. Около китките и глезените му имаше вериги, закопчани с помощта на метални скоби. Погледът на мъжкия вампир се спря върху рафтовете с инструменти и паниката веднага го завладя. Започна да се мятат, стоманените вериги затракаха по металната маса.

Бела срещна сините му очи. Бе изпаднал в ужас и тя искаше да му вдъхне смелост, макар да знаеше, че няма да е умно от нейна страна. *Лесърът* я наблюдаваше и чакаше реакцията ѝ.

А после извади нож.

Вампирът върху масата извика, когато убиецът се наведе над него. Обаче Дейвид само разряза пуловера му и разкри гърдите и гърлото му.

Макар Бела да се опита да потисне жаждата си за кръв, тя се надигна някъде дълбоко в нея. Отдавна не се бе хранила, може би от месеци, а заради стреса, на който бе подложена, отчаяно се нуждаеше да пие от другия пол.

Лесърът я хвана за ръката и я задърпа, белезниците се плъзнаха по ръба на масата.

— Предположих, че вече трябва да си ожадняла. — Убиецът погали устните ѝ с палец. — Затова ти го доведох. За да се нахраниш.

Очите ѝ се разшириха.

— Точно така. Само за теб е. Подарък. Той е свеж, млад. По-добър е от двамата, които съм затворил в другите две дупки. Можем да го задържим, докато ти е полезен. — Повдигна горната ѝ устна и оголи зъбите ѝ. — По дяволите... гледай ти, кучешките ти зъби се удължават. Гладна си, нали, съпруго моя?

Дланите му стиснаха здраво тила ѝ. Целуна я, като облиза устните и зъбите ѝ с език. Някак си Бела успя да потисне гаденето си, докато той не вдигна глава.

— Винаги съм се питал какво ли е усещането — каза и обходи лицето ѝ с поглед. — Дали това ще ме възбуди? Не съм сигурен дали го искам или не. Мисля, че те харесвам чиста. Но трябва да се храниш, нали? Защото в противен случай ще умреш.

Натисна главата ѝ към шията на мъжкия вампир. Тя не се подчини и *лесърът* се засмя тихо, след което заговори в ухото ѝ:

— Ти си моето момиче. Ако бе отишла при него по собствено желание, щях да те пребия от ревност. — Започна да я милва по косата със свободната си ръка. — А сега пий.

Бела погледна в очите на вампира. *О, боже!*

Той бе престанал да се бори и я гледаше втренчено — очите му като че ли щяха да изскочат от орбитите. Макар да бе гладна, не можеше да понесе идеята да пие от него.

Лесърът я стисна силно за врата, а гласът му стана отвратителен.

— По-добре пий от него. Създадох си много проблеми, за да ти го доведа.

Тя отвори уста. Езикът ѝ бе пресъхнал от жажда.

— Не...

Лесърът вдигна ножа пред очите ѝ.

— По един или друг начин той ще кърви след около минута и половина. Ако аз се потрудя над него, няма да остане дълго жив. Така че може би ще поискаш да опиташ ти, съпруго моя?

От очите ѝ бликнаха сълзи заради принудата да извърши насилие.

— Съжалявам — прошепна на окования във вериги мъж.

Лесърът дръпна главата ѝ назад и я удари по лявата буза. Плесницата накара тялото ѝ да се усуче. Той я хвана болезнено за косата, за да я задържи на крака. Дръпна я силно и я притисна към себе си. Нямаше представа къде е ножът, който бе държал.

— Няма да се извиняваш за това. — Хвана брадичката ѝ и заби върховете на пръстите си във вдлъбнатините под скулите ѝ. — Аз съм единственият, за когото трябва да се тревожиш. Ясно ли е? Питам: *Ясно ли е?*

— Да — отвърна тя тихо.

— Да, какво?

— Да, Дейвид.

Той хвана свободната ѝ ръка и я изви зад кръста. Болката я прониза в рамото.

— *Кажми ми, че ме обичаш.*

Гневът, изникнат сякаш от нищото, се развихри в гърдите ѝ. *Никога* нямаше да каже тези думи. *Никога!*

— Кажми, че ме обичаш! — изкрещя той.

Очите ѝ проблеснаха, тя оголи кучешките си зъби. В мига, в който Бела реагира по този начин, той вече не можеше да се контролира — тялото му започна да трепери, а дъхът излизаше от устата му на пресекулки. Инстинктът му да влезе в схватка с нея бе задействан мигновено, бе готов за битка — така възбуден, както и ако бе получил ерекция. Точно за

тази част от техните отношения живееше той. Обожаваше спречкванията им. Беше й казал, че бившата му жена не е била така силна като нея и не издържала толкова дълго, преди да припадне.

— Кажи, че ме обичаш.

— Ненавиждам те.

Лесърът вдигна ръка и я сви в юмрук, и тя го погледна — спокойна, готова да поеме удара. Останаха така дълго време, телата им — извити в две еднакви дъги, образуващи сърце, свързани с веригите на насилието. Хленченето на вампира, привързан към масата, образуваше задния фон на тази сцена.

Изведнъж *лесърът* я прегърна и зарови лице във врата й.

— Обичам те — рече. — Толкова много те обичам... Не мога да живея без теб...

— Господи! — каза някой.

Бела и *лесърът* погледнаха по посока на гласа. Вратата на центъра за въздействие бе широко отворена. На прага стоеше белокоос убиец.

Той започна да се смее, а след това произнесе двете думи, които задействаха всичко онова, което се случи после:

— Ще докладвам.

Дейвид се втурна към него в смъртоносен бяг.

Бела не се поколеба нито за миг. Захвана се с веригите около дясната китка на мъжкия вампир и я освободи. Нито един от двамата не каза и дума. Със свободната си ръка той започна да освобождава десния си глезен. След това двамата трескаво освободиха левите му крайници. В секундата, в която бе свободен, той скочи от масата и загледа стоманените белезници, които приковаваха нея.

— Не можеш да ме спасиш — каза тя. — Единствените ключове са у него.

— Не мога да повярвам, че си още жива. Чух, че...

— Хайде, върви!

— Той ще те убие.

— Не, няма. — Щеше само да я накара да пожелае смъртта си. — *Върви!* Борбата между онези двамата няма да продължи вечно.

— Ще се върна за теб.

— Просто се прибери у дома. — Той отвори уста, но тя не му даде възможност да каже нищо: — Не говори, а се концентрирай. Ако можеш, кажи на семейството ми, че не съм мъртва. Върви!

В очите на мъжкия вампир имаше сълзи. Той ги затвори, пое си два пъти дълбоко въздух... И се дематериализира.

Тялото на Бела се затресе толкова силно, че тя се свлече на земята, а ръката й остана вдигната над главата й, прикована към масата.

Шумовете от борбата, долитащи отвън, рязко спряха. Настъпи тишина, после проблесна светлина и се чу шум като от пукот. Тя знаеше без никакво съмнение, че е победил нейният *лесър*.

О, господи! Щеше да е наистина лошо. Много, много лошо.

Зейдист остана на покритата със сняг морава пред къщата на Бела до последния възможен момент, после се дематериализира и се появи в мрачната готическа сграда, където

живееше цялото братство. Изглеждаше като излязла от филм на ужасите, сякаш изцяло изтъкана от водоливници, сенки и прозорци с оловни стъкла. Пред тази планина от камък имаше вътрешен двор, пълен с автомобили. До портата бе малката къща, която обитаваха Бъч и Ви. Висока шест метра стена ограждаше целия комплекс, който разполагаше с двойни порти и някои други изненади за нежеланите посетители.

Зи отиде до стоманената врата на главната сграда и отвори едната ѝ половина. Пристъпи във вестибюла, набра кода в малкото табло и веднага му бе разрешен достъп. Влезе във фойето и направи гримаса. Изключително високо, декорирано в ярки цветове и украсено с листа от злато, с мозаечен под, то бе като претъпкан бар — дразнеше всички сетива.

Вдясно от него идваха звуците от пълната трапезария — тихото тракане на сребърни лъжици и вилици по китайски порцелан, неясните думи на Бет, тихият смях на Рот... После басовият глас на Рейдж заглуши всички. Настъпи пауза, вероятно защото Холивуд правеше гримаса, след това се чу смехът на всички — посипа се като бляскави мраморни топчета по чист под.

Не искаше да сподели компанията на братята си, още по-малко да се храни с тях. Вероятно вече всички знаеха, че е изхвърлен от къщата на Бела като престъпник и то само защото прекарва много време там. Много малко тайни оставаха запазени в братството.

Зи стигна до грандиозното стълбище и започна да изкачва стъпалата по две наведнъж. Колкото по-бързо вървеше, толкова по-приглушени стигаха до него шумовете от трапезарията. Тишината го успокояваше. Като стигна горе, зави наляво и тръгна по дългия коридор, от двете страни на който имаше гръко-римски статуи. Изваяните от мрамор атлети и воители бяха осветени от приглушена светлина и белите им тела образуваха шарки по кървавочервената стена. Ако човек вървеше достатъчно бързо, ги виждаше така, както шофьорът на автомобил вижда пешеходците. Ритъмът, в който се появяваха и изчезваха статуите, ги правеше да изглеждат като живи.

Неговата стая беше в края на коридора. Отвори вратата и сякаш се блъсна в стена от студ. Никога не включваше отоплението, никога не спеше в леглото, не използваше телефона и не държеше лични вещи в античните бюра. Гардеробът бе единственото, от което имаше нужда, и сега отиде до него, за да свали оръжията си. Държеше тях, както и мунициите, в огнеупорния шкаф в дъното, а четирите му тениски и трите му комплекта кожени дрехи бяха закачени близо едни до други. Като влезеше в полупразния гардероб, често мислеше за кости, защото празните закачалки и медни пръти изглеждаха също толкова тънки и трошливи.

Съблече се и си взе душ. Беше гладен за храна, обаче предпочиташе да е в това състояние. Болката от силния глад, сухотата в устата и копнежът за глътка вода... Фактът, че можеше да контролира тези естествени нужди, му носеше особено удовлетворение. Ако можеше и да не спи, щеше да откаже и съня. И проклетата жажда за кръв...

Искаше да бъде чист. Отвън и отвътре.

Излезе изпод душа, прокара машинката за подстригване през косата си и се обръсна набързо. Гол, усещаш студа, ленив заради храненето, отиде до лагера, който си бе направил на пода. Застана над двете сгънати одеяла, които предлагаха толкова уют, колкото и два пласта марля, и се замисли за леглото на Бела. То имаше кралски размери и бе цялото бяло. Бели калъфки и чаршафи, голяма и пухкава бяла завивка и бяло, подобно на пудел килимче в подножието му.

Беше лягал в леглото ѝ. Често. Харесваше му да мисли, че усеща миризмата ѝ. Понякога лягаше дори върху завивката и тя хлътваше леко под тежестта на тялото му. Беше почти като да бъде докосван от нея и донякъде по-хубаво, отколкото ако наистина го докоснеше. Не можеше да понася ничии ръце върху тялото си... Макар да му се искаше да бе разрешил на Бела да го докосне поне веднъж. Може би щеше да понесе допира, когато ставаше въпрос за нея.

Погледът му се спря върху черепа на пода до купа одеяла. Очните кухини бяха просто черни дупки, но той си представи ириса и зениците, втренчвали се някога в него. Между зъбите беше поставена ивица черна кожа, широка около пет сантиметра. Традиционно върху нея се изписваха думи в памет на мъртвите, тази обаче бе празна.

Легна, допря главата си до черепа и миналото се върна при него.

Годината бе 1802...

Робът бе в полусъзнание. Лежеше по гръб. Цялото тяло го болеше, макар да не знаеше защо, докато не си спомни, че предната нощ бе преминал през преобразяването. Часове наред не бе в състояние да се движи от болката в уголемилите се мускули и в заздравилите се кости. Да, тялото му бе станало огромно.

Странно... но наистина, вратът и китките го боляха по различен начин.

Отвори очи. Таванът бе високо над него, а в камъка бяха вградени тънки черни решетки. Обърна глава и видя врата от здрави дъбови греди, по която вертикално се спускаха решетки. Стените също бяха подсилени със стоманени пръти... Бе в затвора. Но защо? Беше по-добре да се върне към задълженията си, преди...

Опита се да седне, но ръцете му над лактите и пищялите му бяха приковани към пода. Очите му се разтвориха широко, направи рязко движение...

— Не мърдай! — Думите бяха произнесени от ковача, който татуираше на роба черни белезници там, където се намираха точките за пиене.

О, господи! Не! Не това...

Робът се опита да се освободи и другият мъж ядосано вдигна поглед.

— Успокой се! Не искам да бъда бит с камшик заради чуждо провинение.

— Умолявам те... — Гласът на роба не звучеше както обикновено. Бе прекалено дълбок. — Имай милост.

Чу тих женски сях. В килията бе влязла Господарката на къщата, краят на дългата ѝ рокля от бяла коприна се влачеше по каменния под, косата ѝ се спускаше по раменете.

Робът сведе очи както повеляваха правилата, и видя, че е напълно гол. Изчерви се от смущение и му се прииска да имаше с какво да се прикрие.

— Буден си — каза тя и се приближи до него.

Не можеше да си представи защо би дошла да види човек с такова ниско положение като неговото. Той бе просто момче от кухнята, стоеше по-долу дори от камериерките, които почистваха личните ѝ покои.

— Погледни ме — заповяда Господарката.

Подчини се, макар това да противоречеше на всичко, на което го бяха учили. Никога преди не му бе позволявано да срещне погледа ѝ.

Онова, което видя, бе шок за него. Тя го гледаше така, както никоя друга жена преди нея. Похотта бе изкривила деликатните ѝ черти, черните ѝ очи блестяха, озарени от

някакво намерение, което той не можеше да прозре.

— Жълти очи — прошепна тя. — Каква рядкост. И каква красота.

Ръката ѝ се спря на голото му бедро. Той трепна. Чувстваше се неловко. Помисли си, че това е грешно. Не трябваше да го докосва там.

— Каква великолепна изненада си ти. Бъди сигурен, че нахраних добре онзи, който обърна вниманието ми върху теб.

— Господарке... Моля да ми разрешите да се върна на работа.

— О, ще се върнеш. — Тя прокара длан там, където бедрата му се съединяваха с хълбоците. Той подскочи и чу как ковачът тихо изруга. — Каква благодат за мен си ти! Днес кръвният ми роб стана жертва на злополука. Щом почистят помещението му, ще се нанесеш в него.

Робът не можеше да диша. Знаеше за мъжкия вампир, когото тя държеше заключен. Беше му носил храна в килията. Понякога, когато оставяше таблата на пазача му, чуваше странни звуци иззад тежката врата...

Господарката вероятно бе доловила страха му. Наведе се над него — толкова близо, че долавяше аромата, който се излъчваше от парфюмираната ѝ кожа. Засмя се тихо, като че ли бе вкусила от уплахата му и тя ѝ бе донесла удоволствие.

— Истината е, че нямам търпение да те имам. — Обърна се да си върви и изгледа втренчено ковача. — Не забравяй какво ти казах или ще те изгоня навън след изгрева на зората. Не трябва да допуснеш никаква, дори най-малката, грешка с иглата. Кожата му е прекалено свършена, та да бъде обезобразена от невнимание.

Татуирането бе привършено скоро след това и ковачът отнесе със себе си единствената свещ, а робът остана завързан за масата в мрака. Когато осъзна новото си положение, се разтресе от отчаяние и ужас. Сега вече заемаше възможно най-ниското стъпало и бе жив единствено за да храни другото... И само Господ знаеше какво още го чака.

Мина доста време, преди вратата да се отвори отново. И ето че светлината на свещта му разкри пристигането на неговото бъдеще: Господарката, облечена в черна роба и придружена от двама вампири, известни с предпочитанието си към собствения си пол.

— Почистете го за мен — нареди тя.

Господарката гледаше как мият и мажат роба с благовонни масла и непрекъснато кръжеше около него, подобно на пламъка на свещта. Робът трепереше, мразеше усещането за мъжки ръце по лицето, гърдите и интимните си части. Страхуваше се, че някой от тях или пък и двамата ще се опитат да се възползват от него.

Когато свършиха, по-високият каза:

— Да го изпробваме ли за вас, Господарке?

— Тази нощ ще го запазя единствено за себе си.

Остави робата да се свлече по тялото ѝ, качи се върху масата, гъвкава и подвижна, и възседна роба. Ръката ѝ потърси най-интимната му част. Докато го галеше, той ясно усещаше присъствието на другите двама мъже, които бяха взели своите парчета плът в ръцете си. След като не успя да му въздейства по този начин, Господарката го пое в устата си. Звуците, които изпълваха стаята, бяха ужасяващи — стоновете на другите двама възбудени мъже и онези, които излизаха от устата ѝ, която смучеше и ближеше.

Унижението бе пълно. Робът заплака. Сълезите потекоха от ъгълчетата на очите му, търкулнаха се по слепоочията му и попаднаха в ушите му. Никога преди не бе докосван

между краката. Както и при всички други, тялото му бе неспособно на интимна близост преди преобразяването, макар това да не му пречеше да очаква с нетърпение деня, когато най-после ще познае женска ласка. Винаги си бе представял, че сливането ще бъде някакво чудо, защото докато живееше в помещенията на слугите, на няколко пъти бе наблюдавал този акт на удоволствие.

Но сега... След като позна интимността по този начин, се срамуваше, че се е осмелил да иска подобно нещо.

Господарката прекъсна рязко ласките и го зашлеви през лицето. Плесницата продължи да пари бузата му, когато тя скочи от масата.

— Донесете ми мехлема! — заповяда отсечено. — Това негово нещо май не знае какво се иска от него.

Един от мъжете се приближи до масата. Държеше малък глинен съд. Робът почувства как го докосна нечия хлъзгава ръка — не бе сигурен чия — а после усети нещо, подобно на изгаряне. Почувства странна тежест в слабините, после нещо се придвижи нагоре по бедрото му и стигна до корема му.

— О... Скрайб Върджин! — възкликна единият от вампирите.

— Какви размери! — каза другият, сякаш му пригласяше. — Когато се излее, ще напълни цял кладенец.

Гласът на Господарката също издаваше удивление.

— Наистина е огромен!

Робът повдигна глава. На корема му лежеше огромна издутина. Никога досега не бе виждал нещо подобно.

Отпусна се отново върху масата, а Господарката възседна хълбоците му. Този път почувства как нещо влажно го поглъща. Отново повдигна глава. Тя беше отгоре му, а той бе... вътре в нея. Тя се движеше нагоре и надолу и дишаше тежко. Смътно долавяше и подновените стонове на другите двама. Тя се движеше все по-бързо и по-бързо, а гърлените звуци ставаха все по-силни и по-силни. После се чуха викове — нейният и техните.

Господарката се отпусна върху гърдите на роба. Все още задъхана, каза:

— Наведете главата му.

Един от мъжете сложи длан на челото на роба, а после го погали по косата със свободната си ръка.

— Прекрасна е. Толкова мека. И погледнете само всичките тези нюанси.

Господарката зарови лице във врата на роба и го ухапа. Той извика, като усети ужилването и поглъщането. И преди бе виждал мъже и жени да пият едни от други и това винаги му се бе струвало... правилно. Но ето че сега изпитваше болка и му се виеше свят. И колкото по-силно всмукваше тя от вената му, толкова по-силен ставаше световъртежът.

Сигурно бе припаднал, защото когато дойде в съзнание, я видя да вдига глава и да облизва устните си. Слезе от него, наметна робата си и тримата го оставиха сам в мрака. След минути влязоха пазачите, които той познаваше.

Мъжете отказваха да го погледнат, макар преди да бе в приятелски отношения с тях, тъй като им носеше бирата. Сега обаче извъръцаха очи и не му говореха. Сведе поглед към тялото си и изпита срам, че продължава да е под въздействието на мехлема и че най-интимната му плът е още корава и дебела.

Влагата, която блестеше по нея, предизвика гадене в стомаха му.

Отчаяно му се искаше да каже на другите вампири, че вината не е негова, че се е опитвал с усилие на волята да застави въпросното парче плът да остане спокойно, но бе прекалено силно унижен, за да говори, докато пазачите освобождаваха ръцете и глезените му. Изправи се, но залитна, защото часове наред бе лежал по гръб, а и бе минал само ден от преобразяването му. Никой не му помогна, макар да виждаха колко му е трудно да пази равновесие. Знаеше, че не го подкрепят, защото не искат да го докоснат и дори да се приближат до него. Опита се да прикрие срамните си части, обаче оковаха ръцете му в белезници.

Срамът се засили, когато го поведоха по коридора. Тежката подутина между краката му се поклащаше неприлично при всяка негова стъпка. Сълзи се събраха в очите му и потекоха по бузите му. Един от пазачите изсумтя презрително.

Заведоха роба в друга част на замъка, в стая със здрави стени и вградени стоманени решетки. Тук имаше легло върху нисък постамент, удобно гърне, рогозка и свециници, монтирани високо в стените. Още с влизането му донесоха вода и храна. Остави ги момче от кухнята, което бе познавал през целия си живот. Момчетата, които все още не бяха преминали през преобразяването, също отказваха да го погледнат.

Освободиха ръцете му и го заключиха в новата килия.

Съкрушен и треперещ, той седна в единия ъгъл. Обгърна тялото си с ръце, защото нямаше от кого друго да потърси утеха, и се опита да бъде мил с това свое ново, преобразено тяло... използвано така неправилно.

Люлееше се леко напред-назад и мислеше за бъдещето. Никога не бе имал права, образование и самоличност. Но преди поне бе свободен да се движи из замъка и околностите. А тялото и кръвта му принадлежаха.

Спомни си докосването на онези ръце и отново му се догади. Сведе поглед към интимните си части и осъзна, че все още долавя миризмата на Господарката, поленнала по тях. Питаше се колко ли време ще остане така подут. И какво ще се случи, когато тя се върне за него.

Зейдист потърка лицето си и се обърна на другата страна. Беше се върнала за него, да. И никога не идваше сама.

Затвори очи, за да спре спомените, и се опита да заспи. Последното, което видя, бе къщата на Бела наред покритата със сняг морава.

Домът ѝ бе празен и самотен, макар че бе пълен с вещи. След изчезването на Бела бе изгубила основното си предназначение. Въпреки че все още бе солидна сграда и успешно задържаше вятъра, студа и непознатите, вече не бе дом.

Беше без душа.

В известен смисъл, нейната къща бе точно като него.

Зората бе изгряла, когато Бъч О'Нийл паркира кадилака във вътрешния двор. Още със слизането си чу гърмящите звуци на рап групата „Джий Юнит“ да изпълват Дупката и разбра, че съквартирантът му си е у дома. Ви не можеше да живее без рап музиката, за него тя бе като въздуха. Казваше, че ритъмът на баса предотвратява нахлуването на чужди мисли в главата му.

Отиде до вратата и набра кода. Ключалката изтрака и той бе допуснат във вестибюла, където трябваше да премине през друга проверка. Вампирите си падаха по двойните врати. Така никога не им се налагаше да се тревожат, че къщата им ще бъде залята от слънчева светлина, защото едната врата бе винаги затворена.

Портиерската къщичка, наричана още Дупката, не бе нещо кой знае какво. Състоеше се само от дневна стая, малка кухня и две спални с бани към тях. Обаче той я харесваше, както и вампирът, с който живееше. Той и съквартирантът му бяха близки като... братя.

Когато влезе в дневната, видя, че черните кожени дивани пустеят. Но на плазмения екран на телевизора вървеше предаването „Спортен център“, а във въздуха се усещаше сладкият мирис на червен дим. Което означаваше, че Фюри е в къщата или пък току-що си е тръгнал.

— Здравей, Луси! — извика Бъч.

Двамата братя се показаха откъм задната част на къщата. И двамата бяха все още в бойно облекло — кожените дрехи и тежките ботуши им придаваха вид на убийци, каквито бяха.

— Изглеждаш уморен, ченге — отбеляза Вишъс.

— Направо се чувствам изцеден.

Бъч хвърли поглед на ръчно свитата цигара, която висеше от устата на Фюри. Макар отдавна да се бе отказал от наркотиците, тази вечер едва не се поддаде на изкушението и не помоли за доза „червен дим“. Работата обаче бе в това, че вече бе здравата пристрастен към две други неща, така че бе доста зает.

Да, да се налива със скоч и да преследва жена-вампир, която не го желае — май само за това имаше време. Освен всичко друго, нямаше защо да се отказва от система, която работи безотказно. Копнежът за любов го караше да пие все повече, а когато бе пиян, Мариса му липсваше още по-силно, така че отново посягаше към чашката... И ето как се получаваше омагьосан кръг, от който не можеше да излезе. От въртенето из него му се струваше, че дори стаята се върти.

— Говори ли със Зи? — попита Фюри.

Бъч съблече кашмиреното си палто и го закачи в гардероба.

— Да. Не беше особено щастлив.

— А ще стои ли далеч от онова място?

— Така мисля. Е, ако предположим, че не е изгорил къщата до основи, след като се отърва от мен. В очите му се появи онзи особен блясък, когато си тръгнах. Нали се сещате? Дето кара топките ти да настръхват, ако си близо до него.

Фюри прокара длан по скандално красивата си коса. Тя се спускаше по раменете му, цялата на руси, червени и кафяви вълни. Бе неустойимо привлекателен и без нея, но с тази грива беше... Добре, де, този брат бе красавец. Не че Бъч изпитваше предпочитания към собствения си пол, но този мъжкар изглеждаше доста по-добре от много жени. И бе облечен

по-елегантно от повечето дами, когато не бе в бойните си одежди.

Бе добре, че се биеше като жестоко копеле, защото иначе щяха да го сметнат за женчо. Фюри си пое дълбоко дъх.

— Благодаря ти, че се погрижи за...

Звънна телефонът върху отрупаното с компютърна техника бюро.

— Външната линия — измърмори Ви, който бе отишъл до командното табло.

Вишъс бе компютърният гений сред тях — всъщност той бе геният по всички въпроси — и бе отговорен за комуникациите и сигурността в комплекса. Управляваше всичко от четирите компютъра, които наричаше „четирите играчки“.

Играчки... да, точно така. Бъч не знаеше абсолютно нищо за компютрите, но ако тези тук бяха играчки, то значи се продаваха на щанда на Департамента по отбраната.

Докато Ви чакаше обаждането да бъде прехвърлено към гласовата поща, Бъч погледна Фюри.

— Показах ли ти новия си костюм на Марк Джейкъбс^[1]?

— Пристигна ли вече?

— Да. Фриц ми го донесе преди малко. Дори го изпробвах вече.

— Добре.

Докато вървяха към спалните, Бъч се засмя. И той като Фюри бе прекалено загрижен за външния си вид и се причисляваше към редиците на съвременния метросексуален мъж. Странно, защото не бе давал и пет пари как е облечен, докато бе ченге. Но сега, когато бе с братството, му харесваше да носи висша мода дрехи. За това, какъвто бе случаят и с Фюри, имаше късмет, че бе умел в боя.

Братът се възхищаваше на метрите черен вълнен плат и издаваше подходящи звуци на възхищение, когато влезе Ви.

— Бела е жива.

Бъч и Фюри обърнаха рязко глави, а костюмът падна на пода.

— Цивилен мъж бил отвлечен от уличката зад „Зироу Сам“ тази вечер и отведен някъде сред гората, с цел да нахрани Бела. Видял я. Разговарял с нея. Тя успяла да го освободи.

— Кажи ми, че ще може отново да открие мястото — каза тихо Бъч.

Сериозността на ситуацията му беше пределно ясна. И не бе единственият, който веднага застана нащрек. Фюри изглеждаше така напрегнат, че не можеше да говори.

— Да. Проследил е пътя, като се е дематериализирал на всеки двеста метра, докато не излязъл на шосе 22. В момента ми изпраща по електронната поща карта, на която е отбелязан маршрутът. Доста умно, като се има предвид, че е само цивилен.

Бъч изтича в дневната, за да вземе палтото си и ключовете за кадилака. Не беше свалил кобура, така че глокът му все още бе на мястото си.

Обаче Ви застана между него и вратата.

— Къде си тръгнал, приятелю?

— Не се ли е получил вече имейлът с картата?

— Спри.

Бъч изглежда гневно съквартиранта си.

— Ти не можеш да излизаш навън през деня. А аз мога. Защо трябва да чакаме, по дяволите?

— Ченге... — Гласът на Ви стана по-мек. — Това е работа на братството. Не бива да

се намесваш.

Бъч се закова на място. „А, да, отново ми напомнят, че съм външен.“

Разбира се, можеше да работи на заден план, да прави анализ на мястото на престъплението и да мисли над тактическите проблеми. Но когато започнеше битката, братята винаги го отстраняваха от бойното поле.

— По дяволите, Ви...

— Не. Забрави!

Едва след два часа Фюри бе събрал достатъчно информация, за да влезе в стаята на брат си. Мислеше, че няма смисъл да подлудява Зейдист с неясни приказки, а бе необходимо време, за да избистрят плана до съвършенство.

Почука, но отговор не последва. Влезе направо и трепна. В стаята бе студено като в хладилник за месо.

— Зейдист?

Зи лежеше върху двете сгънати одеяла в далечния ъгъл. Тялото му се бе стегнало, за да понесе ужасния студ в помещението. Имаше разкошно легло на не повече от десет крачки от него, обаче той никога не го използваше. Спеше на пода, независимо къде живееше.

Фюри отиде и коленичи до него. Нямахше да го докосне, особено когато Зи не го очакваше, защото щеше веднага да се нахвърли отгоре му.

„Боже! — помисли си Фюри. — Така заспал и лишен от гнева си, Зи изглежда почти уязвим.“

Взе си назад думата „почти“. Зейдист винаги е бил изключително слаб, ужасно мършав. Но сега бе просто кожа и кости. Кога се бе случило това? Спомни си, че когато изпълняваха ритуала *райт* за Рейдж, те всички бяха голи в Гробницата и Зи със сигурност не приличаше на скелет. А това бе само преди около шест седмици...

Точно преди Бела да бъде отвлечена.

— Зейдист? Събуди се, братко.

Зи се размърда и отвори бавно черните си очи. Обикновено се събуждаше рязко дори от най-малкия шум, но се бе нахранил и това го правеше муден.

— Открили са я — каза Фюри. — Намерили са Бела. Била е жива, поне рано тази сутрин.

Зи премигна два пъти — като че ли не бе сигурен дали не сънува. След това надигна горната половина на тялото си от пода. Халките на зърната му уловиха светлината, идваща от коридора, докато разтъркваше лицето си.

— Какво каза? — попита с дрезгав глас.

— Знаем къде е Бела. И разполагаме с потвърждение, че е жива.

Съзнанието на Зи се избистряше постепенно, набираще скорост като влак. С всяка секунда той заприличваше все повече на себе си, силата и зверската му жестокост се завръщаха в тялото му и той вече не изглеждаше уязвим.

— Къде е тя? — попита.

— В къща само с една стая, в гората. Един цивилен успял да избяга, защото му е помогнала.

Зи скочи на крака.

— Как да стигна до нея?

— Мъжът, който избягал, е изпратил указания на Ви по електронната поща. Обаче...

Зи вече беше до гардероба.

— Донеси ми картата.

— Обед е, братко.

Зи спря. Изведнъж от тялото му се излъчи студена вълна, в сравнение с която температурата в стаята бе приятна. Черните му очи говореха единствено за опасност, когато му хвърли поглед през рамо.

— В такъв случай изпрати ченгето. Нека отиде Бъч.

— Тор няма да му позволи...

— *Глупости!* Човекът може да се справи.

— Зейдист... Спри. Помисли. Бъч няма да разполага с подкрепление, а там може да има много *лесъри*. Искаш ли да рискуваш тя да бъде убита при неуспешен опит за бягство?

— Ченгето може да се справи и само.

— Добър е, да, но е само човек. Не можем да го изпратим там.

Зи оголи кучешките си зъби.

— Може би Тор се тревожи повече ченгето да не бъде заловено и да не изпее всичко за нас, ако го сложат на масата за мъчения.

— Хайде, Зи, Бъч знае доста неща за нас. Разбира се, че това са част от опасенията.

— Но какво, според теб, правят *лесърите* сега с нея, след като е помогнала на цивилния да избяга!

— Имаме по-големи шансове да я измъкнем, ако отидем всичките веднага след залез-слънце. И ти го знаеш. Налага се да чакаме.

Зи стоеше гол пред гардероба и дишаше тежко. Очите му бяха силно присвити — две цепки, пълни с омраза. Когато накрая проговори, гласът му бе злобно ръмжане.

— За Тор е по-добре да се моли тя да е още жива, когато я намеря довечера. Или ще му отрежа главата, независимо дали ми е брат, или не.

Фюри погледна черепа на пода с мисълта, че Зи вече е доказал колко умело може да обезглавява.

— Чу ли ме, братко? — озъби се близникът му.

Фюри кимна. Имаше лошо предчувствие за това, как ще се развият събитията.

[1] Известен нюйоркски моделиер. — Б.пр. ↑

О. пътуваше по шосе 22 в своя пикап „Форд F150“, бе четири часът следобед, слънцето светеше право в очите му и той се чувстваше така, сякаш има махмурлук. Да... Освен главоболието, усещаше тръпки да пъплят по тялото му — точно както след жестоко напиване. Проклетото гъделичкане лазеше под кожата му като червеи.

Разяждащото го дълбоко съжаление му напомняше за дните, в които редовно се напиваше. Бе същото, като да се събуди до грозна жена, която презираше, но с която, въпреки това, е правил секс. Да, чувството приличаше на онова, но бе много, много по-лошо.

Плъзна длани по кормилото. Кокалчетата на пръстите му бяха здравата ожулени и знаеше, че има одрасквания по врата. Образите от деня минаваха пред очите му и го заслепяваха, стомахът му се бунтуваше. Бе отвратен от нещата, които бе сторил на любимата си.

Е, *сега* бе отвратен. А когато ги извършваше... смяташе, че е справедлив.

Трябваше да бъде по-внимателен. Тя бе живо същество, все пак... По дяволите, ами ако бе отишъл твърде далеч? О, боже... Не биваше да си позволява такива изстъпления. Но когато видя, че е освободила вампира, когото ѝ бе довел, за да се нахрани, изгуби контрол над себе си. Избухна като шрапнел и парчетата се забиха право в плътта ѝ.

Вдигна крак от педала на газта. Искаше му се да се върне, да я изкара от тръбата и да се увери, че все още диша. Обаче нямаше достатъчно време — срещата на елитните отряди щеше скоро да започне.

Натисна отново педала на газта. Знаеше, че като я види, няма да може да се откъсне от нея и тогава водачът на *лесърите* щеше да дойде да го потърси. Кое то щеше да е проблем. В центъра за въздействие цареше бъркотия. *По дяволите...*

О. намали скоростта и зави надясно. Пикапът излезе от шосе 22 и навлезе в тесен черен път.

Хижата на господин Х., където се помещаваше и главната квартира на Обществото на лесърите, се намираше в средата на гора, простираща се на седемдесет и пет акра. Бе напълно изолирана и малка, построена изцяло от дърво и покрита с тъмнозелени дървени плочи. Зад нея имаше външна голяма пристройка, наполовина колкото хижата. О. спря и видя, че отпред са паркирани безразборно още седем автомобила, всичките бяха американско производство и на повече от четири години.

О. влезе вътре и установи, че е дошъл последен. Останалите членове на елитните отряди заемаха едва ли не цялото тясно пространство, бледите им лица бяха сериозни, телата им — широкоплещести и натежали от мускулна маса. Това бяха най-силните мъже на обществото и също така му служеха от най-дълго време. О. бе единственото изключение, когато ставаше въпрос за дълга служба. Бяха минали само три години от посвещаването му и никой от останалите не го харесваше, защото бе нов.

Те обаче нямаха право на глас. Той бе здрав и издръжлив като всеки един от тях и го бе доказал. *Завистливи копелета...* Не, той никога нямаше да бъде като тях — просто безхарактерно говедо на Омега. Не можеше да повярва, че тези идиоти се гордеят с факта, че избледняват с времето и губят своята идентичност. Той се бореше с изсветляването. Боядисваше косата си, за да продължи да бъде тъмнокестенява както някога, и ненавиждаше постепенното побеляване на ирисите си. Не искаше да изглежда като тях.

— Закъсна — каза господин Х. Водачът на *лесърите* се облегна на хладилника, който

не бе включен. Погледът на бледите му очи се спря върху драскотините по врата на О. — Бил си се с някого?

— Знаеш какви са братята. — О. си намери местенце по-далеч от него. Макар да кимна на партньора си У., не удостои с внимание никого другото.

Водачът на *лесърите* продължи да го гледа.

— Виждал ли е някой господин М.?

„По дяволите“, помисли си О. Щяха да му потърсят сметка за *лесъра*, когото бе премахнал, защото го бе заварил с неговата любима.

— О.? Имаш ли нещо да кажеш?

Отговори У., застанал вляво от него.

— Видях М. преди зазоряване. Биеше се с един от братята в центъра на града.

Втреченият поглед на господин Х. се премести вляво. О. бе така шокиран от лъжата, че замръзна на мястото си.

— Видял си го със собствените си очи?

Гласът на другия *лесър* не трепна.

— Да.

— Възможно ли е да прикриваш О.?

Що за въпрос? *Лесърите* бяха безмилостни убийци и в непрекъснатата конкуренция помежду си за положение в обществото. Дори между партньорите нямаше лоялност.

— У.?

Запитаният поклати светлата си глава.

— Не. Защо да рискувам кожата си, за да спася неговата?

Очевидно това бе логика, в която господин Х. вярваше, защото продължи с дневния ред на срещата. След като ги запозна с отредените им квоти, групата се разпръсна. О. се приближи до партньора си.

— Трябва да се върна до центъра за минутка, преди да излезем на лов тази нощ. Искам да ме следваш.

Трябваше да разбере защо У. му бе спасил задника. Не се тревожеше, че другият *лесър* ще види в какво състояние е мястото. У. нямаше да му създава проблеми. Той не бе свръхагресивен и не можеше да мисли самостоятелно — бе по-скоро изпълнителен, отколкото инициативен.

Коего правеше самоинициативата му отпреди малко още по-странна.

Зейдист гледаше часовника във фоайето на имението. Положението на стрелките му казваше, че до официалния залез на слънцето остават осем минути. Слава богу, че бе зима и нощите бяха дълги.

Гледаше двойната входна врата и знаеше съвсем точно къде ще отиде, когато мине през нея. Бе запомнил как да стигне до мястото, посочено им от цивилния вампир. Щеше да се материализира и да бъде там за части от секундата.

Седем минути.

Щеше да е по-добре да изчака, докато цялото небе потъмнее, но в момента му беше все тая дали е достатъчно тъмно. В мига, в който огнената топка се плъзнеше зад хоризонта, щеше да изхвърчи навън. Малкото слънчев загар, който можеше да отнесе, да върви по дяволите.

Шест минути.

Провери отново кинжалите, които носеше на гърдите си. Извади пистолета от кобура, закрепен на дясното му бедро, и го провери още веднъж, след което направи същото и с другия, който висеше на лявото. Опипа с ръка ножа за хвърляне, който висеше отзад на кръста му, както и онзи с дългото петнайсет сантиметра острие на бедрото си, сякаш за да се увери, че са там.

Пет минути.

Наклони глава на една страна и изпъна врат, за да намали напрежението в него.

Четири минути.

Не можеше да чака повече. Щеше да тръгне сега!

— Ще се опечеш — каза Фюри иззад него.

Затвори очи. Импулсът му диктуваше да се втурне навън и ставаше все по-трудно да му устои, а Фюри продължаваше да говори.

— Зи, братко, как ще ѝ помогнеш, ако паднеш на земята и започнеш да се изпаряваш?

— Да не би да те кефи да разваляш удоволствието на другите? Или просто си бърбърив по природа?

Докато гледаше брат си през рамо, Зи изведнъж си спомни нощта, в която Бела бе дошла в имението. Фюри изглеждаше напълно очарован от нея, двамата стояха близо един до друг и разговаряха — на същото място, където сега стоеше той. А той ги гледаше от сенките и я желаше, докато тя се усмихваше на близнака му.

Гласът му стана по-остър.

— Мислех, че искаш да я върнеш обратно. Тя имаше очи само за теб и те смяташе за необикновено красив. Или... може би точно затова искаш да остане в плен на *лесърите*. Да не би тя да разклати клетвата ти за безбрачие, братко?

Фюри трепна и инстинктът на Зи да долавя чуждата слабост му подсказа да продължи:

— Всички те видяхме да я оглеждаш онази нощ. Гледаше я с удоволствие, нали? Да. И то не само в лицето. Не се ли питаше какво ли ще е да усетиш тялото ѝ под своето? Не се ли тревожеше дали ще успееш да спазиш клетвата си за въздържание? И нима даденото обещание не те изнервяше?

Фюри стисна толкова силно устни, че те образуваха само една много тънка линия. Зи се надяваше, че чувството, което е извикал у него, е отвратително. Искаше да му отвърне грубо. И може би дори да се сбият в следващите три минути.

Но последва единствено мълчание.

— Нищо ли няма да ми кажеш? — Зи погледна часовника. — Е, добре. Време е да вървя...

— И аз кървя за нея. Също като теб.

Зи погледна близнака си и дори от толкова далеч видя болката, изписана на лицето му така ясно, все едно през увеличително стъкло. През главата му мина мимолетната мисъл, че може би трябва да почувства нещо — срам или мъка, че е принудил Фюри да направи това интимно и тъжно признание.

Без да каже дума, Зи се дематериализира.

Появи се отново в гората, на около сто метра от мястото, от което бе избягал цивилният мъжки вампир. Докато тялото му се оформяше, чезнещата светлина на деня го заслепи и го накара да се чувства така, сякаш доброволно се бе съгласил да залееят лицето му с киселина. Не обърна внимание на изгарянето и пое в посока североизток като

подтичваше по покритата със сняг земя.

И я видя. Бе там, на сред гората, на около стотина крачки от потока. Едноетажна, подобна на къща постройка, от едната страна на която бяха паркирани черен „Форд F150“ и безличен сребрист лек автомобил „Форд Таурус“. Промъкна се до нея, като се криеше зад стволовете на боровите дървета, стъпвайки безшумно по снега. Постройката нямаше прозорци. Вратата бе само една. Чуваше движение и разговори през тънките стени.

Извади един от пистолетите си, свали предпазителя и се замисли над възможностите си. Да се дематериализира и после да се появи вътре, щеше да е глупав ход. Не познаваше вътрешния план на сградата. Единствената му друга алтернатива, макар и задоволителна, също не бе изпитана стратегически. Да отвори вратата с ритник и да нахлуе вътре, стреляйки непрекъснато, бе дяволски привлекателна идея, обаче макар и да не се страхуваше за собствения си живот, нямаше да рискува този на Бела.

В този момент, чудо на чудесата, отвътре излезе един *лесър* и затръшна вратата след себе си. След секунди го последва втори, след което се чуха характерните звуци на включваща се алармена инсталация.

Първата мисъл на Зи бе да застреля и двамата, обаче успя да задържи пръста си на спусъка. Щом бяха включили охранителната система, значи в къщата нямаше никого друго и шансовете му да измъкне Бела оттам току-що се бяха увеличили. Но какво щеше да стане, ако това бе просто стандартна процедура при излизане, независимо дали в къщата имаше други *лесъри*, или не? В такъв случай, само щеше да издаде присъствието си и да предизвика буря.

Загледа как двамата *лесъри* се качват в пикапа. Единият имаше кафява коса, което обикновено означаваше, че е член на обществото отскоро. Този обаче не действаше като новак — беше уверен и говореше. А онзи, който бе със светла коса, слушаше и кимаше с глава.

Двигателят изръмжа и пикапът потегли, утъпквайки снега с гумите си. Без да включи фаровете, пое по път сред дърветата, който едва се забелязваше.

Да остави тези две копелета да потънат в залеза, бе изпитание за самоконтрола му. Стегна мускулите в цялото си тяло толкова здраво, че заприличаха на корабни въжета. Но ако не успееше да се сдържи, в следващата минута щеше да се озове върху капака на пикапа и да пробие с юмрук предното стъкло, да сграбчи убийците за косите и да ги захапне.

Шумът от двигателя на пикапа заглъхна и Зи се заслуша внимателно в последвалата тишина. Не чу нищо и това възроди желанието му да нахлуе с ритник през вратата. Но след като се сети за алармената инсталация, размисли. Ви щеше да е тук след около минута и половина.

Чакането го убиваше, но се налагаше.

Докато пристъпваше неспокойно от крак на крак, обут в тежките ботуши, долови някаква миризма... Подуши въздуха. Някъде наблизо имаше газ. Пропан. Може би охраняваше генератора, който се виждаше отзад. За отопление вероятно ползваха керосин. Усещаше се обаче и друг мирис — на дим, на нещо, което гори... Погледна ръцете си — да не би той да се бе подпалил, а да не усещаше нищо? Не.

„Какво ли е, по дяволите?“

Когато осъзна какво е, ужасът го вледени чак до костите. Бе застанал в средата на кръг обгорена земя, който имаше размерите на тяло. Нещо бе изпепелено точно тук, и то през последните дванайсет часа, ако се съдеше по миризмата.

О... боже! Дали не я бяха оставили на слънцето?

Зи клекна и постави длан върху обгорената земя. Представи си как Бела лежи там, а слънцето се подава иззад хоризонта и си представи каква болка е усетила — вероятно десет хиляди пъти по-силна от онази, която той изпита при материализирането си тук.

Черното петно изгоряла земя се замъгли пред очите му, очертанията му се размиха.

Потърка лицето си, после втренчи поглед в дланта си. Бе мокра. Сълзи?

Замисли се над чувствата, които изпитваше, обаче мозъкът му отчиташе само информация за тялото му. Горната му половина се поклащаше, мускулите му бяха отмалели. Имаше лек световъртеж и усещаше слабо гадене. Но това бе всичко. Чувствата не съществуваха за него.

Потърка гърдите си с ръце веднъж и се канеше да повтори движението, когато в полезрението му попаднаха чифт тежки ботуши, досущ като неговите.

Вдигна поглед към лицето на Фюри. А то приличаше на маска — замръзнало и сиво — пепеляво на цвят.

— Тя ли е била? — попита близникът му с дрезгав глас и коленичи.

Зи политна назад и едва успя да предпази пистолета си от допир със снега. В момента не можеше да е близо до никого, особено до Фюри.

Изправи се с мъка на крака.

— Вишъс все още ли не е дошъл?

— Зад теб съм, братко — прошепна Ви.

— Има... — Прочисти гърлото си. Потри лице в ръката си над лакътя. — Има охранителна система. Мисля, че е чисто, но не съм напълно сигурен. Двама *лесъри* току-що потеглиха с пикап.

— Ще се справя с алармата.

Зи долови няколко миризми едновременно и хвърли поглед зад себе си. Цялото братство бе там, дори Рот, който като крал, не трябваше да е на бойното поле. Всички бяха въоръжени. Бяха дошли, за да спасят Бела.

Групата се приближи до къщата и всички опряха гърбове плътно в стената, докато Ви обработваше ключалката с нещо остро. Вратата се отвори и неговият „Глок“ бе първият, който нахлу вътре. Когато не последва реакция, той влезе и затвори вратата след себе си. След миг се чу дълго бибипкане. И вратата отново се отвори.

— Хайде, да действаме.

Зи се втурна напред и едва не събори Ви на земята.

Погледът му обходи тъмните ъгли на единствената стая. Навсякъде цареше бъркотия, подът бе засипан с какво ли не. Дрехи... ножове и белезници... и шишета от шампоан. А какво бе това? Разпокъсан комплект за първа помощ, от който се подаваха марля и бинтове. Изглеждаше така, сякаш са го тъпкали с крака.

Сърцето му биеше тежко, тялото му бе окъпано в пот. Търсеше Бела, а виждаше само неодушевени предмети. Цяла стена, заета от рафтове, върху които бяха подредени зловещи инструменти. Легло. Шкаф от огнеупорен метал с размерите на автомобил. Маса за аутопсии, от чиито четири края висяха стоманени вериги... Повърхността ѝ бе изцапана с кръв.

През главата на Зи преминаваха несвързани мисли. Тя бе мъртва. Онова овално петно обгорена земя го доказваше. Освен ако не е останало след изгарянето на някой друг пленник... Ами ако я бяха преместили?

Братята му стояха отвън, като че ли усещаха, че не бива да му се пречат. Зи отиде до огнеупорния шкаф, като държеше пистолета си в ръка. Отвори го. Просто хвана металните врати и ги дърпа надолу, докато пантите не се счупиха. Захвърли тежките парчета метал и ги чу как изтракаха оглушително по пода.

Оръжия. Муниции. Пластични експлозиви.

Арсеналът на техните врагове.

Влезе в банята. Нищо, освен душ-кабина и кофа, върху която бе поставена тоалетна чиния.

— Тя не е тук, братко — каза Фюри.

Обладан от гняв, Зи се хвърли към масата за аутопсии, вдигна я с една ръка и я запрати в стената. Една от веригите го удари през рамото и се заби в плътта му чак до костта.

И тогава го чу. Тихо хленчене, подобно на скимтене.

Обърна рязко глава наляво.

В ъгъла видя да се подават от земята три цилиндрични метални края, покрити с метални капаци с тъмнокафявия цвят на пръстта. Ето защо не ги бе видял веднага.

Отиде до тях и ритна единия с ботуша си. Хленчът стана по-силен.

Изведнъж му се зави свят и падна на колене.

— Бела?

В отговор от земята долетяха неясни думи и той остави оръжието. Как щеше да...? От това нещо, което му приличаше на канализационна тръба, излизаха въжета. Хвана ги и задърпа силно.

Онова, което се появи на повърхността, бе мръсен и изцапан с кръв мъжки цивилен вампир, на около десет години след преобразяването. Беше гол и трепереше, устните му бяха посинели, очите му се въртяха трескаво.

Зи го освободи, а Рейдж го загърна в дългото си черно кожено палто.

— Изведете го оттук — каза някой, когато Холивуд преряза въжетата.

— Можеш ли да се дематериализираш? — Въпросът бе отправен от друг брат към цивилния вампир.

Зи не обръщаше внимание на разговора. Отиде до другата дупка. От нея не излизаха въжета, а обонянието му не долови никакъв мирис. Бе празна.

Приближаваше се до третата, когато пленникът извика:

— Не! Т-тази е к-капан!

Зи замръзна на мястото си.

— Как така?

Цивилният обясни, макар че зъбите му тракаха силно:

— Н-не знам. Чух само, че *л-лесърът* предупреди един от *х-хо-рата* си.

Преди Зи да е успял да зададе още въпроси, Рейдж прекоси стаята.

— Тук има оръжие. Насочено е в тази посока — чу се звук от изскакване на метал. — Сега вече не е заредено.

Зи насочи погледа си нагоре, над дупката. Върху оголените тавански греди, на около четири метра и половина от пода, бе поставено малко устройство.

— Какво е това, Ви?

— Лазер. Ако прекъснеш лъча, най-вероятно задейства...

— Чакайте — прекъсна го Рейдж. — Тук има още едно оръжие, което трябва да обезвредя.

Ви поглади козята си брадичка.

— Вероятно има и дистанционно управление, с което се активира оръжието.

Възможно е обаче *лесърът* да го е взел със себе си. Така бих направил аз. — Притвори очи и се вгледа внимателно в тавана. — Специално този модел работи на литиеви батерии. Така че няма да се изключи, ако спрем генератора. И не е лесно да бъде обезвреден.

Зи се огледа за нещо, което би могъл да използва, за да избуга металния капак, и си помисли за банята. Влезе вътре, свали завесата на душ-кабината и взе със себе си летвата, на която бе окачена.

— Всички да се отдалечат.

Рейдж заговори остро:

— Зи, не мисля, че успях да обезвредя...

— Вземете цивилния със себе си. — Никой не помръдна и той изруга. — Нямаме време за губене и ако някой ще бъде прострелян, това ще съм аз. Хайде, братя, няма ли да се разкарате!

Когато всички се подчиниха, Зи се приближи до дупката. Застана с гръб към едно от обезвредените оръжия, като по този начин застана в обсега му и побутна капака с летвата. Чу се изстрел.

Куршумът попадна в левия му пищял. Изгарящата болка го принуди да падне на едно коляно, обаче не й обърна внимание и макар че се наложи да влачи крака си, се приближи до отвора на тръбата. Хвана въжетата, които потъваха в земята, и задърпа.

Първо видя косата ѝ. Дългата ѝ красива коса с цвета на махагон, обгръщаща като воал лицето и раменете ѝ.

Силите му бяха на изчерпване. Изгуби зрението си и едва не припадна, но въпреки това продължи да дърпа. Изведнъж усилието стана по-леко... помагаха му и други ръце... Те издърпаха въжето и я положиха нежно на земята.

Бе облечена в тънка и прозрачна нощница, изцапана с нейната кръв. Не помръдваше, но дишаше. Той нежно отстрани косата от лицето ѝ...

И кръвното му налягане рязко се повиши.

— О, господи... О, господи...

— Какво са ѝ сторили... — Който и да бе произнесъл това, не можеше да намери подходящите думи, за да завърши.

Всички прочистиха гърлата си. Чуха се две задавени кашлици. Или, може би, бяха дълбоко поемане на въздух.

Зи я взе в ръцете си и просто я... прегърна. Трябваше да я изведе оттук, обаче не можеше да помръдне, изпаднал в шок от онова, което бяха сторили с нея. Премигваше, виеше му се свят, вътрешно крещеше, но я люлееше нежно напред-назад. От устните му започнаха да се отронват думи на древния език — думи тъжни и ридаещи.

Фюри коленичи до него.

— Зейдист! Трябва да я изведем оттук.

Реалността го връхлетя и изведнъж можеше да мисли единствено за това, как ще я отведе в имението. Срязва въжетата, които опасваха горната половина на тялото ѝ, и се изправи, като продължаваше да я държи на ръце. Опита се да ходи, но левият му крак не удържа тежестта и той се препъна. Не успя веднага да се сети защо не може да върви както обикновено.

— Нека аз да я нося — каза Фюри и протегна ръце. — Прострелян си.

Зейдист поклати глава и мина покрай близнака си, накуцвайки. Занесе Бела до автомобила, който все още бе паркиран пред сградата. Притиснал я до гърдите си, счупи прозореца откъм страната на шофьора с юмрук, провря ръка вътре и отключи. Алармената инсталация силно запищя. Отвори задната врата и я положи на седалката. Наведе се, за да вдигне и краката ѝ, нощницата се повдигна нагоре и той трепна. Имаше синини и наранявания. Много.

Когато алармата замлъкна, каза:

— Някой да ми даде яке.

В секундата, в която протегна ръка назад, кожената дреха се озова в дланта му. Зави я внимателно — като позна якето на Фюри — затвори вратата и седна зад кормилото.

Последното, което чу, бе заповедта на Рот.

— Ви, нуждаем се от уменията ти. Трябва да изравним това място със земята.

Зи пхна ръка под таблото, съедини жиците и запали седана, след което потегли, сякаш дяволът беше по петите му.

О. спря пикапа до тротоара в една тъмна част на Десета улица.

— Все още не разбирам защо излъга.

— Ако те изпратят при Омега, какво ще стане с нас? Ти си един от най-силните и безмилостни убийци, които имаме.

О. го погледна с отвращение.

— Винаги предан на обществото, нали?

— Гордея се с нашата работа.

— Господи, колко старомодно!

— Да, обаче това мое отношение ти спаси задника, така че бъди благодарен.

Нямаше значение. Имаше други неща, за които трябваше да се тревожи, а не за мотивите на У.

Двамата слязоха от пикапа. „Зироу Сам“, „Скриймърс“ и „Снъф“ бяха на две пресечки и макар че бе студено, опашките пред тях не бяха по-малки от обикновено. Някои от треперещите от студ без съмнение бяха вампири, но дори да не бяха, нощта щеше да бъде от оживените. Винаги можеха да влязат в схватка с братята.

О. включи алармената инсталация, пусна ключовете в джоба си... и се закова на сред уличното платно. Буквално не можеше да помръдне.

Съпругата му... наистина не изглеждаше никак добре, когато двамата с У. я оставиха в центъра.

Задърпа яката на черното си поло. Задушаваше се. Не съжеляваше за болката, която тя трябваше да понесе, тъй като сама си бе виновна. Но нямаше да може да понесе смъртта ѝ. Ако го напуснеше... Ами ако в момента умираше?

— Какво има? — попита У.

О. затърси в джоба си ключовете. Тревогата кипеше във вените му.

— Трябва да вървя.

— Майтапиш ли се? Снощи не изпълнихме квотите...

— Просто трябва да се върна до центъра. Л. работи на Пета улица. Присъедини се към него. Ще те открия най-много след трийсет минути.

Не изчака отговора му. Счочи в пикапа, излезе с бясна скорост от града и пое по шосе

22 през покрайнините на Колдуел. Беше на около петнайсет минути от центъра за въздействие, когато видя пред себе си светлините и проблясващите лампи на полицейски коли. Изруга и натисна спирачките с надеждата, че е само пътна злополука.

Но не, за краткото време от тръгването му, полицията бе успяла да постави пост за проверка за употреба на алкохол. Две патрулни коли бяха паркирани от двете страни на шосе 22, а по средата бяха поставени оранжеви конуси. Вдясно имаше табела, която отразяваше светлината и уведомяваше, че полицейското управление на Колдуел провежда Програма по безопасност.

Боже, тук ли трябваше да правят това? Насред пустошта? Защо не се бяха разположили в центъра на града, близо до баровете? Но пък, от друга страна, хората от покрайнините трябваше да се приберат по домовете си, след като се бяха повеселили в клубовете...

Пред него имаше един автомобил, миниван. О. барабанеше нетърпеливо с пръсти по кормилото. През ума му мина мисълта да извади своя „Смит & Уесън“ и да застреля и двете ченгета, и шофьора. По простата причина, че го забавяха.

В насрещното платно до барикадата се приближи автомобил и О. му хвърли поглед. Безличният „Форд Таурус“ спря с тихо скърцане на спирачките. Светлината от фаровете му бе слаба и млечна.

В града имаше безброй от тези небиещи на очи автомобили. Точно поради тази причина и У. бе избрал такава марка и модел. Ако искаха да запазят войната с вампирите в тайна, бе от съществено значение да се смесят с човешката раса и да изглеждат като обикновеното население.

Полицаят се приближи към форда, чийто прозорец бе вече отворен. О. си помисли, че това е доста странно в студена нощ като тази. След това зърна мъжа зад кормилото. Господи! Копелето имаше белег, дебел колкото пръст, прорязващ цялото му лице и пиърсинг на ухото. Може би колата бе крадена.

Ченгето очевидно мислеше същото. Ръката му бе на дръжката на пистолета, когато се наведе да разпита шофьора. И играта наистина загрубя, когато насочи лъча на фенерчето си към задната седалка. Тялото му рязко политна назад, сякаш бе ударен с юмрук между очите. Той протегна ръка към рамото си, на което вероятно бе закрепено полицейската му радиостанция. Обаче шофьорът подаде глава през прозореца и го изгледа втренчено. И двамата сякаш замръзнаха във времето.

След това полицаят отпусна ръка и махна на форда да продължи, без дори да провери документите за самоличност на шофьора.

О. загледа гневно полицая, който изпълняваше дълга си в неговата половина от шосето. Той все още задържаше мамино синче от минивана пред него, като че ли там пътуваха поне няколко наркодильра. Докато партньорът му току-що бе пропуснал човек, който приличаше на сериен убиец, без дори да му зададе въпроси. Май не беше в правилната половина от платното...

Най-после О. спря до полицая. Бе възможно най-любезен и само след две минути вече натискаше педала на газта. Бе изминал и около пет мили, когато вдясно от него лумна ярка светлина. На мястото, където бе центърът за въздействие.

Помисли за отоплението, за което използваша керосин. Имаше теч.

Натисна силно педала на газта. Съпругата му бе затворена под земята... Ако бе избухнал пожар...

Пое напъряко през гората и набра скорост под клоните на боровите дървета. Пикапът

заподскача по неравностите и главата му започна да се удря в тавана, макар да стискаше кормилото с всички сили. Опитваше се да убеди сам себе си, че не вижда оранжевите пламъци на огъня. Ако бе имало експлозия, щеше да има и дим...

Зави. Светлината от фаровете му освети мястото. От центъра за въздействие нямаше и следа. Бе останала само пепел.

Натисна рязко спирачките, за да спре пикапа, който се бе засилил право към едно дърво. После се огледа, за да се увери, че е на правилното място. Когато не можеше да се заблуждава повече, слезе от пикапа и се хвърли на земята.

Напълни шепите си с пръст и запълзя из останките, докато устата и носът му не се напълниха с пепел, която покри и тялото му като роба. Откри парчета разтопен метал, но нищо по-голямо от дланта му.

Въпреки че не бе на себе си, си спомни, че и преди е виждал този странен, сякаш призрачен прах.

Наклони глава назад и извика, а гласът му стигна чак до небесата. Нямаше представа какви звуци са излезли от гърлото му. Знаеше само, че това бе дело на братството. Същото се бе случило и с Академията за бойни изкуства на *лесърите* преди шест месеца.

Прах... пепел... нито следа.

Бяха отвели съпругата му.

О, боже... Дали е била жива, когато са я открили? Или бяха взели трупа ѝ със себе си? Мъртва ли бе?

Вината бе негова, изцяло и само негова. Бе така погълнат от мисълта да я накаже, че не бе обърнал достатъчно внимание на изчезването на цивилния. Той се е обърнал към братството, информирал ги е за местонахождението ѝ и те бяха дошли да я освободят още с падането на мрака.

Сълзи на отчаяние изпълниха очите му. Изтри ги с длан, а после спря да диша. Обърна глава и попи с очи пейзажа. Сребристият „Форд Таурус“ на У. не беше на мястото си.

Постът за проверка. Шибаният пост за проверка. Онзи страшен на вид мъж зад кормилото всъщност въобще не е бил човек, а член на Братството на черния кинжал. Разбира се! А на задната седалка е лежала съпругата му — или полужива, или мъртва. Точно това бе изплашило ченгето. Бе я видяло, обаче братът бе изтрил всичко от паметта му. Ето защо фордът бе пропуснат така лесно.

О. се качи отново в пикапа и натисна педала на газта. Пое на изток, към жилището на У.

Фордът бе снабден със система за проследяване.

Което означаваше, че с подходящата компютърна техника щеше да го открие, независимо къде се намираше.

Бела смътно съзнаваше, че се намира в автомобил. Само че как бе възможно това? Сигурно имаше халюцинации. Не... Шумовете наистина бяха от движещо се превозно средство — чуваше се ритмичното бръмчене на двигателя. И се усещаше като кола — слаби вибрации, които от време на време преминаваха в рязко подскачане, когато гумите минаваха през неравности.

Опита се да отвори очи и откри, че не може. Опита отново. Дори това незначително усилие я изтощи и се отказа. Бе толкова уморена... Сякаш имаше грип. Цялото тяло я болеше, особено главата и стомахът. И ѝ се гадеше. Опита се да си спомни какво се бе случило, как се е освободила. *Ако* беше свободна. Обаче в ума ѝ изникна само образът на *лесъра*, който я обичаше. Видя го да влиза през вратата, целият изцапан в черна кръв. Останалото бе мъгла.

Заопипва с ръка наоколо и откри, че е наметната с нещо. Придърпа го към себе си. Кожа. И миришеше... Не, не се долавяше сладникавата миризма на бебешка пудра, характерна за *лесърите*. От кожата се носеше мирисът на мъж от нейната раса. Вдиша още няколко пъти дълбоко през носа. Този път долови мириса на бебешка пудра. Беше объркана. Но това трая само докато зарови нос в седалката на автомобила. Да, миризмата бе полепнат по тапицерията. Колата принадлежеше на *лесър*. Но защо тогава онова, с което бе наметната, миришеше на вампир? Усещаше и още една миризма... на тъмен мускус и вечнозелена подправка.

Бела започна да трепери. Помнеше ясно тази миризма. Бе я доловила при първото си посещение в центъра за тренировки на братството и по-късно, когато бе отишла на гости в имението.

Зейдист. Той бе в колата с нея.

Сърцето ѝ заби тежко. Отново се опита да отвори очи — нищо. Или клепачите ѝ отказваха да се подчинят, или очите ѝ вече бяха отворени, но виждаха само мрак.

„Спасена ли съм? — запита се. — Ти ли дойде за мен, Зейдист?“

От устата ѝ не излезе нито звук, макар че движеше устните си. Оформи отново думите, застави въздуха да премине през гласните ѝ струни. И успя да издаде дрезгав стон, нищо повече.

Защо очите ѝ не виждаха?

Започна да се мята и тогава чу най-сладкия звук, който някога бе достигал до ушите ѝ.

— Спасих те, Бела — каза гласът на Зейдист. Нисък и гърлен. Изпълнен със сила. — В безопасност си. Измъкнахме те. И никога вече няма да се върнеш там.

Бе дошъл за нея. Зарида. Колата като че ли намали ход, но веднага след това скоростта им се увеличи два пъти. Облекчението ѝ бе толкова силно, че потъна в мрак.

Зейдист отвори с ритник вратата на стаята си, избивайки бравата. Звукът от изкъртването бе силен, Бела се размърда в ръцете му и нададе стон. Той замръзна на място, а тя замята глава наляво-надясно, сгушена в извивката на ръката му.

Помисли си, че това е добре. Много добре.

— Хайде, Бела, върни се при мен. Събуди се. — Обаче тя не дойде в съзнание.

Отиде до двете сгънати одеяла на пода и я положи да легне там, където спеше той.

Вдигна поглед и видя Рот и Фюри да стоят на прага — двама огромни мъже, които препречваха напълно светлината от коридора.

— Трябва да я види Хавърс — каза Рот. — Трябва да се лекува.

— Хавърс може да извърши прегледа и тук. Тя няма да напусне тази стая.

Не обърна внимание на последвалото дълго мълчание. Бе зает да наблюдава дишането на Бела. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха ритмично, дишаше плитко.

Фюри въздъхна.

— Зейдист...

— Забрави. Ще я прегледа тук. И никой няма да я докосва без мое разрешение или в мое отсъствие. — Вдигна поглед към братята си, които буквално бяха онемели. — За бога, искате ли да го кажа и на древния език, в случай че сте забравили английски? Бела няма да ходи *никъде*.

Рот изруга и отвори мобилния си телефон. Заговори бързо и отсечено. После затвори и каза:

— Фриц е вече в града и ще доведе лекаря. Ще бъдат тук след двацет минути.

Зи кимна и погледът му се спря на клепачите на Бела. Искаше му се да може сам да се погрижи за нея. Искаше тя веднага да получи облекчение. О, боже... Как ли е страдала!

Усети присъствието на Фюри съвсем близо до себе си. Никак не му хареса това, че брат му коленичи до него. Инстинктът му диктуваше да защити тялото на Бела със своето и да попречи на близнака си, на Рот, на лекаря, на който и да е мъж дори да я погледне. Не разбираше този свой импулс, не знаеше откъде и от какво произлиза, но бе толкова силен, че едва не се нахвърли върху Фюри.

И тогава брат му протегна ръка, като че ли се канеше да докосне глезена ѝ. Устните на Зи оголиха кучешките му зъби и от устата му излезе ниско гърлено ръмжане.

Фюри вдигна рязко глава.

— Защо се държиш така?

„Тя е моя“, помисли си Зи.

Само че в мига, в който тази убеденост се оформи в ума му, той я отхвърли. Какви ги вършеше, по дяволите?

— Ранена е — прошепна. — Просто бъди внимателен.

Хавърс пристигна след петнайсет минути. Високият и слаб лекар носеше в ръка черно кожено куфарче и изглеждаше напълно готов за работа. Обаче, когато пристъпи към пострадалата, Зи скочи на крака, препречи му пътя и го притисна към стената. Светлите очи на Хавърс се разшириха зад стъклата на очилата му с костни рамки, а куфарчето му падна на пода. Рот изруга.

— По дяволите...

Зи отблъсна ръцете, които се опитваха да го дръпнат назад, и изгледа гневно лекаря.

— Ще се отнасяш с нея по-добре, отколкото със собствената си кръв. Ако тя трепне дори само един-единствен път без причина, ще платиш за това хилядократно.

Стройното тяло на Хавърс трепереше, устата му се движеше мълчаливо. Фюри дръпна силно близнака си, но нищо не постигна.

— Успокой се, Зи...

— Не се бъркай в това! — сряза го брат му. — Ясно ли е, докторе?

— Да... Да, сър. — Когато Зи го пусна, Хавърс се закашля и задърпа вратовръзката си. След това смръщи вежди. — Сър...? Вие кървите. Кракът ви...

— Не сме те извикали, за да се тревожиш за мен. Погрижи се за нея. *Веднага!*

Лекарят кимна и затършува из куфарчето си, след което отиде до купа одеяла.

Коленичи до Бела, а Зи включи осветлението в стаята с мисълта си.

Дълбокото поемане на въздух на Хавърс вероятно бе толкова близо до ругатнята, колкото можеше да си позволи изискан джентълмен като него. Той прошепна тихо на древния език:

— Да причиниш това на жена... Милостиви боже!

— Сложи край на болките й! — заповяда му Зи, като извиси тяло над неговото.

— Първо прегледа. Трябва да проверя дали няма по-сериозни наранявания.

Хавърс извади от куфарчето стетоскоп, електронен апарат за измерване на кръвното налягане и фенерче. Провери пулса и дишането й, надникна в ушите и носа й, измери кръвното й налягане. Когато отвори устата й, тя трепна леко, но после той повдигна главата й и тогава тя започна да се мятва в ръцете му.

Зейдист се спусна към лекаря, обаче тежката ръка на Фюри го обгърна през гърдите и го задържа.

— Той не й причинява болка и ти го знаеш.

Зи се съпротивляваше. Никак не му харесваше да усеща тялото на Фюри до своето. Но близъкът му не отстъпи и той разбра, че така е по-добре. Бе изключително напрегнат, но да рани тежко или дори да убие лекаря, щеше да е глупаво. По дяволите, в момента вероятно не трябваше да е въоръжен.

Фюри очевидно мислеше същото. Извади ножовете и кинжалите на Зи от ножниците и ги подаде на Рот. Отнеха му и пистолетите.

Хавърс вдигна поглед. Изпитваше силно облекчение, че оръжията вече не са в ръцете на опасния вампир.

— Аз... Ще й дам слаб медикамент за потискане на болката. Дишането и пулсът й са достатъчно силни. Лекарството ще й помогне да изтърпи останалата част от прегледа, както и онова, което ще последва. Окей?

Лекарят постави инжекцията едва когато Зи кимна с глава. Напрежението в тялото на Бела утихна. Доктор Хавърс извади ножици и хвана подгъва на изцапаната с кръв нощница.

Повдигна я и гневът на Зи избухна с нова сила. Лицето му пламна.

— Спри!

Лекарят се напрегна. Очакваше удар по главата, обаче Зи не направи нищо. Просто изгледа настоятелно първо Фюри, а после и Рот.

— Никой от вас не трябва да гледа голотата й. Затворете очи или се обърнете.

И двамата го гледаха втренчено няколко секунди. После Рот се обърна с гръб, а Фюри затвори очи, но продължи да държи здраво като в менгеме Зи през гърдите.

Той пък гледаше лекаря така, сякаш искаше да го убие с поглед.

— Щом се налага да съблечеш дрехите й, покрый я с нещо.

— И с какво?

— Хавлия от банята, например.

— Аз ще донеса — каза Рот. След като направи това, отново се обърна с лице към вратата и с гръб към тях.

Хавърс покри тялото на Бела с хавлията, след това срязва нощницата по цялата й дължина. Вдигна поглед, преди да я съблече.

— Трябва да я прегледам навсякъде. Ще се наложи да я докосна и по корема.

— Защо?

— За да опипам вътрешните й органи и да проверя дали някои от тях не са подути вследствие на травма или инфекция.

— Направи го бързо.

Хавърс дръпна хавлията встрани...

Зи се олюля и щеше да падне, ако не го подпираше силното тяло на брат му.

— О... *нала*. — Гласът му секна. — *О, боже... нала*.

Върху корема й бе изписано нещо — с шестсантиметрови букви. Тъй като бе неграмотен, не можеше да го прочете, обаче имаше ужасното чувство...

— Какво пише? — изсъска.

Хавърс прочисти гърлото си.

— Име е. Дейвид.

Рот изръмжа силно.

— *Издълбал го е в кожата й?* Това животно...

Зи прекъсна краля.

— Ще убия този *лесър*. Помогни ми, боже! Ще сдъвча костите му и ще ги изплюя.

Хавърс прегледа порезните рани — ръцете му работеха леко, пъргаво и внимателно.

— Трябва да се погрижите върху тях случайно да не попадне сол. В противен случай ще останат белези.

— Не думай. — Като че ли той самият нямаше опит с раните, които обезобразяваха завинаги.

Хавърс я покри и продължи прегледа със стъпалата и прасците й. Повдигна нощницата, за да огледа коленете й. След това отмести единия й крак и разтвори бедрата й.

Зи се спусна напред и повлече Фюри със себе си.

— Какво правиш, по дяволите?

Хавърс вдигна ръце над главата си, за да се предпази.

— Трябва да я прегледам. В случай че е била... изнасилена.

С бързо движение Рот се изправи пред Зи и склучи ръце около кръста му. Погледът му изгаряше, въпреки тъмните стъкла на очилата.

— Остави го да си свърши работата, Зи. Така ще е по-добре за нея.

Зейдист не можеше да гледа. Зарови глава във врата на Рот и лицето му се изгуби сред дългата му черна коса. Здравите тела на братята го притискаха от двете страни и той се чувстваше като пълнеж на сандвич, но бе така изпълнен с ужас, че поне този път допирът не го хвърляше в паника. Затвори очи, задиша дълбоко и миризмата от телата на Рот и Фюри нахлу в ноздрите му.

Чу шумолене — сякаш лекарят търсеше нещо в куфарчето си. После чу нещо като плясък и реши, че е надянал гумени ръкавици. Дочу търкането на метал в метал. Някакви странни, шепнещи звуци. После... тишина. Не, всъщност не. Тихи шумове. И накрая две щраквания.

Напомни си, че всички *лесъри* са импотентни. Но можеше само да си представя по какъв начин компенсират този свой недостатък.

Трепереше за нея така силно, че зъбите му тракаха.

Джон Матю, седнал на предната седалка, хвърли поглед на шофьора на „Рейндж Роувър“-а. А той, Тор, бе дълбоко замислен за нещо. Навлизаха в околностите на Колдуел и макар Джон да се страхуваше от срещата с краля, царящата тук тишина предизвикваше у него по-силно безпокойство. Не можеше да разбере какво не е наред. Бела бе спасена. Вече беше в безопасност и всички трябваше да са щастливи, нали? Обаче, когато Тор се бе върнал у дома да вземе Джон, бе прегърнал Уелси в кухнята и двамата дълго бяха останали така. Думите му, произнесени тихо и на древния език, излизаха задавено, сякаш някой го стискаше за гърлото.

Джон искаше да знае подробности за случилото се, но беше трудно да задава въпроси в колата — бе тъмно, а той трябваше или да жестикулира, или да пише. А и Тор никак не изглеждаше склонен да разговаря.

— Пристигнахме — каза той.

Зави рязко вдясно и колата излезе на тесен черен път. Джон осъзна, че сякаш изведнъж вече не вижда нищо през прозореца. Тъмната гора около тях тънеше в странна мъгла, която поглъщаше звуците. На Джон неочаквано му прилоша.

Сякаш от нищото, пред тях се материализира огромна порта. Спряха. Непосредствено зад нея имаше друга и когато влязоха в пространството между двете, бяха като бик в клетка. Тор свали прозореца си, набра кода в малкото табло до интеркома и бяха пропуснати да влязат в...

„Господи, какво е това?“

Подземен тунел. Заспукаха се надолу в земята по равномерния наклон. Появиха се още няколко врати, като всяка от тях бе по-добре укрепена от предната, докато накрая стигнаха до последната. Тя бе най-голямата от всички — блестящо чудовище от стомана, в средата на което имаше надпис: „ВИСОКО НАПРЕЖЕНИЕ“.

Тор вдигна лице към охранителната камера и се чу изщракване. Вратата се раздели на две половини, които се плъзнаха в стените.

Преди да продължат, Джон потупа Тор по ръката над лакътя, за да привлече вниманието му.

„Тук ли живеят братята?“, попита, правейки знаци с ръце.

— Може и така да се каже. Ще те заведе първо в центъра за обучение и тренировки, после ще отидем в имението. — Натисна педала на газта. — Когато започнат занятията, ще идваш тук от понеделник до петък. Автобусът ще те взема от нас в четири. Фюри живее тук, затова той поема ранните часове. — Джон му хвърли поглед и Тор обясни: — Целият комплекс е свързан под земята. Ще ти покажа как да влезеш в системата от тунели, свързваща сградите, обаче ще пазиш строго тайната. Всеки, който се появи неканен, ще има сериозни проблеми. Дори твоите съученици няма да са добре дошли, разбра ли ме правилно?

Джон кимна и колата спря на паркинга, който той помнеше от една отдавна отминала нощ. Струваше му се, че са минали стотици години, откакто бе дошъл тук с Мери и Бела.

Двамата с Тор слязоха от „Рейндж Роувър“-а.

„С кого ще се обучавам?“

— С дузина други момчета на твоята възраст. Във вените на всички тече воинска кръв, затова сме ги избрали. Обучението ще продължи до преобразяването ви и малко след това — всъщност, докато не се уверим, че сте готови за бойното поле.

Стигнаха до метална врата и Тор я отвори широко. От другата страна имаше коридор, който изглеждаше безкраен. Тор му показа класната стая, физкултурния салон, залата за вдигане на тежести и съблекалните. Спряха пред врата от матово стъкло.

— Ето къде обикновено се застоявам, когато не съм у дома или на бойното поле.

Джон влезе. Стаята бе едва ли не празна и абсолютно безлична. Бюрото бе метално и покрито с компютърна техника, телефони и хартии. Стената зад него бе заета от шкафове с папки. Имаше само две места за сядане, ако не се брои и възможността кошчето за боклук да се обърне и някой да се настани върху него. Единият стол бе стандартно офис оборудване и се намираще в ъгъла. Другият беше зад бюрото и бе необикновено неудобен и грозен — кожено чудовище в зеления цвят на авокадото и с оръфани краища, хлътнала седалка и крака, които придаваха ново значение на думата „здрави“.

Тор постави длан на високата му облегалка.

— Можеш ли да повярваш, че Уелси ме кара да се отърва от това?

Джон кимна и изписа: „Да, мога“.

Тор се усмихна и отиде до шкафа, който заемаше цяла една стена от пода до тавана. Отвори вратата и започна да набира кода в таблото. Той бе приет, задната част се отвори и разкри слабо осветен тунел.

— Можем да вървим.

Джон влезе, макар че не виждаше почти нищо. Тунелът бе изграден от стомана. Бе достатъчно широк за трима, ако вървят рамо до рамо, и толкова висок, че имаше пространство дори над главата на Тор. Лампите бяха вградени в тавана на всеки десет крачки, обаче светлината им не бе достатъчна да разпръсне мрака.

„Това е най-страхотното нещо, което съм виждал“, помисли си Джон и двамата закрачиха.

Звукът от стъпките на Тор, обут в тежките ботуши, отекваше и гладките стоманени стени, както и дълбокият му глас.

— Слушай, не искам да се тревожиш за срещата с Рот. Той е силен и властен, но не трябва да се страхуваш от него. Не се плаши и от очилата. Почти сляп е и е изключително чувствителен към светлината, затова ги носи. Обаче, макар да не вижда, ще те прочете като разтворена книга. Чувствата ти ще са ясни за него като слънчев ден.

След малко вляво от тях се появи стълбище, което водеше до врата, също снабдена с табло с код. Тор спря и посочи надолу и тунела, който нямаше край — поне доколкото Джон виждаше.

— Ако тръгнеш направо, ще стигнеш до Дупката само след сто и петдесет метра.

Тор се изкачи до следващата площадка, набра кода в таблото и отвори вратата. Заля ги ярка светлина — като вода, освободена от бент.

Джон вдигна поглед, в гърдите му се надигаше странно чувство. Струваше му се, че сънува.

— Всичко е наред, синко. — Тор се усмихна и твърдото му лице омекна малко. — Нищо няма да те нарани тук. Имай ми доверие.

— Добре, приключих — каза Хавърс.

Зейдист отвори очи и видя само гъстата черна коса на Рот.

— Била ли е...?

— Тя е добре. Няма следи от изнасилване или каквато и да било травма. — Чу се рязък звук, като че ли лекарят сваляше ръкавиците.

Зейдист се отпусна тежко, краката не го държаха и братята поеха тежестта му върху себе си. Когато най-после вдигна глава, видя, че Хавърс е свалил изцапаната с кръв нощница и Бела е покрита с хавлията. И че лекарят слага на ръцете си нови, чисти ръкавици. Той се наведе над куфарчето си, извади ножици, чиито върхове бяха тънки като игли, и пинцети, след което вдигна поглед.

— Сега ще се заема с очите й. — Зи кимна и лекарят вдигна ръцете си с инструментите. — Внимавайте, сър. Ако ме стреснете, мога да я ослепя завинаги. Разбирате ли?

— Да. Само не я наранявай...

— Няма да почувства нищо. Обещавам.

Зи наблюдаваше операцията, която сякаш нямаше край. Някъде по средата й през главата му мина неясната мисъл, че не може да издържи повече. Фюри и Рот го държаха, бе подпрям глава на огромното и здраво рамо на Рот и гледаше втрещено действията на лекаря.

— Приключвам — прошепна Хавърс. — Добре. Вече извадих конците.

Всички в стаята си поеха дълбоко дъх, дори лекарят, след което той зарови из принадлежностите си и извади тубичка. Намаза клепачите на Бела с някакъв мехлем, след което взе куфарчето си в ръка.

Когато лекарят се изправи, Зейдист се отдели от братята и закрачи из стаята. Рот и Фюри изпънаха схванатите си ръце.

— Раните й са болезнени, но на този етап не заплашват живота й — каза Хавърс. — Ще заздравеят за ден или два, ако бъде оставена да почива. Много е изтощена и й трябва силна храна. Ако остане в тази стая, трябва да включите отоплението и да я положите в леглото. Храна и вода трябва да й донесете веднага, след като дойде в съзнание. Има и още нещо. При прегледа открих... — Погледна първо Рот, после Фюри и накрая спря очи на Зейдист. — Нещо от личен характер.

Зейдист се приближи до него.

— Какво?

Хавърс го дръпна в ъгъла и заговори тихо. Зи бе така изумен, че от устата му не можа да излезе и дума, когато лекарят замълча.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Кога?

— Не знам. Сравнително скоро обаче.

Зи сведе поглед към Бела. *О, боже...*

— Добре... Предполагам, че имате аспирин или парацетамол в къщата?

Зи нямаше представа. Никога не вземаше болкоуспокояващи. Погледна Фюри.

— Да, имаме — отговори брат му.

— Дайте й. Ще ви оставя нещо по-силно, ако действието им не е достатъчно.

Хавърс извади малко стъклено шише с червена гумена капачка и две спринцовки в стерилни опаковки. Записа нещо на лист от малък бележник, след това подаде всичко това на Зи.

— Ако през деня дойде в съзнание и изпитва силни болки, можете да й направите инжекция според моите указания. От същия морфин й дадох току-що, но трябва стриктно да

спазите препоръчаната доза. Обадете ми се, ако имате въпроси или искате подробни указания как да направите инжекцията. А ако е през нощта, ще дойда сам да направя инжекцията. — Сведе поглед към крака на Зи. — Искате ли да прегледам и вашата рана?

— Може ли да я изкъпя?

— Да, определено.

— Веднага?

— Да. — Хавърс смръщи вежди. — Но, сър, кракът ви...

Зи отиде в банята, пусна водата във ваната и постави длан под струята. Изчака да се затопли достатъчно и се върна при Бела.

Доктор Хавърс вече си бе отишъл, но на прага стоеше Мери, жената на Рейдж. Искаше да види приятелката си. Фюри и Рот говориха с нея, като клатеха непрекъснато глави. И тя си тръгна, като изглеждаше тъжна и съкрушена.

Когато вратата се затвори, Зи коленичи до двете сгънати на пода одеяла и повдигна Бела.

— Спри се, Зи. — Гласът на Рот бе твърд. — Семейството й сигурно ще иска да се погрижи за нея.

Зи я положи отново върху одеялата и се замисли за онзи, който бе нахранил рибките й. Господи... това вероятно не бе правилно. Да я държи тук, далеч от онези, които имаха законното право да се грижат за нея. Обаче мисълта да я пусне да си отиде, бе непоносима. Та той току-що я бе намерил...

— Ще се види със семейството си утре — каза. — Тази вечер ще остане тук.

Рот поклати глава.

— Не е...

— Мислиш ли, че може да пътува в такова състояние? — сряза го Зи. — Оставете я на спокойствие. Нека Тор се обади на семейството й и да им каже, че ще им я закараме утре вечер. В момента тя има нужда единствено от баня и сън.

Рот стисна устни. Настъпи дълга пауза.

— В такъв случай ще я преместим в друга стая, Зи. Няма да остане при теб.

Зейдист се изправи и се приближи заплашително до краля.

— Само се опитай да я преместиш.

— За бога, братко! — каза рязко Фюри. — Отстъпи...

Рот се наведе напред и носовете им едва не се докоснаха.

— Внимавай, Зи. Знаеш, че ако ме заплашваш, няма да се отървеш само със счупена челюст.

Да, вече бяха изпадали в подобни ситуации през лятото. Според древните закони на братството, Зи можеше да бъде екзекутиран, ако продължаваше по този начин. Животът на краля бе най-ценен и бе на първо място, преди всичко друго.

Обаче в момента на Зи не му пукаше за това.

— Мислиш ли, че ме е страх от смъртното наказание? Моля те. — Присви очи. — Ето какво ще ти кажа. Дори да решиш да упражниш кралската си власт над мен, пак ще е необходим един ден, за да можете двамата със Скрайб Върджин да ме осъдите. Така че Бела ще спи тук довечера.

Върна се при нея и я взе нежно на ръце, като внимаваше хавлията да остане на мястото си. Без да погледне нито Рот, нито близнака си, я занесе в банята и затвори с крак вратата след себе си.

Ваната бе вече наполовина пълна. Без да я пуска, той се наведе, за да провери температурата на водата с ръка. Бе идеална. Положи нежно Бела във ваната и подпря ръцете ѝ отгоре на страничните стени.

Хавлията бързо се намокри и прилепна към тялото ѝ. Виждаше съвсем ясно деликатните извивки на гърдите ѝ, тесния ѝ гръден кош, плоския корем. С повдигането на нивото на водата, хавлията също се повдигна и започна да флиртува с бедрата ѝ.

Сърцето на Зи заблъска в гърдите. Почувства се като негодник — да я гледа така, докато тя изпитва болка от раните си и дори не се знае дали е в съзнание. С надеждата да успее да я предпази от самия себе си и тъй като искаше да ѝ осигури благоприличие, отиде до шкафа, за да вземе пяна за вана. В него нямаше нищо друго, освен соли, а той със сигурност нямаше да ги използва.

Канеше се да се обърне отново към нея, когато бе изненадан от това, колко голямо е огледалото над мивката. Не искаше тя да се види как изглежда. Колкото по-малко знаеше за онова, което ѝ бяха сторили, толкова по-добре. Покри го с две големи хавлии, чиито краища подпъхна зад рамката.

Върна се при нея. Тя се бе плъзнала във водата, но поне хавлията все още бе закрепена на раменете ѝ. Подхвана я под едната мишница и я повдигна, след което взе гъба за къпане. В мига, в който потърка леко врата ѝ, тя започна да се мята и водата се разплиска наоколо. От устата ѝ излязоха ниски и гърлени звуци, издаващи паниката ѝ. И не спряха дори след като той остана гъбата.

„Говори ѝ, идиот такъв.“

— Бела... Всичко с наред. Ти си добре.

Тя застина и смръщи вежди. След това отвори леко очи и започна бързо да премигва. Опита се да потърка клепачи, обаче той хвана ръцете ѝ, за да ѝ попречи.

— Не. Има лекарство. Остави го да подейства.

Тя замръзна. Прочисти гърлото си няколко пъти, за да може да проговори.

— Къде... съм?

Гласът ѝ, секващ и дрезгав, му се стори красив.

— Ти си при... *мен*. При братството. В безопасност си.

Стъклените ѝ нефокусирани очи се заоглеждаха наоколо, а той бързо протегна ръка към ключа за осветлението и го намали. Не искаше да го види, макар да бе почти сляпа заради мехлема върху клепачите си, а и бе в нещо като делириум. Последното, за което трябваше да се тревожи в този момент, бе дали раните ѝ ще зараснат без следа, или ще ѝ останат белези като неговите.

Бела спусна ръце във водата и подпря крака в долната стена на ваната. Той спря водата и седна на петите си. Не умееше да докосва хората и не бе изненадан, че тя не може да понася допира му. Но, по дяволите, нямаше представа какво да направи, за да я успокои. Изглеждаше съсипана, отвъд фазата, когато сълзите могат да донесат облекчение, и потънала във вцепенение и агония.

— В безопасност си... — прошепна той, макар да се съмняваше, че му вярва. Той не би, ако бе на нейно място.

— Зейдист тук ли е?

Смръщи вежди. Не знаеше как трябва да приеме думите ѝ.

— Да, тук съм.

— Ти ли си това?

— Да. До теб съм. — Протегна несръчно ръка и стисна нейната.

Тя му отвърна със същото.

А после тя като че ли изпадна в делириум. Замърмори неясно, започна да издава звуци, които може би бяха думи, и да се мята. Зи грабна друга хавлия, сгъна я няколко пъти и я подложи под главата ѝ, за да не я удари в твърдия ръб на ваната.

Замисли се трескаво как би могъл да ѝ помогне. Затананика монотонно, тъй като това бе единственото, което му хрумна. Тя като че ли се успокои малко и той запя на древния език химна към Скрайб Върджин. В него се възпяваха синьото небе, белите сови и зелените поля.

Постепенно Бела се отпусна и си пое дълбоко дъх. Затвори очи и се облегна назад — на възглавницата от хавлия, която бе направил за нея.

И тъй като песента, изглежда, бе единствената утеха, която можеше да ѝ даде, той продължи да пее.

Фюри гледаше втренчено двете сгънати одеяла, където току-що бе лежала Бела. Призляваше му от вида на окървавената нощница, която току-що бяха свалили от нея. След това погледът му се спря на черепа вляво от постелките. Беше женски.

— Не мога да позволя това — каза Рот, когато от банята вече не се чуваше шумът от течеща вода.

— Зи няма да я нарани — прошепна Фюри. — Виж само как се държи с нея. Като обвързан.

— А какво ще стане, ако настроението му се промени? Искаш ли Бела да влезе в списъка на жените и от двете раси, които е убил?

— Направо ще откачи, ако му я отнемем.

— Негов проблем...

Двамата замръзнаха. След това бавно погледнаха към вратата на банята. От другата ѝ страна долитаха тихи и ритмични звуци. Сякаш някой...

— Какво, по дяволите...? — прошепна Рот.

Фюри също не вярваше на ушите си.

— Той пее за нея.

Макар и да достигаше до тях приглушен, чистотата и красотата на гласа му бяха изумителни. Бе надарен с него още от раждането си. В редките случаи, когато пееше, тенорът му винаги предизвикваше възхищение. Песните му имаха свойството да накарат времето да спре, а после да се слее с вечността.

— Господи... — Рот побутна очилата си към челото и разтри очи. — Наглеждай го, Фюри. Внимателно го наглеждай.

— Нима не го правя непрекъснато? Виж, аз самият трябва да посетя Хавърс довечера, но за малко — колкото да наместят отново протезата ми. Ще помоля Рейдж да наглежда нещата, докато се върна.

— Направи го. Няма да изпускате Бела от очи, ясно ли е? Този твой близък може да накара всекиго да се хвърли от скала, знаеш ли? — И с тези думи Рот излезе от стаята.

Фюри отново сведе поглед към постелята и си представи Бела, легнала до Зейдист. Всичко това не бе правилно. Зи не знаеше абсолютно нищо за човешката топлина, а бедната жена бе прекарала последните шест седмици в студената земя.

„Аз трябва да лежа до нея. Да я къпя. Да ѝ нося успокоение. Да се грижа за нея.“

„Моя“, помисли си и хвърли гневен поглед към вратата, иззад която продължаваше да долита песента.

Фюри тръгна към банята, изведнъж завладян от огромна ярост. Това всъщност бе древният инстинкт за защита на собствената територия, който лумна в гърдите му като огромен и жесток пожар, запали искрата на мощта и властта. Кръвта му се превърна в течна лава и зарева оглушително в тялото му. Постави ръка на бравата... И чу как красивият тенор подхвана нова мелодия.

Остана на мястото си. И затрепери. Гневът му премина в копнеж, който го уплаши. Подпря чело на рамката. „О, Скрайб Върджин... не.“

Стисна силно очи и се опита да намери друго обяснение за поведението си. Такова нямаше. А двамата със Зейдист бяха близнаци все пак.

Значи имаше логика в това, че желаеха една и съща жена. Че искаха да се обвържат с една и съща жена.

Изруга.

По дяволите, това предвещаваше беда, истинска катастрофа. Двама вампири, харесали една и съща жена, представляваше смъртоносна комбинация. А ако са воители, това вещаеше убийство. Вампирите бяха животни все пак. Вървяха, говореха и притежаваха разум, но в основата си бяха животни. Оттам идваха инстинктите им, които дори най-високо развитият мозък не можеше да преодолее.

Добре бе, че все още не бе стигнал дъното на бездната. Бе привлечен от Бела и я желаеше, но все още не бе обхванат от дълбоката обсебеност, която бе предвестникът на обвързването. Не бе доловил излъчващата се специфична миризма при Зи, така че може би имаше надежда.

И двамата трябваше да стоят настрана от Бела. Вероятно заради агресивната си природа воините се обвързваха бързо и силно. Оставаше да се надяват, че тя ще си тръгне скоро и ще се върне при семейството си, където ѝ бе мястото.

Отдръпна ръката си от бравата и излезе от стаята. Като зомби слезе на долния стаж и излезе във вътрешния двор. Искаше студеният въздух да му подейства като плесница и да го отрезви. Обаче той само накара кожата му да настръхне.

Канеше се да пуши червен дим, когато забеляза, че фордът, с който Зи бе довел Бела, е паркиран пред къщата. Двигателят му все още работеше, забравен заради разигралата се драма.

Да, не от такава скулптура се нуждаеха за украшение на моравата си. Само Господ знаеше какво проследяващо устройство се криеше вътре.

Седна зад волана и потегли.

Джон излезе от подземния тунел и веднага бе заслепен от ярката светлина. После очите му привикнаха. „О, мили боже! Красиво е.“

Просторното фойе бе пъстро и живо като дъждовна дъга, цветовете бяха толкова много, че ретините му не можеха да възприемат всички. От зелено-червените мраморни колони до мозаечния под, който имаше хиляди нюанси, и листата от злато, които бяха навсякъде...

„Боже, Микеланджело, погледни само този таван.“ Три етажа по-нагоре изображенията на ангели, облаци и воители, възседнали мощни коне, покриваха пространство, както му се струваше, с размерите на футболно игрище. А имаше и още... Целият втори етаж бе опасан от балкон, чийто парапет бе позлатен. Перилата на огромното стълбище бяха не по-малко впечатляващо украсени.

Пропорциите на това вътрешно пространство бяха съвършени. Цветовете — пищни. Творбите — величествени и поразителни. Не, това тук не бе като сградите, строени от Доналд Тръмп за отдаване под наем на богатите от висшата класа. Дори Джон, който не знаеше абсолютно нищо за стила, имаше чувството, че вижда нещо истинско. Човекът, построил това имение и погрижил се за вътрешния дизайн, е познавал работата си и е разполагал с пари да купува само най-доброто. Бил е истински аристократ.

— Страхотно е, нали? Брат ми Ди е построил това място през 1914. — Тор постави ръце на хълбоците си и се огледа, после прочисти гърлото си. — Да, вкусът му бе легендарен. Най-доброто от най-доброто — така бе винаги при него.

Джон изглежда внимателно Тор. Никога преди не го бе чувал да говори с такъв тон. С такава тъга...

Тор се усмихна и побутна Джон по рамото, подканвайки го да върви.

— Не ме гледай така. Чувствам се като обелена наденичка — гол и незащитен, когато срещна този твой поглед.

Тръгнаха към втория етаж по тъмночервената пътека, която бе толкова дебела, че все едно стъпваха върху дюшек. Като стигна горе, Джон погледна през балкона, за да види целия дизайн на пода във фойето. Мозайката се сливаше и образуваше зрелищна картина — разцъфнало плодно дръвче.

— Ябълките имат важна роля в нашите ритуали — каза Тор, — или поне когато ги и изпълняваме. Което не правим много често напоследък. Рот вече е определил датата на церемонията за зимното слънцестоене, която ще се проведе за първи път от стотина години насам.

„По това работи Уелси, нали?“, попита Джон с помощта на езика на знаците.

— Да. Тя трябва да свърши по-голямата част от работата по подготовката. Нашата раса гори от нетърпение да поднови ритуала. Крайно време беше.

Джон не можеше да откъсне поглед от това великолепие и Тор, който забеляза това, каза:

— Синко? Рот ни чака.

Джон кимна и го последва. Прекосиха площадката и стигнаха до двойна врата, на която имаше печат. Тор бе вдигнал ръка да почука, но вратата се отвори и разкри онова, което се криеше зад нея. Странно, от другата страна нямаше никого. Как се бе отворила вратата?

Джон надникна вътре. Стаята бе боядисана в синия цвят на метличина и му напомняше картина от историческа книга. Стилът, в който бе обзаведена, бе френски, нали? С всичките тези завъртулки, дрънкулки и мебели...

На Джон изведнъж му стана трудно да преглъща.

— Господарю — каза Тор, поклони се и пристъпи напред.

Джон остана да стои на прага. Зад импозантно френско бюро, което бе прекалено красиво и малко за него, седеше огромен мъжага, чиито рамене бяха по-широки от тези на Тор. Косата му бе дълга, черна и права. А лицето... Чертите му бяха силни и твърди, и сякаш казваха: „Не се бързай с мен!“. Очилата тип маска му придаваха вид на жесток човек.

— Джон? — подкани го Тор.

Джон отиде до него и дори се скри малко зад гърба му. Да, така би постъпил само страхливец, обаче той никога преди в живота си не се бе чувствал по-нищожен. Като гледаше този огромен и могъщ вампир зад бюрото, се чувстваше така, сякаш не съществувахе.

Кралят се размърда и се наведе над бюрото.

— Ела тук, синко. — Говореше тихо и с акцент, буквата „р“ бе леко провлечена.

— Хайде — побутна го Тор, след като той не помръдна. — Всичко е наред.

Джон се запрепъва и прекоси стаята без абсолютно никакъв финес. Спря пред бюрото, сякаш то бе скала, изпречила се на пътя му.

Кралят се надигна. И когато се изправи в целия си ръст, изглеждаше висок колкото офис сграда. Вероятно бе висок повече от два метра, а черните кожени дрехи, с които бе облечен, го правеха да изглежда още по-едър.

— Ела тук, отзад.

Джон хвърли поглед през рамо, за да се увери, че Тор още е в стаята.

— Всичко е наред, синко — каза кралят. — Няма да те нараня.

Джон отново пристъпи напред. Сърцето му пърхаше в гърдите като това на уплашено птиче. Вдигна глава и погледна нагоре. Кралят му подаде ръка. Вътрешната ѝ страна от китката до лакътя бе покрита с татуировки. Фигурите бяха точно като онези, които Джон виждаше в сънищата си и бе изобразил върху гривната, която носеше...

— Аз съм Рот — каза мъжът. — Искаш ли да стиснеш ръката ми, синко?

„О, да.“ Джон подаде ръка, като едва ли не очакваше костите му да бъдат счупени. Но вместо зова почувства само топлина при докосването.

— Името, което е изписано върху гривната ти, е Терър — каза Рот. — С него ли искаш да те наричаме, или Джон?

Момчето изпадна в паника и отново погледна Тор. Не бе сигурно какво иска, а не знаеше как да обясни това на краля.

— Спокойно, синко. — Рот тихо се засмя. — Можеш да решиш и по-късно.

Изведнъж кралят наклони глава към рамото си — сякаш бе дочул нещо навън, в коридора. Също толкова неочаквано, усмивка разтегли твърдо стиснатите му устни и на лицето му се изписаха почит и благоговение.

— *Лийлан* — каза тихо и нежно като въздишка.

— Съжалявам, че закъснях. — Гласът на жената бе гърлен и прекрасен. — Двете с Мери сме много разтревожени за Бела. Опитваме се да измислим начин да ѝ помогнем.

— Ще намерите. Ела да се запознаеш с Джон.

Той се обърна към вратата и видя жена...

Изведнъж полезрението му бе изпълнено от бяла светлина, която просто изтри всичко друго. Беше като да те заслепи халогенен лъч. Той премигваше и премигваше... После, наред тази ярка безкрайност, видя отново жената. Бе тъмнокоса, а очите ѝ му напомняха за някого, когото бе обичал... Не, не му напомняха... Нейните очи бяха тези на неговата... Какво? *Неговата какво?*

Джон се олюля. И чу гласове, които му говореха сякаш някъде много отдалеч.

Вътре в себе си, дълбоко в сърцето си, почувства как сякаш се разделя на две. Губеше я... Губеше тъмнокосата жена... Той беше...

Усети как отваря уста и се опитва да проговори, но го разтърсиха спазми, които преминаха през крехкото му тяло. Краката му вече не го държаха и той се строполи на пода.

Зейдист знаеше, че е време да извади Бела от ваната. Бе в нея вече почти час и кожата ѝ започваше да се набръчква. Погледна през повърхността на водата към хавлията, която непрекъснато трябваше да придържа върху тялото ѝ.

По дяволите... Да я извади с полепнала по нея мокра хавлия, щеше да се окаже доста сложно.

Направи гримаса, протегна ръка и дръпна хавлията.

Извърна бързо поглед и захвърли мокрото нещо на пода, грабна суха хавлия и я остави до ваната. Стисна зъби, наведе се напред, пъкна ръце под водата и се опита да подхване тялото ѝ. И погледът му се спря право на гърдите ѝ.

„О, боже...“ Бяха съвършени. Бели като сметана, с малки розови връхчета. Водата флиртуваше със зърната ѝ, целуваше ги и влагата ги караше да блестят.

Затвори очи, извади ръце от ваната и седна на пети. Когато бе готов отново да опита, фокусира поглед в стената отсреща и се наведе напред... Само за да почувства остра пробождаща болка в хълбоците. Сведе поглед надолу смутен.

Огромна издуптина се криеше в панталоните му. *Той* бе толкова твърд, че над слабините му платът бе образувал палатка. Вероятно при навеждането се бе допрял до ваната и това бе предизвикало болката.

Изруга и го побутна с омраза — пречеше му, а щеше да му се наложи да се справи с това. Обаче независимо колко упорито се опитваше, не можеше да намери правилното положение за него — поне докато не пъкнеше ръка в панталоните си и не го преместеше, което, проклет да бе, нямаше да направи. Накрая се отказа и остави ерекцията си така, както бе — изкривена и предизвикваща болка.

Така му се падаше.

Пое си дълбоко дъх, плъзна отново ръце във водата и ги склучи под тялото на Бела. Извади я навън, отново шокиран от това, колко бе лека. Подпря я на мраморната вана, взе сухата хавлия, праметната през ръба на ваната, но преди да я загърне в нея, погледът му се спря на буквите, изписани на корема ѝ.

В гърдите му се надигна странно чувство — някаква тежест... Не, усещането бе за спускане надолу — сякаш падаше, макар да бе коленичил на равния под. Бе изумен. Бе минало толкова много време, откакто бе изпитвал нещо различно от гняв и пустота. А сега имаше чувството, че е... Тъжен?

„Все едно.“ Бела бе настръхнала и сега не бе моментът да се занимава със собствените си чувства.

Загърна я в хавлията и я занесе до леглото. Отметна завивката, положи я да легне по гръб и свали мократа хавлия. Зави я с чаршафите и одеялата, но преди това отново спря поглед на корема ѝ.

Странното чувство за спускане надолу се върна — сякаш сърцето му бе решило да намери ново място в корема му. Или може би в слабините.

Зави я и отиде до терморегулатора. Изправи се пред дигиталното табло, загледан в цифрите и буквите, които не разбираше. Нямаше представа как да го включи. Премести малката стрелка, която бе вляво, към центъра, обаче не бе сигурен какво бе направил.

Погледна към скрина. Двете спринцовки и шишенцето с морфин бяха все още там, където ги бе оставил Хавърс. Отиде до тях, взе едната спринцовка, лекарството и инструкциите за дозировката, но се спря, преди да излезе от стаята. Бела лежеше неподвижно и изглеждаше съвсем крехка сред всичките тези възглавници.

Представи си я вътре в онази тръба в земята. Уплашена. Изпитваща болка. Вкочанена от студ. После си представи как *лесърът* ѝ причинява това, как я държи здраво в хватката си, докато тя се съпротивлява и крещи.

Този път Зи знаеше точно какво изпитва.

Жадуваше отмъщение. Желаше го толкова силно, че чувството се сливаше с безкрайността.

Джон дойде в съзнание. Лежеше на пода, Тор бе клекнал до него, а Рот стоеше и го гледаше отвисоко.

Къде бе тъмнокосата жена? Опита се да стане, но тежки ръце го натиснаха надолу.
— Остани още малко така — каза Тор.

Джон изви глава и я видя. Стоеше до вратата. На лицето ѝ бе изписана тревога. Когато я погледна, всеки неврон в мозъка му запламтя и бялата светлина се върна. Започна да трепери и тялото му се заудря в пода.

— По дяволите, ето пак — измърмори Тор и се опита отново да го задържи на мястото му.

Като усети, че за втори път потъва в бездната, Джон протегна ръка към тъмнокосата жена. Напрягаше се, опитваше се да стигне до нея.

— От какво имаш нужда, синко? — Чуваше гласа на Тор, чието лице бе наведено над него — ту по-силно, ту по-слабо. — Ще ти го донесем...

Жената...

— Отиди при него, *лийлан* — каза Рот. — Хвани ръката му.

Тъмнокосата жена пристъпи напред и в мига, в който дланите им се докоснаха, всичко потъна в мрак.

Когато дойде отново в съзнание, Тор говореше:

— ... и бездруго ще трябва да го види Хавърс. Хей, синко. Отново си с нас.

Джон седна. Главата му се въртеше. Покри лицето си с длани — като че ли това щеше да му помогне да остане в съзнание — и погледна към вратата. Къде бе тя? Трябваше да... Не знаеше какво трябва да направи. Имаше нещо. Свързано с нея...

Започна трескаво да описва думите с ръце.

— Тя си отиде, синко — каза Рот. — Ще ви държим разделени, докато не разберем какво става.

Джон погледна Тор и въздъхна дълбоко. Тор преведе:

— Казва, че трябва да се грижи за нея.

Рот се засмя тихо.

— Мисля, че и аз мога да се справя с това, синко. Тя е моя съпруга, *шелан* и кралица.

Неясно по каква причина, като чу това, Джон се отпусна и постепенно се върна към нормалното си състояние. След петнайсет минути бе отново на крака.

Рот изглежда втренчено Тор.

— Искам да обсъдя стратегията с теб, така че трябва да останеш тук. Но Фюри ще ходи до клиниката тази вечер. Защо той да не заведе момчето?

Тор се поколеба и погледна Джон.

— Нали не възразяваш, синко? Брат ми е добър. Винаги и с всички.

Джон кимна. Вече бе създавал достатъчно проблеми с припадъците си — сякаш страдаше от истерия. След това изпълнение трябваше да се покаже сговорчив.

Какво толкова имаше у онази жена? Сега, когато я нямаше, не можеше да си спомни какъв бе проблемът. Не си представяше дори лицето ѝ. Като че ли имаше амнезия.

— Ще те заведе до стаята на брат ми.

Джон докосна ръката на Тор. Когато приключи със знаците, погледна Рот. Тор се усмихна.

— Каза, че за него е било чест да се запознае с теб.

— И аз се радвам, че се запознахме, синко. — Кралят се върна зад бюрото и седна. —

И... Тор? Когато се върнеш, нека Вишъс бъде с теб.

— Няма проблем.

О. ритна отстрани форда на У. толкова силно, че ботушът му остави вдлъбнатина.

Проклетата таратайка бе паркирана отстрани на пътя, досами гората. Нямахше нищо забележително в този участък от шосе 14, на четиридесет километра от центъра на града.

Сигналят от системата за проследяване бе блокиран неизвестно по каква причина и му бе необходим цял час пред компютъра на У., за да открие колата. И когато точката най-после се появи на екрана, фордът се движеше бързо. Ако разполагаше с подкрепление, О. щеше да накара някого да стои неотлъчно пред компютъра, докато той го преследва със своя пикап. Обаче У. бе на лов за вампири в центъра на града, а ако издърпаше него или някого друго от патрула, щеше да привлече много внимание.

И бездруго вече имаше достатъчно проблеми... За един от които му бе припомнено, когато мобилният му телефон звънна за осемстотен път. Бе започнал да звъни преди около двайсет минути и оттогава обажданията не бяха престанали. Извади нокиата от джоба на коженото си яке. На екрана светеше номер, който не можеше да бъде проследен. Вероятно се обаждаше У. или, още по-лошо, господин Х.

Сигурно вече се бе разчуло, че центърът е изгорял до основи.

Когато телефонът замлъкна, О. набра номера на У. и каза веднага щом му вдигнаха:

— Търсиш ли ме?

— Боже, какво се е случило там? Господин Х. ни уведоми, че нищо не е останало!

— Не знам какво се е случило.

— Но ти си бил на мястото, нали? Каза, че се връщаш там.

— Каза ли това на господин Х.?

— Да. И чуй, по-добре внимавай. Водачът ни е бесен и те търси.

О. се облегна на студения форд. *По дяволите*. Нямахше време за това. Любимата му бе далеч от него, не знаеше дали е жива или мъртва. Но независимо в какво състояние беше трябваше да си я върне. После да намери белязания брат, който му я бе откраднал, и да го зарови в земята. Дълбоко.

— О.? На линия ли си?

По дяволите... Може би трябваше да инсценира смъртта си, да ги накара да решат, че е загинал в пламъците. Можеше да остави пикапа в близост до изгорелия център и да тръгне пеша през гората. Да, но после — какво? Нямахше пари и превозно средство. И повече нямахше да може да разчита на подкрепление в борбата с братството, нито в преследването на белязания. Щеше да бъде предател, което означаваше, че ако узнаеха за изчезването му, щяха да го преследват като куче. Всички. Цялото общество.

— О.?

— Наистина не зная какво се е случило. Когато пристигнах, беше останало само пепел.

— Господин Х. мисли, че ти си го подпалил.

— Разбира се, че мисли така. Предположението е удобно за него, макар да нямам мотив. Виж, ще ти се обадя по-късно.

Затвори телефона и го прибра в джоба на якето си. После отново го извади и го

изключи.

Потърка лицето си, но не усети абсолютно нищо. И причината не бе в студа.

Здравата беше загазил. Господин Х. трябваше да обвини някого и О. бе най-удобният. Ако не го убиеха на място, наказанието му щеше да е изключително строго. Последния път, когато трябваше да изтърпи нещо подобно, едва не умря в ръцете на Омега. *По дяволите!* Какви бяха възможностите му?

Когато решението изникна в мозъка му, тялото му започна силно да трепери. Обаче тактикът в него ликуваше.

Първата стъпка бе да получи достъп до законите на обществото, преди господин Х. да го е открил. Което означаваше, че има нужда от интернет връзка. Значи, трябваше да се върне в жилището на У.

Джон излезе от кабинета на Рот и тръгна по коридора вляво от Тор, едва ли не прилепен за него. Имаше врати приблизително на всеки девет метра — като че ли това тук бе хотел. Колко ли души живееха в имението?

Тор спря и почука на една от тях. Отговор не последва, той почука отново и каза:

— Фюри, имаш ли свободна секунда?

— Търсиш ли ме? — чува дълбок глас зад себе си.

Към тях се приближаваше мъж с великолепна коса. Тя грееше в различни цветове и се спускаше на вълни по гърба му. Той се усмихна на Джон и погледна Тор.

— Здравей, братко — каза Тор.

Двамата заговориха на древния език и онзи с пищната коса отвори вратата.

Джон надникна в спалнята. Видя огромно легло антика с балдахин и множество възглавници, наредени по дължината на украсената с дърворезба табла. Имаше безброй красиви дрънкулки. Въздухът миришеше на „Старбъкс“.

Красавецът премина на английски и го погледна с усмивка.

— Аз съм Фюри. Предполагам, че с теб ще посетим лекаря тази вечер.

Тор постави длан на рамото на Джон.

— Значи, ще се видим по-късно, нали? Имаш номера на мобилния ми телефон.

Изпрати ми съобщение, ако имаш нужда от нещо.

Джон кимна и се загледа след Тор. Видът на отдалечаващите се широки рамене го караше да се чувства много самотен. Поне докато Фюри не каза:

— Не се тревожи. Той няма да е далеч, а аз ще се грижа добре за теб.

Джон вдигна поглед към топлите жълти очи. Отпусна се и направи връзка с името. Фюри... Това бе мъжът, който щеше да го обучава.

„Добре“, помисли си Джон.

— Хайде, влез. Току-що се върнах от изпълнението на малка поръчка.

Джон пристъпи през прага и миризмата на дим и кафе стана по-осезаема.

— Посещавал ли си и преди доктор Хавърс?

Джон поклати глава и видя едно кресло до прозореца. Настани се в него.

— Е, не се тревожи. Ще се погрижим да получиш добро отношение. Предполагам, че ще ти вземат кръв?

Джон кимна. Тор му бе казал, че ще му направят лабораторни изследвания. Което вероятно бе добра идея, като се имаше предвид какво бе станало току-що в кабинета на Рот.

Извади бележника си и написа: „А ти защо ще се видиш с лекаря?“.

Фюри отиде до него и погледна какво бе написал. Без усилие вдигна единия си крак, обут в тежък ботуш, върху страничната облегалка на креслото. Джон се отдръпна и го загледа как навива края на кожените си панталони...

О, господи! Долната половина на крака му представляваше конструкция от железни пръчки и болтове.

Джон протегна ръка да докосне блестящия метал, после вдигна поглед. Не осъзнаваше, че е поставил ръка на гърлото си, докато Фюри не се усмихна.

— Да, знам какво е да ти липсва някоя част от тялото.

Джон погледна отново изкуствения крайник и наклони глава на една страна.

„Как се случи?“

Фюри се поколеба, но каза:

— Прострелях го.

В същия момент вратата рязко се отвори и твърд мъжки глас проряза въздуха в стаята.

— Трябва да знам...

Джон погледна по посока на гласа, но той заглъхна. Момчето се сви в креслото.

Лицето на вампира, застанал на прага, бе изкривено от белег, който се спускаше точно по средата. Но не заради това на Джон му се искаше да стане невидим. Черните очи на мъжа бяха като прозорците на необитаема къща — пълни с неща, които можеха да причинят болка.

Освен това имаше кръв по левия му крачол и ботуша.

Мъжът присви очи и изгледа неприветливо Джон. Погледът му обходи лицето му като студен вятър.

— Какво гледаш?

Фюри спусна крака си на земята.

— Зи...

— Зададох ти въпрос, *момче*.

Джон трескаво отвори бележника си. Започна да пише бързо и показва страницата, обаче това само влоши нещата. Грозната му горна устна се отдръпна назад и оголи огромни кучешки зъби.

— Да, както и да е, малкият.

— Успокой се, Зи — намеси се Фюри. — Той не може да говори. — Наклони бележника към себе си, за да види написаното. — Извинява се.

Джон устоя на желанието си да се скрие зад стола, докато погледът на белязания го оглеждаше от главата до петите. Но после агресията, която се излъчваше от него, заглъхна.

— Въобще ли не можеш да говориш?

Джон поклати глава.

— Е, а аз не мога да чета. Значи, ние с теб сме идеалната двойка.

Джон започна да пише бързо в бележника си. Показа написаното на Фюри, а мъжът с празния черен поглед смръщи вежди.

— Какво написа малкият?

— Казва, че всичко е наред. Той е добър слушател. А ти можеш да говориш.

Бездушните очи погледнаха встрани.

— Нямам какво да кажа. А сега, на колко градуса да поставя терморегулатора?

— На двадесет и два. — Фюри прекоси стаята. — Стрелката трябва да е тук. Виждаш

ли?

— Значи не съм я завъртял достатъчно.

— Освен това трябва да се увериш, че този ключ тук долу е завъртян докрай надясно. В противен случай, независимо какво показва скалата, отоплението няма да се включи.

— Да... добре. А можеш ли да ми кажеш какво пише тук?

Фюри погледна късчето хартия.

— Това е информация за дозировката.

— И какво трябва да направя?

— Тя има ли болки?

— В момента не, но искам да ми кажеш какво да направя. Трябва да имам готова доза, в случай че Хавърс не може да дойде достатъчно бързо.

Фюри взе шишенцето и свали опаковката на иглата.

— Добре.

— Направи дозирането съвсем точно. — Когато Фюри приключи с приготвянето на инжекцията, двамата поговориха малко на древния език. След това белязаният попита: — Колко време няма да те има?

— Може би час.

— В такъв случай, направи ми първо услуга. Отърви се от автомобила, с който я докарах тук.

— Вече го направих.

Белязаният кимна и излезе, като хлопна шумно вратата.

Фюри постави ръце на хълбоците си и втренчи поглед в пода. После отиде до бюрото и извади от махагоновата кутия нещо, което приличаше на дебела и къса цигара. Като я държеше между палеца и показалеца си, я запали и всмукна дълбоко, затворил очи. Издиша и въздухът замириса на печени кафеени зърна и горещ шоколад. Прекрасен аромат.

Мускулите на Джон се отпуснаха и той се запита каква ли е тази смес. Със сигурност не бе марихуана. Но не бе и обикновена цигара.

„Кой е той?“, написа Джон и му показа въпроса.

— Зейдист. Моят близък. — Устата на Джон увисна от изненада и Фюри се засмя тихо. — Да, знам, не си приличаме много. Поне вече не. Виж, той е доста чувствителен, така че най-добре да не му се пречкаш.

„Без майтап?“, помисли си Джон.

Фюри препаса ножницата на гърдите си и мушна в нея не само кинжал с черно острие, но и пистолет. Влезе в гардероба и излезе облечен в черно кожено палто.

Изгаси цигарата, или каквото и да бе онова, в сребърния пепелник до леглото.

— Добре, да вървим.

Зейдист влезе тихо в стаята си и продължи да пази тишина за Бела. Постави терморегулатора на подходящата температура, остави готовата спринцовка върху нощното шкафче, след това отиде до леглото и се подпря на стената, заставайки в сенките. И сякаш застина във времето, извисил се над Бела и преценяващ внимателно лекото повдигане и спускане на завивките в тон с нейното дишане. Усещаше как минутите преминават в часове, но не можеше да помръдне дори когато краката му станаха безчувствени от усилието да удържат тежестта на тялото му.

На светлината на свещта виждаше как кожата ѝ заздравява пред очите му. Това бе истинско чудо — синините избледняха, подутините около очите ѝ се стопиха, порязванията изчезнаха.

Дълбокият сън, в който бе потънала помагаше на тялото ѝ да се справи бързо с раните и пораженията. Красотата ѝ отново разцъфтяваше и той бе благодарен за това. Жените с несъвършенства от какъвто и да било вид не бяха приемани добре в кръговете на висшата класа, към която тя принадлежеше. Аристократите бяха такива.

Представи си близка си, чието лице бе безупречно и красиво, и осъзна, че Фюри бе този, който трябваше да се грижи за нея. Фюри бе замесен от тестото на героите, а и очевидно бе привлечен от нея. Освен това тя самата вероятно би искала да се събуди до такъв мъж. Всяка жена би предпочела красивото пред грозното.

Защо тогава просто не я вземеше на ръце и не я занесеше в леглото на Фюри? Веднага. Обаче не можеше да помръдне. И докато я гледаше, положила глава на възглавниците, върху които той никога не спеше, и между чаршафите, останали неизползвани от него, си спомни миналото...

Бяха минали месеци, откакто робът дойде в съзнание и за първи път разбра, че е затворник. А през това време нямаше нещо, което да не му бяха сторили. В униженията се долавяше определен и лесно предсказуем ритъм.

Господарката бе очарована от интимните му части и изпитваше необходимост да ги показва на другите мъже, които се ползваха с благоволенieto ѝ. Водеше тези непознати в килията му, използваше мехлема и демонстрираше качествата му, сякаш бе ценен състезателен жребец. Знаеше, че постъпва така, за да предизвика несигурност у тях. Виждаше насладата в очите ѝ, докато другите мъже клатеха глави с възхищение и благоговение.

Когато неизбежното изнасилване започнеше, робът правеше дори невъзможното, за да се освободи от тялото си. Всичко бе много по-лесно поносимо, ако успееше да се издигне във въздуха, все по-високо и по-високо, докато, превърнал се в облак, не се удари в тавана. Ако имаше късмет, успяваше напълно да се трансформира, духът му се носеше свободен и ги наблюдаваше отгоре, свидетел на нечие чуждо унижение, болка и деградация. Обаче невинаги се получаваше. Понякога не успяваше да се освободи и бе принуден да търпи.

Винаги се налагаше Господарката да използва мехлема, но по-късно той забеляза нещо странно дори когато бе хванат в капана на собственото си тяло и усещаше ясно всичко, което правеха с него, дори когато звуците и миризмите гризяха като плъхове мозъка му, чувстваше долната половина на тялото си като нещо чуждо, отделено от

останалата му част. Това бе странно, но той бе благодарен. Всяка безчувственост бе добре дошла.

Когато го оставеха сам, се учеше да контролира огромните си и здрави мускули, с които бе надарен след преобразяването си. Успя и на няколко пъти нападна пазачите си, без ни най-малко да се разкайва за проявената агресия. Вярно, вече не усещаше като приятели и другари по съдба онези, които го наблюдаваха, и намираше службата им за отворителна. Лицата им му бяха познати, но подобно на образи от сънища — нищо, освен неясни и замъглени останки от окаян живот, на който той е трябвало да се наслаждава повече.

Всеки път, когато им посегнеш, го биеха часове наред, макар и само по дланите и стъпалата. Тялото му трябваше да доставя удоволствие на очите на Господарката. В резултат на нападателността му, сега го охраняваха на смени групи от воители, които влизаха в килията му с ризници от метални брънки. Бяха взети и допълнителни предпазни мерки — „леглото“ бе снабдено с вериги и скоби, които можеха да се задействат отвън, така че след като бъдеше използван, не се налагаше охраната да рискува живота си, за да го освободи. Господарката известяваше пазачите му за посещенията си и те предварително го упояваха или чрез храната, или с помощта на стрелички, които изстрелваха през процеп във вратата.

Дните минаваха бавно. Той бе концентриран в това да открие слабостта на охраната и да се дистанцира колкото може повече от покварата... Но въпреки всичките му усилия, душата му умря. И дори когато не лежеше под Господарката, никога вече не се почувства наистина жив.

Робът тъкмо се хранеше в килията си и се опитваше да пази силите си за следващия път, когато охраната ще се пропука, и тогава видя процеп, направен във вратата, да се отваря и в него да се подава куха тръба. Скочи на крака, макар да нямаше къде да се скрие, и усети първото ужилване във врата си. Извади стреличката колкото може по-бързо, но в плътта му се заби втора, после трета и четвърта... И тялото му натеежа.

Дойде в съзнание върху твърдата маса, която служеше за легло, окован във вериги.

Господарката седеше до него с наведена глава и косата покриваше лицето ѝ. Като че ли усети завръщането му в реалността, премести поглед върху него.

— Ще ме омъжат.

О, боже... Думите, които отдавна копнееше да чуе. Щеше да бъде свободен. Тя нямаше да има нужда от кръвен роб, след като имаше хелрен. И той щеше да се върне към задълженията си в кухнята...

Робът се застави да се обърне към нея с уважение, макар че за него тя не бе жена, достойна за уважение.

— Ще ме оставите ли да си ида, Господарке?

Отговориха му с мълчание.

— Моля ви, пуснете ме — каза накъсано и с дрезгав глас. Като се имаше предвид всичко, което бе изтърпял бе лесно да жертва гордостта си в замяна на възможността да бъде свободен. — Умолявам ви, Господарке. Освободете ме от затвора.

Тя го погледна. В очите ѝ имаше сълзи.

— Откривам, че не мога... Трябва да те задържа. Трябва.

Той започна да се бори с оковите, но колкото по-ожесточено се съпротивляваше, толкова по-силен ставаше изразът на любов, изписан на лицето ѝ.

— Ти си толкова великолепен — каза тя и протегна ръка, за да го помилва между

краката. На лицето ѝ бе изписан копнеж... граничещ с преклонение. — Никога преди не съм виждала мъж като теб. Ако не заемаше толкова по-ниско положение от мен... щях да те взема за съпруг.

Видя ръката ѝ да се движи нагоре-надолу и разбра, че гали онова парче плът, което я интересуваше толкова много. За щастие, той не усещаше нищо.

— Освободи ме...

— Никога не се втвърдяваш без помощта на мехлема — прошепна тя тъжно. — И никога не стигааш до край. Защо?

Ласките ѝ станаха по-настойчиви и накрая той усети, че гори там, където тя го докосва. Очите ѝ помръкнаха от обзелото я чувство на безсилие.

— Защо? Защо не ме желаеш? — Той не отговори и тя продължи: — Аз съм красива.

— Само за другите. — Думите се изплъзнаха от устата му, преди да успее да ги спре.

Тя спря да диша — сякаш я бе стиснал за гърлото. После погледът ѝ се плъзна по корема и гърдите му и се спря на лицето му. В очите ѝ все още блестяха сълзи, но сега те горяха от гняв.

Господарката стана от „леглото“ и го загледа втренчено. После го зашлеви толкова гневно, че сигурно изпита силна болка в дланта. Той изплю кръвта, събрала се в устата му, и се запита дали не му е избит някой зъб.

Очите ѝ го пронизваха. Помисли, че със сигурност ще го убие, и го обзе странно спокойствие. Поне щеше да се сложи край на страданието му. Смъртта... щеше да бъде за него нещо прекрасно. Освобождение. Неочаквано тя му се усмихна, като че ли прочела мислите му. Сякаш бе влязла в него и ги бе откраднала — така, както си бе присвоила тялото му.

— Не, няма да те изпратя в Небитието.

Наведе се и целуна едното му зърно, след което го пое в устата си. Ръката ѝ кръжеше по ребрата му, после го погали по корема.

Езикът ѝ обхождаше плътта му, галеше, застиваше, после пак отново...

— Започваш да измършавяваш. Трябва да се храниш по-добре.

Ласките се спускаха все по-надолу, тя целуваше и смучеше. И после всичко се случи бързо. Мехлемът. Възсядането. Отвратителното сливане на телата им.

Той затвори очи и обърна глава. Тя го зашлеви веднъж... дваж... и още много пъти. Обаче той отказваше да я погледне, а тя не бе достатъчно силна, за да обърне лицето му към себе си дори след като го стисна болезнено за ухото.

Той продължи да отказва да я погледне и риданията ѝ се засилваха, докато накрая станаха така оглушителни, като ударите на плътта ѝ в бедрата му. Когато свърши, си тръгна бързо, обгърната в облак коприна, и не след дълго веригите бяха отключени.

Робът се повдигна на лакът и избърса уста. Погледна кръвта по дланта си, изненадан, че е още червена. Чувстваше се така омърсен, че нямаше да се изненада, ако имаше ръждивокафяв цвят.

Свлече се от „леглото“ все още замаян от стреличките, и се сви в ъгъла, както винаги. Облегна гръб на стената и притисна колене към гърдите си, опрял пети в интимните си части.

По някое време по-късно чу борба пред килията си, после вратата побутна вътре дребна и крехка жена. Тя падна на пода, но когато вратата се затвори, се хвърли към нея.

— Защо? — извика. — Защо съм наказана?

Робът се изправи. Не знаеше какво да прави. Откакто бе дошъл в съзнание и откри, че е затворник, не бе виждал друга жена, освен Господарката. Тази вероятно бе камериерка. Помнеше я отпреди...

Жаждата за кръв се надигна в него, когато долови мириса на тялото ѝ. След всичко, което му бе сторила Господарката, не можеше да види в нея някого, от когото ще пие. Обаче тази дребна женица бе нещо различно. Изведнъж откри, че умира от глад. Тялото му сякаш крещеше от остра нужда. Тръгна залитайки към нея, без да усеща нищо, воден единствено от инстинкта.

Тя заблъска по вратата, но после като че ли осъзна, че не е сама. Като се обърна и видя с кого е заключена, започна да крещи.

Робът бе завладян от жаждата за кръв до такава степен, че нямаше сетива за нищо друго, обаче се застави да се отдръпне от нея и да се върне в ъгъла си. Клекна и обгърна с ръце треперещото си голо тяло. Обърна лице към стената и се опита да диша... И едва не заплака от мъка за животното, в което го бяха превърнали.

След малко жената вампир спря да вика, а след още известно време каза:

— Това наистина си ти, нали? Момчето от кухнята. Онова, което носеше бирата. Кимна, без да я погледне.

— Чух слухове, че са те довели тук, но... Реших да повярвам на другите, според които си умрял по време на преобразяването. — Направи пауза. — Огромен си. Приличаш на воин. Защо е така?

Той нямаше представа. Дори не знаеше как изглежда. В килията нямаше огледало.

Тя се приближи предпазливо до него. Той вдигна поглед към нея и видя, че разглежда татуировките му.

— Господи, какво са ти причинили? — прошепна. — Казват, че с мъжете, които обитават това място, се случват ужасни неща.

Не отговори. Тя седна до него и го докосна леко по ръката. Той трепна от допир, но после осъзна, че го успокоява.

— Тук съм, за да те нахраня, нали? Затова ме доведоха. — След малко отдръпна ръката си от крака му и постави китката си в дланта му. — Трябва да пиеш.

И той заплака. Сълзите му бяха предизвикани от щедростта ѝ, от любезността ѝ, от нежния допир на ръката ѝ до рамото му... Единственото докосване, което някога бе искал...

Накрая тя притисна китката си към устата му. Макар че кучешките му зъби се оголиха от копнеж по нея, не направи нищо, освен да целуне нежната ѝ кожа и да откаже. Как можеше да вземе от нея онова, което редовно му бе отнемано? Тя му се предлагаше, но бе заставена да го направи — бе затворник на Господарката, също като него.

Пазачите влязоха по-късно. Изглеждаха шокирани от това, че тя го бе прегърнала, но не бяха груби с нея. На излизане тя погледна роба. На лицето ѝ бе изписана загриженост.

Само след секунди стреличките полетяха към него — толкова многобройни, че все едно го замерваха с чакъл. Докато потъваше в забвение, си помисли, че такава силна атака не вещае нищо добро.

Когато дойде в съзнание, Господарката се бе изправила над него. Беше бясна. Държеше нещо в ръка, обаче той не виждаше какво е.

— Мислиш, че си прекалено добър за подаръка, който ти направих?

Вратата се отвори и внесоха безжизненото тяло на младата жена. Преди да

излязат, пазачите го захвърлиха на пода като рогозка. Бе мъртва.

Робът закрепва от ярост. Виковете му отекнаха в каменните стени на килията и достигнаха висотите на оглушителен рев. Напрегна сили да се освободи от стоманените окови, те се забиха в плътта му чак до костите, един от дървените стълбове изскърца остро и се разцепи... А робът продължаваше да креци.

Пазачите отстъпиха назад. Дори Господарката изглеждаше уплашена от яростта, която бе отприщила. Но както винаги, не след дълго тя възвърна контрола си.

— Оставете ни! — извика на охраната.

Изчака, докато силите на роба го напуснаха. После се наведе над него и силно пребледня.

— Очите ти — прошепна, втренчила поглед в него. — Очите ти...

Изглеждаше ужасена и завладяна от страх, но после се овладя и на лицето ѝ се изписа кралско снизхождение.

— Ще пиеш от жените, с които те дарявам. — Хвърли поглед на безжизненото тяло на камериерката. — И по-добре не им позволявай да те утешават, защото ще направя това отново. Ти си мой и на никоя друга.

— Няма да пия! — извика той. — Никога!

Тя отстъпи назад.

— Не ставай смешен, робе.

Той оголи кучешките си зъби и изсъска:

— Гледай ме, Господарке! Наблюдавай как измършавявам — изкрепя последната дума и гръмовният му глас изпълни килията. Тя замръзна на място от ярост. Вратата се отвори рязко и охраната влезе, извадила мечове.

— Оставете ни! — изръмжа тя. Лицето ѝ бе силно почервеняло тялото ѝ трепереше.

Вдигна ръка и камшикът изплющя, като остави червена следа по гърдите на роба.

Плътта му кървеше, но той ѝ се присмя.

— Удари ме пак! — извика. — Хайде, направи го отново. Нищо не усетих, толкова си слаба!

Сякаш невидим бент се бе отприщил у него и думите нямаха край... Ругаеше я и ѝ се надсмиваше, а тя го удряше с камшика, докато леглото не се превърна в локва кръв. Докато накрая вече не можеше да вдигне ръка, задъхваше се и бе цялата покрита с неговата пот и кръв. А той бе концентриран, леден и спокоен, въпреки болката. Макар той да бе наложеният с камшик, тя се бе пречупила първа.

Главата ѝ се отпусна на гърдите ѝ като в жест на подчинение, едва си поемаше дъх през побелелите устни.

— Охрана! — извика с дрезгав глас. — Охрана!

Вратата се отвори. Униформеният мъж, който влезе, се поколеба, като видя стореното. Макар и войник, той пребледня и се олюля.

— Дръж главата му. — Гласът на Господарката бе тънък и писклив, тя изпусна камшика. — Дръж главата му, казах веднага!

Охраната се запрепъва и се подхлъзна на мокрия под. После робът почувства месести длани да натискат челото му назад.

Господарката се наведе над тялото на роба, все още задъхана.

— Не ти е разрешено... да... умреш.

Ръката ѝ се плъзна по мъжествеността му, гмурна се по-дълбоко и намери двете

еднакви кълба. Започна да стиска и да върти ръка, докато цялото му тяло не бе завладяно от спазми. Той извика, а тя ухапа собствената си китка, задържа я над устата му и кръвта ѝ потече в него.

Зи се отдалечи от леглото. Не искаше да мисли за Господарката в присъствието на Бела... Като че ли онова зло можеше да се изплъзне от ума му, да я застраши в съня ѝ и да ѝ попречи да се излекува.

Отиде до купа одеяла и осъзна, че е странно уморен. Изтощен, всъщност.

Излегна се на пода. Кракът му пулсираше от болка.

Бе забравил, че е прострелян. Събу ботуша, съблече панталоните си и запали с волята си свещта до него. Завъртя крак и огледа внимателно раната на прасеца си. Имаше дупки там, където куршумът бе влязъл и излязъл. Това означаваше, че само бе преминал през тялото му. Щеше да го преживее.

Изгаси свещта с дъха си, вдигна отново панталоните на хълбоците си и легна. Отвори се за болката и за агонията, долавяйки всеки нюанс на изгарящата го пулсация...

Чу странен звук, подобен на тихо хлипане. Той се повтори, а Бела започна да се мята в леглото, чаршафите прошумоляха...

Зи скочи от пода и отиде при нея. И в този миг тя наклони глава към него и отвори очи.

Премигна, вдигна поглед към лицето му и... изпищя.

— Искаш ли нещо за хапване приятелю? — Въпросът бе отправен от Фюри към Джон, когато двамата влязоха в имението.

Момчето изглеждаше изтощено, но пък и всеки друг на негово място би се чувствал така. Не е лесно да изтърпиш пълен медицински преглед. Самият Фюри също бе малко уморен. Джон поклати глава. Още докато вратата на фойето се затваряше, Тор вече бързаше надолу по стълбите с вид на загрижен и изнервен баща. И всичко това, въпреки че Фюри му се бе обадил още когато бяха потеглили към дома.

Посещението при Хавърс бе минало добре. Е, поне повечето новини бяха добри. Като се изключеше припадъкът, Джон бе здрав. Резултатите от кръвните му проби щяха скоро да са готови. Включително тези, които имаха за цел да проследят родословното му дърво. Ако имаха късмет, скоро щяха да научат кои са предците му, което щеше да му помогне да намери роднините си. Така че нямаше причини за тревога.

Тор прегърна момчето през раменете, а то се отпусна в ръцете му. Двата се погледнаха и се разбраха с очи. Братът каза:

— Мисля да те заведа у дома.

Джон кимна и започна да говори с помощта на езика на знаците. Тор вдигна поглед.

— Казва, че е забравил да те попита как е кракът ти.

Фюри сгъна крак в коляното, повдигна го и почука по прасеца си.

— По-добре, благодаря. А ти се грижи за себе си, Джон, окей? — И загледа как двамата изчезват през вратата под стълбището.

„Какво добро дете“, помисли си. Слава на бога, че го бяха открили преди преобразяването му...

Женски вик проряза тишината във фойето — сякаш бе живо същество, спуснало се над главите им от балкона.

Фюри се вцепени до мозъка на костите си. *Бела*.

Спусна се към втория етаж и събори поне половината от статуите. Отвори рязко вратата на стаята на Зейдист и в нея нахлу светлина. Сцената веднага се запечата в паметта му. Бела седнала в леглото, свила се плътно до таблата и притиснала завивките до брадичката си, а Зи коленичил пред нея, вдигнал ръце и гол от кръста нагоре.

Фюри изгуби контрол над себе си и се нахвърли върху Зейдист, сграбчи го за гърлото и го запрати в стената.

— Какво те прихваща! — изрева и отново удари Зи в стената. — *Ти, проклето животно!*

Зи не оказа никаква съпротива, макар отново да бе болезнено ударен в стената. Всичко, което каза, бе:

— Отведи я. Заведи я някъде другаде.

В стаята нахлуха Рейдж и Рот. И двамата заговориха едновременно, но Фюри не чуваше нищо. Ушите му бучаха оглушително. Никога преди не бе мразил Зи. Отнасяше се с търпение към него, приемаше го — заради всичко, което бе преживял. Но да се нахвърли на Бела...

— Ти, болно копеле... — изсъска Фюри. И отново удари в стената здравето и стегнато тяло на брат си. — Болно копеле! *Отвращаваши ме.*

В отговор Зи просто го гледаше втренчено. Черните му очи бяха като асфалт, студени и

безизразни.

Изведнъж масивните ръце на Рейдж се сключиха около двамата в мечешка прегръдка, която едва не строши костите им. Той каза шепнешком:

— В момента Бела няма нужда от това, момчета.

Фюри освободи близнака си от хватката. Придърпа палтото си и изръмжа:

— Изведете го оттук, докато не я преместим.

Трепереше силно и дишаше по-учестено и по-дълбоко от нормалното. Гневът му не искаше да затихне, въпреки че Зи излезе от стаята доброволно, следван по петите от Рейдж.

Фюри прочисти гърлото си и погледна Рот.

— Господарю, ще ми разрешиш ли да се погрижа за нея?

— Да. — Гласът на Рот излизаше през устата му като опасно ръмжане. Той също тръгна към вратата. — Ще се погрижим Зи да не се върне тук още известно време.

Фюри погледна Бела. Тя трепереше, после премигна и потърка очите си. Когато той се приближи до нея, тя се сви и потъна във възглавниците.

— Бела, аз съм Фюри.

Тялото ѝ се отпусна малко.

— Фюри? Не виждам. — Гласът ѝ трепереше неудържимо, думите ѝ едва се разбираха. — Не мога...

— Знам. Заради лекарството е. Ще донеса нещо, с което да го почистим.

С мисълта, че тя вероятно има по-голяма нужда да види къде се намира, отколкото от мехлема, отиде в банята и се върна с мокра кърпа.

Тя трепна, когато той взе брадичката ѝ в дланта си.

— Спокойно, Бела... — Когато докосна леко с кърпата клепачите ѝ, тя започна да се съпротивлява и заби нокти в плътта му — Не, не... свали ръцете си долу. Аз ще го почистя.

— Фюри? — попита тя с дрезгав глас. — Наистина ли си ти?

— Да, аз съм. — Той седна на ръба на леглото. — Ти си в имението на братството. Бе доведена тук преди седем часа. Семейството ти е уведомено, че си добре. Можеш да им се обадиш, когато поискаш.

Тя постави длан на ръката му и той замръзна. Като го докосваше колебливо, тя придвижи длан нагоре към рамото и врата му. После докосна лицето му и накрая — косата му. Усмихна се леко, когато усети под пръстите си гъстите вълни. Хвана няколко кичура и ги поднесе към носа си. Вдъхна дълбоко и постави другата си ръка на крака му.

— Наистина си ти. Спомням си мириса на шампоана ти.

Фюри усети близостта и докосването ѝ като топлина, която проникна в него и запали кръвта му. Почувства се като абсолютно копеле заради пробудената си страст, обаче не можеше да възпре тялото си. Особено когато дланта ѝ се спусна по дълбината на косата му и се спря на гърдите му.

Устните му се разтвориха, дишането му стана плитко и накъсано. Искеше да я притисне към себе си, да я прегърне здраво. Не с намерение да прави секс — не, макар че тялото му искаше точно това от нейното. В момента имаше нужда просто да усети топлината ѝ и да се увери, че е жива.

— Остави ме да се погрижа за очите ти — каза. Гласът му бе дълбок, дрезгав.

Тя кимна и той внимателно почисти клепачите ѝ.

— Как е сега?

Бела премигна. Усмихна се леко. Постави длан на лицето си.

— Виждам те по-добре. — Обаче после смръщи вежди. — Как съм се измъкнала оттам? Не помня нищо, освен... Освободих заловения цивилен, а после Дейвид се върна. След това пътувах в автомобил. Сънувах, че Зейдист ме е спасил. Това ли се е случило?

Фюри не желаше да говори за близнака си дори той да не бе основната тема на разговора. Стана и остави кърпата на нощното шкафче.

— Хайде, да те заведем в стаята ти.

— А къде съм сега? — Тя се огледа и устните ѝ се полуотвориха. — В стаята на Зейдист.

Откъде ѝ бе известно това?

— Да вървим.

— Къде е той? — В гласа ѝ се долавяха тревога и настоятелност. — Трябва да го видя. Имам нужда...

— Ще те заведа в стаята ти...

— Не! Искам да остана тук...

Сега тя бе така напрегната, че той реши да не се опитва повече да ѝ противоречи. Дръпна завивките, за да ѝ помогне да стане...

По дяволите, тя бе гола. Побърза отново да я завие.

— Съжалявам... — Зарови ръка в косата си. *О, Скрайб Върджин!* Нежните извивки на тялото ѝ бяха нещо, което никога нямаше да забрави. — Позволи ми... хм, да ти донеса нещо, което да облечеш.

Отвори гардероба на Зи и се изненада, че е едва ли не празен. Нямаше дори халат, с който да я загърне. А не можеше да я накара да облече някоя от бойните тениски на близнака му... Свали коженото си палто и отново се приближи до нея.

— Ще се обърна с гръб, докато го обличаш. После ще ти намерим халат...

— Не ме отвеждай далеч от него. — Гласът ѝ бе покъртително умолителен. — Моля те. Може би той е стоял до леглото ми. Не знаех, не виждах нищо. Но трябва да е бил той.

Със сигурност беше той. И копелето бе голо като греха, готово да се нахвърли върху нея. Като се имаше предвид през какво бе преминала, постъпката му бе... *Господи!* Преди години Фюри бе заловил Зи да прави секс с една курва в тъмна задна уличка. Сцената не бе никак красива и му приляваше, като си представеше, че и Бела би могла да бъде подложена на това.

— Облечи палтото. — Фюри се обърна с гръб към нея. — Няма да останеш тук. — Когато най-после чу чаршафите да прошумоляват, а после и кожата на палтото да проскърцва, си пое дълбоко дъх. — Покри ли се вече?

— Да, но не искам никъде да ходя.

Той хвърли поглед през рамо. Тя изглеждаше дребничка в палтото му, махагоновата коса обгръщаше раменете ѝ, а краищата ѝ се бяха подвили, сякаш бе изсъхнала, без да бъде сресана. Представи си я във ваната, как кристалната вода гали кожата ѝ...

А после видя Зейдист да се извисява над нея и да я гледа с бездушните си черни очи, в които гореше желание за плътска наслада. Вероятно искаше да прави секс с нея само защото бе уплашена. Да, страхът ѝ бе онова, което го възбуждаше. Добре известно бе, че ужасът на жените го подлудяваше много по-силно от топлината и чувствата.

„Изведи я оттук — помисли си Фюри. — Веднага!“

Гласът му стана несигурен.

— Можеш ли да вървиш?

— Вие ми се свят.

— Ще те нося. — Приблужи се до нея, макар да не бе много сигурен дали ще може да я докосне. Но ето че това се случи... С едната ръка я обгърна през кръста, а другата подпърна под коленете ѝ. Тя бе лека, почти не усещаше тежестта ѝ и мускулите му се справиха без усилие.

Тръгна към вратата, а тя се сгуши в него. Облегна глава на рамото му и стисна ревера на блузата му.

О... Скрайб Върджин! Усещането беше толкова хубаво.

Фюри я понесе по коридора към другата част на къщата. Щеше да я настани в стаята до неговата.

Джон се движеше сякаш на автопилот, когато двамата с Тор излязоха от тренировъчния център и пресякоха паркинга, за да стигнат до мястото, където бяха оставили „Рейндж Роувър“-а. Звукът от стъпките им се отразяваше от ниския бетонен таван и ехото отекваше в празното пространство.

— Знам, че трябва да се върнеш за резултатите — каза Тор, когато двамата се настаниха в джипа. — Този път ще дойда, независимо от всичко.

Всъщност на Джон много му се искаше да може да отиде сам.

— Какво има, синко? Да не би да си ядосан, че оставих Фюри да те заведе при лекаря първия път?

Джон постави длан на ръката му и поклати ожесточено глава.

— Добре. Просто исках да бъда сигурен.

Джон извърна поглед. Искаше му се никога да не бе ходил при лекаря. Или поне да си бе държал устата затворена, докато бе там. *По дяволите.* Не биваше да казва нито думичка за онова, което му се бе случило преди почти година. Но проблемът бе в това, че след всичките онези въпроси за здравето му отговаряше, без да се замисли. И когато лекарят го бе попитал за сексуалните му преживявания, бе споменал за случилото се през януари. Въпрос. Отговор. Точно като другите въпроси... Почти.

За миг бе изпитал облекчение. Не бе ходил на лекар след случилото се, а подсъзнателно се тревожеше, че вероятно е трябвало. Но сега, мислеше си, ще мине през прегледа и така ще приключи с нападението. Но вместо това доктор Хавърс бе настоял, че се налага да премине през подходяща терапия. И че трябва да говори за случилото се.

Като че ли той искаше да мисли за това... Месеци наред бе потискал спомена, задържал проклетото нещо в себе си и сега нямаше да изрови гниещия труп. Защото му бе прекалено трудно да го зарови в земята.

— Какво има, синко? — повтори въпроса си Тор.

Не, за нищо на света нямаше да се срещне с психолог. Посттравматичен период. *Да върви по дяволите.*

Джон извади бележника си и написа: „Просто съм уморен“.

— Сигурен ли си?

Той кимна и го погледна, за да му покаже, че не го лъже. В същото време вътрешно се гърчеше. Какво щеше да си помисли Тор, ако знаеше за случилото се? Истинските мъже не позволяват да им се случат подобни неща, независимо какъв вид оръжие е допряно до гърлото им.

И написа: „Следващия път ще отида при Хавърс сам, окей?“.

Тор смръщи вежди.

— О... Това не е особено умно, синко. Имаш нужда от охрана.

„Тогавя трябва да е някой друг. Не ти.“

Не посмя да погледне Тор, когато му показа написаното. Настъпи дълга тишина.

Когато Тор най-после проговори, гласът му бе едва доловим шепот:

— Добре. Няма... проблем. Може би Бъч ще може да те заведе.

Джон затвори очи и издиша. Който и да бе Бъч, той нямаше нищо против.

Тор запали двигателя.

— Както кажеш, Джон.

Джон. Не „синко“.

Потеглиха. Единственото, за което мислеше, бе: „Мили боже, моля те, не позволявай

Тор да разбере“.

Бела затвори телефона и осъзна, че онова, което тежи в гърдите ѝ е така взривоопасно, че може да експлодира всеки момент. Нямаше начин крехките ѝ кости и нежната ѝ кожа да задържат подобни чувства и емоции.

Изпаднала в отчаяние, се огледа из стаята и видя неясните и размити очертания на маслени картини, мебели антики, ориенталски вази и... Фюри, който я гледаше втренчено, седнал в един фотьойл.

Напомни си, че също като майка си тя е дама. Така че поне трябваше да се престори, че притежава самоконтрол. Прочисти гърлото си.

— Благодаря ти, че остана с мен, докато разговарях със семейството си.

— Няма защо.

— Майка ми беше... Изпита огромно облекчение, че чува гласа ми.

— Мога да си представя.

Е, майка ѝ бе изрекла няколко думи, показващи облекчение, но бе спокойна и изискана, както обикновено. Тя винаги бе като дълбока, тиха вода, в която никога не бушува буря. Оставаше винаги овладяна, независимо колко ужасни и покъртителни бяха събитията. Земните неща нямаха влияние над нея. И всичко това бе заради силната ѝ вяра в Скрайб Върджин. Според *мамен*, нищо не бе случайно и за всяко събитие си имаше причина... но пък, от друга страна, нищо не бе от особено значение.

— Майка ми... наистина изпита огромно облекчение. Тя... — Бела млъкна. Вече бе казала това, нали? — *Мамен* беше... много щастлива.

Щеше обаче да бъде по-убедителна, ако гласът ѝ бе поне малко развълнуван. Или ако бе показала нещо различно от блажено приемане на духовно просветените. За бога, та тя бе погребала дъщеря си, а после бе станала свидетел на възкресението ѝ. Човек би си помислил, че всичко това би трябвало да извика някаква емоционална реакция... Но не, майка ѝ се бе държала така, сякаш двете бяха разговаряли едва вчера и нищо не се бе случило през последните шест седмици.

Бела сведе поглед към телефона. И притисна стомаха си с ръце.

Без никакво предупреждение тя рухна. Риданията ѝ следваха бързо едно след друго, бяха мъчителни и шокиращо жестоки.

Леглото хлътна и я обгърнаха силни ръце. Тя се съпротивляваше. Мислеше, че един воин не би искал да вижда подобна слабост, а още по-малко да се опитва да я утешава.

— Прости ми...

— Всичко е наред. Бела. Облегни се на мен.

О, по дяволите! Отпусна се върху него и го прегърна през стегнатата талия. Дългата му красива коса погъделичка носа ѝ, излъчваше приятен мирис, докосването до бузата ѝ бе прекрасно. Зарови се в нея и вдиша дълбоко.

Когато най-после се успокои, се почувства по-леко, но не в добрия смисъл. Изпълваше я гняв. Сега кожата ѝ бе като сито, а тя изтичаше навън, превръщаше се във въздух... в нищо.

Не искаше да изчезне.

Вдъхна дълбоко и се освободи от прегръдката на Фюри. Започна да премигва бързо, опита се да фокусира погледа си, но мехлемът продължаваше да замъглява зрението ѝ. Какво ѝ бе причинил онзи *лесър*? Имаше чувството, че е нещо много лошо...

Вдигна ръка към клепачите си.

— Какво ми е направил?

Фюри просто поклати глава.

— Много ли е грозно?

— Вече свърши. В безопасност си. Само това има значение.

„Но аз нямам чувството, че всичко е свършило“, помисли си тя.

Тогава Фюри се усмихна, жълтите му очи излъчваха нежност и за нея бяха балсамът, който я успокои.

— По-лесно ли ще ти е, ако си си у дома? Ако искаш, ще намерим начин да те закараме там, въпреки че утрото ще настъпи съвсем скоро.

Образът на майка ѝ изникна пред очите ѝ, но не можеше да си представи да бъде в една къща с нея. Не и в момента. Още повече, Ривендж също бе там. Ако брат ѝ видеше нараняванията ѝ щеше да изпадне в силна ярост, а последното, което искаше, бе той да поеме по бойната пътека. Искеше насилието да спре. Що се отнасяше до нея, Дейвид можеше да върви в ада още в тази минута, тя просто не искаше някой, когото обича, да рискува живота си, за да го изпрати там.

— Не, не искам да си отида у дома. Не и докато не съм напълно излекувана. А съм толкова уморена... — Гласът ѝ заглъхна, когато погледът ѝ се спря на възглавниците.

След миг Фюри стана.

— Аз съм в съседната стая, ако имаш нужда от мен.

— Не искаш ли палтото си?

— О, да... Да видим дали тук има халат. — Скри се в гардероба и излезе, праметнал през ръка дреха от черен сатен. — Фриц снабдява стаите за гости с вещи, обикновено необходими на силния пол, така че вероятно ще ти е голям.

Тя взе халата, а той се обърна с гръб към нея. Когато съблече тежкото кожено палто, студеният въздух я обгърна, затова побърза да се загърне в сатена.

— Готово — каза, благодарна за дискретността му.

Той се обърна отново с лице към нея и тя постави палтото в ръцете му.

— Май все ти благодаря, нали? — измърмори.

Той дълго я гледа. После, като в забавен кадър, вдигна палтото към носа си и вдиша дълбоко.

— Ти си... — Думите му заглъхнаха. После отпусна ръката с дрехата до тялото си, а на лицето му се изписа странно изражение.

Всъщност, не, това не бе изражение. А маска. Беше се скрил зад нея.

— Фюри?

— Радвам се, че си при нас. Опитай се да поспиш. И хапни от храната, която ти донесох, ако можеш.

Вратата се затвори безшумно зад него.

Шофирането обратно до къщата на Тор премина в неловко мълчание. През цялото време Джон гледа втренчено през прозореца. Мобилният телефон на Тор звънна два пъти. И двата разговора бяха проведени на древния език, а името Зейдист се повтаряше непрекъснато.

Спряха на алеята и видяха там паркирана непозната кола. Червен „Фолксваген Джета“. Тор не изглеждаше изненадан. Просто мина покрай нея и вкара „Рейндж Роувър“-а в гаража.

Изгаси двигателя и отвори вратата си.

— Между другото, учебните занятия започват вдругиден.

Джон, който тъкмо разкопчаваше колана си, вдигна поглед.

„Толкова скоро?“, попита със знаци.

— Тази вечер записахме последния ученик. Можем да започнем.

Двамата излязоха от гаража в мълчание. Тор вървеше отпред и широките му рамене се движеха в ритъм с дългите крачки, които правеше. Беше навел глава — сякаш търсеше пукнатини в бетонния под.

Джон спря и подсвирна.

Тор забави крачка, после спря.

— Да? — попита тихо.

Джон извади бележника си, написа нещо и му го подаде. Тор смръщи вежди, докато четеше.

— Няма за какво да съжالياваш. Важното е да се чувстваш добре.

Джон протегна ръка и стисна ръката му над лакътя. Тор поклати глава.

— Всичко е наред. Хайде, не искам да наистинеш. — Погледна го, защото Джон не помръдна. — О, по дяволите... Аз просто... Можеш да разчиташ на мен. Това е всичко.

Джон започна отново да пише.

„Не съм се съмнявал в това нито за миг. Никога.“

— Добре. Така и трябва. Да ти кажа истината, чувствам се като твой... — Настъпи пауза. Тор търкаше с палец челото си. — Виж, не искам да те притискам. Да влезем вътре.

Преди Джон да е успял да го помоли да довърши изречението, Тор отвори входната врата на къщата. Чуха гласа на Уелси, после и на друга жена. Джон смръщи вежди и влезе в кухнята. И замръзна на място, когато русокоса жена му хвърли поглед през рамо.

О... боже.

Косата ѝ бе подстригана на линия до брадичката, а очите ѝ бяха с цвета на току-що раззеленили се листа. Дънките, които носеше, обгръщаха плътно бедрата ѝ и бяха с ниска талия... Виждаше пъпа ѝ и около два сантиметра от плътта под него. А черното ѝ поло... Е, беше съвсем ясно колко съвършено е тялото ѝ — да го кажем така.

Уелси се усмихна.

— Идвате тъкмо навреме, момчета. Джон, това е братовчедка ми Сарел. Сарел, това е Джон.

— Здравей, Джон. — Жената се усмихна.

Кучешки зъби. О, да. Погледнете само тези кучешки зъби... Нещо, подобно на топъл бриз, премина по кожата му и той пламна от вълнение. Смуген, отвори уста. После си помисли: „Аха, точно така“. Като че ли нещо щеше да излезе от тази безмълвна дупка...

Изчервил се силно от смущение, вдигна ръка за поздрав.

— Сарел ми помага с подготовката за зимния фестивал — каза Уелси. — И ще остане да хапне с нас, преди да е настъпило утрото. Защо вие двамата не подредите масата?

Сарел отново се усмихна и вълнението на Джон се засили толкова, та чак му се стори, че се понесе във въздуха.

— Джон? Искаш ли да помогнеш със слагането на масата? — подкани го Уелси.

Той кимна. И се опита да си спомни къде стоят ножовете и вилиците.

Фаровете на пикапа, зад чийто волан седеше О., осветиха хижата на господин Х. Обикновеният миниван на водача на *лесърите* бе паркиран досами вратата. О. спря зад него, с което блокира пътя му.

Слезе и студеният въздух нахлу в дробовете му. Съзнаваше, че е подготвен за срещата. Бе фокусиран, невъзмутим, владееше напълно чувствата си. Тялото му бе също толкова спокойно, движеше се със сдържана мощ, оръжието му бе готово за стрелба.

Беше му необходимо доста време, за да прегледа списъците, но бе намерил онова, от което се нуждаеше. Знаеше какво трябва да се случи.

Отвори вратата на хижата, без да почука.

Господин Х. вдигна поглед от кухненската маса, до която седеше. Лицето му бе безстрастно — не бе смръщил вежди, не се усмихваше подигравателно, не показваше никаква агресия, нито пък изненада.

Значи, и двамата се владееха максимално.

Без да каже и дума, водачът на *лесърите* се изправи, скрил едната си ръка зад гърба. О. знаеше какво има в нея. Усмихна се и извади ножа си.

— И така, господин О....

— Готов съм за повишение.

— Моля?

О. обърна острието на ножа си към себе си и го допря до гръдната си кост. Хванал дръжката с две ръце, се прободде в гърдите.

Последното, което видя, преди адът да го погълне, бе изненадата, изписана на лицето на господин Х. Изненада, която бързо прерасна в ужас, щом се досети къде отива О. И какво ще направи, когато стигне там.

Бела лежеше в леглото, заслушана в тихите звуци около себе си — мъжки гласове, долитащи откъм коридора, приглушени и ритмични... Вятърът, който блъскаше по стените и прозорците на имението, капризен и непостоянен... Пронизителното проскърцване на някоя дъска от пода. Застави се да затвори очи.

Около минута след това стана от леглото и закрачи из стаята, наслаждавайки се на мекия ориенталски килим под краката си. Не виждаше смисъл в заобикалящия я лукс. Нормалността и безопасността, в които потъваше, ѝ се струваха като чужд език — такъв, на който е забравила да говори и чете. А дали не сънуваше?

Часовникът в ъгъла на стаята удари пет часът след полунощ. От колко часа бе свободна? Колко време бе минало, откакто братята бяха дошли за нея, бяха я извадили от земята и ѝ бяха дарили отново въздуха? Може би осем часа? Може би, но ѝ се струваха като минути. Или години?

Времето бе нещо мъгляво и неясно — също като замъгленото ѝ зрение. То я изолираше от света, плашеше я.

Загърна се по-плътено в копринения халат. Би трябвало да ликува от радост. След като само Господ знаеше колко време бе прекарала в онази тръба в земята, с онзи *лесър*, който я задушаваше с присъствието си, сега би трябвало да плаче от сладко облекчение. Но вместо това, всичко около нея ѝ се струваше фалшиво и нереално — като че ли се намираше в кукленска къща с реални размери, пълна с фигури и предмети от картон.

Спря пред един от прозорците и осъзна, че има само един-единствен човек, когото усещаше като нещо реално. И много ѝ се искаше да бъде с него.

Сигурно Зейдист бе стоял до леглото ѝ, когато се беше събудила. А тя сънуваше, че е обратно в онази дупка, при *лесъра*. И когато бе отворила очи, бе видяла само огромна черна сянка, навела се над нея, и за миг не бе успяла да отдели реалността от кошмара.

Все още имаше проблеми с това.

Как искаше сега да се върне при Зейдист, в неговата стая. Но насред целия този хаос и след като бе извикала от ужас, той не я беше задържал при себе си, нали? Може би предпочиташе тя да е другаде.

Бела заповяда на краката си да започнат отново да се движат и си създаде нещо като маршрут — покрай долния край на гигантското легло, до стола, бързо завъртане и отиване до прозореца, а после голям завой покрай високия скрин и вратата към коридора, за да стигне до старомодното писалище. Домашната разходка свършваше до камината и рафтовете с книги.

Продължаваше да крачи. И още една обиколка. И още една.

Накрая влезе в банята. Не спря пред огледалото — не искаше да знае как изглежда лицето ѝ. Нуждаеше се от топла вода. Искеше да си вземе стотици пъти душ, дори хиляди. Искеше да обели първия слой на кожата си, да обръсне косата си, която онзи *лесър* толкова много харесваше, да изреже ноктите си, да почисти ушите си и да изтърка ходилата си.

Пусна водата, която бе топла. Остави халата да се свлече на пода и застана под душа. Веднага щом топлата струя потече по гърба ѝ, инстинктивно покри гърдите и интимните си части...

Докато не осъзна, че няма от кого да се крие. Беше сама. Тук поне можеше да се радва на уединение.

Изправи гръб и отпусна ръце покрай тялото си. Струваше ѝ се, че бе минала цяла вечност, откакто за последен път се бе къпала сама. *Лесърът* винаги бе там и я гледаше втренчено или, още по-лошо, ѝ помагаше.

Слава богу, че никога не се бе опитал да прави секс с нея. В началото един от най-големите ѝ страхове бе, че ще я изнасили. Беше ужасена и сигурна, че ще последва насилие над нея, но после бе открила, че е импотентен. Независимо колко втренчено я гледаше, тялото му никога не бе реагирало с възбуда. Потрепери и протегна ръка към сапуна. Насапуниса дланите си и ги прокара по ръцете си. След това бе ред на врата, на раменете... И накрая дланите ѝ се плъзнаха надолу...

Бела смръщи вежди и се наведе напред. Имаше нещо на корема ѝ... Избелели букви, някакви драсканици. И те... О, боже! Това бе „Д“, нали? Следващата буква... бе „Е“. Следваха „Й“, „В“, „И“ и още едно „Д“.

Изтърва сапуна, покри корема си с ръце и се облегна на стената. Бе написал името си върху тялото ѝ. Бе го издълбал в кожата ѝ. Като злокобна пародия на ритуала по бракосъчетанието на нейната раса. Наистина бе негова съпруга...

Излезе с препъване изпод душа, подхлъзна се на мраморния под, грабна една хавлия и се загърна в нея. Грабна втора и направи същото. Би се обвила в три, четири... и дори пет, ако успееше да намери.

Трепереше и ѝ се повдигаше. Застана пред замъгленото от парата в банята огледало. Пое дълбоко дъх и го избърса с ръка. И втренчи поглед в образа си.

Джон избърса уста и някак си успя да изтърве салфетката. Изруга безмълвно и се наведе да я вдигне... Същото направи и Сарел, която първа стигна до нея. Подаде му я и той оформи с устни думите „благодаря ти“.

— Няма защо — каза тя.

Обожаваше гласа ѝ. Харесваше му и мирисът на лосиона ѝ за тяло, който ухаеше на лавандула. Харесваше и дългите ѝ тънки пръсти.

Обаче мразеше вечерята. Уелси и Тор говореха през цялото време вместо него и запознаха Сарел с една доста лъскава версия на живота му. А онова, което той написа в бележника си, изглеждаше като глупаво запълване на страници и време.

Вдигна глава и видя, че Уелси му се усмихва. Но после тя прочисти гърлото си, като че ли се опитваше да остане сериозна.

— И така, както казвах по-рано, още в Древната страна, две жени от аристокрацията са отговаряли за церемонията по време на зимното слънцестоене. И едната от тях е била майката на Бела. Искам да поговоря с нея, за да съм сигурна, че няма да забравим нещо.

Джон остави разговора да се води край него, без да му обръща особено внимание. Докато Сарел не каза:

— Е, мисля, че е по-добре да тръгвам вече. Остават само трийсет и пет минути до зазоряване. Родителите ми ще изпаднат в истерия.

Бутна стола си назад и Джон, като всички останали, се изправи на крака. Докато роднините се сбогуваха, той откри, че е останал на заден план. Поне докато Сарел не погледна право към него.

— Ще ме изпратиш ли? — попита.

Погледът му се стрелна към входната врата. Да я изпрати? До колата ѝ?

Изведнъж у него заговори първичният мъжки инстинкт — толкова силно, че се олюля. Неочаквано усети странен гъдел в дланта си и сведе поглед към нея — имаше чувството, сякаш държи нещо... за да може да я защити.

Сарел прочисти гърлото си.

— Добре... хм...

Джон осъзна, че тя чака него, и излезе от транс, в който бе и изпаднал. Пристъпи напред и направи знак към входната врата. Докато излизаха навън, тя попита:

— И така, радваш ли се, че ще се обучаващ?

Джон кимна и се огледа, като особено внимателно се взря в сенките. Чувстваше се напрегнат и отново усети онзи особен гъдел в дясната длан. Не знаеше с точност какво търси. Знаеше само, че трябва да се погрижи тя на всяка цена да остане жива.

Сарел извади ръка от джоба си и ключовете ѝ издрънчаха.

— Мисля, че мой приятел ще е в твоя клас. Трябваше да се запише тази вечер. — Отключи вратата на колата. — Както и да е, знаеш истинската причина за присъствието ми тук, нали?

Той поклати глава.

— Мисля, че Тор и Уелси искат да пиеш от мен, когато настъпи преобразяването ти.

Шокът бе толкова силен, че Джон се закашля. Беше сигурен, че очите му са се ококорили, сякаш ще изхвъркнат от орбитите.

— Съжалявам. — Тя се усмихна. — Предполагам, че не са ти казали.

Да. В противен случай щеше да помни разговора.

— Аз нямам нищо против — увери го. — А ти?

О, господи!

— Джон? — Тя прочисти гърлото си. — Знаеш ли какво, имаш ли нещо, на което да пиша?

Той поклати мълчаливо глава. Беше оставил бележника си в къщата. *Идиот.*

— Дай ми ръката си. — Подчини се и видя, че Сарел бе извадила химикалка отнякъде. Тя се приведе над дланта му и започна да пише. — Това са имейлът ми и никът ми в чат програмите. След около час ще съм онлайн. Пиши ми. Тогава ще можем да си поговорим на спокойствие.

Той сведе поглед към написаното. И остана втренчен в него. Тя сви леко рамене.

— Искам да кажа, не те задължавам да ми пишеш. Просто ако... сещаш се. Мисля, че бихме могли да се опознаем поне малко по този начин. — Направи пауза. Като че ли чакаше отговор. — Хм... Както и да е. Не искам да те притискам. Искам да кажа...

Той сграбчи ръката ѝ, изтръгна химикалката от пръстите ѝ и изпъна дланта ѝ. Написа: „Искам да говоря с теб“.

И тогава погледна право в очите ѝ и направи най-удивителната и смела постъпка в живота си.

Усмихна ѝ се.

Утрото настъпи и щорите покриха прозорците. Бела се загърна в черния халат и се втурна във вентилатора, която ѝ бяха отредили. Огледа бързо коридора и в двете посоки. Нямаше свидетели. *Добре*. Затвори тихо вратата и запристъпва по персийския килим, без да издава и звук. Когато стигна до площадката на грандиозното стълбище, спря и се опита да си спомни накъде трябва да тръгне.

„По коридора, от двете страни на който има статуи“, сети се за едно друго свое посещение в къщата преди много, много седмици.

Тръгна по-бързо, после се затича, стиснала с едната си ръка халата пред гърдите си, а с другата — малко под корема. Минаваше покрай статуи и врати, докато не стигна до последната врата. Дори не се и опита да се успокои. Това бе невъзможно, беше загубила същността си, почвата под краката си. Сякаш всеки момент щеше да се разпадне — как би могло да се поправи всичко това... Почука силно.

Отговорът дойде през затворената врата.

— Върви по дяволите! Вече спя.

Тя завъртя топката и бутна вратата. Светлината от коридора нахлу вътре, образувайки все по-разширяващ се лъч. И стигна до Зейдист, който се надигна от купа одеяла в далечния ъгъл. Беше гол, мускулите му изпъкваха ясно под кожата, халките на зърната му проблясваха в сребристо. Белязаното му лице беше самото олицетворение на разярен вампир.

— Казах да вървиш по д... Бела? — Покри се с ръце. — Боже! Какво правиш тук?

„Добър въпрос“, помисли си тя. И смелостта ѝ се изпари.

— Мога ли... да остана тук с теб?

Той смръщи вежди.

— Какво...? Не, не можеш.

Взе нещо от пода и го задържа пред слабините си, докато се изправяше. Без да се извини за втренчения си поглед, тя го попиваше с очи: татуировките, образуващи окови около китките и врата му и указващи статута му на кръвен роб; пиърсингът на ухото му; черните му като обсидиан очи; ниско остриганата коса. Тялото му бе все така слабо, каквото го помнеше — само мускули, жили, изпъкнали вени и стърчащи кости. От него, като мирис, се излъчваше груба и първична мъжка сила.

— Бела, излез от стаята ми, окей? Тук не е подходящото място за теб.

Тя не обърна внимание на заповедния му тон, нито на настоятелността на погледа му. Макар смелостта ѝ да се бе изпарила, отчаянието ѝ даваше силата, от която имаше нужда.

Гласът ѝ вече не издаваше колебание.

— Ти седеше зад кормилото на колата, която ме докара, докато бях в безсъзнание, нали? — Той не отговори, но тя и нямаше нужда от потвърждението му. — Да, ти беше. Твоя глас чувах. Ти ме спаси, нали?

Зейдист действително се изчерви.

— Братството дойде да те измъкне оттам.

— Обаче ти бе този, който ме доведе тук. В стаята си. — Погледна разкошното легло. Завивките бяха отметнати, на възглавницата все още имаше отпечатък от главата ѝ. — Позволи ми да остана.

— Трябва да си в безопасност...

— С теб съм в безопасност. Ти ме спаси. Няма да позволиш на онзи *лесър* отново да ме

докосне.

— Никой не може дори да те доближи тук. Това място е по-добре охранявано от Пентагона.

— Моля те...

— Не! — срязва я той. — А сега излез оттук.

Бела започна да трепери.

— Не мога да бъда сама. Моля те, позволи ми да остана с теб. Имам нужда... — Почти имаше нужда от него, но не мислеше, че той ще реагира добре, ако му го каже. — Имам нужда от някой до мен.

— Фюри отговаря повече на онова, което търсиш.

— Не. — Искаше мъжа, когото виждаше пред себе си. Вярваше му инстинктивно, въпреки бруталността, излъчваща се от него.

Зейдист прокара длан по главата си. Няколко пъти. След това гърдите му се издуха от дълбокото поемане на въздух.

— Не ме отпращай — прошепна тя.

Той изруга. Бела въздъхна от облекчение. Предполагаше, че не би могла да получи по-приятлив положителен отговор.

— Трябва да обуя някакви панталони — измърмори той.

Бела пристъпи вътре и затвори вратата след себе си, като сведе очи само за миг. Когато отново вдигна поглед, той бе с гръб към нея и обуваше черен анцуг.

Мускулите на прорязания му от белези гръб се разтеглиха, когато се наведе. Като видя грозната плетеница, изпита силна нужда да узнае през какви изпитания и нещастия бе преминал. Всичко. Всяко едно замахване и удар с камшик. Бе чула историите, които се разказваха за него; сега искаше истината.

Беше оцелял след всичко сторено му. Може би тя също щеше да успее.

Той се обърна към нея.

— Яла ли си?

— Да. Фюри ми донесе храна.

През лицето му премина сянка — толкова бързо, че не бе сигурна дали въобще я е видяла.

— Боли ли те?

— Не особено.

Зейдист отиде до леглото и отметна завивката. После се отдалечи и се загледа в пода.

— Хайде, лягай.

Бела се приближи до него. Копнееше да го прегърне, а той стоеше сковано — все едно, че бе прочел мислите ѝ. Знаеше, че не му е приятно да го докосват. Бе го научила по трудния начин, тоест, от личен опит. Обаче въпреки това искаше да е близо до него.

„Моля те, погледни ме“, помисли си.

Канеше се да изкаже молбата си на глас, когато забеляза нещо около врата му.

— Огърлицата ми! — ахна. — Носиш моята огърлица. — Протегна ръка към нея, но той се сви и се отдръпна. С бързо движение свали нежната златна верижка с малките диаманти и ги сложи в ръката ѝ.

— Ето. Вземи си я обратно.

Бела сведе поглед към дланта си. Диаманти от „Тифани“. Носеше я от години... любимото ѝ украшение. Това биху бе такава голяма част от нея, че се чувстваше гола, ако не

бе около врата ѝ. А ето че сега деликатните брънки ѝ се струваха чужди.

Опипа с пръсти един от диамантите и забеляза, че е топъл. Стоплен от неговата кожа.

— Искам да я задържиш — каза, без да помисли.

— Не.

— Но...

— Достатъчно говорихме. Или легни, или излез.

Тя пусна огърлицата в джоба на халата и го погледна. Погледът му бе втрепенен в пода.

Дишаше дълбоко и халките на зърната му отразяваха светлината.

„Погледни ме“, помисли си тя.

Обаче той не го направи. Бела легна на леглото и се отмести встрани, за да му направи място. Но не, той само я зави грижливо и се върна в ъгъла — настани се върху двете одеяла, сгънати на пода.

Бела гледа тавана известно време. После взе една възглавница и отиде при него.

— Какво правиш? — Гласът му бе висок, разтревожен.

Тя пусна възглавницата на пода и легна до едрото му тяло. Сега усещаше по-силно мириса му — на вечнозелени растения и неподправена мъжка сила. Потърси топлината му, приближи се плътно до него, докато челото ѝ се допря до рамото му. Бе толкова твърд — като камък. Цялото му тяло бе твърдо, но топло и тя се отпусна. Сега, когато беше до него, усещаше отново теглото на собствените си кости, твърдия под и движението на въздуха в стаята, причинено от работата на терморегулатора. Чрез неговото присъствие тя отново се свързваше със света около себе си.

Още. По-близо.

Стуши се в него, притисна тялото си в неговото от гърдите до петите.

Той се отдръпна рязко и се удари в стената.

— Съжалявам — прошепна тя и отново се притисна в него. — Имам нужда точно от това. Тялото ми се нуждае от... теб. От топлина.

Той скочи на крака.

„О, не.“ Канеше се да я изгони от стаята...

— Хайде — каза Зи с дрезгав глас. — Ще легнем в леглото. Не мога да понеса идеята да спиш на пода.

Ако някой някога ви е казвал, че не можете да продадете едно и също нещо два пъти, значи никога не е срещал Омега.

О. легна по корем и подпря тялото си на ръцете, които едва го държаха. Олекваше му от това положение на тялото. Гравитацията помагаше на гаденето да утихне.

Докато повръщаше, си спомни първата сделка, която бе сключил с бащата на всички *лесъри*. В нощта, в която бе приет в обществото, О. бе заменил душата, кръвта и сърцето си, за да стане безсмъртен и да получи разрешението да убива.

А сега бе сключил друга сделка. Господин Х. вече не играеше никаква роля. Сега О. бе водачът на *лесърите*.

За нещастие, сега О. също така бе човекът на Омега, мразен от всички.

Опита се да вдигне глава. Стаята се завъртя пред очите му, но той бе така силно изтощен, че дори не можеше да се почувства зле. Или може би просто не бе останало нищо в стомаха му.

Беше в хижата на господин Х. И ако се съдеше по светлината бе малко след зазоряване. Премигна, заслепен от слабото зарево, и сведе поглед към тялото си. Беше гол. И целият в синини и наранявания. В устата си усещаше горчив, отвратителен вкус.

Имаше нужда от душ.

Изправи се, като се хвана първо за един стол, а после — за ръба на масата. Краката му се огъваха и по някаква абсолютно неразбираема причина, го накараха да си помисли за стичаща се гума. Може би, защото бе течна, каквито му се струваха сега и неговите крайници.

Лявото му коляно поддаде под тежестта на тялото му и той се строполи върху седалката. Обгърна се с ръце и реши, че душът ще почака.

Господи... Светът отново бе нов! А и бе научил толкова много неща по време на повишението си. Преди промяната в статута си, не знаеше, че главният *лесър* е нещо много повече от обикновен водач на убийците. Всъщност Омега бе хванат в капан от другата страна и имаше нужда от канал, за да може да действа в този свят. Първият *лесър* бе фарът, който Омега използваше, за да намери пътя по време на прехвърлянето си. Единственото, което водачът на *лесърите* трябваше да направи, бе да отвори канала и да свети като фар.

Съществуваха сериозни предимства за главния в обществото на убийците. Такива, в сравнение с които номерът с парализирането на господин Х. изглеждаха като детска игра. Господин Х. Добрият стар сенсей. О. се засмя. Колкото и отвратително да се чувстваше тази сутрин, господин Х. се чувстваше още по-зле. Гарантирано.

Нещата бяха преминали гладко след рутинното пробуждане в гърдите. О. се бе приземил в краката на Омега и бе помолил за промяна на режима. Бе отбелязал, че редиците на обществото оредяват и особено тези на елитните отряди. И че братството става все по-силно. Слепият крал бе наследил трона, а господин Х. не успяваше да се справи.

Всичко това бе вярно. Но не то помогна за осъществяването на сделката.

Не, тя бе сключена заради прищявката на Омега да издигне О.

В историята на обществото бе имало няколко случая, в които Омега беше проявил личен интерес, ако може да се нарече така, към определен *лесър*. Това не бе дар или благоволение, както някой би си помислил. Привързаността на Омега бе силна, но краткотрайна. Според мълвата, оттеглянето на закрилата му е болезнена. Но О. бе склонен да моли, да се преструва и да лъже, за да получи онова, което иска. А Омега бе приел онова, което му предлагаша.

Какъв ужасен начин да убиеш два часа! Но си заслужаваше.

Запита се — мимолетна мисъл — какво ли прави сега господин Х. Когато О. бе освободен, Омега се канеше да се отбие в дома на другия *лесър*, което вече трябваше да се е случило. Оръжията на досегашния водач на убийците бяха на масата, както и мобилният му телефон и блекбърито му. А до входната врата се виждаше обгорено петно във формата на звезда.

О. хвърли поглед на дигиталния часовник, който се намираще в другия край на стаята. Макар и да се чувстваше като претърпял пътна злополука, време беше да мотивира и подкани към действие. Взе телефона на господин Х., набра един номер и притисна апарата до ухото си.

— Да, сенсей? — отговори У.

— Има промяна на водача. Искам ти да бъдеш вторият по ранг след мен.

Тишина. После:

— Господи! Какво се е случило с господин Х.?

— В момента предъвка поражението си. Така че в играта ли си?

— О, да. Разбира се. Аз съм твоят човек.

— Отсега нататък ти ще отговаряш за проверките. Личното явяване не е необходимо.

Чрез имейла е достатъчно. И ще запазя разделението такова, каквото е. Елитните отряди ще работят по двойки. Групите Бета ще се състоят от по четирима. Уведоми всички за случилото се с господин Х. После ела тук, в хижата.

О. затвори. Не даваше и пукната пара за обществото. Не му пукаше и за идиотската война с вампирите. Имаше две цели. Едната бе да си върне любимата жена, жива или мъртва. Втората — да убие белязания брат, който му я бе отнел.

Изправи се и случайно сведе поглед към тялото си, към непотребната си мъжественост. В главата му се прокрадна ужасна мисъл.

Вампирите, за разлика от *лесърите*, не бяха импотентни.

Представи си красивата си и чиста съпруга... Видя я гола, с разпиляна по раменете коса. Нежните извивки на тялото ѝ улавяха светлината. Бе великолепна. Съвършена. Абсолютно женствена.

Нещо, което трябваше да бъде боготворено и притежавано. Но никога сексуален обект. Мадона. Обаче всеки потентен мъж щеше да я пожелае. Независимо дали вампир, човек или *лесър*.

Агресията се надигна в него и изведнъж му се прииска да е мъртва. Ако онова грозно копеле се бе опитало да прави секс с нея... О. щеше да го кастрира с лъжичка, преди да го убие. И Господ да ѝ е на помощ, ако ѝ бе харесало.

Фюри се събуди в три и петнайсет следобед. Сънят му бе неспокоен. Бе все още така ядосан заради събитията от изминалата нощ, че тялото му произвеждаше завишено количество хормони. И адреналин. Кое то не помагаше особено на съня.

Протегна ръка за цигара. Запали я. Пое червения дим в дробовите си и го задържа. Опита се да не си представя как нахълтва в стаята на Зейдист и го събужда с ритник в челюстта. Обаче идеята за подобно действие му се струваше примамлива.

По дяволите, не можеше да повярва, че Зи се бе опитал да обладае Бела, да се възползва от нея. Мразеше го заради тази проява на поквареност и безчестие. Мразеше и себе си, че така наивно се изненадва от действията на близнака си. До този момент бе убеден, че нещо все пак е успяло да оцелее, въпреки годините на робство... че му е останала поне искрица душа. Но след изминалата нощ? Не можеше повече да се съмнява в жестоката природа на брат си. Да, не му бе останала и капчица съмнение.

И по дяволите, би трябвало да знае, че вината е донякъде и негова. Не трябваше да остави Зи да заведе Бела в стаята си. Не можеше да понесе мисълта, че я е жертвал заради нуждата си да вярва в доброто. Бела...

Спомни си как му бе позволила да я прегърне. В онези мимолетни мигове се бе почувствал силен, способен да я защити дори от цяла армия *лесъри*. В тези няколко секунди тя му бе помогнала да се превърне в истински мъж — такъв, от който има нужда и полза.

Бе направил важно откритие — можеше да бъде и нещо различно от едва ли не малоумен глупак, който е програмиран да преследва убийци и врагове.

Отчаяно копнееше да прекара нощта с нея и си бе тръгнал само защото чувстваше, че така е правилно. Тя бе изтощена, но не това бе основното. Въпреки че бе дал клетва за въздържание, нямаше доверие в себе си. Искаше да ѝ помогне чрез тялото си. Желаше да ѝ покаже, че я боготвори, и да я накара да се почувства цяла и завършена чрез кожата и костите си.

Но не биваше да мисли по този начин.

Вдиша дълбоко от червения дим и въздухът нахлу в дробовите му със свистене. Задържа го в себе си и усети как напрежението се смъква от раменете му. Когато спокойствието го обгърна, провери какви са запасите му. Бяха вече на привършване. Колкото и да не му се искаше да се срещне с Преподобния, щеше да му се наложи, за да ги попълни.

Да, като се имаше предвид какви са чувствата му към Зи в момента, щеше да има нужда от голямо количество. Наистина, червеният дим помагаше само на мускулите му да се отпуснат. Не беше нещо като марихуаната или някое друго опасно наркотично вещество. Но той разчиташе на цигарите да запазват равновесието му така, както някои други — на коктейлите. Ако не му се налагаше да посещава Преподобния, за да се снабдява с тях, би казал, че това е едно наистина безопасно развлечение.

Напълно безвредно и единственото облекчение, което имаше в живота.

Допуши ръчно свитата цигара, загаси фаса в пепелника и стана от леглото. Закрепи протезата на мястото ѝ и отиде в банята, за да си вземе душ и да се обръсне, след което облече елегантни панталони и една от копринените си ризи. После обу чифт изискани обувки с марката на Коул Хаан.

Погледна се в огледалото. Приглади косата си. И си пое дълбоко дъх.

Отиде до вратата на съседната спалня и почука. Не последва отговор и той опита

отново, след което отвори вратата. Леглото не бе оправено, но бе празно. Нямаше я и в банята.

Излезе в коридора. Тревогата му бе толкова силна, че кръвта шумеше в ушите му. Преди да се е усетил, вече подтичваше.

След това хукна с всички сили. Мина като вихрушка покрай най-горната площадка на стълбището и се затича по коридора на статуите. Не си направи труда да почука на вратата на Зи, просто я отвори.

И се закова на място.

И първата му мисъл бе, че Зейдист ще падне от леглото. Брат му лежеше върху завивките и в самия му край — възможно най-далеч от средата. Положението на тялото му изглеждаше крайно неудобно. Ръцете му бяха скръстени и притиснати до гърдите сякаш се опитваше да се предпази от разпадане, а краката бяха свити и наклонени под такъв ъгъл, че висяха във въздуха.

Обаче главата му бе обърната в другата посока. Към Бела.

Изкривените му устни бяха само леко полуотворени вместо подигравателно ухилени в обичайната за тях гримаса. Веждите му, обикновено смръщени агресивно, сега бяха отпуснати. Изражението му, дори насън, излъчваше благоговение. Лицето на Бела бе обърнато към мъжа до нея и бе спокойно като тиха привечер. Беше се сгушила в Зи — толкова силно, колкото ѝ позволяваха чаршафите и одеялата. Бе очевидно, че ако можеше, би се увила около него като лоза. И също толкова очевидно, че Зи се е опитвал да избяга от нея, но е стигнал само до края на леглото.

Фюри изруга тихо. Каквото и да се бе разиграло тук през нощта, бе сигурно, че Зи не се бе опитал да се възползва от нея. Нямаше начин. Положението на телата им говореше за нещо друго. Затвори очи. После и вратата.

Чувстваше се замаян, като лунатик. За миг се замисли дали да не се върне в стаята и да се бие със Зейдист за правото да лежи до нея. Представяше си как е влязъл в древно съревнование с близнака си за това, кой от двама им ще я има.

Обаче това тук не бе Древната страна. И жените имаха право да избират с кого ще бъдат. До кого ще спят. И с кого ще правят секс.

А тя знаеше коя е стаята на Фюри. Той сам ѝ бе казал, че е в съседната спалня. Ако бе искала, можеше да дойде при него.

Докато се изтръгваше от прегръдките на съня, Зи бе завладян от най-странното усещане в живота си. Беше му топло. Не прекалено. Не усещаше непоносима жегата, просто... топлина.

Нима беше забравил да изключи отоплението, след като Бела си бе тръгнала? Това трябваше да е. Обаче забеляза и нещо друго, че лежеше върху одеялата. И беше обул панталони. Или така му се струваше? Премести краката си така, че да ги види — с мисълта, че винаги спеше гол. Движението го накара да осъзнае, че *то* е твърдо. *Какво, по дя...*

Отвори рязко очи. *Бела*. Беше в леглото с Бела.

Отдалечи се от нея...

И падна от леглото.

Тя незабавно се спусна след него.

— Зейдист?

Когато се наведе през ръба на леглото, халатът ѝ се разтвори и погледът му се спря на разголените ѝ гърди. Бе така съвършена, както и докато лежеше във ваната. Светлата ѝ кожа бе гладка, малкото зърно на гърдата ѝ — така розово... Знаеше, че другото е абсолютно същото, но по някаква неизвестна причина искаше да го види.

— Зейдист? — Тя се наведе още повече, косата ѝ се отдели от раменете и се спусна като водопад от леглото във великолепна каскада от махагонови вълни.

Парчето плът между бедрата му се напрегна. И запулсира с ритъма на сърцето му.

Вдигна колене нагоре и стисна бедра. Не искаше тя да го види.

— Халатът ти — каза с дрезгав глас. — Загърни се, моля те.

Тя сведе поглед към тялото си, изчерви се и придърпа реверите. *О, по дяволите!* Сега бузите ѝ бяха розови също като зърната ѝ.

— Ще се върнеш ли в леглото? — попита тя.

Неговата благоразумна натура, в момента дълбоко погребана, се обаждаше, че идеята не е добра.

— Моля те — прошепна Бела и прибра косата си зад ушите.

Той огледа извитото ѝ в дъга тяло и черния сатен, който предпазваше кожата ѝ от погледа му, широко отворените ѝ сапфиреносини очи и тънката ѝ нежна шия.

Не... *Наистина* не бе добра идея да е близо до нея сега.

— Отмести се — каза.

Тя се подчини, а той сведе поглед към палатката между краката си. Онова проклето нещо бе огромно; изглеждаше така, сякаш има допълнително оръжие в панталона си. Как би могъл да скрие подобно нещо?

Огледа леглото. И с плавно движение скочи между чаршафите.

Което се оказа *болезнено* лоша идея. В мига, в който легна, тя го обгърна като одеяло. Топла, мека, дишаща...

Зи изпадна в паника. Усещаше я така осезателно, плътно притисната в него, че не знаеше какво да прави. Искеше да я отблъсне. В същото време копнееше да я усети още по-добре, искаше... Да я възседне. Да я вземе. Да потъне в нея.

Желанието му бе така силно, че се видя как го осъществява — как я обръща да легне по корем, повдига бедрата ѝ и се изправя над нея. Представи си как *то* прониква в нея и бедрата му започват да се движат в извечния ритъм...

Боже, бе *отвратителен*. Да иска да извади онова мръсно нещо и да го вкара в нея? Все едно да иска да напъха в устата ѝ четка за миене на тоалетна.

— Трепериш... — каза тя. — Студено ли ти е?

Притисна се още по-плътно в него и той почувства гърдите ѝ, меки и топли, да опират в ръката му. *То* запулсира диво, заблъска се в стената, която панталоните му представляваха.

По дяволите. Имаше чувството, че изпитва силна и неустойима възбуда.

Така ли мислиш? Да, парчето плът пулсираше, топките го боляха. Представяше си как я възсяда като бик. Но нали единствено женският страх успяваше да го възбуди, а тя не бе уплашена. Така че защо реагираше то!

— Зейдист? — тихо каза тя.

— Какво?

Четирите думи, които тя произнесе, превърнаха сърцето му в парче застинала лава от изригнал вулкан, кръвта му замръзна във вените. Но поне и *онази* гадост замря.

Вратата на стаята му се отвори без предупреждение и Фюри замръзна, докато събличаше тениската си през главата.

На прага стоеше Зейдист, гол до кръста. Черните му очи мятаха мълнии.

Фюри изруга тихо.

— Радвам се, че дойде. Относно снощи... Дълга ти извинение.

— Не искам да го слушам. Ела с мен.

— Зи, сгреших...

— Ела с мен.

Фюри спусна отново тениската и погледна часовника си.

— Имам урок след половин час.

— Няма да трае дълго.

— О... Е, добре.

Последва Зи по коридора с мисълта, че може да поднесе извинението си и докато вървят.

— Чуй, Зейдист, наистина съжалявам за снощи. — Мълчанието, с което брат му отговори, не бе изненада за него. — Направих грешно заключение. За теб и Бела. — Зи закрачи още по-бързо. — Трябваше да знам, че няма да я нараниш. Предлагам ти ритуала *райт*.

Зейдист се закова на място и му хвърли гневен поглед през рамо.

— За какво, по дяволите?

— Снощи те обидих.

— Не, не си.

Фюри само поклати глава.

— Зейдист...

— *Аз съм болен. И отвратителен. Не може да ми се има доверие. И не трябва да ми поднасяш проклетите си извинения само защото си имал достатъчно ум да прозреш това.*

Челюстта на Фюри увисна.

— Господи... Зи. Ти не си...

— О, за бога, ще побързаш ли, моля те?

Зи закрачи бързо към стаята си и отвори вратата.

Бела седеше в леглото, стиснала реверите на копринения халат плътно до врата си. Изглеждаше силно смутена. И толкова красива, че красотата ѝ не би могла да се опише с думи.

Фюри гледаше ту нея, ту Зи. После спря поглед върху брат си.

— Какво става?

Черните очи на Зи бяха втренчени в пода.

— Отиди при нея.

— Моля?

— Тя трябва да се нахрани.

Бела издаде приглушен звук, сякаш бе преглътнала възклицанието си.

— Не, чакай, Зейдист, искам... теб.

— Не можеш да ме имаш.

— Но аз искам...

— Достатъчно. Излизам.

Фюри усети как го бутат в стаята. Вратата се затръшна. В последвалата тишина не бе сигурен дали иска да изкрещи победоносно, или... просто да изкрещи.

Пое си дълбоко дъх и хвърли поглед към леглото. Бела се бе свила на кълбо, притиснала колене до гърдите си.

Никога досега не бе позволявал на жена да пие от него. Не можеше да поеме този риск, тъй като се бе обрекъл на въздържание. Заради силното си сексуално желание и воинската си кръв винаги се бе страхувал, че ако допусне някоя жена до вените си, няма да може да се въздържи и ще се опита да проникне в нея. А когато ставаше въпрос за Бела, щеше да му е още по-трудно да остане безчувствен.

Обаче тя имаше нужда да пие. Освен това, каква стойност би имала клетва, която лесно може да се спазва? Това бе неговото тежко изпитание и шансът му да докаже, че е способен на самодисциплина и при екстремни обстоятелства.

Прочисти гърлото си.

— Позволи ми да ти се предлага.

Очите на Бела се приковаха в неговите и изведнъж му стана тясно в собствената му кожа. Както обикновено ставаше с мъж, ако му откажат.

Извърна поглед и се замисли за Зейдист. Усещаше, че той е на пост, до вратата.

— Той вероятно няма да може да го направи. Знаеш за... преживяното от него, нали?

— Много грубо ли ще бъде, ако го помоля? — Гласът ѝ издаваше напрежението, което я бе обзело. Конфликтът ѝ със самата себе си само го подсилваше. — Ще бъде ли грубо?

„Вероятно“, помисли си той.

— Ще е по-добре да използваш някого другото. — „Господи, защо не можеш да вземеш мен? Защо нямаш нужда от мен?“ — Не мисля, че е редно да помоля Рот или Рейдж, тъй като са обвързани. Може би Ви...

— Не... Имам нужда от Зейдист. — Поднесе трепереща ръка към устата си. — Съжалявам.

— Той също. Чакай тук.

Излезе в коридора и наистина завари Зи досами вратата. Беше обхванал главата си с ръце, раменете му бяха отпуснати.

— Толкова бързо ли свърши? — попита и отпусна ръце край тялото си.

— Не. Нищо не се случи.

Зи смръщи вежди и вдигна поглед към него.

— И защо? Трябва да го направиш. Нали чу Хавърс...

— Тя иска теб.

— ... така че влез вътре и ѝ предложи някоя вена...

— Тя ще пие само от теб.

— Бела има нужда от това, така че просто...

Фюри повиши глас.

— Няма да я нахраня!

Зи стисна устни и присви очи.

— Върви по дяволите! Ще го направиш заради мен.

— Не, няма.

„Тя няма да ми позволи.“

Зи се наведе към Фюри и стисна рамото му като в менгеме.

— Тогава ще го направиш заради Бела. Защото ще е най-доброто за нея, защото я

чувстваш и защото го искаш. Направи го за нея.

Боже! Би убил, за да има това право. Умираще да се върне в спалнята на Зи. Да се съблече. Да се излегне на матрака. А Бела да се сгуши на гърдите му и да забиے зъби във врата му, да го възседне и да го поеме в себе си — едновременно между устните и бедрата си.

Ноздрите на Зи бяха широко отворени, горяха.

— Помирисвам колко отчаяно го искаш. Така че върви. Бъди с нея, нахрани я.

Гласът на Фюри се пропука.

— Тя няма да ми позволи, братко. Иска...

— Не знае какво иска. Току-що е излязла от ада.

— Ти си единственият за нея. — Погледът на Зейдист се спря на затворената врата.

Фюри продължи да го подканва, макар това да го убиваше. — Вслушай се в думите ми, братко. Бела иска теб. И ти можеш да го направиш за нея.

— Не мога.

— Направи го, Зи.

Той поклати остриганата си до кожа глава.

— Хайде, кръвта, която тече във вените ми, е отровна. И ти го знаеш.

— Не, не е.

Зи оголи зъби, отдръпна се и протегна ръце напред. Показа татуировките на кръвен роб около китките си.

— Искаш ли да забиے зъби в тях? Можеш ли да понесеш мисълта устата ѝ да ги докосне? Аз не мога.

— Зейдист? — До тях достигна гласът на Бела. Без да забележат беше станала от леглото и отвори вратата.

Зи стисна силно очи, а Фюри прошепна:

— Ти си този, когото тя желае.

Отговорът на Зи бе едва доловим.

— Аз съм заразен. Моята кръв ще я убие.

— Не. Няма.

— Моля те... Зейдист — каза Бела.

Смирената ѝ молба, изпълнена с копнеж и жажда, превърна сърцето на Фюри в бучка лед. Той гледаше, смразен и безчувствен, как Зи се обръща бавно към нея.

Бела отстъпи леко, без да откъсва поглед от него.

Минутите се превърнаха в дни... в десетилетия... във векове. После Зейдист влезе в спалнята с нея. Вратата се затвори.

Фюри не виждаше нищо, беше сляп и глух, когато рязко се извъртя и пое обратно по коридора.

Не трябваше ли да е някъде по това време?

В час. Да, трябваше да... преподава урок.

В четири и десет Джон се качи в училищния автобус с тежкия сак в ръце.

— Здравейте, господарю — каза весело *догеньт* зад кормилото. — Добре дошли.

Джон кимна и хвърли поглед на дванайсетте момчета, които седяха по двойки и бяха втренчили очи в него.

„О! Не бих нарекъл това приятелско посрещане, момчета“, помисли си той.

И зае празното място зад шофьора.

Автобусът потегли и се спусна преграда, отделяща шофьорската кабина от останалата част. Другите момчета останаха заедно отзад. Джон се обърна на една страна. Струваше му се добра идея да гледа какво се разиграва отзад.

Прозорците бяха затъмнени, обаче светлината на лампите, вградени в пода и тавана, бе достатъчно силна и му позволяваше да вижда съучениците си. Всички бяха като него — слаби и дребни, макар да имаха най-различен цвят на косата. Някои бяха русокоси, други — тъмнокоси. Имаше и един червенкос. Също като Джон, всички момчета бяха облечени с бели кимона. В краката им лежаха еднакви сакове — от черна изкуствена материя, марка „Найк“, и достатъчно големи, за да поберат допълнителни дрехи и много храна. Всеки един от тях имаше и раница. Джон предполагаше, че всички са натъпкали в своите същите неща като него — тетрадки и химикалки, мобилен телефон, калкулатор. Тор му бе изпратил списък какво бе препоръчително да вземе.

Притисна раницата си до корема и усети нечий втренчен поглед. За да отвлече мислите си, започна да повтаря наум всички номера, на които би могъл да се обади. Домашният номер. Този на мобилния телефон на Уелси. На Тор. Номерът на братството. На Сарел...

Мисълта за нея го накара да се усмихне. Бяха си писали часове наред през изминалата нощ. Чатът му се струваше идеалният начин да си говори с нея. Тъй като и двамата изписваха думите, я чувстваше като равна. И ако по време на вечерята я бе харесал, сега бе влюбен до уши в нея.

— Как се казваш?

Джон погледна две седалки по-нататък. Въпросът бе зададен от момче с дълга руса коса и диамантена обеца.

„Поне говорят на английски“, помисли си Джон.

Дръпна ципа на раницата си и извади тетрадка, а момчето каза:

— Ехо? Да не би да си глух?

Джон написа името си и обърна тетрадката към него.

— Джон? Що за име е това, по дяволите? И защо пишеш?

О, *боже*... Май нямаше да му е лесно в училище.

— Какъв ти е проблемът? Не можеш ли да говориш?

Джон срещна погледа на момчето. Законът за вероятностите гласеше, че във всяка група има поне по един досадник и този русият с диамантената обеца очевидно щеше да играе тази роля.

Поклати глава в отговор на въпроса.

— Не можеш да говориш? Изобщо? — Момчето повиши глас, като че ли за да е сигурно, че всички ще го чуят. — И как така ще се обучава за воин, след като не можеш да говориш?

„Но воинът не се бие с думи, нали?“, написа Джон.

— Да. Всичките тези мускули, които демонстрираш, са наистина страшни.

„Твоите също“, искаше му се да напише.

— Защо носиш човешко име?

Този въпрос му бе зададен от червенокосия, който седеше зад първото момче.

Джон написа: „Хората ме отгледаха“.

И показва тетрадката на всички.

— О! Е, аз съм Блейлок. Джон... Странно име.

Импулсивно Джон вдигна ръкава си и показва гривната, върху която бе гравирал сънуваните от него символи.

Блейлок се наведе напред. След това погледът на светлите му сини очи се стрелна нагоре.

— Истинското му име е Терър.

Шепот. Като от жужене на много оси.

Джон свали ръкава, прибра ръката си до тялото и отново се облегна на прозореца. Искаше му се да не бе показвал гривната. Какво ли си мислеха сега, по дяволите?

След миг Блейлок реши да покаже учтивите си обноски и представи останалите. Всички имаха странни имена. Русият бе Леш. А що за име пък бе това?

— Терър... — прошепна Блейлок. — Древно име. Истинско име на воин.

Джон смръщи вежди. И макар може би да бе по-добре да престане да общува с момчетата, написа: „А твоето не е ли такова? Както и на останалите?“.

Блейлок поклати глава.

— В нашите жили тече воинска кръв, затова са ни и избрали да се обучаваме, обаче никой не носи подобно име. Каква е родословната ти линия? Да не си дете на братството?

Джон смръщи вежди. Никога не му бе хрумвало, че може да е свързан с братството.

— Предполагам, че е прекалено добър, за да ти отговори — каза Леш.

Джон остави забележката без отговор. Знаеше, че името му, фактът, че е отгледан от хората, и неспособността му да говори поставят препятствия в общуването му с другите. Имаше чувството, че дните му в училище ще бъдат изпитание за него, така че бе по-добре да пести енергията си.

Пътуването продължи около петнайсет минути, като през последните пет често спираха и отново потегляха, което означаваше, че преминават през системата от врати и влизат в комплекса за обучение.

Когато автобусът спря и преградата се вдигна, Джон нарами сака и раницата си и слезе първи. Подземният паркинг изглеждаше така, както и предната вечер — все още нямаше никакви автомобили. Само още един училищен автобус, досущ като техния. Той застана встрани и загледа как другите кръжат наоколо, подобно на ято бели птици. Всички говореха едновременно и шумът много му напомняше пляскането на гълъбови криле.

Вратите на центъра за обучение се отвориха. Момчетата се заковаха на място и замълчаха.

Фюри обикновено имаше такъв ефект върху тълпите. С великолепната си коса и едрото си тяло, облечено изцяло в черно, само той бе достатъчен, за да смрази всекиго.

— Здравей, Джон — каза и вдигна ръка. — Всичко наред ли е?

Момчетата се обърнаха и втренчиха погледи в него.

Джон вдигна поглед и се усмихна на Фюри. След което се постара да се скрие зад

гърбовете на другите.

Бела гледаше Зейдист, който крачеше из спалнята. Напомняше ѝ за това как се чувстваше самата тя в нощта преди да излезе от стаята си, за да го потърси. Уловена в клетка. Нещастна. Притисната до стената.

Защо, за бога, предизвикваше такава реакция у него?

Тъкмо отвори уста, за да го подкани да се успокои, и той спря пред вратата на банята.

— Имам нужда от минутка — каза. И се затвори вътре.

Като не знаеше как да постъпи, Бела седна на ръба на леглото в очакване той да излезе почти веднага. Обаче, когато чу струята на душа, изпадна в размишление.

Опита се да си представи как се връща в къщата на семейството си, как се разхожда из добре познатите стаи, сяда на различните столове, отваря вратите и спи в леглото, в което си лягаше всяка вечер от детството си насам. Усещаше това като нещо нередно, виждаше се като призрак в онова място, което познаваше толкова добре.

А как щеше да се справи с майка си и брат си? И с аристократичното общество?

За аристократичния свят тя бе опетнена още преди да бъде въввлечена. Сега всички щяха да я отбягват, да затръшват вратите си под носа ѝ. Да бъде опипвана и малтретирана от *лесър*... Затворена под земята... Аристократите не понасяха особено добре подобен вид грозота. И щяха да обвинят нея. По дяволите, вероятно това бе причината майка ѝ да бъде така резервирана. „Господи!“, помисли си Бела. Как щеше да живее отсега нататък?

Ужасът я задави. Единствената мисъл, която я крепеше, бе, че може да остане в тази стая и дни наред да спи със Зейдист до себе си. Той бе студът, който я караше да замръзва и отново да придобива твърда форма. И топлината, която спираше треперенето ѝ.

И убиецът, който се грижеше за нейната безопасност.

Първо трябваше да прекара повече време с него. После може би щеше да се срещне с останалия свят.

Смръщи вежди, осъзнала, че той е под душа вече от доста време.

Погледът ѝ се спря на двете сгънати одеяла върху пода. Как спеше там нощ след нощ? Подът бе толкова твърд, а нямаше и възглавница за главата. Както и завивки, под които да се сгуши, за да прогони студа.

Вниманието ѝ бе приковано от черепа, оставен до одеялата. Черната кожена лента между зъбите показваше, че принадлежи на човек, който някога е бил обичан от него. Очевидно е бил женен, макар и никога да не бе чувала подобна мълга. Дали неговата *шелан* бе преминала в Небитието по естествени причини, или му е била отнета? Затова ли бе така изпълнен с гняв?

Бела хвърли поглед към вратата на банята. Какво правеше той там вътре?

Приблужи се и почука. Не последва отговор и тя бавно отвори вратата. Лъхна я ледена струя и я накара да се отдръпне рязко. След това се стегна и надникна въпреки неприятно студения въздух.

— Зейдист?

През стъклената врата на душ-кабината го видя да седи под леденостудената вода. Люлееше се напред-назад, стенеше и търкаше китките си с гъбата.

— Зейдист! — изтича и отвори вратата на кабината. С треперещи ръце спря водата. — Какво правиш?

Той вдигна поглед към нея. Очите му бяха подивели — като на безумец. Продължи да люлее тяло напред-назад и да търка, да люлее тяло и да търка... Кожата около черните татуировки бе яркочервена и силно ожулена.

— Зейдист? — Застави се да говори спокойно и нежно. — Какво правиш?

— Аз... Не съм чист. Не искам и ти да се изцапаш. — Вдигна китката си и по ръката му потече струйка кръв. — Виждаш ли? Погледни каква мръсотия. Навсякъде по мен е. И вътре в мен.

Гласът му я разтревожи дори повече от поведението му. В думите му се долавяше странната и безпочвена логика на лудостта.

Бела взе хавлия, влезе в кабината и клекна до него. Улови ръцете му и взе гъбата.

Подсуши внимателно наранената му плът и каза:

— Чист си.

— О, не, не съм. Наистина не съм. — Започна да повишава глас, думите му придобиваха ужасяваща мощ. — Мръсен съм. Много, много мръсен. Отвратителен. — Вече говореше несвързано, думите се застъпваха, гласът му се извиси до истерия. Ехото се отрази от плочките и изпълни банята. — Виждаш ли мръсотията? Аз я виждам навсякъде. Покрива ме целия. Затворен съм в нея. Чувствам я по кожата си...

— Шшш. Тихо. Позволи ми да...

Без да го изпуска от поглед, пипнешком грабна друга хавлия и загърна раменете му. Опита се да го притисне към себе си, но той се отдръпна.

— Не ме докосвай! — каза с дрезгав глас. — Ще полепне и по теб.

Коленичи до него. Халатът ѝ се намокри и попи водата. Но тя дори не забелязваше студа.

Зейдист приличаше на човек, който току-що е преживял корабокрушение. Очите му бяха ококорени и диви, мокрите панталони прилепваха към мускулите на краката му, кожата на гърдите му бе настръхнала. Устните му бяха посинели, зъбите му тракаха.

— Съжалявам — прошепна тя. Искаше да го увери, че по него няма никаква мръсотия, но знаеше, че това само ще го доведе отново до същото състояние.

Водата от душа продължаваше да капе върху плочките. Ритмичният шум бе оглушителен като биенето на барабан. Спомни си нощта, в която го бе последвала до стаята му... Нощта, в която той бе докоснал възбуденото ѝ тяло. А десет минути след това го бе намерила свит над тоалетната чиния да повръща, защото я бе докоснал.

„Мръсен съм. Много мръсен. Много, много мръсен...“

И всичко ѝ се изясни — като в някакъв кошмар. Бързо променящите се образи минаваха през съзнанието ѝ със студена яснота и ѝ разкриваха нещо грозно. Беше очевидно, че е бил пребиван с камшик по времето, когато е бил кръвен роб, и тя предполагаше, че по тази причина не иска да бъде докосван. Обаче побоят, колкото и да е болезнен и ужасяващ, не те кара да се чувстваш мръсен.

Но сексуалното насилие — да.

Погледът на черните му очи изведнъж се спря на лицето ѝ. Като че ли бе усетил, че най-после е стигнала до вярното заключение.

Подтиквана от съчувствието, което изпитваше, тя се наведе към него. Но само за да бъде спряна от гнева, изписан на лицето му.

— Господи, жено! — извика той. — Няма ли да се покриеш с нещо?

Тя сведе поглед към тялото си. Халатът се бе разтворил до кръста и гърдите ѝ бяха

напълно оголени. Дръпна реверите.

Последва напрегната тишина. Беше ѝ трудно да срещне погледа му, затова спря очи на рамото му... след това проследи линията на мускулите му до ключицата, после — до основата на врата. Погледът ѝ се придвижи нагоре по широкия и здрав врат... до вената, пулсираща под повърхността на кожата му.

Гладът я изпълни и кучешките ѝ зъби се удължиха. *О, по дяволите.* Като че ли в момента имаше нужда от жаждата си за кръв?

— Защо ме искаш? — прошепна той, очевидно усетил глада ѝ. — Заслужаваш нещо много по-добро.

— Ти си...

— *Знам* какъв съм.

— Не си мръсен.

— По дяволите, Бела...

— И искам само теб. Виж, наистина съжалявам и не се налага да...

— Знаеш ли какво? Не говори повече. Уморен съм от приказки. — Облегна ръка на коляното си с китката нагоре. Черните му очи бяха бездушни и празни. В тях не се четеше дори гняв. — Това е твоето погребение, жено. Направи го, щом искаш.

Времето спря. Тя гледаше втренчено онова, което той неохотно ѝ предлагаше. Господ да е на помощ и на двама им, но щеше да приеме. С бързо движение изви тяло, стигна до китката му и заби зъби в нея. Макар че сигурно изпита болка, той не трепна.

В мига, в който усети кръвта му върху езика си, нададе стон на блаженство. Досега се бе хранила само от аристократи и никога от член на воинската класа. И със сигурност никога от член на братството. Вкусът му бе превъзходен. Кръвта му нахлу в устата ѝ и тя преглътна. Мощният поток премина през нея, проникна като горски пожар в костите ѝ, избухна като огън в сърцето ѝ и я изпълни с величествена сила.

Трепереше толкова силно, че едва не изгуби контакта с китката му и трябваше да се хване за него, за да запази равновесие. Пиеше на големи и жадни глътки, умираща от глад не само за силата му, но и за него, за мъжествеността му.

За нея той бе... единственият.

С усилие на волята Зейдист стоеше неподвижен докато Бела се хранеше. Не искаше да я обезпокои, но с всяко дръпване от вената му, бе все по-близо до изгубването на самоконтрола си. Господарката бе единствената, която някога се бе хранила от него, и споменът за насилието бе така остър като зъбите, които се забиваха сега в китката му. Страхът му се върна, силен и жив. Вече не бе сянка от миналото, а настояще. Обзе го паника.

Виеше му се свят, пред очите му причерняваше. Май щеше да припадне като някоя предвзета стара мома.

В отчаян опит да запази самообладание, спря поглед върху тъмната коса на Бела. Един кичур се бе спуснал близо до свободната му ръка и блестеше на светлината на лампата — така прекрасен, така гъст и толкова различен от русата коса на Господарката!

Косата на Бела изглеждаше наистина мека... Ако имаше кураж, щеше да зарови ръка — не, цялото си лице — в махагоновите къдрици. Питаше се дали ще може да се справи с това, да бъде толкова близо до някоя жена. Дали страхът нямаше да го задуши като прииждаща вода?

Мислеше си, че щеше да се справи, ако въпросната жена е Бела.

Да... Наистина много искаше да зарови лице в косите ѝ. Може би щеше да стигне до шията ѝ и да... я целуне на нежното място в основата на гърлото. Леко, наистина едва доловимо. Да... После щеше да продължи нагоре и да погали с устни бузата ѝ. Може би щеше да му позволи... Нямаше да приближи устни до нейните не можеше да си представи дори, че тя ще иска да е толкова близо до белега и горната му устна, която щеше да остане грозна завинаги. Освен това той не знаеше как да целува. Господарката и фаворитите ѝ се пазеха от кучешките му зъби. А след робството така и не пожела да се сближи достатъчно с някоя жена.

Бела спря да пие за малко и вдигна глава. Сапфиреносините ѝ очи срещнаха неговите, сякаш искаше да се увери, че всичко е наред.

Тази нейна загриженост накърни гордостта му. Нима го мислеше за толкова слаб, че да не може да нахрани една жена... И какъв удар бе за него да осъзнае, че тя знае. Още по-лошо бе онова изражение, изписано на лицето ѝ преди малко — зараждащ се ужас, породен от осъзнаването на факта за какво друго е бил използван като кръвен роб, освен за храна.

Не можеше да понася съчувствието ѝ, не искаше да вижда загрижеността в очите ѝ, не желаше да бъде приласкаван и милван. Отвори уста, готов да я скастри, но странно, гневът му се стопи още преди да се надигне.

— Всичко е наред — каза грубо. — Твърд и здрав съм като скала. Да, като скала.

Облекчението, което видя в погледа ѝ, бе поредната плесница.

Тя започна отново да пие, а той си помисли: „Мразя това“.

Е... мразеше го донякъде. Добре де, това бе лъжа. Нежните всмуквания от китката му продължиха и той осъзна, че дори му харесват.

Поне докато не помисли за това, какво поглъща тя. Мръсна... ръждясала... развалена кръв. Заразена и отвратителна. Не можеше да си представи защо бе отблъснала Фюри. Той бе съвършен — и отвън, и отвътре. А ето я сега, клекнала на студените плочки и забила зъби във вената на бившия кръвен роб. Защо...

Затвори очи. Без съмнение, след всичко, което бе преживяла, вероятно мислеше, че не заслужава нещо по-добро от него. Сигурно онзи *лесър* я бе лишил от цялото ѝ самоуважение.

Щеше да стиска това копеле за гърлото, докато не изтръгне и последния дъх от дробовете му.

Бела въздъхна, пусна китката му и се облегна на стената под душа. Клепачите закриваха очите ѝ, тялото ѝ бе отпуснато. Коприненият халат бе мокър и полепваше за краката ѝ, очертаваше бедрата и хълбоците ѝ... И онази сладка нейна част, където се срещаха.

Онова, скрито в панталоните му, мигновено се втвърди и му се прииска да можеше да го отреже.

Бела вдигна поглед към него. Той едва ли не очакваше тя да припадне и се опита да не мисли за всичката онази грозота, която току-що бе погълнала.

— Добре ли си? — попита я.

— Благодаря ти — отвърна тя с дрезгав глас. — Благодаря ти, че ми позволи...

— Да, можеш да престанеш с това.

Искаше му се да я защити от самия себе си. Във вените му пулсираше самата същност на Господарката, ехото от жестокостта ѝ бе уловено в капана на безкрайния кръговрат на артериите и вените му и циркулираше в тялото му. И Бела току-що бе поела част от тази отрова в себе си.

Трябваше да се съпротивлява по-ожесточено срещу това.

— Ще те занеса до леглото — каза.

Тя не възрази и той я взе на ръце. Излезе от душ-кабината и спря до мивката, за да вземе хавлия за нея.

— Огледалото — прошепна тя. — Покрил си го. Защо?

Той не отговори, а закрачи към спалнята. Не можеше да понесе разговор за ужасните неща, през които бе преминала.

— Толкова ли зле изглеждам според теб? — прошепна тя, заровила глава в рамото му.

Като стигна до леглото, той я пусна да стъпи на пода.

— Халатът е мокър. Трябва да го съблечеш. Подсуши се с тази хавлия, ако искаш.

Бела я взе от ръцете му и започна да развързва копринените връзки. Зейдист побърза да се обърне, заслушан в прошумоляването на плата. След това чу шумоленето на чаршафите.

Накрая тя притихна. Неговата първична и древна същност искаше да легне до нея. И не само за да я прегърне. Искаше да е вътре в нея, да се движи... да намери освобождението си. Струваше му се, че е правилно да я дари не само с кръвта си, но и с пълния завършек на сексуалния акт.

Което бе *истинска* лудост.

Прокара длан през главата си и се запита откъде ли се беше взела тази лоша идея. Трябваше да се отдалечи от Бела...

Е, това щеше да стане скоро, нали? Тя щеше да си тръгне същата вечер. И да се върне у дома си.

Инстинктите му сякаш полудяха — искаха от него да се бори, да я задържи в леглото си. Обаче тази негова глупава и първобитна същност можеше да върви по дяволите. Трябваше да свърши онова, което смяташе за редно. Да излезе навън, да открие онзи злощастен *лесър* и да го убие. Точно това трябваше да направи.

Отиде до гардероба, облече се и се въоръжи. Докато закопчаваше ножницата на гърдите си, се замисли дали да не я помоли за описание на убиеца, който я бе отвлякъл. Обаче не искаше да предизвика болезнени спомени и страдание... Не, щеше да помоли Тор

да го направи вместо него, тъй като той щеше да се справи по-добре. Можеше да поговори с нея, след като я върнат на семейството ѝ довечера.

— Излизам — каза Зи, когато черният кинжал бе на мястото си. — Искаш ли да помоля Фриц да ти донесе храна, преди да тръгнеш?

Не последва отговор. Погледна я. Тя лежеше на една страна и го наблюдаваше.

Заля го нова вълна първичен инстинкт.

Искаше да я гледа как се храни. След секса, след като бе осъществил желанието си да проникне в нея, искаше да я гледа как яде храната, донесена от него, и дори да я поема от ръката му.

По дяволите, искаше да излезе и да убие нещо за нея, да се върне с месо, сам да го приготви и да я нахрани добре. После да легне до нея с кинжал в ръка и да я пази, докато спи.

Влезе обратно в гардероба. Боже, май полудяваше.

— Ще го помоля да ти донесе нещо — каза.

Провери дали остриетата на двата черни кинжала са достатъчно остри, като ги прокара по вътрешната страна на ръката си, разрязвайки кожата. Болката прониза мозъка му и той втренчи поглед в следите от зъбите на Бела по китката си.

Разтърси глава, за да възвърне концентрацията си, закопча кобура на хълбоците си и прегледа колекцията от пистолети „Зиг Зауер“ на близнака си. Двата деветмилиметрови бяха пълни догоре, а на колана си имаше още два пълни пълнителя. Пъхна нож в малкия калъф на кръста си и се увери, че разполага с *хира шурикен*. Следваха тежките ботуши и накрая — леко яке, чиято цел бе да скрие арсенала от оръжия.

Когато излезе, видя, че Бела продължава да го гледа. Очите ѝ бяха толкова сини. Като сапфири. Като нощта. Като...

— Зейдист?

Потисна желанието си да си зашлеви сам плесница.

— Да?

— Грозна ли съм според теб? — Той направи крачка назад, а тя покри лицето си с ръце. — Няма значение.

Бела продължи да се крие от него, а той се замисли за първата им среща, когато го бе изненадала в залата за тренировки преди толкова много седмици. Беше го поразила. Като последен глупак се бе заковал на място и втренчил поглед в нея. Все още имаше същото въздействие върху него. Като че ли имаше вграден бутон за изолиране от реалността, за който само тя притежаваше дистанционното управление.

Прочисти гърлото си.

— Според мен изглеждаш така, както винаги си изглеждала.

Извърна се и чу риданието ѝ. После второ. И трето. Хвърли поглед през рамо.

— Бела... Господи...

— Съжалявам — каза тя, заровила лице в дланите си. — С-съжалявам. Върви. Д-добре съм... Съжалявам, добре съм.

Той отиде при нея и седна на ръба на леглото. Искаше му се да можеше да се изразява добре и красиво.

— Няма за какво да съжаляваш.

— Нахлух в стаята ти, в леглото ти. Заставих те да спиш до мен. Накарах те да ме нахраниш. Толкова много... съжалявам. — Пое си дълбоко дъх и се успокои, но отчаянието ѝ

все още не си бе отишло, носещо със себе си мириса на дъждовни капки върху горещ тротоар. — Знам, че трябва да си тръгна, че не ме искаш тук, но просто имам нужда... Не мога да се върна у дома. *Лесърът* ме отвлече оттам, затова не мога да понеса мисълта да живея в същата къща. Не искам да бъда и със семейството си. Няма да разберат какво преживявам, а нямам нужната енергия да им обяснявам. Имам нужда от време, за да изхвърля спомените от главата си, но не мога да бъда и сама. Макар че не искам да виждам никого, освен...

Тя млъкна рязко. Той каза:

— Можеш да останеш тук, колкото пожелаеш.

Тя отново зариде. *По дяволите*. Май не това трябваше да каже.

— Бела... Аз... — Какво трябваше да направи?

„Протегни ръка към нея, глупако. Вземи ръката ѝ в своята.“ Не можеше.

— Искаш ли да си тръгна? Да ти дам свободно пространство?

Още хлипания, после тя прошепна:

— Имам нужда от теб.

Ако бе чул правилно, можеше единствено да я съжалява.

— Бела, престани да плачеш и ме погледни. — Тя си пое дълбоко дъх и изтри сълзите си. Когато се увери, че е привлякъл вниманието ѝ, каза: — Не се тревожи за нищо. Ще останеш тук, колкото искаш. Изяснихме ли се? — Тя просто го гледаше втренчено. — Кимни, за да знам, че си ме чула. — Тя потвърди и той се изправи. — Аз съм последното, от което имаш нужда. Така че престани веднага с тези глупости.

— Но аз...

Той тръгна към вратата.

— Ще се върна преди зазоряване. Фриц знае как да ме намери... Тъбъ, не само мен, а всички нас.

След като я остави, Зи закрачи по коридора със статуите и мина покрай кабинета на Рот и грандиозното стълбище. Почука на четвъртата врата. Не последва отговор. Почука отново.

Слезе на долния етаж и намери онзи, когото търсеше, в кухнята.

Мери, жената на Рейдж, белеше картофи. Много картофи. Като че ли щеше да храни цяла армия с тях. Вдигна сивите си очи и ножът замръзна във въздуха. Огледа се, сякаш бе сигурна, че той търси някого друго. Или може би просто се надяваше, че не е сама с него.

— Можеш ли да отложиш това за малко? — попита Зи, като кимна към купа картофи.

— Хм, разбира се. Рейдж винаги може да хапне и нещо друго. Освен това Фриц щеше да получи припадък, когато разбра, че се каня да приготвя храната. Какво... От какво имаш нужда?

— Не аз. Бела. В момента има нужда от приятел.

Мери остави ножа и наполовина обеления картоф.

— Нямам търпение да я видя.

— В стаята ми е. — Зи се обърна рязко. Вече мислеше по кои точно улички да стигне до центъра на града.

— Зейдист?

Той спря с ръка на бравата.

— Какво?

— Грижиш се добре за нея.

Той се замисли за кръвта, която бе погълнала. И за желанието си да има тялото ѝ.
— Всъщност не е така — подхвърли през рамо.

„Понякога трябва да започнеш от начало“, помисли си О., докато тичаше през гората.

На около триста метра от мястото, където бе оставил пикапа дърветата отстъпваха място на равна ливада. Той спря, докато все още бе в прикритието на боровете.

Отвъд бялото одеяло на снега се намираще къщата на съпругата му. В чезнещата светлина на деня домът ѝ бе съвършената американска мечта, олицетворение на благополучието на средната класа. Единственото, което липсваше, бе пушекът, излизащ от комина, изграден от червени тухли. Извади бинокъла си и огледа района, след това го фокусира върху къщата. Видя много следи от гуми по алеята и от стъпки, които водеха до входната врата, което го разтревожи и го накара да мисли, че жилището вече има нов собственик, който се е нанесъл наскоро. Но вътре видя мебелите, които познаваше от предишните си посещения.

Остави бинокъла да падне на гърдите му и клекна. Щеше да я чака тук. Ако беше жива, щеше да се върне. Или поне онзи, който се грижеше за нея, щеше да дойде да вземе част от нещата ѝ. А ако беше мъртва, някой щеше да започне да изнася вещите ѝ.

Е, поне се надяваше нещо от това да стане. Не разполагаше с никаква друга следа. Не знаеше името ѝ, нито къде живее семейството ѝ. Не можеше да се досети на кое друго място да я търси. Втората възможност бе да излезе на лов и да разпитва цивилните за нея. Тъй като напоследък не бе отвлечана друга жена-вампири, за нея със сигурност се говореше сред собствената ѝ раса. Проблемът бе, че това можеше да му отнеме седмици... И дори месеци. А на информацията, изтръгната с бруталност, невинаги можеше да се разчита.

Не, вероятно щеше да постигне по-добри резултати, ако наблюдава къщата ѝ. Щеше да седи и да чака, докато нещо не се случеше и някой не го заведеше обратно при нея. А може би задачата му щеше да бъде улеснена от появата на белязания брат.

Това би било просто съвършеното развитие на нещата.

О. седна на петите си, без да обръща никакво внимание на силния вятър.

Господи... Надяваше се, че е жива.

Джон стоеше с наведена глава и се опитваше да запази спокойствие. Съблекалнята бе пълна с пара, гласове и звуци, характерни за шляпането на мокри хавлии по голи гърбове. Обучаващите бяха захвърлили потните си бели одежди и вземаха душ, след което щяха да хапнат и да отидат в класната стая за уроците.

Всичко, което се разиграваше в съблекалнята, бе типично за момчета на тяхната възраст, с изключение на *силното* нежелание на Джон да се съблече гол. Макар всички други да бяха с неговото телосложение, сцената бе неговият кошмар от гимназията. Или поне докато не се отърва от образователната система при навършването на шестнайсетата си година. В момента бе и смъртно уморен, затова нямаше енергия да се справи със ситуацията.

Предполагаше, че е вече полунощ. Обаче се чувстваше така, сякаш е четири часът сутринта. Тренировките бяха изтощителни за него. Нито едно от другите момчета не бе силно, но всички можеха да се справят със заемаването на бойните стойки, с които ги запознаваха Фюри и Тор. На някои дори им се удаваха напълно естествено. А Джон бе истинска катастрофа. Краката му бяха бавни, ръцете му винаги се оказваха на грешното място и в неподходящия момент, липсваше му физическа координация. Независимо колко се стараяше, не можеше да запази равновесие. Тялото му беше като торба, пълна с вода — не приемаше нужната форма.

— По-добре ще е да побързаш — каза Блейлок. — Остават само още осем минути.

Джон хвърли поглед към банята и душовете. Те още работеха, но нямаше никой вътре — поне доколкото можеше да види. Съблече бързо белите си дрехи, свали бандажа и забърза към...

По дяволите. Леш беше в ъгъла. Сякаш го причакваше.

— Хей, великане — каза провлечено, — наистина ни показва едно-две неща...

Неочаквано млъкна и втренчи поглед в гърдите на Джон.

— Ти, лайно такова! — извика и излезе като вихрушка от банята. Джон сведе поглед към кръглия белег над лявата си гърд — онзи, който имаше по рождение... Същият, за който Тор му бе казал, че членовете на братството получават при приемането си в него.

Страхотно. Сега можеше да прибави и този белег към нещата, за които не искаше да чуе и дума от устата на съучениците си.

Когато излезе от банята, увил хавлия около кръста си, всички момчета, дори Блейлок, стояха на групичка. Гледаха го задружно и мълчаливо, а той се питаше дали вампирите имат стаден инстинкт като например вълците и кучетата, които се движат на глутници.

Те продължаваха да го гледат втренчено и той си помисли: „Хм, да, това тук е потвърждението“.

Наведе глава и отиде до шкафчето си с отчаяното желание денят най-после да свърши.

Беше около три часът сутринта. Фюри вървеше бързо по Десета улица към „Зироу Сам“. Бъч го чакаше пред входната врата от хром и стъкло, отпуснат лениво въпреки студа. Изглеждаше добре в дългото кашмирено палто и шапката е надпис „Ред Сокс“, нахлупена ниско над очите. Анонимен, но добър външен вид.

— Как вървят нещата? — попита Бъч, след като си стиснаха ръце.

— Нощта е пълна катастрофа, що се отнася до борбата ни с *лесърите*. Все още не сме

открили нито един. Но ти благодаря за компанията, приятелю, имам нужда от нея.

— Няма проблем. — Бъч нахлупи шапката с името на любимия си отбор още по-ниско. Също като братята, не искаше да бие на очи. Като детектив от отдел „Убийства“ беше помогнал за изпращането в затвора на доста наркочилдъри, така че бе по-добре да не се забелязва.

Влязоха в клуба. Техно музиката гърмеше и изопваше нервите. Също както и ярките светлини и всичките хора, насъбрали се вътре. Фюри си имаше своите причини да дойде, а Бъч бе просто любезен с него.

— Това местенце е просто „превъзходно“ — каза ченгето, докато го оглеждаше един мъж, облечен в розов костюм и гримиран в подходящи тонове. — Предпочитам да си имам работа с наркочилдъри и бели боклуци и да пия бира пред тази псевдокултура на двайсети век.

Като стигнаха до онази част на заведението, отредена за VIP персони, сатененото въже бе спуснато веднага, за да могат да минат.

Фюри кимна на охраната, после хвърли поглед на Бъч.

— Няма да се бавя.

— Знаеш къде да ме намериш.

Ченгето се запъти към тяхната маса, а Фюри — към задната част. Спря пред двамата мароканци, които охраняваха личните покои на Преподобния.

— Ще му предам, че си тук — каза онзи, който стоеше вляво.

Само части от секундата след това Фюри вече бе вътре. Офисът приличаше на пещера — слабо осветен и с нисък таван. Вампирът, седнал зад бюрото, изпълваше пространството. Особено когато се изправи на крака.

Преподобния бе висок цели два метра. Прическата ирокез му подхождаше толкова, колкото и скъпият италиански костюм. Лицето му бе безмилостно и интелигентно и му отреждаше точно мястото, което заемаше в този опасен бизнес. Очите му обаче...

Не отговаряха на останалото. Бяха странно красиви, с цвета на аметиста — тъмновиолетови и проблясващи.

— Връщаш се толкова бързо? — попита той с нисък и гърлен глас, по-неприветливо от обикновено.

„Ще взема стоката и ще побързам да изчезна“, помисли си Фюри.

Извади пачка банкноти и отдели три от най-едрите. Остави и хиляда долара върху хромовото бюро.

— Два пъти повече от обикновено. И искам количеството да бъде разделено на четири равни части.

Преподобния се усмихна студено и обърна глава наляво.

— Рели, дай му каквото иска. И прибери парите. — Един от подчинените му изникна от полумрака и се скри през малката врата в далечния ъгъл на стаята.

Останаха сами. Преподобния излезе бавно иззад бюрото, движеше се, сякаш във вените му течеше гориво, целия излъчваше мощ. Приблужи се толкова плътно до Фюри, че го принуди да пъхне ръце в джобовете на палтото си и да хване един от пистолетите си.

— Сигурен ли си, че не те интересуват някои от по-силните вещества? — попита Преподобния. — Червеният дим е за онези, които вземат малки дози.

— Ако исках нещо друго, щях да ти кажа.

Вампирът се закова пред него. Прекалено близо. Фюри смръщи вежди.

— Някакъв проблем ли има?

— Имаш красива коса, знаеш ли? Като на жена е. Всичките тези различни цветове. —

Гласът на Преподобния беше странно хипнотизиращ, а тъмнолилавите му очи — коварни. — Като говорим за жени, чух, че не се ползваш от услугите на моите дами тук. Вярно ли е?

— Защо това те интересува?

— Просто искам да съм сигурен, че нуждите ти са задоволени. Дяволски важно е клиентът да е доволен. — Приблужи се дори още повече и кимна по посока на скритата в палтото ръка на Фюри. — Държиш пистолет, нали? Страхуваш ли се от мен?

— Просто искам да съм сигурен, че ще мога да се погрижа за теб.

— О, така ли?

— Да. В случай че имаш нужда от изкуствено дишане „Глок“ в уста.

Преподобния се усмихна широко и кучешките му зъби проблеснаха.

— Знаеш ли, чух онази клюка... че един от членовете на братството се бил обрекъл на въздържание. Да, представи си, воин, който може и без секс. Чух и някои други неща за този вампир. Че бил само с един крак. И имал близък, който бил белязан и социопат. Да не би случайно да познаваш този брат?

Фюри поклати глава.

— Не.

— Ха! Странно, виждал съм те тук с мъж, който като че ли носи маска, подходяща за Хелюин. Всъщност виждал съм те в компанията на двама едри типове, които отговарят на описанието, което чух. Не мислиш ли...

— Направи ми услуга и ми донеси стоката. Ще чакам отвън. — Фюри се обърна. От самото начало бе в лошо настроение и разочарован, защото тази нощ не бе участвал в схватка и кървеше вътрешно, задето Бела го бе отхвърлила. Моментът не бе подходящ за конфликти. Нервите му бяха опънати като въжета.

— Да не би да се въздържаш, защото предпочиташ мъже?

Фюри хвърли гневен поглед през рамо.

— Какво ти става тази вечер? Винаги си бил нетърпим, но сега си истински задник.

— Знаеш ли, може би просто имаш нужда от секс. Лично аз не си падам по мъже, но мисля, че мога да ги намеря подходящ.

Фюри избухна. За втори път в рамките на двайсет и четири часа. Прекоси бързо офиса, хвана Преподобния за реверите на костюма „Гучи“, прикова го към стената и се облегна на гърдите му.

— Защо ме предизвикваш?

— Ще ме целунеш преди секса ли? — прошепна Преподобния, все още играещ си с него. — Искам да кажа, това е най-малкото, което можеш да направиш, като се има предвид, че се познаваме само професионално. Или не си падаш по любовната игра?

— Върви по дяволите.

— Е, това наричам оригинален отговор. Очаквах нещо по-интересно от теб.

— Добре. Как ти се струва това?

Фюри го целуна ожесточено — допирът бе по-скоро нещо като удар в лицето и нямаше дори и намек за сексуалност. Направи го само за да изтрие самодоволното изражение от лицето на копелето. Получи се. Преподобния замръзна и изръмжа и Фюри разбра, че му е изиграл номер. Но просто за да е сигурен, че урокът е научен, ухапа силно долната му устна между кучешките си зъби.

Като усети кръвта върху езика си, отстъпи назад. Челюстта му увисна. Шокиран, каза: — Я виж ти, поглъщач на грехове.

Като чу последните му думи Преподобния изведнъж стана сериозен. В последвалата тишина той като че ли обмисляше как може правдоподобно да отрече.

Фюри поклати глава.

— Дори не се и опитвай. Вкусвам го. Усещам го.

Аметистовите очи се присвиха.

— Политически правилният термин е *симпат*.

Фюри го стисна здраво, но това бе просто рефлекс. Боже! *Симпат!* Тук, в Колдуел. Живееше сред тях. И се опитваше да се представя за обикновен цивилен.

Тази информация бе важна, съществена. Последното, от което Рот имаше нужда, беше още една гражданска война сред вампирите.

— Трябва да отбележа нещо — каза тихо Преподобния. — Ако ме издадеш, ще изгубиш доставчика си. Помисли за това. И откъде ще вземаш онова, от което имаш нужда, ако мен ме няма?

Фюри гледаше втренчено във виолетовите му очи и мислеше за последиците. Щеше да предаде новината на братството веднага щом се прибереше у дома и щеше да наблюдава внимателно Преподобния. Колкото до това да го издаде... Гоненията, на които *симпатите* бяха подложени през столетията, винаги му се бяха стрували несправедливи — при условие че не прибъгваха до мръсните си трикове. А Преподобния управляваше клуба поне от пет години, без да е имало проблеми, свързани с поведението на *симпатите*.

— Ще сключим малка сделка — каза Фюри и му отвърна със същия втренчен и нетрепващ поглед. — Аз ще си държа устата затворена, а ти ще седиш мирно и тихо. И няма да се опитваш отново да ми пробутваш мръсни номера. Няма да ти позволя да изсмучеш чувствата и емоциите ми, както се опита преди малко, ясно ли е? Искаше да ме ядосаш, защото изпитваше глад точно за тази емоция.

Преподобния понечи да каже нещо, но точно в този момент вратата на офиса му се отвори широко. Влезе жена-вампир, но почти веднага се закова на място. Разкрилата се пред очите ѝ картина вероятно я бе поразила — две мъжки тела, почти плътно притиснати едно до друго. Устната на Преподобния кървеше, по устата на Фюри също имаше кръв.

— Излез веднага оттук! — извика Преподобния.

Жената отстъпи назад толкова бързо, че се препъна и удари лакътя си в рамката на вратата.

— И така, сключихме ли сделка? — попита Фюри, след като тя излезе.

— Ако признаеш, че си член на братството.

— Не съм.

Очите на Преподобния мятаха мълнии.

— Казвам го само за да го знаеш — не ти вярвам.

Изведнъж Фюри разбра, че темата за братството неслучайно е повдигната тази вечер. Притисна тялото на Преподобния към стената. Силно.

— Питам се как ще се справиш, ако самоличността ти излезе наяве?

— Ние... — Преподобния си пое дъх на пресекулки — току-що сключихме сделка.

Бъч вдигна поглед, когато жената, която бе изпратил да потърси Фюри, се върна.

Покупката на червения дим обикновено се осъществяваше бързо, а ето че сега бяха минали цели двацет минути.

— Приятелят ми все още ли е там? — попита Бъч и разсеяно отбеляза, че тя разтрива лакътя си.

— О, да, там е. — Тя му се усмихна сковано и той изведнъж осъзна, че пред него стои вампир. Те винаги се усмихваха така — просто разтягаха устни — когато бяха сред хора.

Беше привлекателна с дългата руса коса и черната кожа, обгръщаща плътно гърдите и хълбоците ѝ. Когато седна до него, долови мириса ѝ и се замисли за секс за първи път от... е, откакто бе срещнал Мариса през лятото.

Отпи голяма глътка и пресуши скоча в чашата си. След това спря поглед на гърдите ѝ. Да, в главата му се въртяха единствено мисли за секс, но това бе по-скоро физически рефлекс, отколкото нещо друго. Интересът му към тази жена не бе като този към Мариса. Когато ставаше въпрос за нея, нуждата му бе... всепоглъщаща. Нещо, което бе от значение.

Жената до него го стрелна с очи, като че ли бе усетила посоката на мислите му.

— Приятелят ти може да се забави малко.

— Така ли?

— Тъкмо бяха започнали.

— С покупката?

— Със секса.

Бъч вдигна рязко глава и погледът му прикова нейния.

— Моля?

— О... — Тя смръщи вежди. — Вие двамата да не би да сте заедно?

— Не, не сме заедно — отсече той. — Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— Да, и аз реших, че не може да си такъв. Обличаш се добре, но нямаш такова излъчване.

— Приятелят ми също не си пада по мъже.

— Сигурен ли си?

Той се замисли за дадената от Фюри клетва за въздържание и започна да се чуди.

Нямаше значение. Имаше нужда от друго питие. Не искаше да се меси в работите на Фюри. Вдигна ръка и направи знак на сервитьорката, която бързо дотича.

— Още един двоен скок — каза. За да бъде учтив, се обърна към жената до себе си: — Искаш ли нещо?

Ръката ѝ се озова на бедрото му.

— Всъщност, да. Но тя не може да ми го даде.

Когато сервитьорката се отдалечи, Бъч се облегна назад и протегна напред и двете си ръце — отвори се за нея. Тя прие поканата и се облегна на него, а ръката ѝ се придвижи понагоре по бедрото му. Тялото му се раздвижи — първият признак за живот от месеци — и през главата му мина мисълта, че може би ще успее да изхвърли Мариса от мислите си, ако отново прави секс.

Жената продължаваше да го гали през панталоните, а той я гледаше с едва ли не клиничен интерес. Знаеше накъде отиват нещата. Щеше да прави секс с нея в една от частните бани. Щяха да са му необходими около десет минути. Щеше да я съблече, да свърши и после да си плюе на петите.

Бе правил секс по тази бърза процедура стотици пъти през живота си. Това бе всъщност мастурбация, маскирана като секс. Не бе кой знае какво.

Замисли се за Мариса... и усети как сълзите напират в очите му.

Жената до него се раздвижи и застана така, че гърдите ѝ се отпуснаха върху ръката му.

— Да отидем отзад, татенце.

Постави дланта си върху нейната, която продължаваше да гали слабините му, а тя замърка като котка в ухото му. Това продължи, докато не отмести ръката ѝ.

— Съжалявам. Не мога.

Жената се отдръпна и го изгледа така, сякаш го подозираше, че си играе с нея. Бъч я гледаше в отговор, без да мигне.

Не беше готов да каже, че няма да прави секс никога повече.

И със сигурност не разбираше защо е така завладян от Мариса. Знаеше само, че старият му навик да си доставя удоволствие със случайни жени нямаше да сработи. Не и тази вечер.

Внезапно се разнесе гласът на Фюри, победил заобикалящия ги шум.

— Хей, ченге, искаш ли да останеш? Или ще си тръгнем?

Бъч вдигна поглед. Забави се с отговора, докато си задаваше въпроси относно приятеля си.

Жълтите очи на брата се присвиха.

— Какво има, ченге?

— Готов съм да тръгваме — каза Бъч и неудобният момент отмина.

Докато Бъч се надигаше от мястото си, Фюри изгледа жената. Погледът му бе твърд, неумолим. И ѝ казваше на всяка цена да си държи устата затворена.

„О! — помисли си Бъч, докато вървяха към вратата. — Значи Фюри наистина бе гей.“

Часове по-късно тих стържещ звук изтръгна Бела от съня. Хвърли поглед към прозореца и видя, че стоманената щора се спуска. Което означаваше, че зората скоро ще изгрее.

Тревогата натежа в гърдите ѝ. Погледът ѝ се спря на вратата. Искеше Зейдист да влезе през нея, да е сигурна, че е здрав и невредим. Макар да изглеждаше съвсем добре, когато излезе, знаеше, че го бе принудила да премине през ада заради нея.

Легна по гръб и се замисли за посещението на Мери. Как Зейдист беше усетил нуждата ѝ от приятел? Фактът, че бе отишъл при Мери и...

Без никакво предупреждение вратата на спалнята се отвори широко.

Бела седна рязко в леглото и придърпа завивките до брадичката си. Но изпита огромно облекчение, когато видя сянката на Зейдист да пада върху прага.

— Аз съм — каза той с дрезгав глас. Като влезе, тя видя, че държи поднос и че е преметнал нещо през рамо. Сак. — Имаш ли нещо против да включа осветлението?

— Здравей... — „Толкова се радвам, че се върна у дома жив и здрав.“ — Не.

Той запали няколко свещи и тя премигна, за да свикнат очите ѝ с рязката промяна от мрак към светлина.

— Донесох ти някои неща от дома ти. — Остави подноса с храната на нощното шкафче и отвори сака. — Дрехи и яке. И шишето шампоан, което бе в банята ти. Четка за коса. Обувки, чорапи, за да държат краката ти топли. И дневника ти — не се тревожи, не съм прочел нищо от него.

— Щях да съм изненадана, ако беше. Мисля, че мога да ти имам доверие.

— Не, неграмотен съм.

Очите ѝ проблеснаха.

— Както и да е — гласът му бе твърд като здраво стиснатата му челюст, — реших, че ще искаш някои от вещите си.

Остави сака на леглото до нея. Тя просто седеше и го гледаше. Но накрая, победена, протегна ръка към него. Зейдист трепна и се отдръпна, а тя се изчерви и погледна какво ѝ бе донесъл.

Видът на вещите ѝ я напрегна. И особено дневникът ѝ.

Но се успокои, когато извади червения си пуловер, допря го до лицето си, вдъхна миризмата му и долови аромата на парфюма, който винаги използваше. И... да, четката ѝ за коса — *нейната* четка, любимата ѝ, онази с широката квадратна глава и металните зъби. Грабна шишето с шампоана, отвори го и вдъхна мириса му. *Ах...* „Биотерм“. Ароматът на тази марка нямаше нищо общо с мириса на онзи, който *лесърът* я караше да използва.

— Благодаря ти. — Гласът ѝ трепереше. Извади дневника си. — Много, много ти благодаря.

Погали кожената му подвързия. Нямаше да го отвори. Не сега. Но скоро...

Вдигна поглед към Зейдист.

— Ще... ме заведеш ли в дома ми?

— Да. Мога да го уредя.

— Страхувам се да отида там, но вероятно трябва да го направя.

— Само ми кажи кога.

Събрала смелост, изведнъж решила да зачеркне от списъка със задачи някои от най-

неотложните, Бела каза:

— Тази вечер след падането на мрака.

— Добре. — Посочи подноса. — А сега се нахрани.

Без да обърне внимание на храната, тя го загледа как влиза в гардероба и прибира оръжията. Той полагаше особени грижи за тях — преглеждаше ги старателно... тя се питаше къде ли е бил и какво ли е правил. Дланите му бяха чисти, но по горната част на ръцете му имаше черна кръв.

Беше убивал тази нощ.

Предполагаше, че смъртта на който и да е *лесър* трябва да я радва. Но всъщност се интересуваше повече от състоянието на Зейдист, който вървеше към банята, праметнал чист анцуг през ръката си.

А също и от... тялото му. Той се движеше като диво животно в най-добрия смисъл на думата. Движенията му бяха грациозни и смъртоносни. Желанието за секс, което я бе разтърсило, когато го видя за първи път, сега отново я завладя. Искаше го.

Вратата на банята се затвори и водата от душа потече. Тя разтърка очи и реши, че си е изгубила ума. Той се бе отдръпнал, страхувайки се дори от допира на ръката ѝ до неговата. Наистина ли мислеше, че би легнал с нея? Отвратена от себе си, съсредоточи поглед върху храната. Печено пиле с подправки, печени картофи и сос. Чаша вода и чаша бяло вино, две зелени ябълки от сорта „Грени Смит“ и парче морковен кейк. Взе вилицата и побутна пилето. Искаше да изяде всичко, което е в чинията ѝ, само защото той бе проявил загрижеността да ѝ го донесе.

Зейдист излезе от банята, облечен само по анцуг, и тя втренчи поглед в него, замръзнала на мястото си. Халките на зърната му улавяха светлината, както и твърдите мускули на корема и ръцете му. Освен знака във формата на звезда, указващ, че е член на братството, на голите му гърди аленееше и съвсем пресен белег.

— Ранен ли си?

Той отиде до нея и погледна чинията.

— Не си яла много.

Тя не отговори. Погледът ѝ бе привлечен от извивката на хълбока му, подаваща се изпод ниската талия на анцуга. Ако го смъкнеше съвсем малко... щеше да види абсолютно всичко.

Изведнъж си спомни как той търкаше кожата си до зачервяване, защото мислеше, че е покрит с мръсотия. Преглътна, питайки се какво ли толкова са му причинили. Да го желае така ѝ се струваше... неприлично. Агресивно. Това обаче не променяше начина, по който се чувстваше.

— Не съм кой знае колко гладна — измърмори.

Той побутна подноса към нея.

— Яж.

Тя набоде парче месо от пилето, а той взе двете ябълки и прекоси стаята. Отхапа от едната и седна на пода — с кръстосани крака и сведени към пода очи. Едната му ръка почиваше на стомаха докато дъвчеше.

— Долу ли вечеря? — попита тя.

Той поклати глава, отхапа повторно от ябълката и звукът отекна в стените на стаята.

— Само това ли ще ядеш? — Той сви рамене, а тя измърмори: — А казваш на мен да ям?

— Да. Хайде, хвани вилицата и започвай.

— Ти не обичаш ли пиле?

— Не обичам никаква храна. — Така и не вдигна очи от пода, но гласът му стана по-настоятелен: — А сега яж!

— Защо не обичаш храна?

— Нямам доверие какво ям — каза той сковано. — Освен ако не си сготвя сам или не съм наблюдавал целия процес на приготвянето ѝ. Не можеш да го разбереш.

— Защо мислиш, че някой би се ровил из храната ти...

— Споменах ли колко много обичам да говоря?

— Ще спиш ли до мен тази нощ? — попита тя направо, решила, че е по-добре да получи отговор, преди да е млъкнал за доста време.

Веждите му потрепнаха.

— Наистина ли го искаш?

— Да.

— Добре тогава. Ще спя до теб.

Мълчанието, което се проточи, докато той изяде двете ябълки, а тя — онова, което бе в чинията, не можеше да се нарече удобно и непринудено, но не бе нарушено. След като не остави дори троха от морковения кейк, тя отиде в банята да измие зъбите си. Като се върна, той дояждаше втората ябълка, забивайки кучешките си зъби в малкото останало от плода.

Не можеше да си представи как успява да се бие, след като не се храни достатъчно. Трябваше да яде повече.

Чувстваше, че трябва да каже нещо, но вместо това се сгуши на леглото и зачака той да отиде при нея. Минутите минаваха, той продължаваше да огризва ябълката. Напрежението стана нетърпимо за нея.

„Достатъчно“, помисли си. Наистина трябваше да се пренесе в друга стая. Използваше го така, както инвалидът — патериците. Не беше честно. Протегна ръка да отхвърли завивките и в същия миг го видя да се изправя. Приблужи се до леглото и тя замръзна. Пусна огризките от ябълките до чинията ѝ, после взе салфетката, която беше използвала и тя. Изтри ръцете си, взе подноса и го изнесе от стаята. Остави го пред вратата.

Отиде от другата страна на леглото и матракът хлътна под тежестта на тялото му, когато се излегна направо върху завивките. Кръстоса ръце на гърдите и краката си при глезените и затвори очи.

Една след друга, свещите в стаята започнаха да гаснат. Когато остана само една, каза:

— Ще я оставя, за да виждаш.

Тя го погледна.

— Зейдист?

— Да?

— Когато бях... — Прочисти гърлото си. — ... в онази дупка в земята, мислех за теб.

Исках да дойдеш да ме спасиш. Знаех, че ти ще успееш да ме измъкнеш.

Той смръщи вежди. Очите му останаха затворени.

— Аз също мислех за теб.

— Така ли? — Той преглътна, а тя каза: — Нима?

— Да. В някои дни... можех да мисля единствено за теб.

Бела усети, че очите ѝ се навлажняват. Приблужи се към него и облегна глава на рамото му.

— Сериозно? — Той не отговори и тя настоя: — Защо?

Огромните му гърди се издуха. Издиша шумно.

— Исках да те спася. Това е всичко.

О! Значи просто си е вършел работата.

Бела отдръпна ръката си и се извърна от него.

— Е... благодаря ти, че дойде за мен.

В настъпилата тишина Бела гледаше как гори свещта върху нощното шкафче. Пламъкът във формата на сълза се полюшваше — така прекрасен и грациозен...

Гласът на Зейдист бе тих.

— Знаех, че си уплашена и сама, и това не ми харесваше. Че някой те е наранил. Не можех да позволя това да... продължи.

Бела спря да диша и погледна през рамо.

— Не съм мигнал през тези шест седмици — продължи шепнешком той. — Когато затворех очи, виждах теб и само теб. Ти ме викаше да ти помогна.

Лицето му бе твърдо, но гласът му бе тих и така прекрасен като пламъка на свещта.

Зейдист обърна глава към нея и отвори очи. Погледът му изразяваше множество чувства.

— Не знаех дали е възможно да оцелееш толкова дълго. Бях сигурен, че си мъртва. Но после открихме мястото и аз те извадих от дупката. Когато видях какво са ти сторили...

Бела се обърна бавно към него — не искаше да го изплаши с някое рязко движение и да го накара да се отдръпне.

— Не помня нищо.

— Това е добре.

— Някой ден... Ще трябва да узная. Ще ми разкажеш ли тогава?

Той затвори очи.

— Ако наистина искаш да знаеш подробностите.

Мълчаха известно време, после Зи се обърна на една страна и се доближи до нея.

— Не ми се иска да питам, но как изглежда той? Можеш ли да си спомниш нещо характерно?

„Помня много неща — помисли си тя. — Прекалено много.“

— Той... боядисва косата си кестенява.

— Какво?

— Сигурна съм. Всяка седмица се затваряше в банята и оттам се разнасяше мирисът на химикали. А между боядисванията, корените му побеляваха. Едва се забелязваше, но имаше бяла ивица точно до кожата на главата му.

— Но аз мислех, че приемат изсветляването като нещо добро. Като знак, че са служили дълго на обществото.

— Не знам. Мисля, че той заемаше... или заема висок пост. Доколкото можех да чуя от дупката, другите *лесъри* внимаваха изключително много с него. И го наричаха О.

— Нещо друго?

Тя потрепери, потопила се отново в кошмара.

— Той ме обичаше.

От гърлото на Зейдист излезе грозно ръмжане. А на нея звукът много ѝ хареса. Караше я да се чувства защитена. Даваше ѝ сили да продължи да говори.

— *Лесърът* казваше, че ме обича, и мисля, че бе вярно. Беше обсебен от мен. —

Издиха бавно в опит да успокои блъскащото в гърдите си сърце. — В началото се ужасявах от него, но след време започнах да използвам чувствата му срещу него. Искях да го нараня.

— И успяваше ли?

— Понякога, да. Карах го да... плаче.

Изражението на Зи бе странно. Той като че ли... ревнуваше.

— А ти какво чувстваше тогава?

— Не искам да кажа.

— Защото ти беше добре?

— Не искам да мислиш, че съм жестока.

— Жестокостта е нещо различно от отмъщението.

Това вероятно бе вярно за света на войните.

— Не съм сигурна, че съм съгласна с думите ти.

Черните му очи се присвиха.

— Но има такива, които ще изпълнят *разплата* заради теб. И ти го знаеш, нали?

Представи си как той излиза в нощта, за да залови *лесъра*, и не можа да понесе мисълта, че е възможно да бъде ранен. После си представи брат си, изпълнен с гняв и гордост, също готов да разкъса убиецата.

— Не... Не искам да правиш това. Нито ти, нито Ривендж, нито който и да е...

През стаята мина течение — сякаш се отвори прозорец. Тя се огледа и осъзна, че студената вълна идва от тялото на Зейдист.

— Имаш ли партньор? — попита той рязко.

— Защо... О, не, Ривендж е мой брат. Не партньор.

Огромните му рамене се отпуснаха. Но после той смръщи вежди.

— А имала ли си някога?

— Партньор ли? За кратко. Но не се получи.

— Защо?

— Заради брат ми. — Направи пауза. — Всъщност това не е вярно. Но когато се оказа, че партньорът ми не може да се мери с Рив, изгубих уважение към него. А после... Той остави подробности за нашата връзка да се разчуют във висшата класа и нещата станаха... доста сложни.

Всъщност бяха станали ужасни. Разбира се, репутацията на мъжа бе останала непокътната, но нейната се бе разбила на пух и прах. Може би затова бе така привлечена от Зейдист. Той не даваше и пет пари кой какво мисли за него. У него нямаше притворство, нито дворцови маниери, които да прикриват мислите и инстинктите му. Той бе открит и тази прямота, макар и да разкриваше най-често гнева му, я караше да вярва, че може да му има доверие.

— Бяхте ли вие двамата... — Думите му заглъхнаха.

— Какво?

— Любовници. — Думата се изплъзна набързо от устата му и Зи изруга. — Няма значение, това не е моя...

— О, да, бяхме. Рив разбра и тогава започнаха проблемите. Нали знаеш какви са аристократите. Жена, която ляга с мъж, с когото няма брак. Можеш да се закълнеш, че ще бъде опетнена за цял живот. Винаги съм искала да се бях родила обикновена цивилна. Обаче човек не може да избира родословното си дърво, нали?

— Обичаше ли го?

— Мислех, че да. Но всъщност... не. — Замисли се за черепа на пода до двете сгънати одеяла. — А ти бил ли си някога влюбен?

Ъгълчетата на устата му се повдигнаха в озъбена гримаса.

— А ти какво си мислиш, по дяволите?

Тя трепна и се сви, а той затвори очи.

— Съжалявам. Не. Отговорът е „не“.

Защо в такъв случай пазеше този череп? Чий бе той? Канеше се да попита, когато Зейдист прекъсна въпроса в зародиш.

— Брат ти ще преследва ли *лесъра*?

— Без съмнение. Ривендж е... Е, той е глава на семейството ни, откакто татко умря.

Тогава бях много малка. И още, Ривендж е силно агресивен. Изключително, всъщност.

— Кажи му да не предприема нищо. Аз ще извърша *разплата* за теб.

Тя го стрелна с поглед.

— Не.

— Да.

— Но аз не искам да го правиш. — Нямахте да може да си прости, ако го убиеха.

— А аз не мога да се спра. — Стисна силно очи. — Господи... Не мога да дишам, като знам, че онова копеле е някъде там навън. Той трябва да умре.

Гърдите ѝ се изпълниха със страх, благодарност и някакво чувство, което не можеше да назове. Импулсивно се наведе и го целуна.

Той се отдръпна рязко, със съскане, ококорил очи по-широко, отколкото ако му бе зашлевила плесница.

„О, по дяволите!“ Защо го бе направила?

— Съжалявам. Съжалявам. Аз...

— Не, всичко е наред. — Той легна по гръб и вдигна ръка към устата си. Потърка пръсти напред-назад, сякаш я изтриваше от устните си.

Тя въздъхна тежко и шумно и той попита:

— Какво има?

— Толкова ли съм противна?

Зи отпусна ръка.

— Не.

„Каква лъжа.“

— Може би ще е по-добре да ти донеса гъба от банята?

Понечи да скочи от леглото, но той я стисна силно за ръката.

— Това бе първата ми целувка, окей? Просто не я очаквах.

Бела спря да диша. Как бе възможно?

— О, за бога, не ме гледай така! — Пусна ръката ѝ и продължи да гледа втренчено тавана.

Първата му целувка...

— Зейдист?

— Какво?

— Ще ми позволиш ли да те целуна отново?

Настъпи дълга пауза. Тя се придвижи с няколко сантиметра към него, избутвайки одеялата и чаршафите.

— Няма да те докосна никъде другаде. Само моите устни върху твоите.

„Обърни глава — опита се да му предаде мислите си. — И ме погледни.“

И той го направи.

Бела не изчака да я подкани, нито пък да промени решението си. Притисна леко устните си до неговите, а после вдигна глава. Тъй като той не помръдна, го целуна отново, като този път погали устните му с език. Дъхът му заседна в гърлото.

— Зейдист?

— Да — прошепна той.

— Отпусни се. Заради мен.

Като внимаваше да му остави пространство, тя се подпря на ръце и отново доближи лице до неговото. Устните му бяха шокиращо меки, с изключение на мястото, където бяха прорязани от белега. За да го увери, че това тяхно несъвършенство не е от значение за нея, преднамерено насочваше милувките и целувките си натам, отново и отново.

И ето че се случи — той я целуна в отговор. Бе възможно най-лекото движение на устните му, обаче тя го усети с цялата си същност. Той повтори, а тя нададе стон, за да му покаже удоволствието си и му остави инициативата.

Бе така колеблив... Докосваше устните ѝ леко като перце. Целуваше я сладостно и внимателно. Вкусът му бе като на ябълки, примесени с мъжки подправки. Допирът на устните им, макар и лек, я караше да изпитва болезнена възбуда.

Тя облиза устните му и той се отдръпна рязко.

— Не знам накъде води всичко това.

— Напротив, знаеш. — Наведе се към него, за да запази близостта. — Наистина знаеш.

— Но...

Тя заглуши протестите му с целувка и не след дълго той отвърна на нежностите ѝ. Този път, когато езикът ѝ го погали, той разтвори устни, които отговориха на ласките ѝ — топли и влажни. Езиците им се преплетоха за кратко... и после той бе в устата ѝ — галеше, търсеше.

Бела усети как желанието му се събужда, как горещината и нуждата в огромното му тяло нарастват. Жадуваше той да протегне ръка и да я притисне към себе си. Обаче той не го направи. Тя се отдръпна и го погледна. Бузите му горяха, очите му блестяха. Изгаряше от желание за нея, но не направи нищо, за да засили близостта им. И нямаше да направи.

— Искам да те докосна — каза Бела.

Но когато вдигна ръка, той замръзна и стисна силно китката ѝ. Тя усещаше страха, който се надигаше в него и го правеше напрегнат. Зачака го да реши. Не искаше да го притиска.

Хватката му бавно се отпусна.

— Само... не бързай толкова.

— Обещавам.

Започна от ръката му — прокараваше пръсти нагоре и надолу по гладката му, лишена от косми кожа. Той следеше движенията ѝ с подозрителен поглед, от който тя не се обиждаше. Мускулите му трепваха, когато ги докоснеше. Галеше го бавно, за да му позволи да свикне с докосването ѝ, и когато се увери, че ласките ѝ вече не предизвикват смущение и неудобство се наведе и притисна устни към бицепса му. После целуна рамото му. Ключицата му и най-накрая — мястото малко над гърдите му.

Устните ѝ се спуснаха към зърната му.

Когато вече бяха близо до сребърната халка с малката топчица, тя вдигна поглед към

него. Очите му бяха толкова широко отворени, че изглеждаха почти напълно изтъкани от бяло. Черните ириси бяха просто незабележими кръгчета.

— Искам да те целуна тук — каза тя. — Съгласен ли си?

Той кимна и облиза устни.

В мига, в който устните ѝ го докоснаха, тялото му се изви в рязко конвулсивно движение. Тя не спря. Засмука зърното ведно с халката и завъртя езика си около него.

Зейдист изстена, niskият гърлен звук се зараждаше още в гърдите му. След това си пое въздух със съскане. Главата му се отпусна върху възглавницата, но той я наклони под ъгъл, така че да може да продължи да я наблюдава.

Тя остави зърното да се изплъзне от устата ѝ, после го подръпна с устни и тялото му се изви в дъга. Отново се заигра със зърното му и не спря, докато той не стисна завивките, свил ръце и юмруци.

— О... *по дяволите*, Бела... — Дишаше учестено, от него се и излъчваше силна топлина. — Какво правиш с мен?

— Искаш ли да престана?

— Или това, или нека ласките ти бъдат по-груби.

— Какво ще кажеш за още малко?

— Да...

Тя продължи да си играе с халката и зърното му, да ги засмуква и да върти език около тях, докато бедрата му не започнаха и потрепват.

Погледна към мъжествеността му и наруши ритъма на ласките си. Ерекцията му бе огромна и плътно очертана от тънката материя на анцуга.

Боже! Беше... невероятен.

Усети влага между краката си. Вдигна поглед към очите му. Те продължаваха да бъдат широко отворени. На лицето му последователно се изписваха благоговение, шок и сексуален глад.

Плъзна тяло нагоре по неговото и постави палеца си в устата му.

— Смучи ме.

Той го засмука силно и продължи да я наблюдава. Скоро щеше да го обземе луда треска, тя усещаше приближаването ѝ. Страстта се събираше в него и напираше да прелее. Желаше го! Искаше той да я завладее и да избухне в нея.

Отдръпна устата си от зърното му, издърпа палеца си и го замени с езика си. При това нейно нашествие в него той нададе див стон и тялото му потрепна неудържимо.

Искаше той да отпусне юмруци и да я докосне, но не можеше да чака повече. Този път, техният първи, тя трябваше да поеме контрола. Избута завивките, притисна гърдите си в неговите и го възседна.

Но той замръзна веднага щом усети тялото ѝ върху своето и престана да отговаря на целувките ѝ.

— Зейдист?

Той я бутна с такава сила, че тялото ѝ отскочи от матрака.

Зейдист скочи от леглото, задъхващ се като от силна умора. Тялото му бе хванато в капана на времето между миналото и настоящето и той се чувстваше като разпънат между двете.

Част от него искаше дори повече от това, което Бела му даваше. Умираще от желание да изживее наладата на първата си истинска възбуда. Усещането бе невероятно. Като откровение. Единственото хубаво нещо, което бе изпитвал от... раждането си.

О, Скрайб Върджин, сега разбираше защо мъжете са готови да убиват, за да защитят партньорката си.

Обаче той не можеше да понесе никоя жена да го възседне, пък било то и Бела. Паниката, завладяла го в онзи момент, бе опасна. Какво щеше да стане, ако я удареше? За бога, вече я бе бутнал с такава сила, че тя едва не бе паднала от леглото!

Погледна я. Бе болезнено красива сред оплетените чаршафи и разпилените възглавници. Но той изпитваше ужас от нея, който го караше да се ужасява и от себе си. Докосванията и целувките, макар и да им отговаряше в началото, предизвикваха прекадено силни емоции в него. А той не можеше да допусне да изгуби самоконтрол, когато бе край нея.

— Повече няма да позволяваме това да се случи — каза той. — Никога повече.

— Но на теб ти хареса. — Гласът ѝ бе тих, но уверен. — Усещах как пулсът ти препуска под дланите ми.

— Няма да спорим.

— И ти си твърд.

— Искаш да те нараня ли? — Тя сграбчи една възглавница, а той продължи: — Сексът с мен може да функционира само по един-единствен начин, а ти със сигурност не би искала да си част от това.

— Но на мен целувките ти ми харесваха. Искам да лежа до теб. Да те любя.

— *Да ме любиш!* — Той разпери ръце. — Бела... Мога да ти предложа единствено секс. Няма да ти хареса и честно, не искам да ти причинявам това. Заслужаваш много повече.

— Но аз почувствах устните ти върху моите. Те бяха нежни...

— *О, моля те...*

— Млъкни и ме остави да довърша!

Челюстта на Зи увисна. Устата му остана отворена — вероятно за първи път в живота му някой му се противопоставяше по този начин. Никой никога не му говореше с такъв тон. Дори само това би привлякло вниманието му, но фактът, че подобни думи излизаха от нейните уста, го изуми.

Бела праметна косата си през рамо.

— Щом не искаш да бъдеш с мен, добре. Просто ми го кажи. Но не се крий зад разни измислици, че ми отказваш, за да ме предпазиш. Мислиш ли, че не знам, че сексът с теб ще бъде груб?

— Затова ли го искаш? — попита той безизразно. — Мислиш, че сега, след като си била в ръцете на онзи *лесър*, заслужаваш да бъдеш наранена?

Тя смръщи вежди.

— Не. Но ако това е единственият начин да те имам, значи ще те взема така.

Той прокара ръка по остриганата си глава с надеждата, че ще накара мозъка си да започне да работи.

— Мисля, че си объркана. — Сведе поглед към пода. — В момента не знаеш какво говориш.

— Ти си арогантно копеле! — сръза го тя.

Зи вдигна рязко глава. Е, за втори път получаваше плесница...

— Моля?

— Направи услуга и на двама ни и не се опитвай да мислиш вместо мен. Защото всеки път ще говориш само глупости.

С тези думи тя отиде в банята и затръшна вратата след себе си.

Зейдист премигна два пъти. *Какво се бе случило току-що, по дяволите?*

Огледа се из стаята — като че ли мебелите или пък завесите щяха да му помогнат да намери отговора на този въпрос. После острият му слух дочу тихи ридания. Тя плачеше...

Изруга и отиде до вратата на банята. Не почука, просто отвори и влезе. Тя стоеше до душа, кръстосала ръце на гърдите си. От сапфиреносините ѝ очи се стичаха сълзи.

О... господи. Какво трябва да направи един мъж в такава ситуация?

— Съжалявам — прошепна той. — Ако... хм, съм наранил чувствата ти или...

Тя го изгледа гневно.

— Не съм наранена. Ядосана и сексуално незадоволена съм.

Той отметна рязко глава назад — сякаш го бяха ударили. *Е... в такъв случай, добрее.*

Щеше да има нужда от вериги, за да го удържат след този разговор.

— Ще го кажа отново, Зейдист. Щом не искаш да правиш секс с мен, добре, но не се опитвай да ми пробутваш, че не знам какво искам.

Зи постави ръце на хълбоците си и сведе поглед към мраморните плочки. „Не казвай нищо, глупак такъв. Просто си дръж устата затворена.“

— Не е това! — изтърси.

Веднага щом думите се изплъзнаха от устата му, се прокле. Приказките не водеха до нищо добро. Да разговаря с нея, бе наистина много лоша идея...

— Не е какво? Искаш да кажеш, че ме желает?

Той се замисли за онова свое парче плът, което продължаваше да напират да излезе от панталоните му. Тя имаше очи. Можеше да види проклетото *нещо*.

— Знаеш, че е така.

— Добре, ако съм съгласна... да го направим грубо... — Направи пауза. Като че ли се бе изчервила. — Защо да не можем да бъдем заедно?

Дишането му стана плитко и накъсано, дробовете му пламнаха от липсата на въздух, сърцето му биеше тежко. Чувстваше се така, сякаш надничат от ръба на дълбока бездна.

Нямаше да ѝ каже, нали? Стомахът му се свиваше, но думите излязоха от устата му.

— Тя беше винаги отгоре. Господарката. Когато... идваше за мен, винаги ме възсядаше. И когато ти, хм, се сгуши на гърдите ми и... Да, при мен не се получава така.

Потри лице — не толкова за да се скрие от нея, колкото да облекчи главоболието, което неочаквано започна да го мъчи. Чу как някой издиша шумно. И осъзна, че е тя.

— Зейдист, толкова много съжалявам. Не знаех...

— Да... По дяволите... Може би ще успееш да забравиш какво казах. — Трябваше да се отдалечи от нея, преди още нещо да се е изплъзнало от устата му. — Виж, аз ще...

— Какво ти е сторила тя? — Гласът на Бела бе едва доловим.

Той я изгледа твърдо. „О, няма да ти кажа за нищо на света“, помисли си.

Бела направи крачка към него.

— Зейдист, тя... те е вземала против волята ти?

Той се извърна.

— Отивам в залата за тренировки. Ще се видим по-късно.

— Чакай...

— Ще се видим *по-късно*, Бела. Не мога да... го направя.

Грабна маратонките и МРЗ плейъра си и излезе.

В момента имаше нужда да тича — дълго и уморително. И какво, ако така нямаше да стигне доникъде? Поне щеше да се изпоти добре и да има илюзията, че бяга от самия себе си.

Фюри хвърли изпълнен с възмущение поглед към другия край на билиардната маса, където стоеше Бъч и внимателно преценяваше удара си. Нещо не бе наред с него, но тъй като бе направил три последователни успешни удара, очевидно проблемите му не бяха свързани с играта.

— Боже, Бъч! Четвърто попадение! Можеш ли да ми кажеш защо въобще си правя труда да играя с теб?

— Защото надеждата никога не умира. — Бъч гаврътна на една глътка от скоча, останал в чашата му. — Искаш ли още една игра?

— Защо не. Не бих могъл да претърпя по-голяма загуба.

— Добре, измъчвай се, а аз ще напълня отново чашата си.

Фюри започна да вади топките от джобовете и осъзна какъв е проблемът. Всеки път, когато той се извърнеше, Бъч втренчваше поглед в него.

— Какво се върти в ума ти, ченге?

Бъч си наля два пръста малцово уиски „Лагавулин“ и отпи голяма глътка.

— Нищо.

— Лъжеш. Непрекъснато ми хвърляш погледи, откакто сме се върнали от „Зироу Сам“. Защо не изплюеш камъчето?

Лешниковите очи на Бъч срещнаха неговите.

— Ти гей ли си, приятелю?

Фюри изтърва осмата топка и сякаш някак отдалече я чу как отскочи от мраморния под.

— Какво? Защо мислиш...

— Чух, че доста си се сблизил с Преподобния. — Фюри изруга, а Бъч вдигна черната топка и я остави да се търкулне върху зеленото сукно. — Виж, на мен ми е все тая дали си гей, или не. Наистина не давам и пукната пара по кого си падаш. Но ми се иска да знам.

„О, това е просто страхотно“, помисли си Фюри. Не само че изпитваше копнеж по жената, която желаше близък му, а сега го подозираха, че има за гадже откачен *симпат*.

Жената, която беше прекъснала разговора им с Преподобния, очевидно имаше голяма уста и... *Господи*. Бъч вероятно бе споделил новината с Вишъс. Двамата бяха като стара женена двойка — между тях нямаше тайни. Ви, на свой ред, щеше да предаде клюката на Рейдж. А щом веднъж Рейдж узнаеше, новината със сигурност щеше бързо да се разпространи, все едно е съобщена по Ройтерс.

— Фюри?

— Не, не съм гей.

— Не е нужно да се криеш или нещо подобно.

— Не бих скрил от теб. Просто не съм.

— Да не би да си бисексуален тогава?

— Престани, Бъч. Ако някой от братята има влечение към собствения си пол, то това е твоят съквартирант. — Като видя широко ококорените от изненада очи на ченгето, смотоледи: — Хайде сега, със сигурност вече трябва да си разбрал за Ви. Та ти живееш с него.

— Очевидно, не... О, здравей, Бела.

Фюри се обърна бързо. На прага стоеше Бела, облечена в черен сатенен халат. Не

можеше да откъсне очи от нея. Прекрасното ѝ лице отново сияеше от здраве, синините ги нямаше и красотата ѝ бе напълно възстановена. Беше... поразително привлекателна.

— Здравейте — каза тя. — Фюри, мислиш ли, че можем да поговорим? След като приключите разговора си с Бъч?

— Ченге, имаш ли нещо против да прекъснем за малко?

— Не. Няма проблем. Ще се видим по-късно, Бела.

След като Бъч излезе, Фюри закачи билиардната си щека с ненужно старание и прецизност на мястото ѝ на стената.

— Изглеждаш добре. Как се чувстваш?

— Много по-добре.

Защото се бе нахранила от Зейдист.

— И така... Какво има? — попита той и се опита да не си я представя как пие от вената на близнака му.

Без да отговори, тя отиде до френските прозорци, а халата се влачеше по мраморния под зад нея като сянка. Косата ѝ с дължина до кръста се полюшваше в такт с движенията на хълбоците ѝ и галеше нежно копринената материя. Гладът го връхлетя и той започна да се моли тя да не усети миризмата му.

— О, Фюри, погледни луната. Почти пълна е. — Тя докосна леко стъклото, после ръката ѝ се спря на рамката. — Искан ми се да можех...

— Да излезеш навън? Да ти донеса ли палто?

Тя му се усмихна през рамо.

— Нямам обувки.

— Ще ти донеса. Остани тук.

Само след секунди се върна с чифт ботуши, обточени с кожа, и викторианска пелерина, която Фриц бе измъкнал от някой гардероб в къщата.

— Наистина си бърз — каза Бела, докато той загръщаше раменете ѝ в яркочервеното кадифе.

Фюри коленичи пред нея.

— Позволи ми да те обуя.

Тя повдигна едното си коляно и той плъзна крака ѝ в ботуша, като се опита да не мисли за това колко нежна е кожата на глезена ѝ. И колко много го възбуждаше мирисът на тялото ѝ. Или как би могъл да разтвори халата ѝ...

— А сега ми дай другия — каза с дрезгав глас.

След като и двата ботуша бяха на краката ѝ, той отвори вратата и двамата излязоха навън заедно. Снегът, който покриваше терасата, заскърца под краката им. Като стигнаха края на моравата, Бела се загърна още по-плътено в пелерината и вдигна поглед. Дъхът излизаше от устата ѝ на бели облачета, а вятърът си играеше с червената кадифена наметка, сякаш я галеше.

— Зората приближава — каза тя.

— Да.

Фюри се питаше за какво ли искаше да разговарят, но после лицето ѝ стана сериозно и той разбра защо бе дошла при него. Зейдист. Разбира се.

— Искан да те питам нещо за него — прошепна. — За близнака ти.

— Какво искаш да знаеш?

— Как е станал кръвен роб?

О, боже... Не искаше да говори за миналото.

— Фюри? Ще ми разкажеш ли? Бих могла да питам и него, но...

О, по дяволите. Нямахте причина да не ѝ отговори.

— Бавачката го отвлече, когато бе само на седем месеца. Не можахме никъде да ги открием. После научих, че е умряла две години след това. По онова време той вече е бил продаден в робство.

— Трябва да е било много трудно за цялото ви семейство.

— Да... Това бе най-лошото, което можеше да се случи. Смърт без тяло, което да бъде погребано.

— А докато... е бил кръвен роб... — Пое си дълбоко дъх. — Знаеш ли какво му се е случило?

Фюри потри тила си. Като видя, че се колебае, тя каза:

— Не говоря за белезите или за принудителното пиене от кръвта му. Искам да знам за... Какво друго му е било причинено?

— Виж, Бела...

— Трябва да знам.

— Защо? — Макар че вече знаеше отговора. Искаше да прави секс със Зи, дори вероятно вече бе опитала. Това бе причината за въпросите ѝ.

— Просто трябва да знам.

— По-добре е да питаш него.

— Той няма да ми каже и ти го знаеш. — Постави ръка върху неговата. — Моля те. Помогни ми да го разбера.

Фюри продължи да мълчи. Казваше си, че държи устата си затворена, защото уважава правото на Зи да има своите тайни, и това бе вярно. Само една малка част от него не искаше да ѝ помогне да вкара Зи в леглото си.

Бела стисна ръката му.

— Каза ми, че е бил връзван. И че не може да понася жената да е върху него... —

Млъкна. — Какво му е било сторено?

Зейдист бе говорил за робството си с нея? Фюри изруга тихо.

— Бил е използван не само за хранене. Но това е всичко, което ще ти кажа.

— О, боже! — Тялото ѝ се отпусна, раменете ѝ хлътнаха. — Просто исках да го чуя от някого. Трябваше да знам със сигурност.

Подухна студен вятър. Фюри си пое дълбоко дъх, но все още чувстваше, че се задушава.

— По-добре да се прибереш, преди да си настинала.

Тя кимна и тръгна към къщата.

— Ти няма ли да дойдеш?

Той не гледаше след нея, но чу входната врата да се затваря. Пъхна ръце дълбоко в джобовете си и зарея поглед над заснежената морава. После затвори очи и видя миналото.

Веднага щом премина през преобразяването, Фюри започна да търси близка си. Обиколи цялата Древна страна в търсене на семейства, достатъчно богати да държат слуги. На няколко пъти чу мълвата за мъж с ръста и силата на воин, който бил държан в плен от жена, заемаща извънредно високо положение в обществото — от класата, наречена глимера. Обаче не успяваше да я открие.

Което не бе изненадващо. По онова време, в началото на деветнадесети век, различните социални слоеве бяха относително сплотени, а древните правила и обичаи — силни. Ако някой държеше воин като кръвен роб и това се разчуеше, щеше да намери смъртта си от ръката на закона. Точно затова той трябваше да бъде изключително дискретен в търсенето и запитванията си. Ако изискаше аристокрацията да се събере и им поставеше условие да върнат близнака му или ако разберяха за опитите му да открие Зейдист, все едно че се канеше собственооръчно да забие кама в сърцето му. Тогава онзи, който го държеше в плен, щеше да го убие и да се отърве от трупа му. Това щеше да е единственият начин да се предпази от последствията.

Към края на деветнадесети век вече почти бе изгубил надежда. По онова време и двамата им родители бяха починали от естествена смърт. Вампирското общество в Древната страна се бе разпаднало и бе сложено началото на първата емигрантска вълна, потеглила към Америка. Той бе останал без корени и обикаляше Европа, продължаваше издирването си, като се водеше от клюки и намеци... И после неочаквано откри онова, което търсеше.

Бе на английска земя в нощта, когато това се случи. Бе отишъл на събиране на своята класа в замък, разположен на скалите над Доувър. И застанал в един тъмен ъгъл на балната зала, чу двама вампири да говорят за домакинята. Обсъждаха изключително надарения ѝ кръвен роб и това, че обичала да гледат съвкупленията ѝ с него. И понякога дори го споделяла с други.

Онази нощ Фюри бе започнал да я ухажда. Не се тревожеше, че лицето му ще го издаде, макар двамата със Зейдист да бяха едновременно близнаци. Първо, дрехите му бяха на член на висшето общество и никой нямаше да предположи, че някой с неговото обществено положение би търсил роб, купен съвсем законно на пазара за роби още като малко дете. И второ, той винаги се дегизираше. Пусна си къса брада, за да промени чертите си. Очите си криеше зад тъмни очила, които оправдаваше с изключително лошото си зрение.

Тя се казваше Катрония. Богата аристократка, омъжена за търговец-мелез, който въртеше бизнеса си в света на хората. Очевидно често оставаше сама, тъй като нейният хелрен пътуваше много, обаче мълвата твърдеше, че е притежавала своя кръвен роб още преди брака си.

Фюри помолви да бъде приет като неин гост и тъй като бе добре образован и вежлив, тя му даде собствена стая, макар да бе доста пестелив в обясненията си по отношение на произхода си. Дворовете бяха пълни с позьори и лъжци, но тя бе привлечена от него и склонна да пренебрегне определени формалности. Обаче бе предпазлива. Минаха седмици и макар че прекарваше много време с него, никога не го заведе при кръвния си роб.

Всеки път, когато се откриеше възможност, той претърсваше замъка и близките околности с надеждата да намери близнака си в някоя тайна килия. Обаче шпионите на Катрония бяха навсякъде, а и тя самата не му оставяше много свободно време. Веднага щом хелренът ѝ заминеше, което се случваше доста често, отиваше в покоите на Фюри. И колкото повече той избягваше ласките ѝ, толкова по-силно го желаше тя.

Време... Бе необходимо време. То щеше да му донесе успех. Както и неспособността ѝ да пази в тайна своята придобивка и играчка — кръвния си роб. Една нощ точно преди зазоряване тя го извика в спалнята си. За първи път. Тайният вход, който толкова дълго бе търсил, беше в преддверието ѝ, скрит в задната стена на гардероба. Двамата заслizaха по широкото и стръмно стълбище.

Фюри още помнеше как в подножието му се отвори дебела дъбова врата и той видя окования във вериги гол мъж, който лежеше по гръб и с разтворени крака на някаква маса, покрита с плат, вероятно служеща му за легло.

Зейдист бе втренчил поглед в тавана. Косата му бе толкова дълга, че стигаше до каменния под. Беше току-що избръснат и намазан с масло, подготвен за нейните забавления. И миришеше на благовония. Жената отиде право при него и го погали с любов. Ненаситните ѝ кафяви очи се плъзнаха собственически по тялото му.

Ръката на Фюри се озова на дръжката на кинжала още преди да е усетил. Като че ли доловил движението му, Зейдист обърна бавно глава и мъртвите му черни очи скъсиха бързо разстоянието между тях. Бяха лишени от искрата, която да подсказже, че го е познал, и пълни с изгаряща омраза.

Шокът и мъката разтърсиха тялото на Фюри, но той остана концентриран в усилието си да намери начин да измъкне брат си от този затвор. На отсрещната стена на килията имаше друга врата, обаче тя нямаше нито брава, нито топка — само тесен процеп на около метър и половина от пода. Може би щеше да успее да я раз...

Катрония започна да докосва брат му интимно. Бе намазала ръцете си с някакъв мехлем и докато галеше мъжествеността на близнака му, говореше мръсни думи за размера, който очакваше да получи. Фюри оголи кучешките си зъби и вдигна кинжала.

Изведнъж вратата на отсрещната стена се отвори. На прага застана хилав придворен, облечен в обточена с хермелин роба. Бе като болен от треска и започна бързо да нарежда — хелренът на Катрония се бил върнал неочаквано и я търсел. Очевидно мълвата за нея и Фюри бе стигнала до ушите му.

Фюри прилекна, готов да убие и жената, и нейния придворен. Но в килията отекна звукът от тежки стъпки и много нозе.

Хелренът слизаше бързо и шумно по тайните стъпала, придружен от личната си охрана. Те всички нахлуха в килията. Съпругът ѝ бе шокиран — очевидно не знаеше, че тя държи кръвен роб. Катрония започна да обяснява, но той я удари толкова силно, че тя отхвъркна и се удари в стената. Настъпи истински хаос. Личната охрана се спусна към Фюри. А хелренът, с нож в ръка, се приближи до Зейдист.

Борбата с придворните войници продължи дълго и бе истинска кървава баня. Когато Фюри приключи с тях, от Зейдист нямаше и следа. Само кървава дуря, която водеше извън килията.

Фюри се затича по коридора. И продължи да тича из подземията на замъка, следващ кървавите следи. Когато излезе вън от крепостта, бе почти на зазоряване. Трябваше бързо да намери Зейдист. Спря се, за да си поеме дъх, и чу ритмичен шум, някакво свистене във въздуха.

Бой с камшик.

Вдясно от него, Зейдист бе завързан за дърво върху скалата. И на фона на морето, трима души от охраната го налагаха с камшик.

Фюри ги нападна. Те се съпротивляваха ожесточено, но не можяха да устоят на неудържимата му ярост. Изкла ги и освободи Зейдист, но само за да види, че към тях се приближават още войници, строени на групички по пет.

Слънцето щеше да изгрее всеки момент и лъчите му вече обгаряха кожата му. Фюри знаеше, че не им остава много време. Преметна Зейдист през рамо, грабна пистолета на единия от вече победените стражи и го затъкна в колана си. След това огледа внимателно

скалата и океана под нея. Не бе най-добрят път към свободата, но бе много по-добре, отколкото да се опита с бой да си проправи път през замъка.

Затича се с надеждата да отскочи достатъчно надалеч, за да паднат в океана.

Някой хвърли кама, тя се заби в бедрото му и той залитна.

Не може да възстанови равновесието си, нито да спре движението си напред.

Двамата със Зейдист се плъзнаха надолу по скалата и прехвърлиха ръба, но ботушът на Фюри се заклеци в един процеп. Тялото му рязко спря търкалянето си надолу. Протегна ръка да задържи Зейдист. Знаеше, че ако той падне във водата в сегашното си състояние, ще се удави.

Но кожата на близнака му бе хлъзгава заради кръвта, изплъзна му се и...

Успя да го хване за китката в последната секунда. Стисна го здраво, безмилостно.

Тялото му отново се разтърси. Когато спря пропадането на огромния си близнак, болката бе толкова силна, че го прониза чак до костите. Зрението му изчезна. Върна се. Отново изчезна. Усецаше тялото на Зейдист, което висеше във въздуха и опасно се люлееше, заплашвайки безмилостно и двамата.

Стражите надникнаха от ръба на скалата, после заслониха очи и хвърлиха погледи към слънцето, засмяха се, прибраха оръжията си и ги оставиха да умрат.

Огнената топка се подаваше иззад хоризонта, а силите на Фюри бързо се топяха.

Знаеше, че няма да може да удържи Зейдист още дълго. Светлината бе ужасна, изгаряше кожата му и увеличаваше агонията му. Независимо колко силно дърпаше крака си, глезенът му оставаше заклещен.

Протегна ръка към пистолета. Стигна го и го издърпа от колана. Пое си дълбоко дъх и се прицели в крака си.

Простреля се малко под каляното. Два пъти. Болката бе непоносима и избухна като огнена топка в тялото му. Изтърва оръжието. Стиснал зъби, подпря здравия си крак на скалата и натисна с всички сили. Извика неудържимо, когато кракът му се разкъса и се освободи.

И после полетяха в бездната.

Океанската вода бе студена, но шокът го върна в съзнание и запечата раната му, спря кървенето. Виеше му се свят, повдигаше му се, бе отчаян. Но с огромно усилие на волята държеше главата си над водата. Единствената константа в този нов свят бе смъртоносната хватка, в която бе стиснал Зейдист. Дръпна го към себе си, прегърна го и задържа главата му над водата. И заплува към брега.

За щастие имаше пещера недалеч от мястото, където изплуваха от вълните, и той запълзя с последни сили към тъмния отвор. След излизането си от водата не виждаше почти нищо. Заслепен от светлината. Навлезе възможно най-навътре в пещерата. Естествена извивка в скалите им осигури мрака, от който имаха нужда.

Скрити зад огромните камъни, намериха убежище от слънцето. Той прегърна Зейдист, за да запази топлината на телата им, и изгубен, втренчи поглед в мрака.

Фюри разтърка очи. Представи си отново Зейдист, прикован върху онази маса...

Откакто го бе спасил, сънуваше все един и същи кошмар и той винаги бе като нов, сякаш изплувал току-що от подсъзнанието му. Той тича надолу по тайните стъпала и отваря рязко вратата. Зейдист лежи завързан. Катрония стои в ъгъла и се смее. Фюри влиза в

килията. Зи обръща към него черните си безжизнени очи, но лицето му е чисто, белегът не го разсича на две. И казва с твърд глас: „Остави ме тук. Искам да остана... тук“.

В този момент Фюри се събуждаше, облян в студена пот.

— Какво има, приятелю?

Гласът на Бъч го стресна, но бе добре дошъл. Фюри потърка лице, после хвърли поглед през рамо.

— Просто се наслаждавам на гледката.

— Подобно нещо се прави, ако си на плажа на тропически остров. Не тук, на този студ. Ела да хапнеш с нас, хайде. Рейдж иска палачинки и както изглежда, Мери е заредила кухнята с цял камион „Бискуик“. Фриц всеки момент ще припадне от тревога, че не може да бъде полезен.

— Да. Добре. — Като влязоха вътре, Фюри каза: — Мога ли да те попитам нещо?

— Разбира се. От какво имаш нужда?

Фюри спря до билиардната маса и вдигна осмата топка.

— При работата си в отдел „Убийства“ си виждал много нещастни хора, нали? Хора, изгубили съпрузите или съпругите и синовете или дъщерите си. — Бъч кимна и той продължи: — Узнавал ли си някога какво е ставало после? Имам предвид, с живите. Знаеш ли дали някога са успели да преодолеят случилото се, да победят спомените?

Бъч потърка веждата си с палец.

— Не, не знам.

— Да, предполагам, че никой не се интересува от тях...

— Мога само да ти кажа, че аз още не съм успял да преживея целия този кошмар.

— Искаш да кажеш, че споменът за всичките тези трупове те преследва?

Бъч поклати глава.

— Забрави да споменеш сестрите и братята.

— Какво?

— Хора, изгубили съпрузи, съпруги, синове, дъщери... и сестри и братя. Изгубих сестра си, когато бях на дванадесет. Две момчета я завлякоха зад бейзболното игрище, изнасилиха я и я пребиха от бой. Никога не успях да го преживея.

— Господи... — Фюри млъкна, осъзнал, че не са сами.

На прага стоеше Зейдист, гол до кръста. Бе облян в пот от главата до петите — сякаш бе тичал с часове в залата за тренировки.

Докато го гледаше, Фюри почувства как сърцето му се свива. Винаги се чувстваше.

Гласът на Зейдист бе твърд.

— Искам вие двамата да дойдете с мен след падането на нощта.

— Къде? — попита Бъч.

— Бела иска да отиде в дома си, а аз няма да я заведа там без подкрепление. Имам нужда от кола, в случай че иска да вземе част от нещата си, и от някой, който да огледа мястото преди нашето пристигане. Предимство е онзи подземен тунел, който започва от мазето и води навън. Винаги можем да избягаме оттам, ако стане нещо. Аз го проверих снощи, когато отидох да взема някои от вещите й.

— Съгласен съм да дойда — каза Бъч.

Погледът на Зейдист се стрелна през стаята.

— А ти, Фюри?

След миг Фюри кимна.

През нощта, когато луната се издигна високо в небето, О. се изправи със стон. Чакаше в края на моравата, откакто слънцето бе залязло преди четири часа, с надеждата, че някой ще дойде... Само че нищо не се случваше. Както беше и през последните два дни. Е, стори му се, че видя нещо малко преди зазоряване тази сутрин — някаква сянка, която се движеше из къщата. Но каквото и да бе, зърна го само веднъж и за малко.

Искаше му се да можеше да използва всички ресурси на обществото, за да намери отново съпругата си. Ако изпратеше всеки *лесър*, с който разполагаше... Да, със същия успех можеше да опре дулото на пистолет до слепоочието си. Някой щеше да съобщи на Омега, че всичките усилия на обществото са пренасочени към една жена, която няма никакво значение. И щяха да започнат големите проблеми.

Погледна часовника си и изруга. Като говорим за Омега... Трябваше да се яви пред господаря си тази вечер, за да получи заповедите си. И нямаше никакъв избор, освен да отиде на срещата. Да остане начело на убийците, бе единственият му шанс да си върне съпругата и нямаше да рискува всичко заради една пропусната среща.

Извади мобилния си телефон и се обади на трима души от отрядите Бета, които да наблюдават къщата в негово отсъствие. Тъй като тя бе известна като място, където вампирите се събираха, поне имаше извинение за поставянето на задачата.

След двадесет минути убийците дотичаха през гората. Шумът от стъпките им бе заглушен от снега. Тримата бяха с едро телосложение и приети съвсем наскоро, косите им бяха тъмни, бузите — зачервени от студа. Очевидно бяха доволни, че са ги избрали, и бяха готови за битка, обаче О. им каза, че само трябва да наблюдават мястото. И да нападнат само ако вампирите решат да си тръгнат, като се постараят да ги заловят живи, независимо дали са мъже или жени. Без изключение. О. разсъждаваше по следния начин: ако той бе член на семейството на своята любима, първо щеше да изпрати разузнавачи, преди да й позволи да се дематериализира близо до къщата. А ако бе мъртва и роднините й дойдеха да изнесат вещите й, трябваше да ги залови и да разбере къде е гробът й.

След като даде на членовете на отряда Бета да разберат, че отговарят с живота си за изпълнението на поставената задача, той отиде при пикапа си, скрит сред групичка борови дървета. Като излезе на шосе 22, видя, че *лесърите* са спрели джипа, с който бяха дошли, на пътя, на по-малко от два километра от отбивката, водеща до къщата на Бела.

Обади се на идиотите и им каза да използват ума си и да скрият колата. След това подкара към хижата. През главата му минаваха образи на любимата жена и не виждаше ясно шосето пред себе си. Представяше си я в моментите, когато бе най-прекрасна — под душа, с мокра коса и кожа. Тя бе толкова чиста...

Но после образите се промениха. Видя я гола, легнала по гръб под грозния вампир, който я бе отвлякъл. Той я докосваше... целуваше я... влизаше в нея... А на нея й харесваше. Да, кучката се наслаждаваше на ласките. Бе отметнала глава назад и стенеше. Стигаше до оргазма като последна курва и искаше още.

О. стисна кормилото толкова силно, че кокалчетата на пръстите му щяха да изхвъркнат през кожата. Опита се да се успокои, обаче гневът му бе неудържим.

И тогава осъзна с абсолютна яснота, че ако вече не е мъртва, той ще я убие. Трябваше само да си я представи в интимна близост с белязания брат, и губеше разсъдък си.

Коего го поставяше в затруднение. Да живее без нея, би било ужасно. Самоубийството

изглеждаше доста привлекателно, но щеше завинаги да го обвърже с Омега, тъй като след смъртта си *лесърите* се връщаха при своя създател и господар.

Но после му хрумна нещо друго. Представи си съпругата си след много години — с побеляла коса, изсветляла кожа и очи с цвета на облаците. *Лесър* като него. Решението бе така идеално, че кракът му се отдръпна от педала на газта и пикапът се закова наред шосе 22.

По този начин тя щеше да е негова завинаги.

Наближаваше полунощ. Бела облече чифт стари дънки и дебелия червен пуловер, който обичаше толкова много. След това отиде в банята, дръпна двете хавлии, които закриваха огледалото, и се погледна. Видя все същата жена — сини очи, високи скули, сочни устни. И облак тъмнокестенява коса.

Повдигна пуловера и погледна корема си. Кожата бе безупречна, без нито един недостатък. Името на *лесъра* вече не се виждаше. Прокара ръка върху мястото, където някога бяха буквите.

— Готова ли си? — попита Зейдист.

Тя отново вдигна поглед към огледалото. Той се извисяваше зад нея, облечен в черно. По цялото му тяло бяха накачени оръжия. Черните му очи бяха приковани в кожата на корема ѝ.

— Белезите са заздравели — каза Бела. — Само за четиридесет и осем часа.

— Да. Радвам се.

— Страх ме е да се върна у дома.

— Фюри и Бъч ще дойдат с нас. Ще разполагаш с добра охрана.

— Знам... — Спусна отново пуловера. — Но какво... ще стане, ако не събера смелост да вляза в къщата?

— В такъв случай ще опитаме отново някоя друга нощ. Ще ти дадем толкова време, колкото ти е необходимо. — Подаде ѝ анорака.

Тя го облече и каза:

— Можеш да свършиш и нещо по-полезно от това да се грижиш за мен.

— Не и в момента. Дай ми ръката си.

Пръстите ѝ трепереха. Хрумна ѝ, че за първи път я моли да го докосне. Надяваше се, че допирът ще доведе до прегръдка.

Но не. Той постави в дланта ѝ малък пистолет, без дори да я докосне.

Тя трепна. Изпитваше отвращение към оръжията.

— Не, аз...

— Вземи...

— Чакай малко, аз не...

— ... това. — Притисна дръжката към дланта ѝ. — Ето тук е предпазителят. Свален. Вдигнат. Разбра ли? Свален... Вдигнат. С това можеш да убиваш само от много късо разстояние. Зареден е с два куршума, които ще забавят нападналия те *лесър* достатъчно, за да можеш да избягаш. Трябва да го насочиш и да дръпнеш спусъка два пъти. Цели се в тялото, тъй като така ще намалиш опасността от пропуск.

— Не го искам.

— И на мен не ми харесва да си въоръжена. Но така е по-добре, отколкото да се озовеш

неподготвена в ръцете на врага.

Тя поклати глава и затвори очи. Животът понякога бе много грозен.

— Бела? Погледни ме. — Тя се подчини и той каза: — Постави го във външния десен джоб на палтото си. Трябва да е в дясната ти ръка, ако се наложи да го използваш. — Тя отвори уста, но той не ѝ даде възможност да проговори. — Ще останеш с Фюри и Бъч. А докато си с тях, не е *много* вероятно да ти се наложи да го използваш.

— Ти къде ще бъдеш?

— Наоколо. — Той се обърна и тя забеляза ножа, втъкнат в колана му отзад на кръста. Освен това на гърдите му бяха препасани два кинжала, а на хълбоците носеше два пистолета. Питаше се колко ли други оръжия има, които тя не вижда.

Зейдист спря на прага с наведена ниско глава.

— Ще се погрижа да не ти се наложи да използваш оръжието си, Бела. Обещавам ти. Но не мога да ти позволя да отидеш там невъоръжена.

Тя си пое дълбоко дъх и пусна малкото парче метал в джоба на палтото си.

Фюри чакаше отвън, в коридора, облегал на парапета на балкона. Той също носеше бойно облекло, пистолети и кинжали бяха окачени по цялото му тяло. От него се излъчваше смъртоносно спокойствие. Тя му се усмихна. Той ѝ кимна и придърпа черното си кожено палто.

Мобилният телефон на Зейдист звънна и той го отвори.

— Там ли си, ченге? И как е положението? — Когато затвори, кимна с глава. — Да вървим.

Тримата слязоха по стълбите, прекосиха фойето и излязоха във вътрешния двор. Въздухът бе студен. Двамата извадиха оръжията си, готови за стрелба. След това и тримата се дематериализираха.

Бела прие отново формата си на предната веранда, с лице към лъскавата червена врата с медното чукче. Усещаше присъствието на Зейдист и Фюри зад себе си — две огромни и напрегнати мъжки тела. Чуха се стъпки и тя хвърли поглед през рамо. Бъч изкачваше стъпалата на верандата. Той също бе извадил оръжието си.

Изведнъж идеята да им изгуби времето с прищявката си да се отбие в къщата ѝ се стори опасна и егоистична. Отключи вратата с ума си и влезе.

Усети познатата миризма... Комбинация от восък с мирис на лимон, с който лъскаше широките борови дъски, и на свещи с аромат на розмарин, които така много обичаше да използва.

Чу вратата да се затваря, а охранителната система да се изключва и хвърли поглед назад. Бъч и Фюри бяха плътно зад нея, обаче Зейдист не се виждаше никъде.

Знаеше, че не ги е изоставил. Но искаше да е тук с нея.

Пое си дълбоко дъх и огледа дневната стая. Тъй като осветлението не бе включено, видя само познатите сенки и форми — по-скоро очертанятията на мебелите и стените, отколкото нещо повече.

— Всичко изглежда... същото.

Макар и да имаше празно петно над писалището ѝ. Липсваше огледалото, което двете с майка ѝ бяха избрали заедно в Манхатън преди около десетина години. Ривендж винаги го бе харесвал. Той ли го бе взел? Не знаеше дали да бъде трогната, или обидена.

Протегна ръка да запали една лампа, но Бъч я спря.

— Никакви светлини. Съжалявам.

Тя кимна. Като влезе по-навътре в къщата и видя още от своите вещи, се почувства така, сякаш е сред приятели, които не е виждала от години. Бе едновременно радостно и тъжно, но изпитваше най-вече облекчение. А бе така сигурна, че ще се разстрои...

Стигна до трапезарията и спря. Зад широкия сводест отвор в далечния край бе кухнята. Коремът ѝ се сви на топка от ужас.

Стегна се и пристъпи в отвореното пространство. Като видя всичко така спретнато и подредено, си спомни разигралата се тук сцена на насилие.

— Някой е почистил — прошепна.

— Зейдист. — Бъч застана до нея. Държеше оръжието си на височината на гърдите.

Погледът му обхождаше всичко наоколо.

— Той... е направил това за мен? — Посочи наоколо с махване на ръка.

— Да. В нощта след отвличането ти. Прекара часове наред тук. Долният етаж също е в безупречен ред.

Опита се да си представи Зейдист с кофа и парцал в ръка — как почиства кървавите следи и парчетата счупено стъкло.

„Защо?“, запита се.

Бъч сви рамене.

— Каза, че подбудите му са лични.

На глас ли бе изрекла въпроса?

— Не обясни ли... защо го прави?

Бъч поклати глава. Тя изведнъж осъзна, че Фюри демонстрира многозначителен интерес към онова, което се крие зад прозореца.

— Искаш ли да отидеш в спалнята? — попита Бъч.

Тя кимна, а Фюри каза:

— Аз ще остана тук.

Бела слезе в мазето и откри, че и там всичко е подредено и... чисто. Отвори гардероба си, прегледа дрехите си, надникна и банята. Бе запленена и очарована от дребни неща. Шишенце парфюм. Списание с дата отпреди отвличането ѝ. Свещта, която палеше до ваната с крака във формата на животински лапи.

Разхождаше се, докосваше любимите си вещи и се чувстваше на мястото си. Копнееше да прекара тук часове... дни. Но усещаше нарастващото напрежение на Бъч.

— Мисля, че видях достатъчно за тази вечер — каза, но ѝ се искаше да остане още.

Бъч вървеше пред нея, докато се изкачваха към първия етаж. Стигна в кухнята и погледна Фюри.

— Готова е да излезем навън.

Фюри отвори телефона си. Настъпи пауза.

— Зи, време е да тръгваме. Запали двигателя на колата.

Бъч затвори вратата към мазето, а Бела отиде до аквариума с рибките и надникна вътре. Питаше се дали някога ще живее отново в тази къща. Имаше чувството, че не.

— Искаш ли да вземеш нещо със себе си? — попита Бъч.

— Не мисля...

Навън отекна изстрел. Бъч я сграбчи и я закри с тялото си.

— Остани на мястото си — прошепна в ухото ѝ.

— Дойде откъм предната част! — изсъска Фюри и приклезна. Насочи пистолета си към входната врата.

Втори изстрел. Още един. Приближаваха се. И сякаш обграждаха къщата.

— Ще излезем през тунела — прошепна Бъч и я побутна към вратата на мазето.

Фюри насочи дулото на оръжието си към мястото, откъдето бяха дошли изстрелите.

— Аз ще ви пазя гърба.

В мига, в който Бъч постави ръка върху бравата на вратата към мазето, времето се сви до няколко секунди, а после се разтегли във вечността.

Френските прозорци зад тях сякаш експлодираха. Стъклото се посипа по пода, дървото се разцепи.

Гърбът на Зейдист изпълни отвора. Очевидно някой го буташе с огромна сила. Той се приземи на пода в кухнята, главата му отхвъркна назад и се удари в плочките толкова силно, че удара прозвуча като изстрел. После с ужасяващ вик *лесърът*, който го бе хвърлил с такава сила, скочи на гърдите му и двамата се плъзнаха през цялото помещение по посока на стълбището, което водеше към мазето.

Тялото на Зейдист бе неподвижно като скала под това на убиеца. Дали бе в безсъзнание, или беше мъртъв?

Бела изпищя и Бъч я избута от пътя на стремително носещите се към тях тела. Единственото място, където можеха да се скрият, бе зад печката. Поведо я нататък, като я пазеше с тялото си. Ето че сега бяха като хванати в капан в кухнята.

Фюри и Бъч насочиха оръжията си към кълбото преплетени крайници на пода, обаче убиецът не обърна никакво внимание на действията им. Стовари силно юмрук в главата на Зейдист.

— Не! — изпищя Бела.

Но странно, ударът като че ли върна Зейдист в съзнание. Или може би гласът ѝ бе направил това. Черните му очи се отвориха, на лицето му се изписа зла гримаса. С бързо движение той пхна ръце под мишниците на *лесъра* и го изви толкова силно, че горната половина на тялото му образува арка.

Само след част от секундата Зейдист вече бе възседнал *лесъра*. Сграбчи дясната му ръка и я изви под такъв невъзможен ъгъл, че костите изпукаха. След това заби палеца си под брадичката му с такава сила, че половината от него се скри в плътта, после оголи кучешките си зъби, които проблеснаха — бели и смъртоносни, захапа врата на *лесъра* и прегриза гърлото му.

Убиецът извика от болка, тялото му се замята конвулсивно, уловено между бедрата на Зейдист. И това бе само началото. Зи буквално разкъса плячката си на парчета. Когато *лесърът* вече не помръдваше, спря за малко задъхан. После зарови пръсти в косата му и отскубна цял кичур. Очевидно търсеше белите му корени.

Тя обаче можеше веднага да му каже, че това не е Дейвид. Ако успееше да възвърне способността си да говори.

Зейдист изруга. Остана приклепнал над убития — търсеше признаци на живот. Като че ли искаше да продължи с издевателствата над него. Но после смръщи вежди и вдигна поглед, очевидно осъзнал, че битката е свършила и че е имало свидетели.

О... боже. Лицето, гърдите и ръцете му бяха изцапани с черната кръв на *лесъра*.

Черните очи на Зейдист срещнаха нейните. Неговите блестяха. Точно като кръвта, която бе пролял, за да я защити. Той побърза да погледне встрани, сякаш искаше да скрие задоволството, което убийството му бе доставило.

— С другите двама също приключих — каза. Все още дишаше тежко. Издърпа

тениската от панталоните си и избърса лицето си с крайчеца ѝ.

Фюри тръгна към коридора.

— Къде са те? На моравата пред къщата?

— Опитай да ги намериш пред входната врата на Омега. Прободох и двамата. —

Зейдист погледна Бъч. — Заведи я у дома. Веднага. Прекалено е шокирана и няма да успее да се дематериализира. Фюри, отиди с тях, моля те. И искам да ми се обадите веднага щом кракът ѝ стъпи във фоайето, ясно ли е?

— А ти? — попита Бъч, макар вече в изпълнение на молбата му да побутваше Бела да заобиколи тялото на мъртвия *лесър*.

Зейдист се изправи и извади кинжала си от ножницата.

— Ще изпратя и този при господаря му и ще почакам да се появят и други. Когато тези тук не се явят на проверката, със сигурност ще дойдат още.

— И ние ще се върнем.

— Не ме интересува какво ще правите. От вас искам да я приберете у дома, където ще е в безопасност. Така че стига вече приказки. Размърдайте се!

Бела протегна ръка към него, макар да не бе сигурна защо. Бе ужасена от онова, което бе сторил, и от раните му. И от кръвта, която се стичаше по дрехите му и се смесваше с тази на убийците.

Зейдист махна с ръка, отпрати я.

— По дяволите, изведете я оттук!

Джон скочи от автобуса на земята с такова облекчение, че се е прибрал у дома, та едва не се спъна в собствените си крака.

Ако се съдеше по първите два дни на обучението, следващите две години щяха да са истински кошмар.

Още като мина през входната врата, подсвирна. Гласът на Уелси долетя откъм кабинета.

— Здравей! Как мина днес?

Докато събличаше палтото си, той издаде две къси подсвирквания, които означаваха „добре“.

— Радвам се. Хавърс ще дойде след час.

Джон тръгна към кабинета и спря на прага. Уелси седеше зад бюрото, заобиколена от колекцията си стари книги, повечето от които отворени. Видът на всички тези разпръснати подвързани страници му напомняше налягали по гръб кученца, нетърпеливи да бъдат почесани по коремчетата.

Тя се усмихна.

— Изглеждаш уморен.

„Ще си почина малко, преди да дойде Хавърс“, каза той с езика на знаците.

— Сигурен ли си, че си добре?

„Абсолютно.“ Усмихна се, за да направи малката си лъжа по-убедителна. Не обичаше да я лъже, но не искаше да ѝ разказва за неудачите си. Само след шестнайсет часа щеше да му се наложи отново да се изправи пред проблемите на сегашния си живот. Имаше нужда да си почине и да се отдалечи за малко от тях.

— Ще те събудя, когато пристигне лекарят.

„Благодаря.“

Когато се обърна, тя каза:

— Надявам се, знаеш, че ще се справим, независимо какво ще покажат изследванията. Той я погледна. Значи тя също се тревожеше за резултатите.

Отиде бързо при нея и я прегърна, след това се отправи към стаята си. Дори не остави мръсните си дрехи на отреденото място, просто пушна чантите на пода и легна на леглото. Умората, натрупана от усилието да понася подигравките на другите в продължение на осем часа, бе толкова силна, че можеше да спи цяла седмица.

Обаче не можеше да затвори очи. Мислите му се въртяха около посещението на Хавърс. А какво щеше да стане, ако всичко се окажеше грешка? Ако не се превърнеше във фантастичен и силен вампир? Ако сънищата му не са нищо повече от плод на развоятното му въображение? Ако по-голямата част от него бе човек?

В тези негови разсъждения имаше смисъл. Макар че обучението едва започваше, беше ясно, че не е като другите момчета от класа. Беше по-слаб от тях и ужасно несръчен във всички физически упражнения. Може би практиката щеше да помогне, макар че се съмняваше.

Джон затвори очи с надеждата да заспи и да сънува нещо хубаво. Да му се присъни, че е едър и силен и...

Събуди го гласът на Тор.

— Хавърс е тук.

Джон се прозина, протегна се и се опита да се скрие от съчувствието, изписано на лицето на Тор. Това бе поредният кошмар, свързан с обучението му — трябваше да лъже и Тор.

— Как се справяш, синко? Искам да кажа, Джон?

Поклати глава и каза на езика на знаците: „Добре, но предпочитам да ме наричаш синко“.

Тор се усмихна.

— Добре. И аз така предпочитам. А сега ела. Да приключим със страховете относно изследванията, какво ще кажеш?

Джон последва Тор в дневната. Хавърс седеше на дивана. Очилата с костни рамки, сакото с шарки, наподобяващи рибена кост, и червената папийонка му придаваха вид на професор.

— Здравей, Джон — каза той.

Момчето вдигна ръка за поздрав и седна на креслото, което бе най-близо до Уелси.

— И така, имам резултатите от кръвните ти проби. — Хавърс извади лист от вътрешния джоб на сакото си. — Беше ми необходимо малко повече време. Има аномалия, която не очаквах.

Джон погледна Тор. После Уелси. *Господи...* А какво, ако бе изцяло човек? Какво щяха да правят с него? Дали щеше да му се наложи да си тръгне...

— Джон, във вените ти тече изцяло воинска кръв. Следите от друга са незначителни и не бива дори да се вземат под внимание.

Тор се засмя високо и плесна с ръце.

— По дяволите! Това е страхотно!

Джон се усмихна толкова широко, че устните му изтъняха до незабележими линии.

— Но има и нещо друго. — Хавърс побутна очилата си високо на носа. — Потомък си

на Дариъс от Марклон. Толкова близък, че може да си му син. Толкова близък... че трябва да си му син.

В стаята се възцари мъртва тишина.

Джон гледаше последователно ту Тор, ту Уелси. Двамата бяха буквално замръзнали по местата си. Това добра новина ли беше? Или лоша? Кой беше Дариъс? Ако се съдеше по израженията им, може би беше престъпник или...

Тор скочи от дивана и взе Джон в прегръдките си. Притисна го толкова силно, че телата им се сляха в едно. Джон, който се задъхваше от недостиг на въздух и размахваше крака във въздуха, погледна Уелси. Тя бе покрила устата си с длан, по лицето ѝ се стичаха сълзи.

Тор го пусна рязко и отстъпи назад. Закашля се, влажните му очи блестяха.

— Е... кой би могъл да предположи? — каза той и прочисти няколко пъти гърлото си. Потърка лицето си. Изглеждаше леко замаян.

„Кой е Дариъс?“, попита Джон и отново седна.

Тор се усмихна.

— Беше най-добрият ми приятел, мой брат в борбата, мой... Нямам търпение да ти разкажа всичко за него. Това означава още, че имаш сестра.

„Коя е тя?“

— Бет, нашата кралица. *Шелан* на Рот...

— Да, а що се отнася до нея — каза Хавърс и погледна Джон, — не разбирам реакцията ти. Резултатите от компютърната томография и пълната ти кръвна картина са наред, ЕКГ-то ти също. Вярвам на думите ти, че припадъците ти са причинени от нейното присъствие, макар да нямам никаква представа от какво могат да бъдат предизвикани. Искам да стоиш далеч от нея известно време, за да видим дали ще се случат и в друго обкръжение.

Джон кимна, макар че искаше отново да я види. Особено защото му бе роднина. Сестра. Страхотно...

— А сега да преминем към другия въпрос — каза Хавърс многозначително.

Уелси се наведе напред и постави длан върху коляното на Джон.

— Хавърс иска да говори с теб за нещо.

Джон смръщи вежди.

„За какво?“, описа бавно думите със знаци. Лекарят се усмихна в опит да го окуражи.

— Искам да се видиш с психотерапевт.

Кръвта на Джон замръзна във вените му. Изпаднал в паника, обходи лицето на Уелси с поглед, след това погледна Тор. Питаше се каква ли част от случилото се с него преди година им е разкрил докторът.

„И защо се налага това? — попита с помощта на знаците. — Аз съм добре.“

Отговори Уелси, съвсем спокойно.

— Той ще ти помогне да преминеш през преобразяването и да се адаптираш към новия свят.

— Първата ти среща с него е утре вечер — каза Хавърс и наведе глава. Гледаше Джон над ръба на очилата, а очите му казваха: „Ако не отидеш, ще им кажа истинската причина, поради която се налага да го посетиш“.

Джон бе изигран. Манипулираха го и това го ядосваше. Но реши, че е по-добре да се поддаде на добронамереното изнудване, отколкото да позволи Тор и Уелси да узнаят какво

му бе сторено.

„Добре. Ще отида.“

— Аз ще те заведа — каза Тор бързо. После смръщи вежди. — Искам да кажа... че ще намерим кой да те заведе. Бъч ще го направи.

Лицето на Джон пламна. Да, не искаше Тор дори да се приближи до психотерапевта му. В никакъв случай. Чуха звънеца на входната врата. Уелси се усмихна.

— О, това е Сарел. Идва да поработим върху подготовката на празника. Джон, може би ще пожелаеш да ни помогнеш?

Сарел беше отново тук? Снощи, когато си разменяха съобщения, не беше споменала, че се кани да ги посети.

— Джон? Искаш ли да работиш заедно със Сарел?

Той кимна и се опита да запази спокойствие, макар тялото му да се беше стоплило от възбуждане.

„Да, искам.“

Отпусна ръце в скута си, сведе поглед надолу и се опита да запази усмивката си за себе си.

Бела трябваше да се прибере у дома. Още тази вечер. Ривендж не беше мъж, който би понесъл чувството за безсилие и осуетените си планове дори при най-добри обстоятелства. Не можеше повече да чака сестра му да се прибере у дома, където ѝ бе мястото. По дяволите, бе не само неин брат, но и попечител. А това означаваше, че има права.

Облече дългото си палто от самур, кожата обгърна тялото му и погали глезените му. Носеше черен костюм на „Ерменеджилдо Дзения“. В двата препасани кобура имаше два еднакви пистолета „Хеклер и Кох“.

— Ривендж, моля те, не прави това.

Той погледна майка си. Мадалина стоеше под полилея в коридора и бе самото олицетворение на аристокрацията — царствено държание, диаманти и рокля от сатен. Единственото несъответствие бе тревогата, изписана на лицето ѝ. И то не защото бе несъвместима с бижутата от „Хари Уинстън“ и облеклото ѝ по последна мода. А защото Мадалина никога не се тревожеше — абсолютно никога.

Той си пое дълбоко дъх. Имаше по-голяма вероятност да я успокои, ако не демонстрираше добилия си лоша слава нрав, но в сегашното си състояние по-скоро би я разкъсал на парченца, което не бе справедливо.

— Този път тя ще си дойде у дома — каза.

Майка му вдигна грациозната си ръка към шията си — сигурен знак, че се колебае между онова, което иска, и онова, което мисли за правилно.

— Но това е толкова крайно.

— Искаш ли тя да спи в собственото си легло? Да е там, където ѝ е мястото? — Говореше високо, гласът му изпълваше въздуха. — Или искаш да остане при братството? Онези мъже са воини, *мамен*. Жадни и гладни за кръв *бойци*. Мислиш ли, че ще се поколебаят да се възползват от някоя жена? Дяволски добре знаеш, че според закона Слепият крал може да има всяка, която пожелае. Искаш ли дъщеря ти да живее в подобно обкръжение? Аз — не.

Неговата *мамен* направи крачка назад и той осъзна, че ѝ крещи. Пое си дълбоко дъх.

— Но, Ривендж, аз говорих с нея. Тя не иска да си дойде у дома. Поне не още. А воините са мъже на честта. В Древната страна...

— Ние вече не знаем кои са членовете на братството.

— Те я спасиха.

— Тогава значи могат да я върнат на семейството ѝ. За бога, тя е жена от аристокрацията. Мислиш ли, че висшето общество ще я приеме след това? Тя вече имаше една любовна авантюра.

Да, и каква бъркотия бе създала... Онзи мъж не бе достоен за нея, бе противен идиот. И все пак бе успял да се измъкне след раздялата им без ключи по свой адрес, неосъден от чуждото мнение. За Бела, от друга страна, се шепнеше от ухо на ухо месеци наред. Тя се преструваше, че това не я безпокои, но Рив знаеше, че не е така.

Той наистина мразеше аристократичните кръгове, сред които бяха принудени да живеят.

Поклати глава, ядосан сам на себе си.

— Тя въобще не биваше да се изнася от къщи. Не трябваше да го позволявам.

И веднага щом я върнеше у дома, никога повече нямаше да ѝ позволи да предприеме

каквото и да е без одобрението му. Щеше да изиска за нея статут на член на семейството в изгнание. Кръвта ѝ бе достатъчно чиста, за да оправдае подобна мярка. Тя напълно я заслужаваше. А щом това станеше, законът щеше да изиска от братството да я предаде отново на грижите на Ривендж, след което тя нямаше да може да напуска къщата без негово разрешение. Имаше и още. Всеки мъжки индивид, който искаше да се срещне с нея, трябваше първо да получи одобрението му в качеството му на глава на семейството. И той щеше да откаже на всеки един кучи син. Не бе успял да защити сестра си веднъж. И нямаше да позволи това да се случи отново.

Рив погледна часовника си, макар да знаеше, че е закъснял за работа. Щеше да изпрати молбата за изгнание до краля от офиса си. Странно бе такъв древен обичай да се осъществи посредством електронната поща, но такъв бе живота сега.

— Ривендж...

— Какво?

— Ще я пропъдиш.

— Няма. Щом веднъж се погрижа за нещата, няма да има къде да отиде. Ще живее у дома.

Протегна ръка към бастуна си, но се спря. Майка му изглеждаше толкова нещастна, че се наведе и я целуна по бузата.

— Няма за какво да се тревожиш, *мамен*. Ще наредя всичко така, че никой никога повече да не може да я нарани. Защо не приготвиш къщата за нея? Траурът се оказа излишен и можем да го свалим.

Мадалина поклати глава. Каза с тон на почтителност и благоговение:

— Не и докато не пристъпи през прага. Ще обидим Скрайб Върджин, ако приемем предварително, че ще се прибере благополучно.

Той сдържа ругатнята, която напираше на устните му. Вратата на *мамен* в Майката на расата бе легендарна. По дяволите, би трябвало да е една от Избраниците заради всичките си молитви, правила и силния си страх, че една погрешна стъпка може да предизвика съдбата.

Нямаше значение. Това бе клетвата на нейния дух, не на неговия.

— Както желаш — каза, подпря се на бастуна и се обърна. Вървеше бавно през къщата, като разчиташе на различните подови покрития да му кажат в коя стая се намира. Коридори бе покрит с мрамор, трапезарията — с персийски килим, кухнята — с широки греди от твърда дървесина. Зрението си използваше дотолкова, че да е сигурен, че е стъпил здраво. Бастуна носеше със себе си, в случай че не преценеше достатъчно добре и изгубеше равновесие.

Отвори вратата на гаража и спря на прага, уловил се за рамката, преди да започне да слиза внимателно по четирите стъпала. След като седна зад кормилото на бронираното си „Бентли“, натисна бутона на дистанционното и зачака вратата да се вдигне.

По дяволите. Искаше му се да знаеше кои са тези братя и къде живеят. Щеше да отиде там, да вдигне вратата във въздуха и да измъкне Бела изпод носовете им.

Когато алеята се разкри пред погледа му, включи автомобила на скорост и натисна педала на газта толкова силно, че гумите изсвириха. Сега, когато беше зад кормилото, можеше да се движи с каквато скорост пожелае. Бързо. Непредпазливо.

Дългата морава бе просто размазано петно, докато колата се носеше стремглаво към входната порта, разположена навътре от уличното платно. Спря за малко — докато тя се отвори. После излезе на „Торн авеню“ и продължи да шофира с главоломна скорост по една

от най-богатите и проспериращи улици на Колдуел.

За да бъде семейството му в безопасност и никога нищо да не му липсва, бе готов на всичко. Работата му бе отвратителна, но бе наистина добър в онова, което вършеше. Майка му и сестра му заслужаваха живота, който водеха. Щеше да им даде всичко, което поискат, да изпълни всяка тяхна прищявка. Защото прекалено дълго им беше много трудно...

Да, смъртта на баща му бе първият подарък, който им бе направил. И първият от многото начини, по които бе подобрил живота им и осигурил безопасността им. И нямаше да ги лиши от грижите си сега.

Рив шофираше с наистина главоломна скорост към центъра на града, когато усети изтръпване и болка в основата на черепа. Опита се да не ѝ обръща внимание, но само след няколко секунди тя се засили и сякаш някой стисна тила му с менгеме. Отпусна педала на газта и зачака усещането да отминете.

И тогава се случи.

Болката проряза главата му и той започна да вижда всичко в различни нюанси на червеното — като че ли някой бе покрил главата му с прозрачен червен воал. Светлините от фаровете на приближаващите автомобили бяха неоноворозови, шосето бе ръждивочервено, а небето — с цвета на бургундското вино. Погледна часовника на таблото, чийто цифри сега блестяха ярко рубинени.

По дяволите. Това, което ставаше, не бе правилно, не трябваше да се случ...

Премигна и разтърка очи. Когато ги отвори отново, зрението му вече бе лишено от перспектива.

„Да, но се случва.“ Нямаше да успее да стигне до центъра на града.

Завъртя кормилото надясно и отби към мястото, където преди да изгори, се намираше академията за бойни изкуства. Изгаси фаровете на „Бентли“-то и го скри зад дълга и тясна сграда. Спря така, че ако се наложеше да потегли бързо, да натисне само педала на газта и колата да полети напред.

Остави двигателя да работи, съблече самуреното палто и сакото на костюма си и нави левия си ръкав. Въпреки че зрението му се влошаваше все повече и всичко тънеше в червено, отвори жабката и извади спринцовка и гумена тръбичка. Ръцете му трепереха толкова силно, че изтърва иглата и трябваше да се наведе и да я вдигне от пода.

Потупа джобовете си и откри стъкленото шишенце, което съдържаше допамин — един от невромодулаторите. Остави го върху таблото.

Трябваше да опита два пъти, преди да успее да отвори опаковката на спринцовката. После едва не счупи иглата, докато се опитваше да пробие гуменото капаче на шишенцето. Когато спринцовката бе заредена, стегна ръката си над лакътя с гумената тръбичка с помощта на другата си ръка и зъбите си и се опита да намери вена. Тъй като продължаваше да вижда предметите сплескани, а не триизмерни, всичко бе много сложно.

Просто не виждаше достатъчно добре. Всичко пред него бе... червено.

Червено... червено... червено... Думата непрекъснато се въртеше в главата му. Червеното бе цветът на паниката. На отчаянието. И на омразата и ненавистта, които изпитваше към самия себе си.

Червеното не бе цветът на неговата кръв. Не и сега, във всеки случай.

С усилие на волята се концентрира в онова, което правеше, и отново се опита да намери кръвоносен съд, който щеше да отведе веществото до рецепторите в мозъка му. Обаче вените му бяха деформирани.

Не усети нищо, когато заби иглата, което бе добре. Но после то дойде... леко парене на мястото, където бе поставил инжекцията. Скоро щеше да се сложи край на вцепенението, в което се намираше.

Продължи да търси под кожата си използвана вена и започна да усеща тялото си. Тежестта му върху кожената седалка. Топлината, струяща от парното върху глезените му. Въздухът, който бързо влизаше и излизаше от устата му и изсушаваше езика му. Ужасът го накара да забие иглата дълбоко и да развърже гумената тръбичка. Само Господ знаеше дали е забил иглата на правилното място.

С тежко биещо сърце втренчи поглед в часовника.

— Хайде — прошепна и започна да люлее тяло напред-назад. — Хайде... Подействай.

Червеното бе цветът на неговите лъжи. Беше уловен в капан и света на червеното.

Някой ден, може би скоро, допаминът нямаше да му действа повече. И той щеше да се изгуби завинаги в червения океан.

Цифрите на часовника се смениха. Бе изминала минута.

— О, по дяволите... — Разтри очи, като че ли това можеше да върне перспективата на зрението му и нормалния спектър на цветовете.

Мобилният му телефон звънна, но той не му обърна внимание.

— Моля те... — Мразеше умолителната нотка в гласа си, но не можеше да се преструва на силен. — Не искам да изгубя сам себе си...

Изведнъж зрението му се върна — виждаше всичко в триизмерни форми и различни цветове. Сякаш злото бе изтръгнато от него и тялото му се бе вцепенило, чувствата и усещанията му се бяха изпарили и в главата му бяха останали само мислите му. Наркотикът го превръщаше отново в движещо се, дишащо и говорещо същество, което сега трябваше да се тревожи само за четирите си сетива, след като веществото бе започнало да действа.

Отпусна се на седалката. Стресът около отвличането и спасяването на Бела го бе отслабил. Затова и пристъпът го бе връхлетял така силно и толкова бързо. Може би трябваше отново да увеличи дозата. Щеше да се отбие при Хавърс и да поговори с него за това.

Мина известно време, преди да потегли отново. Изкара колата от прикритието на сградата и се вля отново в движението, като си казваше, че автомобилът му е просто един от многото. Анонимен. Като всички други.

Лъжата му донесе известно облекчение... И увеличи чувството му за самота. Спря на светофара и провери какво гласи съобщението, което му бе оставено.

Охранителната система на Бела бе изключена за около час и отново бе включена. Някой отново беше влязъл в къщата ѝ.

Зейдист намери спрелия в гората „Форд Експлорър“ на около триста метра от дългата цели два километра алея на Бела. Единствената причина да го открие бе, че реши да претърси района. Бе прекалено неспокоен, за да се върне у дома, и прекалено опасен, за да е в нечия компания.

Видя в снега стъпки, които водеха към къщата.

Заслони главата си с длани от двете страни и надникна през прозорците на колата. Алармата бе включена.

Най-вероятно автомобилът бе на онези *лесъри*. Усещаше сладникавия мирис на бебешка пудра навсякъде наоколо. Но тъй като следите принадлежаха само на един човек,

може би шофьорът бе оставил другите двама някъде и после бе скрил джипа... Или пък е трябвало да го преместят тук от някое друго място?

Без значение. Обществото щеше да се върне за своята собственост. Нямаше ли да е прекрасно да разбере къде щяха да го откарат? Но как би могъл да проследи проклетото нещо?

Постави ръце на хълбоците си... И случайно сведе поглед към колана, по който бяха окачени оръжията му.

Взе мобилния си телефон в ръка и се замисли с обич за Вишъс, този запален по техниката кучи син. „Нуждата е майка на изобретенията.“ Дематериализира се под джипа, за да остави възможно най-малко следи по снега. И трепна, когато тежестта на тялото му се отпусна изцяло върху гърба му. Да, щеше да си плати за онова нахлуване през френските прозорци. И за удара по главата. Беше преживял и по-лоши неща...

Извади джобно фенерче и огледа шасито в опит да избере подходящото място. Трябваше да е малко по-голямо, а не можеше да е близо до ауспуха. Топлината щеше да бъде проблем дори в този студ. Разбира се, би предпочел да влезе в „Експлорър“-а и да закрепил телефона под някоя седалка, обаче алармената система представляваше усложнение. Ако я изключеше, можеше и да не успее да я включи отново и *лесърите* щяха да разберат, че някой е бил в колата им.

Като че ли нямаше да се досетят по следите от дланите му върху прозорците...

По дяволите... Трябваше да прерови джобовете на онези трима убийци, преди да ги изпрати на оня свят. Ключовете бяха у някого от тях. Но бе така вбесен, че бе действал прекалено прибързано.

Изруга, замислен за погледа, който Бела му бе хвърлила, след като бе разкъсал онзи убиец пред очите ѝ, ококорени от ужас на бледото ѝ лице. Устата ѝ бе широко отворена. Бе шокирана от онова, което бе сторил.

Да, работата на братството — да защитава расата на вампирите — беше отвратителна. Бе грозна, понякога дори граничеше с лудостта. И винаги кървава. Но на всичкото отгоре Бела бе доловила жаждата му да убива. Беше готов да се обзаложи, че това я бе обезпокоило най-силно.

„Концентрирай се, глупако. Хайде, изхвърли я от мислите си.“

Продължи да търси подходящо място, като премести тяло под друга част от шасито. И накрая намери каквото търсеше — малка вдлъбнатина. Съблече якето си, уви телефона и го напъха в дупката. Увери се, че няма да изпадне оттам и се дематериализира.

Знаеше, че телефонът няма да издържи дълго на сегашното си място, но пак бе по-добре от нищо. Сега Вишъс щеше да проследи джипа и от дома, защото в сребрилата „Нокиа“ бе скрит GPS чип.

Отиде бързо до края на моравата, откъдето можеше да вижда къщата на Бела. Беше успял да поправи сравнително добре вратата на кухнята. За щастие рамката бе все още непокътната, така че успя да затвори вратата и да включи отново охранителните сензори. След това намери парче насмолен брезент в гаража и покри дупката в прозореца.

Беше временно решение, но вършеше работа.

Странно... не мислеше, че ще успее толкова лесно да поправи мнението, което Бела имаше за него. Но, по дяволите, не искаше тя да го смята за жесток дивак.

В далечината фаровете на автомобил свърнаха от шосе 22 и осветиха дългата частна алея. Колата намали, когато стигна до къщата на Бела, след което спря.

„Бентли ли е това?“, помисли си Зи. Приличаше на такова.

„Такава скъпа кола?“ Сигурно бе член на семейството на Бела. Без съмнение, бяха уведомени, че охранителната система е била изключена за малко, а после, преди десет минути, отново включена.

Моментът не беше подходящ да рискува да го заловят тук. Като се имаше предвид какъв е късметът му, *лесърите* вероятно щяха да изберат точно този момент да дойдат за джипа и да решат да минат покрай къщата — просто така, за забавление.

Изруга тихо и зачака да се отвори някоя от вратите на бентлито... Обаче никой не слезе от колата, двигателят продължаваше да работи. Това бе добре. Може би нямаше да влязат, докато алармата бе активирана. Защото в кухнята цареше истинска бъркотия.

Зи подуши студения въздух, но не долови характерната за *лесърите* миризма. Инстинктът му подсказваше, че зад кормилото на автомобила седи мъж. Брат й? Най-вероятно. Появата му тук бе логична.

„Точно така. Погледни предните прозорци. Виждаш ли? Всичко е наред. Няма никой в къщата. А сега направи услуга и на двама ни и си тръгни оттук.“

Бентлито остана на мястото си, както му се стори, цели пет часа. След това даде на заден ход и излезе на улицата.

Зи си пое дълбоко дъх. *Господи...* Нервите му бяха прекалено опънати тази вечер.

Времето минаваше. Той стоеше съвсем сам сред боровата горичка и не откъсваше поглед от къщата на Бела. И се питаше дали тя се страхува от него сега.

Вятърът се усили и студът проникна чак до костите му. Изпаднал в отчаяние, приветства болката, която дойде с него.

Джон бе втренчил поглед над бюрото в кабинета. Сарел бе свела глава над древната книга, чиито страници прелистваше, и косата падаше над лицето ѝ така, че той виждаше единствено брадичката ѝ. Двамата бяха прекарвали часове наред в приготвянето на списъка със заклинанията за фестивала на зимното слънцестоене. А Уелси бе в кухнята и поръчваше продуктите за церемонията.

Сарел прелисти поредната страница и той си помисли, че има красиви ръце.

— Добре — каза тя. — Мисля, че тази е последната.

Очите ѝ срещнаха неговите. Почувства се така, сякаш го бе ударил гръм — усети топлина, после странна дезориентация. Освен това му се струваше, че тялото му блести в мрака. Откачаше, разбира се.

Тя се усмихна и затвори книгата. И настъпи дълго мълчание.

— И така... хм предполагам, че моят приятел Леш е в твоя клас.

Леш бе неин приятел? „О, страхотно.“

— Да... Той каза, че имаш знака на братството на гърдите. — Джон не отговори и тя попита: — Така ли е?

Джон сви рамене и започна да драска нещо в края на направения от него списък.

— Може ли да го видя?

Той затвори очи. Не искаше тя да види мършавите му гърди. И... Нито пък белега, който имаше по рождение, но сега започваше да му създава проблеми.

— Не мисля, че сам си го направил, както твърдят те — побърза да го увери тя. — И не искам да го преценявам или нещо подобно. Аз дори не знам как трябва да изглежда. Просто съм любопитна.

Приближи стола си до неговия и той долови аромата на парфюма ѝ... А може би не бе парфюм. Може би бе просто... нейната миризма.

— От коя страна е?

Сякаш принадлежеше на нея. Лявата му ръка потупа мястото над лявата му гърд.

— Разкопчай малко ризата си. — Наклони глава на една страна, така че да може да вижда гърдите му. — Джон? Може ли да го видя? Моля те...

Той хвърли поглед към вратата. Уелси все още говореше по телефона в кухнята, така че вероятно нямаше да дойде при тях. Но кабинетът все пак не му се струваше достатъчно уединен.

О... господи. Наистина ли щеше да го направи?

— Джон? Просто искам да го видя.

Добре де, *щеше* да го направи.

Изправи се и кимна с глава към вратата. Без да каже и дума, Сарел го последва към стаята му.

Влязоха, той затвори вратата и посегна към първото копче на ризата си. Застави ръцете си да не треперят. Закле се, че ще ги отреже, ако го изложат. Заплахата като че ли подейства, защото успя без никакви проблеми да разкопчае ризата си чак до корема. Разтвори лявата половина и извърна глава.

Усети леко докосване и подскочи.

— Съжалявам, ръцете ми са студени. — Сарел подуха топъл въздух на пръстите си, после отново докосна гърдите му.

Мили боже. Нещо ставаше с тялото му, сякаш под кожата му гореше пожар. Дъхът му започна да излиза на пресекулки от устните, задушаваше се. Отвори широко уста, за да може да диша по-добре.

— *Наистина* страхотно.

Бе разочарован, когато Сарел отпусна ръка. Но после се усмихна.

— Искаш ли да излезем някой път? Например, да отидем на пейнтбол. Може да ни бъде забавно. Или пък на кино.

Джон кимна като глупак, какъвто беше.

— Добре.

Погледите им се срещнаха.

— Искаш ли да ме целунеш? — прошепна тя.

Джон ококори очи. Беше изненадан.

— Защото аз бих искала. — Облиза леко устни. — *Наистина.*

„О... Шансът на живота ти, сега и тук“, помисли си той. „Не припадай.“ Един припадък сега щеше да е крайно неуместен.

Джон бързо започна да си спомня всички филми, които бе гледал... Но това не му помогна. Бе почитател на филмите на ужасите и си представи Годзила, чудовището, което стъпкава Токио под краката си, и акулата убиец от филма „Челюсти“. Голяма помощ.

Замисли се за техниката на целувката. „Наклони глава. Наведи се напред. Осъществи контакт.“ Сарел се огледа и се изчерви.

— Ако не искаш, всичко е наред. Просто си помислих...

— Джон? — Откъм коридора долетя гласът на Уелси, която приближаваше и продължаваше да ги вика: — Сарел? Къде сте?

Той трепна. Преди да е изгубил смелост, сграбчи Сарел за ръката, дръпна я към себе си и я целуна сковано. Просто допря устните си до нейните. Езикът му остана бездеен, но нямаше време, а и ако се случеше нещо такова, вероятно след това трябваше да се обади на „Бърза помощ“. И така не му достигаше въздух.

После я отблъсна. И започна да се тревожи как ли се е представил.

Осмели се да я погледне. *О!* Усмивката ѝ бе лъчезарна. Помисли си, че сърцето му ще се пръсне от щастие. Тъкмо отпускате ръка до тялото си, когато Уелси подаде глава през вратата.

— Трябва да отида до... *О!* Съжалявам. Не знаех, че вие двамата...

Джон се опита да се усмихне — все едно, че нищо не се бе случило, но после забеляза, че погледът на Уелси е прикован в гърдите му.

Побърза да закопчае ризата си, с което само влоши ситуацията, но не можеше да постъпи другояче.

— По-добре да си вървя — каза Сарел весело. — *Мамен* поиска да се прибера по-рано у дома. Джон, по-късно ще бъда пред компютъра. Ще се разберем кой филм да отидем да гледаме. Лека нощ, Уелси.

Сарел тръгна към дневната. Не можеше да откъсне поглед от нея. Тя взе палтото си от гардероба в коридора, облече го и извади ключовете от джоба си. След секунди до него достигна приглушеният звук от затварянето на входната врата.

Настъпи дълга тишина. После Уелси се засмя, отметна назад червената си коса и рече:

— Аз... О, нямам представа какво се прави при такива ситуации. Освен да кажа, че много я харесвам и че тя има вкус по отношение на мъжете.

Джон потри лице, осъзнавайки, че е червен като домати.

„Ще изляза да се разходя“, каза с езика на знаците.

— Тор току-що се обади. Ще се отбие да те вземе. Решил е, че може би ще искаш да отидете двамата в центъра за обучение, защото има да свърши някои административни задачи. Но изборът е твой. Аз трябва да отида на съвещанието на *принцесите*.

Той кимна и Уелси се обърна.

— И, Джон? — Спря и му хвърли поглед през рамо. — Ризата ти... Закопчана е накриво.

Той сведе поглед. И започна да се смее. Макар от устата му да не излизаше и звук, трябваше да освободи радостта, която го изпълваше. Уелси се усмихна — очевидно щастлива заради него. Докато закопчаваше ризата си правилно, мислеше за това, че никога не е обичал повече тази жена.

След като се върна в имението, Бела седя часове наред в леглото на Зейдист с разтворен в скута дневник. Отначало мислите ѝ бяха далеч от написаното в него, защото бе погълната от случилото се в дома ѝ.

Не можеше да каже, че е изненадана от поведението на Зейдист. Знаеше колко опасен може да бъде. Но я бе спасил, нали?

Ако онзи *лесър*, който бе убил, бе успял да се добере до нея, щеше отново да се озове в дупка в земята.

Проблемът беше в това, че не можеше да прецени дали демонстрираното от него поведение бе проява на сила или на бруталност.

След като реши, че вероятно е показал и двете, се разтревожи дали е добре. Беше ранен, а бе навън и вероятно се опитваше да открие още *лесъри*. Ами ако...

„Ами ако... Ами ако...“ Щеше да полудее, ако продължаваше така.

Отчаяно нуждаеща се от нещо друго, за което да мисли, започна да прелиства дневника и да чете записаното в него през последната година. Името на Зейдист играеше основна роля в седмиците преди отвличането ѝ. Бе така обсебена от него тогава... Но не можеше да каже, че сега нещо се бе променило. Всъщност чувствата ѝ към него бяха толкова силни въпреки онова, което бе сторил тази вечер, те я караха да се пита дали не... Дали не го обича. *О... боже*.

Изведнъж не можеше да понася повече самотата, не и с тези мисли, които се въртяха в главата ѝ. Изми зъбите си и среса косата си, след което тръгна към първия етаж с надеждата да срещне някого. Като стигна до средата на стълбите, чу гласове от трапезарията и спря. Другите вечеряха. Изведнъж идеята да се присъедини към цялото братство, Мери и Бет, ѝ се стори неустойимо привлекателна. Освен това, дали Зейдист нямаше да е там? Как щеше да застане лице в лице с него, без да се издаде? Той нямаше да се справи с любовта ѝ към него.

О, по дяволите! Рано или късно щеше да го види. Не бе в природата ѝ да се крие.

Но когато стигна до подножието на стълбите и стъпи на мозаечния под във фойето, осъзна, че е забравила да си обуе обувки. Как щеше да влезе боса в трапезарията на краля и кралицата?

Погледна към втория етаж и се почувства напълно изтощена. Бе прекалено уморена, за да се изкачи и после отново да слезе, а щеше да изпита смущение, ако влезеше там боса под погледите на всички. Затова остана на мястото си, заслушана в шумовете, долитащи иззад

затворената врата. Мъжки и женски гласове се смесваха, бърбеха и се смееха. Чу се как отхвъркна корковата тапа на бутилка с вино. Някой благодари на Фриц за това, че бе донесъл още агнешко.

Сведе поглед към босите си нозе с мисълта, че е глупачка. Чувстваше се изгубена заради онова, което ѝ бе причинил *лесърът*. Бе разтърсена и шокирана от стореното от Зейдист тази нощ и толкова самотна, след като осъзна какви са чувствата ѝ към него.

Канеше се да се откаже и да се върне в стаята си, когато нещо се отърка в крака ѝ. Подскочи, сведе поглед и срещна смарагдовозелените очи на черен котарак. Животното премигна, замърка и отново погали глава в глезена ѝ.

Тя се наведе и погали козината му с несигурни ръце. Котаракът бе несравнимо елегантен — изящни линии и грациозни движения. Без някаква особена причина, зрението ѝ се замъгли от бликналите в очите ѝ сълзи. Колкото по-емоционална ставаше, толкова по-близка се чувстваше с котарака. И накрая се озова седнала на последното стъпало с животното, сгушено в скута ѝ.

— Казва се Бу.

Бела ахна и вдигна поглед. Пред нея стоеше Фюри. Беше съблякъл бойното облекло и сега тялото му бе обгърнато в кашмир и вълна. Държеше салфетка в ръка, сякаш бе станал непредвидено от масата. Миришеше прекрасно — бе взел душ и се бе обръснал. Докато го гледаше, осъзна, че всички разговори и шумове бяха заглъхнали и на тяхно място се бе възцарила тишина. Кое то означаваше едно — всички бяха разбрали, че е слязла долу, но не се е осмелила да се присъедини към тях.

Фюри се наведе и постави ленената салфетка в ръката ѝ. Едва тогава тя разбра, че по бузите ѝ се стичат сълзи.

— Няма ли да дойдеш при нас? — попита тихо той.

Бела изтри сълзите си, като продължаваше да държи котарака в скута си.

— Мога ли да го взема със себе си?

— Разбира се. Бу е винаги добре дошъл на нашата маса. Както и ти.

— Забравих да си обуя обувки.

— Нямаме нищо против. — Подаде ѝ ръка. — Хайде, Бела. Ела при нас.

Зейдист влезе във фойето. Бе така премръзнал и скован от студа, че тътреше крака. Искаше да остане до зазоряване край къщата на Бела, но тялото му не понесе добре смразяващия студ.

Макар да нямаше намерение да се храни с останалите тръгна към трапезарията, но остана да стои в един тъмен ъгъл. Бела седеше до Фюри. Пред нея имаше чиния с храна, но тя обръщаше повече внимание на котарака в скута си. Галеше го и не престана дори когато вдигна поглед към Фюри, който бе казал нещо. Усмихна се и когато сведе глава, погледът на близнака му остана прикован в профила ѝ. Той я изпиваше с очи.

Зи побърза да отиде до подножието на стълбището. Не искаше да бъде част от тази сцена. Почти бе успял да се измъкне, когато от скритата под първата площадка врата излезе Тор. Изражението му бе сериозно, дори мрачно. Този брат никога не бе склонен към веселие и забавления.

— Здравей, Зи, почакай.

Зейдист изруга, и то не особено тихо. Не му се говореше за глупости като политиката и

действията на братството, а напоследък това бе единствената тема за разговор на Тор. Той бе зает с определянето на смените и организирането на борбата с *лесърите*, опитваше се да превърне четирима свободолюбиви воители като Ви, Фюри, Рейдж и Зи във войници. Нищо чудно, че винаги изглеждаше така, сякаш го мъчи силно главоболие.

— Зейдист, казах да ме *почакаш*...

— Не сега...

— Напротив, *точно сега*. Братът на Бела е изпратил молба до Рот. Моли да ѝ бъде определен статут на изгнание и той да бъде определен за неин попечител.

О, по дяволите! Ако това станеше, щеше да изгуби Бела завинаги. Дори братството нямаше да може да я защити от нейния лорд.

— Зи? Чу ли какво казах?

„Кимни с глава, глупак такъв“, каза си той. Едва успя да го направи.

— Но защо ми казваш това?

Тор стисна устни.

— Искаш да се държа така, все едно тя не означава нищо за теб? Добре. Просто реших, че искаш да знаеш.

Тор тръгна към трапезарията.

Зи стисна здраво перилата и потърка гърдите си. Чувстваше се така, сякаш някой бе изсмукал кислорода от дробовете му и го бе заменил с катран. Погледна нагоре по стълбите и се запита дали Бела ще се върне в стаята му, преди да си тръгне. Вероятно да, защото дневникът ѝ бе там. Можеше да остави дрехите, но не и тази скъпоценна вещ. Освен, разбира се, ако вече не се бе изнесла.

Господи... Как щеше да се сбогува с нея?

Спокойно можеше да си спести един разговор. Не можеше да си и представи какво щеше да ѝ каже. Особено след като го бе видяла да убива така зверски онзи *лесър*.

Отиде в библиотеката, взе единия от оставените там телефони и набра номера на Вишъс. Чу сигнала свободно, както в слушалката така и през фойето. Когато Ви отговори, той му каза за „Експлорър“-а и за мобилния телефон, който бе закрепил под шасито.

— Веднага ще се заема — каза Ви. — Но ти къде си? Думите ти са придружени с ехо.

— Обади ми се, ако онази кола тръгне. Ще бъда в залата за тренировки. — Затвори и се запъти към подземния тунел.

Реша, че може да облече дрехите, оставени в съблекалнята, и да се докара до пълно изтощение. Когато бедрените му мускули се схванат, прасците му се превърнат в камъни и гърлото го заболи от мъчителното поемане на въздух, болката ще пречисти мозъка и тялото му... Копнееше за болка повече, отколкото за храна.

Влезе в съблекалнята, отиде до шкафчето си и извади маратонки и шорти. Предпочиташе да е гол до кръста, особено ако е сам.

Свали оръжията си и тъкмо да се преоблече, когато чу нещо да се движи между шкафчетата. Проследи мълчаливо звука и се озова пред някакъв дребосък.

Чу се метален звук, когато крехкото тяло се блъсна в редица от шкафчетата.

По дяволите! Това беше момчето. Как му беше името? Джон някой-си. То изглеждаше така, сякаш всеки момент ще припадне, вдигнало към него ококорените си стъклени очи.

Зи го гледаше от височината на огромния си ръст. Настроението му бе отвратително, черно и студено като космоса, но не му се струваше правилно да излее гнева си върху детето, което с нищо не го е заслужило.

— Изчезни оттук, момче.

Джон започна да вади нещо от джоба си. Бележник и химикалка. Като ги видя, Зи поклати глава.

— Аз не мога да чета, не помниш ли? Виж, просто си върви. Тор е горе, в къщата.

Обърна се и съблече тениската си. Чу детето да ахва и хвърли поглед през рамо. Джон бе приковал очи в гърба му.

— По дяволите, малкият. Разкарай се най-после!

Като чу шума от отдалечаващи се стъпки, Зи захвърли и панталоните си, обу шортите и седна на пейката. Хвана маратонките си за връзките и ги остави да се люлеят между коленете му. Докато ги гледаше, се запита колко пъти бе напъхвал краката си в тях и бе наказвал тялото си върху пътеката за бягане, към която се бе запътил и сега. После се замисли за това, колко ли пъти преднамерено бе позволявал да бъде нараняван в борбите с *лесърите*. И колко пъти бе молил Фюри да го бие.

Не, молил не бе правилната дума. Бе изисквал. Имаше моменти, когато бе настоявал близнакът му да го налага отново и отново, докато белязаното му лице не се подуе и на света не остане нищо друго, освен пулсиращата болка в костите. Истината бе, че никак не му харесваше да забърква и Фюри в това. Предпочиташе болката му да е лично негова и би си я причинил сам, ако можеше. Но бе много трудно да удариш сам себе си с всичка сила.

Спусна бавно маратонките на земята и се облегна на шкафчето с мисълта, че сега близнакът му е горе, в трапезарията, с Бела.

Очите му се спряха на телефона, закачен на стената. Може би трябваше да се обади в къщата.

Чу тихо подсвирване до себе си. Премести поглед вляво и смръщи вежди.

Момчето се приближи колебливо до него с бутилка вода в ръка. Подаде му я, наклонило глава на една страна. Имаше вида на човек, който се опитва да се сприятели с пантера и при това се надява да остане цял и невредим.

Остави бутилката на пейката, на около метър от Зи. После се обърна и побягна.

Зи втренчи поглед във вратата, през която излезе момчето. Тя се затвори, а той се замисли за други врати в имението. И по-специално — за входната.

Скоро Бела щеше да си тръгне. Може би в момента си тръгваше...

В тази минута.

— Ябълки? Пет пари не давам за някакви си ябълки! — извика О. в мобилния си телефон. Беше така ядосан, че бе готов да реже глави, а У. му говореше за плодовете. — Току-що ти казах, че имаме трима мъртви членове на Бета отрядите. Трима! Но тази вечер са купили близо два тона ябълки от четири различни...

О. закрочи из хижата. Ако не успееше да успокои нервите си, щеше да отиде при У. и да се нахвърли отгоре му...

Веднага след срещата с Омега бе отишъл до къщата на Бела, но само за да открие две обгорени петна на моравата и разбитата входна врата. Надникна през един от прозорците на кухнята и видя черна кръв навсякъде. И още едно обгорено петно върху плочките, които покриваха пода.

„По дяволите!“, помисли си и си представи сцената. Знаеше, че това е дело на някой от братята. Ако се съдеше по бъркотията в кухнята, *лесърът* е бил накъсан на парчета, преди да бъде промушен в гърдите.

Дали съпругата му е била с война в онзи момент? Или семейството ѝ бе дошло да изнесе вещите ѝ, а братът само ги бе охранявал?

„Бетите могат да вървят по дяволите.“ Тези трима глупаци и страхливци, тези кучи синове се бяха оставили да ги убият и никога нямаше да получи отговор на въпросите си. Ако беше жива, съпругата му със сигурност нямаше да се върне скоро у дома си, уплашена от разигралата се сцена.

Глупостите, които У. бръщолевеше, отново достигнаха до съзнанието му:

— ... най-късият ден в годината, двадесет и първи декември, е следващата седмица.

Зимното слънцестоене е...

— Имам страхотна идея — сръза го О. — Защо не прескочиш онова, което е свързано с календара? Искам да отидеш до онази къща и да прибереш джипа, който онези глупаци са оставили в гората. После...

— Чуйте какво ви казвам. Ябълките се използват в церемонията за зимното слънцестоене в чест на Скрайб Върджин.

Последните две думи привлякоха вниманието на О.

— Ти откъде знаеш това?

— В играта съм вече от двеста години — каза сухо У. — Празникът не се е чествал от... Не знам, може би от век. Ябълките олицетворяват очакването на пролетта. Семена, израстване, все неща, свързани с обновлението на живота.

— За какъв празник говорим?

— В миналото това събитие събираше стотици вампири. Извършваха се някакви заклинания и ритуали. Не знам подробности. От години наблюдаваме какво се купува от местния пазар в определени времена на годината. Ябълки през декември. Захарна тръстика през април. Напоследък извършвахме наблюденията повече по навик, защото проклетите вампири седят мирно и тихо.

О. се облегна на вратата на хижата.

— Но сега имат нов крал на трона. И възраждат старите традиции.

— Интернет ни е особено полезен. Дава много по-добри резултати от това да обикаляш и разпитваш наоколо, както правехме някога. Както казах и преди, от местните пазари са изкупени близо два тона ябълки от сорта „Грени Смит“. По всичко личи, че

поръчките са разпределени между местните търговци.

— Всъщност казваш, че след седмица много вампири ще се съберат на едно място. Ще пеят песни и ще танцуват. И ще се молят на Скрайб Върджин.

— Да.

— Те ли ще изядат ябълките?

— Така разбрах.

О. потри тила си. Не бе споменал пред Омега, че се кани да превърне съпругата си в *лесър*. Първо трябваше да разбере дали е жива, след което — да обмисли идеята. Потенциално неразрешим проблем бе фактът, че тя е вампир. Единственият оборващ аргумент, който можеше да изтъкне, бе да увери господаря си, че тя ще е тяхното тайно оръжие. Жена от техния собствен вид? Братството не би могло да предвиди такова развитие на нещата...

Макар че, разбира се, фактите щяха да бъдат представени така само пред Омега. На съпругата му никога нямаше да се наложи да се бие с някого друго, освен с него.

Да, предложението му нямаше да бъде прието лесно. Единственото слабо място на Омега бе удоволствието, с което приемаше ласкателствата. А О. бе готов да жертва всичко, дори честта си, за да го накара да омекне.

У. продължаваше да говори.

— ... мислех си, че мога да проверя продажбите на пазарите...

Докато У. бърбореше, О. мислеше за отрова. Много отрова. Огромни количества.

Отровни ябълки. Като в приказката за Снежанка...

— О.? Там ли си?

— Да.

— Да отида ли отново до пазарите, за да разбера кога...

— Не, не сега. Ще ти кажа какво трябва да направиш.

Като излезе от кабинета на Рот, Бела се тресеше от гняв. Нито кралят, нито Тор се опитаха да я спрат или да я разубедят. Което доказваше, че са необикновено интелигентни.

Тя зашляпа боса по коридора към стаята на Зейдист и след като затвори вратата, се спусна към телефона така, сякаш той бе оръжие. Набра номера на мобилния телефон на брат си.

Ривендж вдигна и изръмжа:

— Кой си ти и откъде имаш този номер?

— Не се осмелявай да ми причиниш това.

Настъпи дълго мълчание. После:

— Бела... Аз... Изчакай секунда. — Чу се прошумоляване в слушалката, после той отсече: — За него ще е по-добре да дойде тук веднага. Ясно ли е? Няма да му хареса, ако се наложи аз да го търся. — Ривендж прочисти гърлото си и заговори с по-мек тон: — Къде си, Бела? Позволи ми да дойда да те взема. Или помоли някой от воините да те заведе до къщата ни. Аз ще те посрещна там.

— Мислиш ли, че въобще ще се доближа до теб сега?

— Тази е по-добрата алтернатива — каза той, суров и непреклонен.

— А каква е другата?

— Братята да бъдат принудени да те върнат на мен.

— Защо постъпваш...

— *Защо постъпвам така?* — Гласът му сега бе дълбокият бас, с който тя бе свикнала.

— Имаш ли представа какво чувствах през последните шест седмици? Да знам, че си в ръцете на онези проклети същества? Да знам, че заради мен сестра ми... дъщерята на майка ми... е на онова място?

— Вината не бе твоя...

— Трябваше да си си у дома!

Както винаги, силната ярост на Рив я разтърси и трябваше да си признае, че винаги се е страхувала малко от брат си, макар този страх да бе нещо като първичен инстинкт.

Чу го да си поема дълбоко дъх. И още веднъж. После в думите му се прокрадна странно отчаяние.

— Господи, Бела... Просто си ела у дома. Двамата с *мамен* имаме нужда от теб.

Липсваш ни. Ние... Трябва да те видя, за да съм сигурен, че си добре.

О, да... Ето я другата негова страна — онази, която тя обичаше. Нейният защитник.

Главата на семейството. Грубият и рязък мъж, чието сърце бе изпълнено с нежност и винаги ѝ даваше всичко, от което имаше нужда.

Изкушението да се върне при него бе силно. Но после си представи как е затворена в къщата, от която никога повече няма да ѝ позволи да излезе. Кое то той бе напълно способен да ѝ причини.

— Ще оттеглиш ли молбата за изгнание?

— Ще говорим по този въпрос, когато отново спиш в собственото си легло.

Бела стисна силно слушалката.

— Това означава „не“, нали? — Настъпи пауза. — Ало? Ривендж?

— Аз просто искам да си у дома.

— „Да“ или „не“, Рив. Кажи ми сега.

— Мама няма да може да преживее отново нещо подобно.

— А мислиш ли, че аз ще мога? — срязва го тя. — Извини ме, но не *мамен* бе тази, върху чийто корем бе издълбано името на *лесъра*!

Изруга в мига, в който думите излязоха от устата ѝ. Да, тази малка подробност *наистина* щеше да го накара да размисли. „Добре се справяш, няма що“

— Ривендж...

Гласът му бе леденостуден.

— Искам да се върнеш у дома.

— Досега бях държана в плен и няма доброволно да вляза в нов затвор.

— И какво ще направиш?

— Ако продължаваш така да ме притискаш, ще разбереш.

Без да се сбогува, сложи край на разговора и тресна безжичния телефон върху нощното шкафче. „Да върви по дяволите!“

Някакъв импулс я накара отново да грабне телефона и да се обърне рязко, за да го запрати в отсрещната стена.

— Зейдист? — Успя да задържи движението и притисна апарата към гърдите си.

Бе застанал мълчаливо до вратата, само по спортни шорти и гол до кръста... И по някаква абсурдна причина забеляза, че и той е бос.

— Хвърли го, ако искаш — каза.

— Не. Аз... О, не. — Обърна се и остави телефона върху стойката, но ѝ трябваша цели

два опита, докато се справи.

Преди да се обърне отново с лице към Зейдист, си го представи наведен над онзи *лесър*. Отново го видя как го пребива до смърт... Но после си спомни как ѝ бе донесъл някои вещи от дома ѝ... как я бе завел там... И как ѝ бе позволил да се нахрани от вената му, макар и да бе ужасен от нахлуването в личното му пространство. Обърна се към него, оплетена в мрежата му, уловена между нежността и жестокостта му. Той наруши мълчанието.

— Не искам да избягаш необмислено и прибързано в нощта поради онова, което е намислил брат ти. И не ми казвай, че не се канеше да направиш точно това.

Умен беше, по дяволите.

— А знаеш ли какво иска да ми причини той?

— Да.

— Според закона братството трябва да ме предаде на него, така че не мога да остана тук. Мислиш ли, че единствената възможност, която имам, ми харесва?

Само че къде щеше да отиде?

— Какво толкова лошо има в това, да се прибереш у дома?

Тя го изгледа гневно, с блеснали очи.

— Да, наистина искам да се отнасят с мен като с пълен идиот, като с дете, като с... предмет, който брат ми притежава. Това наистина страшно ми харесва.

Зейдист прокара длан по главата си. Движението накара мускулите на ръката му да изпъкнат.

— Има смисъл в това, семействата да живеят под един покрив. Сега времената са особено опасни за цивилните.

О, боже... Последното, от което имаше нужда, бе той да е съгласен с брат ѝ.

— Времената са опасни и за *лесърите* — измърмори. — Ако се съди по онова, което стори с тях тази вечер.

Зейдист присви очи.

— Ако искаш от мен да се извиня, знай, че няма да го направя.

— Разбира се! — срязва го тя. — Ти за нищо не се извиняваш.

Той поклати бавно глава.

— Ако търсиш с кого да се скараш, Бела, не си попаднала на когото трябва. Няма да се вържа.

— И защо не? Гневът ти избухва бързо.

Последва тишина. Искаше ѝ се да закрепси. Търсеше отдушник за гнева си — роля, която той с радост играеше за всички и не можеше да си представи защо демонстрира самоконтрол, когато става въпрос за нея.

Зейдист повдигна едната си вежда — като че ли четеше мислите ѝ.

— О, по дяволите! — възкликна тихо тя. — Лазя ти по нервите, нали? Съжалявам.

Зи сви рамене.

— Такава безизходна ситуация може да подлуди всеки. Не го приемай навътре.

Тя седна на леглото. Идеята да избяга сама в нощта, бе абсурдна, но отказваше животът ѝ да бъде контролиран от Ривендж.

— Имаш ли някакви предложения? — попита тихо. Вдигна поглед към него, но той гледаше в пода.

Изглеждаше така студен и резервиран, облегал гръб на стената.

— Дай ми пет минути — каза и излезе, все още гол до кръста. Бела се отпусна върху

матрака с мисълта, че пет минути нищо няма да променят. Това, от което имаше нужда бе друг брат, който да я чака у дома.

„Мила, добра Скрайб Върджин...“ Трябваше да се почувства по-добре, след като се бе измъкнала от ръцете на *лесърите*. Но не, все още ѝ се струваше, че животът ѝ е излязъл от контрол.

Е, сега поне можеше сама да избира шампоана си.

Вдигна глава. Видя душа през отворената врата на банята и си представи как стои под горещата струя. Щеше да ѝ се отрази добре. Щеше да се отпусне. Да се освежи. Освен това можеше да плаче от гняв и разочарование, без никой да забележи.

Стана, отиде в банята и пусна водата. Шумът от падането ѝ върху мрамора успокояваше нервите ѝ, както и топлата струя, под която застана. Не заплака. Просто наведе глава и остави водата да се стича по тялото ѝ.

Когато най-последно излезе изпод душа, забеляза, че вратата към спалнята е затворена.

Вероятно Зейдист се бе върнал.

Загърна се в една хавлия. Не се надяваше, че е намерил някакво разрешение.

Вратата на банята се отвори и Зи вдигна поглед. Запази ругатнята за себе си. Кожата на Бела бе зачервена, косата ѝ бе прибрана в кок високо на тила. Миришеше на онзи френски сапун, който Фриц настояваше да купува. А хавлията, обгръщаща тялото ѝ, го караше да мисли колко лесно би могъл да я „съблече“.

Едно дръпване. Само толкова щеше да е нужно.

— Рот се съгласи да бъде временно неоткриваем — каза. — Което ще отложи нещата с около четирийсет и осем часа. Говори с брат си. Виж дали няма да можеш да го накараш да промени решението си. В противен случай Рот ще трябва да му отговори, а като се има предвид произходът ти, не може да му откаже.

Бела придърпа хавлията малко по-високо.

— Добре... Благодаря ти за усилието.

Той кимна. Бе втренчил поглед във вратата с мисълта, че трябва отново да прибегне до план А — да се изтощи от тичане на пътеката. Или да накара Фюри да го пребие.

Обаче, вместо да излезе, сложи ръце на хълбоците си.

— Има нещо, за което съжалявам.

— И какво е то?

— Съжалявам, че трябваше да видиш какво направих с онзи *лесър*. — Вдигна ръка, после я отпусна до тялото си, устоявайки на желанието си да търка главата си, докато не пусне кръв. — Когато казах, че няма да се извиня за това, имах предвид, че никога не съжалявам, когато убия някое от онези копелета. Обаче не искам... да пазиш подобни спомени. Щях да ти ги отнема, ако можех. Бих ти отнел цялата болка... Готов съм да се подложя на всичко заради теб. Страшно съжалявам, че ти се случва всичко това, Бела. Да, за всичко, включително... и за мен самия.

Той осъзна, че това е неговото сбогуване с нея. Но започваше да губи смелост, затова изрече последните думи набързо:

— Ти си жена, която си струва. — Сведе глава. — И знам, че ще намериш...

„Партньор“, довърши той наум. Да, изключителна жена като нея със сигурност щеше да си намери партньор. Всъщност имаше мъж в тази къща, който не само я искаше, но беше и подходящ за нея. Фюри бе съвсем наблизо, да.

Зи вдигна поглед с намерението да излезе от стаята, но отстъпи назад и удари гърба си във вратата.

Бела стоеше точно пред него. Като долови аромата ѝ, сърцето му започна да бие бързо, да пърха като криле на пеперуда. Зави му се свят.

— Вярно ли е, че си почистил къщата ми? — попита тя.

О, господи... Единственият отговор, който можеше да ѝ даде, щеше да разкрие чувствата му.

— Така ли е?

— Да. Направих го.

— Сега ще те прегърна.

Зи замръзна, но преди да е успял да избяга, тя го обгърна през кръста и отпусна глава на голите му гърди.

Той стоеше, без да помръдне. Не отговори на прегръдката ѝ, можеше единствено да усеща тялото ѝ, нищо друго. Тя бе висока, но той я надвишаваше поне с петнайсет

сантиметра. И макар че бе слаб за воин, тежеше поне с трийсет килограма повече от нея. Но въпреки това, тя го владееше.

Боже, миришеше толкова хубаво.

Бела въздъхна тихо и се сгуши дори още повече в тялото му. Гърдите ѝ се притиснаха в него. Той сведе поглед и извивката на шията ѝ му се стори неустойимо изкушение. И ето че *онова* отново започна да се превръща в проблем. Втвърдяваше се, издуваше се, удължаваше се. И то бързо.

Вдигна ръце над раменете ѝ, но не я докосна. Дланите му останаха само на сантиметри от кожата ѝ.

— Бела... трябва да тръгвам.

— Защо? — Притисна се още повече в него. Бедрата ѝ погалиха неговите и той стисна зъби.

По дяволите, тя вероятно усещаше *онова* проклето нещо между краката му. И как би могло да бъде другояче? Ерекцията му стигаше вече чак до корема и шортите в никакъв случай не можеха да я скрият.

— Защо трябва да тръгваш? — прошепна тя и дъхът ѝ погали мускулите на ръцете му.

— Защото...

Той не довърши, а тя каза:

— Знаеш ли, харесва ми.

— Кое?

Тя докосна едната от двете халки на гърдите му.

— Това.

Той се закашля леко.

— Аз, хм... Сам ги поставих.

— Красиво стоят на тялото ти. — Направи крачка назад и остави хавлията да падне на пода.

Зи се олюля. Бе така дяволски красива — гърдите ѝ, плоският корем, хълбоците... И грациозната малка цепка между краката ѝ, която виждаше с разтърсваща яснота. Малкото представителки на човешката раса, с които бе имал интимна близост, бяха окосмени там, но тя бе от неговия вид и бе божествено гладка.

— Наистина трябва да тръгвам — каза с дрезгав глас.

— Не бягай.

— Трябва. Ако остана...

— Легни с мен — каза тя и отново се притисна в него. Освободи косата си и тъмните вълни обгърнаха и двамата.

Той затвори очи и наклони глава назад. Страхуваше се, че ще се удави в аромата ѝ. Гласът му вече бе толкова дрезгав, че едва излизаше от гърлото му.

— Просто секс ли искаш, Бела? Защото само това мога да ти дам.

— Но ти имаш много повече...

— Нямам.

— Толкова си мил. Погрижи се за мен. Изкъпа ме, прегърна ме...

— Не ме искаш вътре в себе си.

— Но ти вече си в мен, Зейдист. Кръвта ти тече в мен.

Настъпи дълга тишина.

— Знаеш ли каква е репутацията ми?

Тя смръщи вежди.

— Това няма никакво значение...

— Знаеш ли какво говорят за мен. Бела? Хайде, искам да го чуя от теб. За да съм сигурен, че знаеш. — Отчаянието й бе ясно доловимо, но той продължаваше да я притиска. Трябваше на всяка цена да я изтръгне от унеса, в който се намираше. — Сигурно си чула какво се говори за мен. Клюките достигат дори до твоите обществени кръгове. *Какво казват те?*

— Някои... мислят, че убиваш жените за забавление. Но аз не вярвам...

— Знаеш ли как съм си заслужил тази репутация?

Бела покри гърдите си с ръце и отстъпи назад, като клатеше глава. Той се наведе и й подаде хавлията, после посочи черепа в ъгъла.

— Аз убих онази жена. А сега ми кажи искаш ли да бъдеш обладана от мъж, който е способен на такова деяние? Кой може да причини такова нещо на жена? Искаш ли такова копеле да е върху теб и да прониква в тялото ти?

— Това е била тя — прошепна Бела. — Върнал си се и си убил господарката си, нали? Зи потрепери.

— Известно време си мислех, че така отново ще се почувствам цял.

— Но не се е получило.

— Така е. — Мина на сантиметри покрай нея и закрачи из стаята. Напрежението се събираше в него. И накрая думите започнаха сами да излизат от устата му:

— Две години след като се освободих, чух, че тя... По дяволите, че държи друг кръвен роб в килията. Аз... Пътувах два дни и стигнах там почти на зазоряване. — Зи поклати глава. Не искаше да говори, наистина не искаше, но устните му просто продължаваха да се движат. — Господи... Той бе толкова *млад*, също като мен, когато тя реши, че ще бъде нейната играчка. Нямах намерение да я убивам, но тя се появи точно когато освобождавах роба й. Когато я погледнах... Знаех, че ако не действам бързо, ще извика охраната. Знаех също, че отново ще окове някого и ще го принуждава... О, по дяволите! Защо ти разказвам всичко това?

— Обичам те.

Зи затвори очи.

— Не разигравай драми, Бела.

И се втурна въвн от стаята, но не успя да извърви и няколко метра по коридора.

Тя го обичаше. *Обичаше го?*

Глупости. Мислеше си, че го обича. И когато се върнеше в реалния свят, щеше да го осъзнае. Току-що бе излязла от ужасяваща ситуация и живееше като в сапунен мехур тук, в имението. Това не бе нейният живот. И прекарваше прекалено много време с него.

И все пак... Искаше да е с нея. Да лежи до нея и да я целува. Дори повече от това. Но до какво щеше да доведе това? Дори да успееше да свикне с мисълта да проникне в нея, не искаше да рискува да свърши в нея.

Не бе изпитвал оргазъм с никоя жена. По дяволите, не бе стигал до еякулация при никакви обстоятелства. По времето, когато бе кръвен роб, не знаеше дори какво е сексуална възбуда. После, когато купуваше и използваше курвите, не преследваше оргазма. Онези анонимни срещи бяха просто експеримент — искаше да види дали сексът е все така противен за него.

Колкото до мастурбацията... Не можеше да понесе мисълта да докосне проклетото

нещо дори за да уринира. Никога не бе пожелал да се облекчи, защото никога не бе изпитал толкова силна възбуда дори когато *то* бе твърдо.

Цялата тази тъпотия със секса направо го съсипваше. Сякаш мозъкът му даваше на късо.

Всъщност имаше цял куп неща, които го съсипваха, нали?

Замисли се за празнината, която цареше вътре в него. Да, той бе по-скоро като бял екран, емоциите и чувствата преминаваха през него и единствено гневът оставаше.

Но това не бе съвсем вярно, нали? Бела го караше да чувства нещо. Когато преди малко го бе целунала, го бе накарала да изпита... топлина и жажда. Сексуален глад. Да се почувства мъж за първи път в живота си.

Усети силно отчаяние — ехо от дните преди Господарката — което търсеше отдушник и сега. Откри, че копнее за чувството, което изпитва, когато целува Бела. Искаше да я възбуди. Искаше я задъхана, стгорещена, изгладняла.

Не бе честно спрямо нея... но той бе кучи син и жадуваше за онова, което му бе предложила. Тя скоро щеше да си тръгне. Разполагаше само с този един ден.

Отвори вратата и отново влезе в стаята.

Бела лежеше в леглото и очевидно се изненада от завръщането му. Тя седна и той отново започна да се колебае. По дяволите, как би могъл да бъде с нея? Тя бе толкова... красива. А той бе отвратително копеле.

Спря наред стаята, изгубил решителността и устрема си. „Докажи, че не си копеле“, помисли си. „Обясни й първо как се чувстваш.“

— Искам да бъда с теб, Бела. И то не заради секса. — Тя понечи да каже нещо, но той вдигна ръка и я накара да замълчи. — Моля те, изслушай ме. Искам да съм с теб. Но не мисля, че мога да ти дам онова, от което имаш нужда. Не съм подходящият мъж за теб, а и сега определено не е подходящият момент.

Издиша бавно с мисълта, че е непоправим глупак. Отказваше й, играеше ролята на джентълмен... А в същото време си представяше как отмята чаршафите и я завива с тялото си.

Онова пулсираше.

„Какъв ли бе вкусът — питаше се — на онова сладко тайно местенце между краката й...“

— Ела при мен, Зейдист. — Бела отметна завивките и се разкри за него. — Престани да мислиш. Ела в леглото.

— Аз... — На устните му напираха думи, които не бе казал на никого. Признания и опасни разкрития. Извърна поглед и ги изрече, макар да не знаеше какво го подтиква: — Бела, когато бях кръвен роб, с мен правеха... разни неща. Секс. — Трябваше да спре. Веднага. — Имаше и мъже, Бела. Въпреки волята и нежеланието ми.

Чу тихото й възклицание.

Помисли си, че това е добре, макар и да трепна като от удар. Може би щеше да успее да я спаси от самата нея, като я накара да изпита отвращение. Коя жена би понесла интимна близост с мъж, с когото са правили такива гнусни неща? Той не бе олицетворение на идеала, на героя. Дори не се доближаваше до него.

Прочисти гърлото си и втренчи поглед в пода, сякаш искаше да пробие дупка в него.

— Виж, не съм... Не искам твоето съчувствие и съжаление. Просто... Аз съм тотално унищожен. Сякаш давам на късо, когато става дума за... сецаш се... за секс. Искам те, но

това не е правилно. Ти си чиста, не си като мен. И заслужаваш нещо по-добро.

Настъпи продължителна тишина. *О, по дяволите!* Трябваше да я погледне. В мига, в който го направи, тя стана от леглото — като че ли го бе чакала да вдигне очи. Отиде при него, гола. По кожата ѝ играеха отблясъците на пламъците на единствената запалена свещ. — Целуни ме — прошепна в полумрака. — Просто ме целуни.

— Господи... Какво не е наред с теб? — Тя трепна и той каза: — Искам да кажа, защо? При всички мъже, които можеш да имаш, защо аз?

— Искам теб. — Постави длан на гърдите му. — Това е естествена и нормална реакция, нали?

— Аз не съм нормален.

— Знам. Но не си мръсен, заразен или недостоеен.

Взе треперещите му ръце и ги постави на раменете си.

Кожата ѝ бе така нежна, че се смрази при мисълта да я опетни по някакъв начин. Същият ефект върху него имаше и представата как прониква в нея. Но не бе задължително контактът между тях да включва и долната половина на тялото му, нали? Близостта можеше да е само и изцяло за нея.

„О, да“, помисли си. Щеше да го направи за нея.

Обърна я с гръб към себе си и я притисна до тялото си. Бавно погали кръста и хълбоците ѝ. Тя изви гръб в дъга и въздъхна и той видя зърната на гърдите ѝ над рамото ѝ. Искаше да ги докосне... И осъзна, че ще може да го направи. Дланите му погалиха ребрата ѝ, усетиха деликатните кости и накрая обгърнаха гърдите ѝ. Тя отметна силно глава назад и леко разтвори устни.

Когато се отвори така за него, инстинктът му започна да крещи, че трябва да влезе в нея по всеки възможен начин. Проява на чист рефлекс бе, че облиза горната си устна, докато търкаше зърното ѝ между палеца и показалеца си. Представи си как влиза с език в устата ѝ, как я взема така.

Като че ли знаеше какви мисли се въртят в главата му, тя се опита да се обърне с лице към него, но близостта ѝ му се струваше прекалена... И много реална. Щеше да му се отдаде, да му позволи интимни и еротични ласки. Той я спря, като я хвана за хълбоците и я притисна силно към бедрата си. И стисна зъби, като усети дупето ѝ да докосва онова твърдо нещо в шортите му.

— Зейдист... Позволи ми да те целуна. — Отново се опита да се обърне към него, но той повторно я спря.

Тя се съпротивляваше, но за него бе лесно да я удържи.

— За теб ще е по-добре така. Ако не ме виждаш.

— Не, няма.

Той отпусна глава на рамото ѝ.

— Само ако можех да ти пратя Фюри... Някога изглеждах като него. Щеше да си представяш, че съм аз.

Тя се освободи от ръцете му.

— Но няма да си ти. А аз искам теб.

Погледна го с женско очакване и той усети, че несъзнателно пристъпват към леглото, което бе зад нея. И щяха да се озоват върху него. Нямаше представа как да я накара да се чувства добре. Все едно, че бе девствен — не знаеше как да достави удоволствие на една жена.

Когато му хрумна това „щастливо“ откровение, се замисли за другия мъж, който бе имала — онзи аристократ, който със сигурност знаеше за секса много повече от него. Изведнъж, без никаква връзка с разума, изпита желание да открие бившия ѝ любовник и да го остави да кърви, докато кръвта му изтече.

О... по дяволите. Затвори очи.

— Какво? — попита тя.

Този собственически инстинкт, дори с цената на насилие, бе характерен за обвързаните мъжки вампири. Всъщност беше тяхна запазена марка.

Зи вдигна ръка, долепи нос до мускула си и вдиша дълбоко... Да, от кожата му се излъчваше миризмата на обвързването. Беше слаба, вероятно доловима единствено за него, но не можеше да се сбърка с нищо.

По дяволите. Какво щеше да прави сега?

За нещастие инстинктите му нашепваха отговора. Тялото му бушуваше. Взе я на ръце и тръгна към леглото.

Бела гледаше лицето на Зейдист, докато той я носеше през стаята. Бе присвил силно черните си очи и в тях проблясваше тъмна еротична страст. Остави я върху леглото и сведе поглед към тялото ѝ. През главата ѝ мина мисълта, че ще я изяде жива.

Но той само се извиси над нея.

— Извий гърба си в дъга за мен — помоли.

Добре... но не това бе очаквала.

— Извий гърба си в дъга, Бела.

Макар да се чувстваше странно изложена на показ, изпълни молбата му — отдели тяло от матрака. В същото време прикова поглед в ерекцията му. Тя ѝ отговори с потрепване и мисълта, че скоро ще я приеме в тялото си, ѝ помогна да се отпусне.

Той се наведе и погали едното ѝ зърно с опакото на пръстите си.

— Искам го в устата си.

У нея също се надигна сладко желание.

— Тогава ме целуни...

— Шшшг. — Ласката на пръстите му се поколеба между гърдите ѝ, после се спусна към корема ѝ. Стигна до пъпа ѝ. Показалецът му описа кръг около него. И спря.

— Не спирай! — изстена тя.

И той продължи. Ръката му се спусна надолу и стигна чак до женствеността ѝ. Тя прехапа устна и изгледа огромното му тяло на воин с твърдите и здрави мускули. Господи... Наистина беше готова за него.

— Зейдист...

— Искам да те покрия с тялото си. И няма да мога да се спра. — Потри устните си със свободната си ръка, сякаш си представяше сцената. — Готова ли си да ми го позволиш?

— Да...

Докато я галеше между краката, опипваше разкривената си горна устна.

— Искан ми се да можех да ти предложа нещо по-красиво. Защото знам, че си съвършена дори там долу.

Не ѝ харесваше срамът, който се долавяше зад гордостта му.

— Мисля, че си...

— Имаш своя последен шанс да ми кажеш „не“, Бела. Ако не го направиш сега, ще те взема. Няма да можеш да ме спреш, а не мисля, че ще бъда особено нежен.

Тя протегна ръце към него. Той кимна веднъж, като че ли бяха сключили сделка, после се отдръпна към долния край на леглото.

— Разтвори крака. Искан да те видя.

Тя се изчерви. Беше малко нервна. Той поклати глава.

— Много е късно за това, Бела. Покажи ми се.

Тя бавно повдигна едното си коляно и постепенно се разкри пред него.

Лицето му се разтопи и вече не бе напрегнато и твърдо.

— О... господи... — прошепна. — Красива си.

Опрял длани в матрака, запълзя към нея с очи, приковани в интимната ѝ тайна така, сякаш никога не бе виждал нещо подобно. Стигна до нея и едрите му длани се плъзнаха нагоре по бедрата ѝ, разтваряйки ги още по-широко.

Но после смръщи вежди и вдигна поглед към нея.

— Чакай, предполага се, че първо трябва да те целуна по устните, нали? Искам да кажа, мъжете започват отгоре и се спускат надолу, нали така?

Какъв странен въпрос... Никога ли не беше любил жена? Преди да е успяла да отговори, той започна да се отдръпва. Тя седна и взе лицето му в дланите си.

— Можеш да правиш с мен, каквото пожелаеш.

Очите му проблеснаха. Тялото му остана замръзнало за части от секундата.

После политна към нея и я събори върху леглото. Езикът му се стрелна в устата ѝ, ръцете му се оплетоха в косите ѝ и извиха главата ѝ назад. Сексуалният му глад бе див и свиреп. Щеше да я вземе с цялата си воинска сила и тя щеше да изпитва лека болка след това. Щеше да бъде наранена, но и да изпитва блаженство. Не можеше да чака повече.

Изведнъж Зейдист спря и се отдръпна. Дишаше дълбоко, бузите му горяха. Погледна я. И ѝ се усмихна.

Бела бе така изненадана, че не знаеше какво да направи. Никога досега не беше виждала това изражение на лицето му. Усмивката прикриваше белега на горната му устна и разкриваше блестящите му зъби.

— Това ми харесва — каза той. — Лежиш под мен... Усещам те и ми е добре. Ти си мека и топла. А аз не тежа ли прекалено много? Ето, позволи ми...

Подпря се на ръце и възбудата му се притисна в сърцевината ѝ. Усмивката му бързо се стопи и той изохка. Стонът звучеше така, сякаш усещането не му харесваше, но как бе възможно това? Беше възбуден. Усещаше ерекцията му.

Гъвкав и подвижен, той бързо промени положението на тялото си — сега краката ѝ бяха прибрани, а коленете му бяха от двете им страни. Не можеше да предположи какво ще последва, но изглежда, нещо го тревожеше.

— Съвършено е, когато си върху мен — каза тя, за да отвлече вниманието му от онова, което се въртеше в главата му. — С изключение на едно.

— Какво?

— Това, че спря. И че все още си по шорти.

Той веднага я покри с тяло и започна да я целува по шията. А тя отметна глава назад, за да се наслади по-добре на ласките му. Сложи ръка на тила му и притисна главата му към вената си.

— О, да... — изстена. Искаше да се нахрани от нея.

Той издаде звук, който изразяваше несъгласие, но още преди отрицанието да бе стигнало до съзнанието ѝ, целувките му вече се спускаха надолу — към ключицата ѝ.

— Искам да целуна гърдите ти — каза той, без да откъсва устните си от тялото ѝ.

— Направи го.

— Първо трябва да узнаеш нещо.

— Какво?

Той вдигна глава.

— Нощта, в която дойде тук... и в която те изкъпах, направих всичко възможно да не те гледам. Наистина. Покрих те с хавлия, макар че беше във водата.

— Много мило...

— Обаче, когато те извадих от ваната... ги видях. — Дланта му обхвана едната ѝ гърд. — Не можах да се сдържа. Кълна се. Опитах се да ти осигуря благоприличие, но ти беше... Не можах да спра очите си. Зърното се бе втвърдило от студения въздух. Беше така малко и розово. И прекрасно.

Погали с палец твърдия му връх и в ума ѝ не остана нищо, освен удоволствието от докосването.

— Всичко е наред — прошепна.

— Не, не е. Ти беше безпомощна и не можеше да се защитиш от погледа ми.

— Но ти...

Той помръдна и ерекцията му се притисна в бедрата ѝ.

— И се случи *това*.

— Какво? О, възбудил си се?

Той стисна устни.

— Да. Не можах да го предотвратя.

Тя се усмихна леко.

— Но не си направил нищо, нали?

— Не съм.

— Тогава всичко е наред. — Изви гръб в дъга и загледа как приковава поглед в гърдите ѝ. — Целуни ме, Зейдист. Точно там, където гледаш. Веднага.

Устните му се разтвориха и той сведе глава. Устата му бе топла и влажна и така изкусителна. Първо целуна, а после засмука зърното ѝ. Подръпна го, направи бавен кръг с език около него и после отново го всмука... а ръцете му през цялото време галеха талията, бедрата и краката ѝ.

Каква ирония бе тревогата му, че е неспособен на нежност! Бе толкова далеч от бруталността и ласките му изразяваха благоговение. Вкусваше я със затворени очи, лицето му изразяваше обожание и възторг.

— По дяволите — прошепна той и започна да гали другата ѝ гърда. — Нямах представа, че ще е така.

— Как... — *О, господи...* Устата му...

— Мога да те галя вечно.

Тя хвана главата му с ръце и го притисна силно към себе си. Трябваше доста да извива тяло, но успя да разтвори крака и да измъкне единия изпод тежестта на тялото му, така че да образува нещо като люлка за неговото. Копнееше да усети възбудата му, но той не се притискаше в нея.

Отдръпна се и тя започна да изказва недоволството си, но после дланите му се озоваха от вътрешната страна на бедрата ѝ, а главата му се спусна надолу. Разтвори краката ѝ и матрака под нея започна да се тресе.

Цялото тяло на Зейдист затрепери, когато я погледна.

— Толкова си нежна... и деликатна. И блестиш от влага.

Първата ласка на пръста му по сърцевината ѝ бе достатъчна да изпита райско блаженство. Тя нададе дрезгав стон, а очите му се приковаха в нейните и той изруга.

— По дяволите, не знам какво правя. Опитвам се да бъда внимателен...

Бела сграбчи ръката му, преди да я е отдръпнал.

— Искам още...

За миг той изглеждаше изпълнен със съмнения. После отново я докосна.

— Съвършена си. И, господи, толкова си мека. Трябва да знам...

Сведе отново глава — толкова ниско, че раменете му едва не се допряха.

Устните му бяха всичко за нея.

Този път, когато гръбът ѝ образува дъга и тя прошепна името му, той просто я целуна

отново. Целувката беше последвана от влажната ласка на езика му. Вдигна глава и преглътна мъчително, а от гърлото му излезе ниско ръмжане, изразяващо животински екстаз, което накара сърцето ѝ да спре да бие. Погледите им се срещнаха.

— О... господи... Неустоймо вкусна си — каза той и поднови целувките си.

Излегна се в цял ръст, постави ръце под коленете ѝ и завладя пространството между бедрата ѝ... Не бързаше, имаха цялото време на света, за да се отдадат на удоволствието. Дъхът му беше горещ и настоятелен, а устата му — гладна и безразсъдна. И неустоймо еротична, докато изследваше настойчиво дълбините ѝ — устните му я галеха и смучеха, а езикът му се гмуркаше в нея.

Бедрата ѝ се надигнаха и едната му ръка се спусна по корема ѝ, за да я задържи на място. Тялото ѝ отново направи рязко конвулсивно движение и той спря ласките, но без да вдигне глава.

— Добре ли си? — попита с дрезгав и приглушен глас, а думите му отекнаха в сърцевината ѝ като в пещера.

— Моля те... — Това бяха единствените две думи, които можа да изрече.

Той се отдръпна малко, но тя можеше единствено да гледа лъскавите му от влагата ѝ устни и да мисли за мястото, което галеха допреди малко.

— Не мисля, че мога да спра, Бела. Усещам... странно бучене в главата си, което ми казва да не откъсвам устни от теб. Как да го направя... за да е хубаво за теб?

— Докарай ме до оргазъм... Нека свърша... — каза тя с дрезгав глас.

Той премигна сякаш от изненада.

— Как да те накарам да стигнеш до края?

— Просто продължи с ласките. Само че по-бързо.

Той беше прилежен ученик и веднага се досети кои движения я докарват до дива възбуда. А когато откри как може да я дари с оргазъм, стана безмилостен. Докарваше я до лудост и я гледаше как се разтваря в блаженството веднъж, втори път... Отново и отново. Като че ли се хранеше от удоволствието ѝ, а гладът му бе неутолим.

Когато най-последно вдигна глава, тя беше останала без сили. Погледна я сериозно.

— Благодаря ти.

— Господи... Аз съм тази, която трябва да произнесе тези думи.

Той поклати глава.

— Ти допусна едно живото до най-красивата си част. И съм изпълнен с благодарност. Откъсна се от тялото ѝ, а бузите му още горяха, яркочервени от възбуда. Ерекцията му беше безумно напрегната. Тя протегна ръце към него.

— Къде отиваш? Не си свършил.

Той се поколеба и тя си спомни. Легна по корем, след това застана на четири крака и безсрамно му се предложи. Той не помръдна и тя го погледна през рамо. Бе затворил очи като от болка и това я смути.

— Знам, че го правиш само в тази поза — каза тихо. — Поне така ми каза. Аз нямам нищо против. Наистина. — Настъпи дълго мълчание. — Зейдист, искам да доведа докрай това, което преживяваме. Копнея да те позная... и по този начин.

Зи потри лице. Тя си помисли, че ще си тръгне, но той застана зад нея. Дланите му обхванаха леко хълбоците ѝ и той я обърна, сложи я да легне по гръб.

— Но нали ти...

— Не и с теб. — Гласът му беше пресипнал. — Искам да е различно.

Тя разтвори крака, готова за него, обаче той продължи да седи на петите си.

Дъхът му излизаше на пресекулки.

— Почакай да взема презерватив.

— Защо? Не съм в период на зачеване, така че няма нужда. И искам да... свършиш.

Веждите му се свъсиха над черните му очи.

— Зейдист... близостта не бе достатъчна за мен. Искам да съм с теб.

Канеше се да протегне ръка към него, когато Зи се изправи на колене, развърза връзките на шортите и ги смъкна надолу, с което се разкри за погледа ѝ.

Бела преглътна мъчително.

Възбудата му бе *огромна*. Съвършена и красива, макар и с неестествени размери.

Мили боже! Дали щеше да се побере в нея?

Ръцете му трепереха, докато изхлузваха шортите. След това се наведе към нея и се приближи до сърцевината ѝ.

Тя протегна ръка да го погали, но той рязко се отдръпна.

— *Не!* — Тя се сви като от удар и той изруга. — Съжалявам... Виж, остави ме аз да се погрижа.

Направи движение напред с бедрата си и тя го усети, огромен и горещ. Едната му ръка я подхвана под коляното и повдигна крака ѝ, след това той влезе леко, спря за малко, а после проникна по-навътре. Цялото му тяло се обля в пот и до ноздрите ѝ достигна непозната и загадъчна миризма. За миг се зачуди дали...

Не, не можеше да се обвързва с нея. Не беше в природата му.

— Господи... стегната си — каза той дрезгаво. — О... Бела, не искам да те нараня.

— Продължавай. Но бавно.

Тялото ѝ бушуваше, сякаш се съпротивляваше на натиска и разпъването, макар че бе готова за него. Но ѝ харесваше, особено когато дъхът му излезе мощно от гърдите и цялото му тяло затрепери. Когато най-после целият бе вътре, устата му остана отворена, а кучешките му зъби се удължиха от удоволствието, което изпитваше.

Тя прокара длани нагоре по раменете му и почувства мускулите и топлината му.

— Така добре ли е? — запита той през здраво стиснати зъби.

Бела го целуна отстрани по врата и залюля бедра. Зи изсъска.

— Люби ме — каза тя.

Той изстена и започна да движи тяло като огромна вълна.

— О, по дяволите... — Зарови глава във врата ѝ. Ритъмът се учести, дъхът му излизаше на пресекулки и галеше ухото ѝ. — Бела... по дяволите, уплашен съм... Но не мога... да спра...

Нададе пореден стон, подпря се на ръце и остави бедрата си да се движат по своя собствена воля. Всяко тяхно движение напред я приковаваше към матрака. Хвана се за китките му, за да остане на мястото си, да не бъде пометена от този ураган. Той не спираше и тя усети, че е близо до нов оргазъм. Колкото по-бързи бяха движенията му, толкова по-близо до освобождението бе тя.

Удоволствието се зароди първо в сърцевината ѝ, а после се разля по цялото ѝ тяло. Усещането продължи като че ли цяла вечност, а свиването на вътрешните ѝ мускули галеше онази негова част, която бе проникнала в нея.

Когато отново се върна в тялото си, осъзна, че той е абсолютно неподвижен над нея. Премигна, за да не потекат сълзи по бузите ѝ и го погледна. Лицето му бе напрегнато, както

и цялото му тяло.

— Нараних ли те? — попита той някак сковано. — Защото извика. Високо.

Бела докосна лицето му.

— Не беше от болка.

— Слава богу! — издиша шумно и раменете му се отпуснаха. — Не бих могъл да понеса да те нараня.

Целуна я нежно. А после се отдръпна. Стана от леглото, обу шортите си и се затвори в банята.

Бела смръщи вежди. Беше ли свършил? Стори й се, че бе напълно възбуден, когато се отдръпна от нея. Стана от леглото и сведе поглед. Като видя, че няма нищо по вътрешната страна на бедрата си, се загърна в халата и го последва, без дори да почука.

Зейдист беше подпрял ръце на умивалника и бе навел ниско глава. Дишането му беше неравно. Изглеждаше така, сякаш имаше треска. Кожата му беше влажна, а положението на тялото му — неестествено скована.

— Какво има, *нала* — прошепна той с дрезгав глас.

Тя спря. Не бе сигурна дали е чула правилно. Беше я нарекъл негова *любима*.

— Защо не... — Думите не искаха да излязат от устата й. — Защо спря, преди да...

Той само поклати глава. Бела отиде при него и го обърна с лице към себе си. Виждаше възбудата му през тънката материя на шортите — тя пулсираше и бе болезнено твърда.

Всъщност изглеждаше така, сякаш цялото тяло го болеше.

— Позволи ми да те облекча — каза и протегна ръка към него. Той заотстъпва, докато гърбът му не опря в покритата с мрамор стена между душа и умивалника.

— Не, недей... Бела...

Тя придърпа халата си и понечи да коленичи пред него.

— Не! — Той я хвана и я повдигна. Погледите им се срещнаха.

— Позволи ми да направя това за теб. — И протегна ръка към връзките на шортите му.

Той сграбчи китките й и ги стисна толкова силно, че й причини болка.

— Искам да го направя, Зейдист — каза Бела ожесточено. — Позволи ми да се погрижа за теб.

Настъпи поредната дълга тишина, по време на която тя преценяваше смесицата от тъга, копнеж и страх в очите му. Полазиха я студени тръпки. Не можеше да повярва на обяснението, което логиката й поднасяше, но имаше чувството, че никога досега не си е позволявал да стигне до оргазъм. Или пък може би заключенията й бяха прибързани?

Нямаше да го пита. Беше готов да избяга всеки момент и щеше да го направи, ако тя кажеше или направеше нещо погрешно.

— Няма да те нараня, Зейдист. Ще те оставя да контролираш ситуацията. Ще спрем, ако не се чувстваш добре. Можеш да ми имаш доверие.

Мина доста време, преди хватката, в която стискаше китките й, да се отпусне. След това освободи ръцете й и колебливо придърпа шортите надолу.

Възбудата му беше така огромна, че изпълни пространството между тях. Когато го обгърна с длани, той нададе дълбок стон и отметна глава назад. Господи, бе твърд като желязо, а кожата му бе мека и нежна като устните й.

— Ти си...

— Шшш, тихо — прекъсна я той. — Не... говори. Не мога... Не говори.

Започна да се движи между дланите й. Отначало бавно, а после по-настоятелно. Взе

лицето ѝ в ръце и я целуна, а тялото му забушува в свой собствен ритъм. Сякаш бе полудял, бедрата му се повдигаха все по-високо и по-високо. И бе така красив, докато се движеше в този дивен мъжки порив за освобождение. По-бързо... по-бързо... Напред и назад...

Напрягаше се, вените на врата му едва не пробиха кожата, тялото му плувна в пот. Но не можеше да стигне до края.

Спря задъхан.

— Няма да се получи.

— Просто се отпусни. И ще се случи...

— Не. Имам нужда... — Хвана едната ѝ ръка и я постави върху торбичката под огромната възбуда. — Стисни. Стисни силно.

Бела вдигна поглед към лицето му.

— Какво? Не искам да те нараня...

Той хвана дланта ѝ като в менгеме, притисна я към най-нежното си място докато не извика от болка. След това допря другата ѝ ръка до ерекцията си.

Тя се съпротивляваше, искаше да сложи край на болката, която сам си причиняваше, но той вече бе подновил движенията. И колкото повече тя се опитваше да се отдръпне, толкова повече той притискаше ръката ѝ към онова чувствително свое място. Бела беше отворила широко очи и не мигаше, ужасена от болката и агонията...

Зейдист извика оглушително. Звукът отекна от покритите с мрамор стени и тя изпита страх, че всички в къщата са чули. След това усети мощните вълни на оргазма му и горещите пулсации навлажниха ръката ѝ и предната част на халата ѝ.

Той се отпусна на раменете ѝ и огромното му тяло едва не я събори. Дишаше тежко, мускулите му трептяха, огромното му тяло се тресеше като последица от преживяния шок. Освободи дланта ѝ, която бе буквално залепнала за тестисите му.

Бела се беше вкочанила. Между тях двамата току-що се бе зародило нещо грозно, някакво сексуално зло, което не правеше разлика между удоволствие и болка. И тъй като това я караше да се чувства жестока, искаше да бъде далеч от него. Искеше да избяга от мисълта, че го е наранила, защото я бе принудил и че така бе достигнал до оргазъм.

Но после долови риданието му. Или поне така ѝ се стори.

Сдържа дъха си и се послуша. И отново чу тихия звук. Раменете ѝ се разтресоха.

О, мили боже. Той плачеше...

Прегърна го, опита се да вдигне глава и да го целуне, но той не ѝ позволи. Притисна я към себе си и зарови лице в косите ѝ. А тя го залюля. Успокояваше го и се преструваше, че не чува риданията му. Накрая той се отдръпна и изтри лицето си с длани. Не се осмели да срещне погледа ѝ. Протегна ръка и пусна струята на душа.

С бързо движение свали халата от тялото ѝ, сгъна го и го хвърли в коша за боклук.

— Чакай, харесвах този халат...

— Ще ти купя нов.

Дръпна я под струята. Бела се опита да се съпротивлява, но той лесно я взе на ръце и я занесе под душа. Започна да сапунисва ръцете ѝ с неприкрита паника.

— Престани, Зейдист. — Опита се да се отдръпне, но той я задържа. — Не съм мръсна... Зейдист, *спри*. Няма нужда да ме миеш, защото ти...

Той затвори очи.

— Моля те... Трябва да го направя. Не мога да те оставя така... Покрита с онова нещо.

— Зейдист! — сръза го тя. — Погледни ме. — Той се подчини и тя каза: — Това не е

необходимо.

— Не знам какво друго да направя.

— Върни се в леглото с мен. — Спря водата. — Прегърни ме. Позволи ми да те прегърна. Това е единственото, което трябва да направим.

Бела наистина имаше нужда от утеха. Бе разтърсена до дъното на душата си.

Загърна се с хавлия и го задърпа към спалнята. Когато отново бяха заедно под завивките, се сгуши в него. И двамата бяха все още сковани. Беше решила, че близостта ще помогне. Не стана така.

След дълга пауза гласът му проряза мрака.

— Ако знаех какво ще стане, никога нямаше да позволя да се случи.

Тя вдигна лице към неговото.

— За първи път ли стигна до края?

Изненада я не последвалото мълчание, а това, че изобщо ѝ отговори.

— Да.

— Никога ли... не си си доставял удоволствие? — прошепна тя, макар че знаеше отговора. *Господи...* Какви ли са били годините, през които е бил кръвен роб... Всичките онези унижения... Искаше ѝ се да плаче за него, но знаеше, че той ще се почувства неловко.

Зейдист издиша бавно.

— Не обичам да го докосвам. Честно да ти кажа, дори мразя факта, че бе вътре в теб. В момента искам да си във ваната, но потопена не във вода, а в белина.

— На мен ми хареса да бъда с теб. Радвам се, че бяхме заедно в леглото. Но онова, което се случи в банята...

— Не искам да бъдеш част от това. Не исках да правиш това за мен, защото те... омърсявам.

— Хареса ми да те даря с оргазъм. Просто... Означаваш прекалено много за мен, че да ти причинявам болка. Може би бихме могли да опитаме...

Той се отдръпна.

— Съжалявам. Трябва... Отивам при Ви. Имам работа.

Тя го сграбчи за ръката.

— А ако ти кажа, че беше красив?

— Бих ти отговорил, че проявяваш съжаление към мен, което не ми харесва.

— Не, това, което изпитвам, не е съжаление. Искан ми се да беше свършил в мен и наистина мисля, че си великолепен, когато си възбуден. Умирах да те докосна. И все още копнея да го погая. Искан да го взема в устата си. Какво ще кажеш за това?

Той се изтръгна от прегръдките ѝ и стана от леглото. Облече се с бързи и резки движения.

— Ако искаш да видиш секса, който правихме в друга светлина, за да се справиш с това, добре. В момента лъжеш сама себе си. Но много скоро ще проумееш, че си жена, която е достойна за много повече. И тогава ще съжалиш, че си била в леглото с мен.

— Няма.

— Само почакай.

И излезе, преди да е намерила подходящи думи, с които да му отговори.

Бела кръстоса ръце на гърдите си. Кипеше от гняв и разочарование. После отметна завивките. По дяволите, беше много горещо в стаята. Или може би тя се чувстваше така заради силната нервна възбуда.

Неспособна да остане повече в леглото, тя се облече и тръгна по коридора покрай редиците статуи. Нямах значение къде ще се озове, просто трябваше да се махне от онази стая и да намери прохлада.

Зейдист спря в подземния тунел на половината разстояние между главната сграда и къщата, в която живееха Вишъс и Бъч.

Хвърли поглед зад себе си към редицата лампи по тавана. Те продължаваха и напред — сякаш до безкрая. Не виждаше нито вратата, през която бе влязъл, нито онази, през която щеше да излезе.

Е, и ако това не бе идеалната метафора на живота.

Облегна се на стоманената стена на тунела. Чувстваше се в капан, независимо от факта, че никой и нищо не го задържаше.

О, това не беше вярно. Капанът беше Бела. Тя го оковаваше във вериги.

Привързваше го към красивото си тяло и нежното си сърце, примамваше го с онази ненавременна и невъзможна любов, която гореше в сапфирените ѝ очи. Да... Бе хванат в капан.

Неочаквано и за самия него, мислите му се насочиха към онази нощ, в която Фюри го освободи от робството.

Господарката влезе в килията, придружена от друг мъж, но това не предизвика никакви чувства у роба. След сто години робство погледите на другите мъже вече не го притесняваха, ужасът на изнасилванията му беше добре познат. Нямаше какво повече да научи за насилието. Живееше в монотонен и еднообразен ад и истинското мъчение произтичаше от това, че краят на пленничеството му не се виждаше.

Но внезапно усети нещо странно. Нещо... различно. Обърна глава и погледна непознатия. Първата му мисъл бе, че е едър и облечен в скъпи дрехи, следователно е воин. Следващата беше, че вижда шокираща мъка и съчувствие в жълтите му очи. Наистина, непознатият, който стоеше на прага, беше така преbledнял, че кожата му бе станала восьчножълта.

Миризмата на омразния мехлем нахлу в ноздрите на роба и той отново втренчи поглед в тавана, без да се интересува от онова, което щеше да последва. Но докато въздействаха на мъжествеността му, в стаята нахлу вълна от емоции. Погледна повторно мъжа, който стоеше до вратата. И смръщи вежди. Воинът протягаше ръка към кинжала си и гледаше Господарката така, сякаш се канеше да я убие...

Другата врата се отвори рязко. Вътре се втурна един от придворните и заговори бързо, изпаднал в паника. После килията се изпълни със стражи, оръжия и гняв. Мъжът, който предвождаше групата, сграбчи грубо Господарката и я зашлеви толкова силно, че тя се удари в каменната стена. След това се спусна към роба с нож в ръка, а той извика, като видя острието да се спуска над лицето му. Изгаряща болка разкъса челото, носа и бузата му. И мракът го обгърна.

Когато дойде в съзнание, висеше, завързан за врата, и тежестта на тялото му го дърпаше надолу и го задушаваше. Умът му се беше събудил отново в мига, в който тялото му бе разбрало, че поема последния си дъх. Жалък опит за спасение, помисли си той.

Боже, не трябваше ли да усеща болка? Чудеше се дали са го полели с вода, защото кожата му бе мокра. После осъзна, че в очите му капе нещо гъсто. Кръв. Къпеше се в собствената си кръв.

А какъв беше целият този шум около него? Звън на мечове и борба?

Едва поемайки си въздух, отвори очи и за част от секундата забрави, че не може да диша. Видя морето. Пред погледа му се разстилаше безкрайният океан. Радостта се възроди в сърцето му за миг, а после недостигът на въздух замъгли зрението му. Клепачите му потрепнаха и той се отпусна безсилен, но благодарен, че е видял океана за последен път, преди да умре. Запита се мимоходом дали Небитието ще прилича поне малко на този огромен хоризонт, на тази необятна шир, едновременно непознаваема и гостоприемна.

В мига, в който пред очите му изплува бяла светлина, натискът върху шията му престана и той почувства някой да подхвърля грубо тялото му. Долови викове и резки движения, а след това го понесоха и той целият се тресееше и подскачаше. Краят и на това усещане беше рязък и неочакван. Агонията и болката го бяха завладели и се бяха просмукали дори в костите му.

Чу два изстрела. И викове на болка, които не излизаха от неговото гърло. Последваха силен рев и порив на вятъра. И ласката на въздуха по гърба му. Падаше...

О, господи, океанът. Обзе го паника. Солта...

Почувства меката възглавница на водата само за миг, преди усещането за солта, която разяждаше пресните му рани, да го потопи в болка и мрак. Изгуби съзнание.

Когато отново се свести, усещаше тялото си като торба, пълна с болка. Смътно осъзна, че едната му страна е скована от студ, а другата е сравнително топла. Раздвижи се и се опита да се огледа. В резултат на движението му топлината смени мястото си... Намираше се в нечи прегръдки. Някакъв мъж го бе прегърнал откъм гърба.

Робът се отдръпна от твърдото мускулесто тяло и започна да се влачи през калта и прахта. Макар и слабо и замъглено, зрението му показваше пътя. Видя огромен камък и се скри зад него. Почувствал се в относителна безопасност, си пое дълбоко дъх, макар това да предизвика болки в цялото му тяло. Вдъхна мириса на море и неприятната воня на мъртва риба.

Долови и някаква друга миризма, остра и метална...

Надникна иззад ръба на камъка. Макар и зрението му да бе слабо, различи силуета на мъжа, който беше влязъл в килията заедно с Господарката. Воинът беше опрял гръб на стената на пещерата, дългата му коса се спускаше на вълни върху мощните му рамене. Скъпите му дрехи бяха разкъсани, а в жълтите му очи се таеше единствено мъка.

От него се излъчва другата миризма, помисли си робът. Тъгата на този непознат имаше свой собствен мирис.

Робът подуши отново въздуха и усети странно подръпване на кожата. Вдигна длан към бузата си. Пръстите му напипаха груб неравен ръб... Проследи разреза до челото си. После — надолу до горната си устна. И си спомни как острието на ножа се спусна над него. Спомни си и вика си, последвал изгарящата болка от срязването.

Затрепери и се обгърна с ръце.

— Трябва да се топлим един друг — каза воинът. — Преди малко правех единствено това. Нямам... нечисти помисли към теб. Бих взел болката ти, ако можех.

Но всички мъже, които идваха с Господарката в килията, искаха да бъдат с роба. Тя затова ги и водеше. Харесваше ѝ да гледа, докато...

Но после си спомни как воинът вдигна кинжала, а изражението му говореше, че се кани да изкорми Господарката като прасе.

Робът отвори уста и запита с дрезгав глас:

— Кой сте вие, господарю?

Устата му не се движеше лесно като преди и думите му бяха неясни. Опита отново, но воинът го прекъсна.

— Чух въпроса ти. — Острата метална миризма на мъката стана по-силна и задуши дори вонята, разнасяща се от гниещата риба. — Казвам се Фюри. аз съм... твой брат.

— Не. — Робът поклати глава. — аз нямам семейство, господарю.

— Не, аз не съм... — Мъжът прочисти гърлото си. — Не съм ти... господар. Винаги си имал семейство. Беше ни отнет. Търся те вече повече от век.

— Страхувам се, че грешите.

Воинът направи движение, като че ли се канеше да стане, и робът побърза да се отдръпне. Сведе поглед към земята и покри главата си с ръце. Не можеше да понесе мисълта, че отново ще го бият, макар и да го бе заслужил с неподчинението си, и побърза да каже, ломотейки:

— Не исках да ви обидя, господарю. Поднасям ви уважението си.

— Господи! — От гърлото на непознатия излезе някакъв неясен приглушен звук. — Няма да те ударя. В безопасност си... Открих те, братко.

Робът отново поклати глава, неспособен да слуша повече. Изведнъж осъзна какво ще се случи след падането на нощта, какво трябваше да се случи. Той бе собственост на Господарката, което означаваше, че трябва да го предадат обратно в ръцете ѝ.

— Умолявам ви — изстена той, — не ме връщайте при нея. Убийте ме сега... Не искам отново да бъда затворен в онази килия.

— Ще убия и двамата ни, но няма да позволя отново да бъдеш хвърлен в тъмница.

Робът вдигна поглед. Жълтите очи на воина горяха в мрака.

Той втренчи поглед в тях. Времето минаваше. И тогава си спомни... Много, много отдавна, когато беше дошъл в съзнание след преобразяването си, Господарката му бе казала, че харесва яркожълтите му очи. Сред тяхната раса жълтите ириса бяха нещо рядко. Думите и действията на воина започнаха да достигат до съзнанието му. Защо някой непознат ще се бие, за да го освободи?

Воинът се размърда, трепна и повдигна едното си бедро.

Долната половина на крака му я нямаше.

Робът отвори широко очи. Как бе успял да спаси и двамата им с подобна рана? Би трябвало да му е струвало огромно усилие, за да държи дори собствената си глава над водата. Защо просто не го бе оставил да се удави? Само кръвна връзка можеше да бъде причината за подобна всеотдайност.

— Ти си мой брат? — изрече неясно робът. Ранената горна устна му пречеше да говори. — Наистина ли съм твоя плът и кръв?

— Да. Ние сме близнаци.

Робът затрепери неударимо.

— Не е вярно.

— Напротив. Това е истината.

Робът бе завладян от необясним ужас, който го скова в ледената си хватка. Сви се на кълбо, макар да изпитваше болка, тъй като кожата почти по цялото му тяло беше смъкната, а плътта оголена. Никога не му бе хрумвало, че е възможно да бъде нещо различно от роб, че може да получи шанс за един различен живот... Да бъде свободен, а не нечия собственост.

Люлееше тяло напред-назад. Когато най-последно спря, отново погледна към воина. Какво можеше да му каже за семейството му? Защо се бе случило това? Кой бе той всъщност? И...

— Знаеш ли как се казвам? — прошепна робът. — Дали въобще съм получил име? Воинът си пое дъх на пресекулки — сякаш ребрата му бяха счупени.

— Името ти е Зейдист. — Дишането му ставаше все по-плитко и накрая думите му излизаха задавени. — Ти си син... на Егъни, велик воин. И на нашата любима майка... Насеен.

Воинът изхлипа и хвана главата си с ръце. Той ридаше, а робът го гледаше.

Зейдист поклати глава, завладян от спомените за онези часове на мълчание, които бяха последвали. През повечето време двамата с Фюри просто се бяха гледали втренчено. И двамата не бяха в добра форма, но Фюри беше по-силният от тях, въпреки липсващата част от крака му. Той събра изхвърлените на брега дървени отломки и водорасли и стъкми един доста ненадежден сал. Когато слънцето залезе, те го избутаха във водата и се спуснаха по крайбрежната ивица към свободата.

Свобода.

Да, как ли пък не. Не беше свободен, никога не се беше чувствал свободен. Споменът за онези изгубени години не избледняваше, а гневът от онова, което му бяха сторили, беше пожив от него самия.

Чу как Бела му казва, че го обича. Искаше му се да закрепци, но вместо това тръгна към Дупката. У него нямаше нищо, което би могъл да й предложи. Беше изпълнен единствено с жажда за отмъщение. Така че бе по-добре да се захване за работа. Щеше да се погрижи всички *лесъри* да бъдат унищожени и проснати в снега един до друг като дървени трупи — това беше единственото, което можеше да й даде.

А онзи, който я бе отвлякъл и наранил, го очакваше специална смърт. Зи не можеше да даде любов на никого, но заради Бела щеше да впрегне цялата омраза, която носеше, докато последният дъх напуснеше гърдите му.

Фюри запали ръчно свитата цигара и изгледа шестнайсетте флакона лак за коса, строени в редица върху холната масичка на Бъч и Ви.

— Какво ще правите с всичкия този лак? Да не искате да ни обгазите?

Бъч вдигна пластмасовата тръба, в която пробиваше дупка.

— Приспособление за изстрелване на картофи. Голямо забавление.

— Моля?

— Никога ли не си ходил на летен лагер?

— Плетенето на кошници и дърворезбата са за хората. Не се обиждай, но ние учим младежите си на доста по-полезни неща.

— Ха! Не може да се каже, че си живял, ако не си участвал в среднощни лудории. Ето как става — слагаш картофа в този край, пълниш тръбата с лака...

— И го изстрелваш — намеси се Ви от спалнята си. След малко влезе при тях, загърнат в халат, подсушавайки косата си с хавлиена кърпа. — Вдига страхотен шум.

— Страхотен шум — повтори като ехо Бъч.

Фюри погледна към брата.

— Ви, правил ли си го и преди?

— Да, снощи. Обаче приспособлението заяде.

Бъч изруга.

— Картофът беше прекалено голям, сорт „Айдахо“. Днес ще използваме онези с червената кора. Ще бъде наистина страхотно. Разбира се, невинаги успяваме да им дадем желаната траектория...

— Много прилича на голфа — каза Ви и метна кърпата си на един стол. Сложи ръкавицата на дясната си ръка, за да скрие свещените татуировки, които се простираха по дланта и цялата му китка до върха на пръстите. — Искам да кажа, трябва да мислиш за замаха, движението и траекторията...

Бъч закима енергично.

— Да, точно като голфа е. Вятърът играе голяма роля...

— Огромна.

Фюри продължи да пуши, докато те двамата довършваха изреченията, започнати от другия, което продължи още около две минути. След известно време се почувства длъжен да спомене:

— Вие двамата прекарвате *прекалено* много време заедно, ако ме разбирате правилно...

Ви поклати глава и каза на ченгето:

— Фюри никога не е ценял подобен род неща.

— Тогаваша наша цел ще бъде неговата стая.

— Вярно. Тя има изглед към градината...

— Така няма да ни се наложи да се промъкваме край автомобилите, паркирани във вътрешния двор. Отлично.

Вратата откъм тунела се отвори и тримата обърнаха глави.

На прага стоеше Зейдист... Миризмата на Бела беше буквално полепнала по него. Както и знойният мирис на секс. Макар и по-слабо, долавяха и аромата на осъществената с жена връзка.

Фюри замръзна и всмукна дълбоко от цигарата. *О, господи...* Били са заедно.

Желанието му да се втурне към къщата и да провери дали тя все още диша, беше неустойимо. Както и да разтрива гърдите си, докато болката в тях не изчезнеше.

Близнакът му току-що бе получил това, за което той копнееше.

— Онзи джип все още ли не е потеглил? — Въпросът на Зи беше отправен към Вишъс. Ви се приближи до компютрите и натисна няколко бутона от клавиатурата.

— Не.

— Покажи ми.

Зейдист отиде при него и наведе глава, а Ви посочи екрана.

— Ето го. Ако излезе на шосето, ще мога да го проследя.

— Знаеш ли как да влезеш в някой от тези джипове, бе да задействаш алармата?

— *Моля те.* Това е просто автомобил. Ако е все още там след падането на мрака, ще се вмъкнем лесно вътре.

Зи изправи гръб.

— Имам нужда от нов телефон.

Вишъс отвори едно от чекмеджетата на бюрото, извади един апарат и го провери два пъти.

— Готов си. Ще изпратя до всички съобщение с новия ти номер.

— Обади ми се, ако онова нещо помръдне.

Зейдист се обърна с гръб към тях и Фюри за пореден път всмукна дълбоко от цигарата, след което задържа въздуха в дробовете си. Вратата към тунела се затвори тежко.

Без дори да съзнава какво прави, Фюри изгаси фаса и се втурна след близнака си.

Навлязъл вече в тунела, Зи се закова на място, чувайки нечии стъпки зад себе си.

Обърна се и светлината очерта ясно хлътналите му скули, линията на брадичката му и белега.

— Какво? — попита той и дълбокият му глас отекна. После смръщи вежди. — Нека позная. Става въпрос за Бела.

Фюри спря.

— Може би.

— Със сигурност. — Зи прикова очи в пода на тунела. — Усецаш миризмата ѝ по мен, нали?

В настанилата се между тях продължителна тишина Фюри отчаяно искаше да има цигара червен дим между устните си.

— Просто трябва да знам... дали е добре след... секса с теб.

Зи скръсти ръце на гърдите си.

— Да. И не се тревожи — няма да пожелае да направи това отново.

О, господи.

— Защо?

— Накарах я... — Изкривените му устни изтъняха съвсем. — Както и да е.

— Какво? Какво си ѝ направил?

— Накарах я да ме нарани. — Фюри потръпна, а Зи се засмя.

Смехът му бе нисък, гърлен и изпълнен с тъга.

— Да, няма нужда да се проявяваш като закрилник. Тя няма да се доближи до мен втори път.

— Как... Какво стана?

— Хм, нужно ли е да изброявам всички причини, за да не водим този разговор?

Изведнъж, без никакво предупреждение, Зи прикова очи в лицето на Фюри. Силата на погледа му бе изненадваща, защото рядко гледаше някого право в очите.

— Горе главата, братко. Знам какви са чувствата ти към нея и... се надявам, че когато страстите се поохладят малко, ще можеш... да бъдеш с нея.

„Той луд ли е?“, запита се Фюри.

— И как ще стане това, Зи? Ти си обвързан с нея.

Зейдист потърка ниско остриганата си глава.

— Всъщност, не.

— Глупости.

— Това няма значение. Скоро тя ще излезе от посттравматичния шок и ще пожелае истински партньор.

Фюри поклати глава, защото знаеше много добре, че обвързаните мъже от тяхната раса никога не се отказват от чувствата, които изпитват към любимите си. Не и докато не умрат.

— Ти си луд. Как можеш да кажеш, че искаш да съм с нея? Това ще те убие.

Изражението на Зи се смени и брат му се стъписа от болката, изписана на лицето му.

„Каква мъка!“, помисли си Фюри. Не бе възможно да съществува такава дълбока тъга.

И тогава близнакът му се спусна към него... Фюри се приготви за... Господи, нямаше никаква представа какво се приближава към него.

Зи вдигна ръка, но жестът му не беше породен от гняв. Фюри усети дланта му да го докосва леко по лицето. Не можеше да си спомни кога за последен път Зи е проявявал нежност към него. Или кога въобще го е докосвал.

Палецът на Зи галеше гладката му буза, а гласът му беше тих и гърлен.

— Ти си мъжът, който можех да бъда. Възможностите, които съм имал и изгубил. Ти си честта, силата и нежността, от които тя се нуждае. Ще се грижиш за нея. *Искам* да се грижиш за нея. — Отпусна ръка. — Ще ѝ бъдеш добър съпруг. Ако ти си неин *хелрен*, тя ще може да ходи с вдигната глава. Ще се гордее, ако я виждат с теб. Ще бъде недосегаема за обществото. *Глимера* няма да могат да я докоснат.

Фюри почувства как инстинктивно се поддава на изкушението и то го изпълва. Но какво щеше да стане с близнака му?

— О, господи... Зи. Как можеш да преглътнеш мисълта, че тя ще бъде с мен?

Нежността на брат му веднага се стопи.

— Болката ще е същата, независимо дали си ти, или някой друг. Но аз съм свикнал с болката. — Устните на Зи се извиха в ехидна усмивка. — За мен болката е нещо познато, братко.

Фюри се замисли за това, как Бела бе отказала вената му.

— Не мислиш ли, че и тя има право на глас?

— Тя ще види предупредителната светлина. Не е глупава. Ни най-малко. — Зи се обърна и отново закрочи. После спря и каза, без да се обърне: — Има и друга причина, поради която искам да я вземеш ти.

— А тя поне разумна ли е?

— Трябва да бъдеш щастлив. — Фюри спря да диша, докато Зейдист продължаваше да говори тихо: — Твоят живот е безрадостен. И винаги е бил такъв. Бела ще се грижи за теб и... Ще ти бъде добре. Искам това за теб.

Преди Фюри да е успял да каже нещо, Зи го прекъсна.

— Помниш ли онази пещера, в която стояхме, след като ме измъкна от килията?

Двамата седяхме и чакахме слънцето да залезе.

— Да — отговори тихо Фюри и измери с поглед гърба на близнака си.

— Там миришеше като в ада. Помниш ли гниещата риба?

— Помня всичко.

— Знаеш ли, все още те виждам облегнал гръб на стената на пещерата, с разрошена коса и мокри дрехи, изцапан с кръв. Изглеждаше ужасно. — Зи се засмя. Смехът му бе кратък и приличаше на лай. — Сигурен съм, че изглеждах по-добре от теб. Както и да е... Каза, че ако можеш, ще вземеш болката ми.

— Така е.

Настъпи дълго мълчание. После от тялото на Зи полъхна студена вълна и той хвърли поглед през рамо. Черните му очи бяха стъклени, а лицето му бе тъмно като сенките в ада.

— Отдавна мина времето, когато болката ми можеше да бъде облекчена. Но за теб има надежда. Така че вземи жената, която желаш толкова отчаяно. Вземи я и я убеди, вдъхни ѝ малко здрав разум. Щях да я изхвърля от стаята си, ако можех. Но тя просто не иска да си тръгне.

Зи се отдалечи, а стъпките от тежките му ботуши отекваха в стоманените стени.

Часове по-късно Бела се разхождаше из стаите. Бе прекарала част от нощта с Бет и Мери. Оценяваше приятелството им — то я караше да се чувства добре. Но сега къщата бе тиха и смълчана, защото братята, както и всички останали, си бяха легнали. Само тя и Бу бродеха наоколо, докато денят бавно чезнеше. Котаракът като че ли знаеше, че има нужда от компания.

Беше толкова изтощена, че едва се държеше на краката си. Цялото тяло я болеше заради напрежението. Потрепна, сякаш през нея премина ток, и предположи, че вероятно се разболява, макар да не ѝ беше ясно как бе възможно това. Беше при *лесърите* цели шест седмици, но едва ли беше прихванала вирус от тях. А нито един от братята и техните жени не бе болен. Може би всичко беше плод на емоциите ѝ.

„Да. Надявай се.“

Зави зад ъгъла и спря. Беше се върнала в коридора със статуите. Питаше се дали Зейдист не се е прибрал вече в стаята си.

И изпита разочарование, когато отвори вратата и видя, че го няма.

Осъзна, че е като пристрастена към него. Което не беше добре за нея, но пък не бе в състояние да му се противопостави.

— Време е за сън, Бу.

Котаракът измяука, като че ли да потвърди, че се отказва от задълженията си на придружител, и заподскача надолу по коридора, тих като падащ сняг и също толкова изящен.

Бела затвори вратата и точно тогава я обля поредната гореща вълна. Съблече се и отиде да отвори прозореца, но разбира се, щорите бяха спуснати — беше два часа следобед. Отчаяно копнееща да охлади кожата си, тръгна към банята. Само Господ знаеше колко дълго бе стояла под студената струя на душа. Но от това се почувства дори по-зле и когато излезе, усещаше иглички по кожата си и главата ѝ тежеше.

Загърна се в хавлия, отиде до леглото и оправи разбъркайте чаршафи и завивки. Преди да си легне, хвърли поглед към телефона и си помисли, че трябва да се обади на брат си.

Трябваше да се срещнат лице в лице, и то скоро, защото благосклонността на Рот нямаше да трае още дълго. А тъй като Рив никога не спеше, щеше да е буден.

През тялото ѝ премина поредната гореща вълна и тя си помисли, че сега не е моментът да говори с брат си. Щеше да изчака падането на нощта и да му се обади, след като си почине. Щеше да си уреди среща с него на някое неутрално обществено място. И да го убеди да се откаже от замисленото.

Седна на ръба на матрака и усети странно напрежение между краката си.

Помисли си, че е заради секса със Зейдист. Беше минало толкова много време, откакто не бе имала връзка с мъж. А единственият ѝ друг любовник не беше така мъжествен. Нито се движеше по същия начин.

Спомни си близостта със Зейдист, изопнатото му и мрачно лице, твърдата му и силна възбуда, напрегнатото му тяло. Ехото от усещанията накара тялото ѝ да затрепери. Отново усети проникването му и я завладяха същите сладко-горчиви чувства.

Смръщи вежди, пусна хавлията на пода и сведе поглед към тялото си. Гърдите ѝ се сториха много по-големи от обикновено, а зърната им — по-тъмнорозови. Дали не беше така заради ласките и целувките на Зейдист? Сигурно.

Изруга, легна и придърпа завивките до брадичката си. Горещината отново обля тялото ѝ и тя реши да се обърне по корем. Разтвори крака. Опита се да се охлади по някакъв начин. Но болката само стана по-силна.

Когато снегът заваля обилно, а светлината на следобед започна да чезне, О. караше пикапа си по шосе 22. Отиваше на юг. Когато стигна на мястото, спря и погледна У.

— Експлорърът е на сто метра оттук, в посоката, от която дойдохме. Изкарай го от тази проклета гора. След това отиди да купиш продоволствията, от които имаме нужда, и да разбереш датите на онези доставки. Искам да проследиш ябълките, а арсеникът да бъде готов.

— Добре. — У. разкопча колана си. — Но трябва да направиш обръщение към обществото. Обичайно е за първия сред *лесърите*...

— Няма значение.

О. погледна през предното стъкло и очите му останаха приковани в монотонно движещите се чистачки и танцуващите снежинки. Сега, когато беше прехвърлил на У. всички тези глупости, свързани с фестивала на зимното слънцестоене, можеше отново да насочи ума си към решаването на главния проблем — как да намери съпругата си.

— Но водачът на *лесърите* винаги прави обръщение към членовете на обществото, след като поеме поста.

Гласът на У. вече наистина започваше да го дразни. Както и ограниченото му мислене, свеждащо се единствено до спазването на правилата.

— О., трябва да...

— Затвори си проклетата уста! Срещите не ме интересуват.

— Добре. — У. не повдигна повече въпроса, но неодобрението му беше очевидно. — Къде искаш да бъдат елитните отряди?

— Според теб — къде? В центъра на града.

— Как да постъпят ако, докато се бият с братята, попаднат на цивилни? Да ги заловят живи или да ги убият? И ще построим ли нов център за въздействие?

— Не ме интересува.

— Но ние имаме нужда... — Гласът на У. постепенно заглъхна.

Как щеше да я намери? Дали тя...

— О.?

О. погледна У., готов да избухне всеки момент.

— *Какво?*

Устните на У. мърдаха беззвучно известно време. Отваряха се. Затваряха се.

— Нищо.

— Точно така. Не искам да слушам нищо повече. А сега слез от пикапа и се заеми с нещо различно от това, да ми лазиш по нервите.

Натисна педала на газта в секундата, в която У. стъпи на земята. Но не отиде далеч. Зави в алеята, водеща към къщата на съпругата му, с намерението да я огледа.

В снега нямаше пресни следи. Вътре не светеше нито една лампа. Беше пуста, необитаема.

„Дяволите да ги вземат тези Бета.“

О. обърна пикапа и потегли към центъра на града. Очите му бяха сухи, сякаш в тях имаше песъчинки. Това вероятно се дължеше на недоспиването, но нямаше намерение да хаби нощни часове, за да се зарежда с енергия.

Господи... Ако не убиеше някого тази вечер, щеше да полудее.

Зейдист прекара деня в залата за тренировки. Налага боксовата круша с голи ръце. Вдига тежести. Тича на пътеката за бягане. Отново вдига тежести. Упражнява се с кинжала. Когато се върна в къщата, беше почти четири часът и той бе готов да излезе на лов.

Спря се още щом влезе във фойето. Нещо не бе наред. Огледа се. Вдигна поглед към втория етаж. Ослуша се за странни шумове. Подуши въздуха, но усети единствено миризмата на закуската, която сервираха в трапезарията. Присъедини се към другите, все така убеден, че нещо не е наред, но неспособен да определи какво точно. Завари братята седнали около масата и смълчани, макар че Мери и Бет се хранеха и изглеждаха спокойни и весели. Бела не се виждаше никъде.

Зейдист не се интересуваше кой знае колко от храната, но се отправи към свободния стол до Вишъс. Седна. Усещаше тялото си сковано. Така ставаше винаги след усилен тренировка.

— Преместен ли е вече онзи „Експлорър“? — попита.

— Все още не беше, когато дойдох тук. Ще проверя веднага щом се нахраня. Не се тревожи. Компютърът ще проследи пътя му, дори аз да не съм там. И ще го видим на екрана.

— Сигурен ли си?

Вишъс го изглежда студено.

— Да. Сигурен съм. Сам разработих програмата.

Зи кимна, после постави ръка под брадичката си и разкърши врата си наляво и надясно. Господи, здравата се беше сковал.

След секунда влезе Фриц и донесе две лъскави ябълки сорт „Грени Смит“ и нож. След като благодари на иконома, Зи се зае с едната. Докато я белеше, намести отново тялото си върху стола. Имаше странно усещане в краката и долната част на гърба. Може би бе прекалил с упражненията? Отново се размърда на мястото си, после посвети вниманието си на ябълката — въртеше я в ръката си, като държеше ножа плътно притиснат до кората. Беше почти приключил с беленето, когато осъзна, че кръстосва и разтваря крака под масата като танцьорка от мюзикхол.

Погледна останалите около масата. Ви непрекъснато отваряше и затваряше капачето на запалката и потропваше с крак по пода. Рейдж масажираше рамото си, после ръката си и накрая — гърдите си. Фюри описваше кръгове с чашката за кафе, гризеше долната си устна и барабанеше с пръсти по масата. Рот описваше кръгове с главата си, напрегнат като кабел с високо напрежение. Бъч също изглеждаше нервен. Никой, дори Рейдж, не бе хапнал нищо. Но Мери и Бет имаха обичайния си вид и апетит. Тъкмо станаха, за да разчистят празните си чинии. Смееха се, докато спореха с Фриц, който не им позволяваше да му помогнат да донесе още кафе и плодове.

Жените току-що бяха излезли от трапезарията, когато първата енергийна вълна премина през къщата. Невидимият устрем се насочи право към онова, което се намираще между краката на Зейдист, и го втвърди мигновено. Той замръзна и видя, че братята и Бъч също са сковани от изненада — като че ли всеки един от тях се питаше дали онова, което чувства, е нормално.

Само след миг ги удари втората вълна. Онова, което беше в панталоните на Зи, се втвърди и уголеми дори още повече — толкова бързо, колкото ругатнята излезе от устата му.

— Господи! — изстена някой.

— Това не може да се случва — изръмжа друг.

Вратата се отвори и влезе Бет, която носеше поднос с нарязани плодове.

— Мери ще донесе още кафе...

Рот се изправи толкова бързо, че столът му се катурна на пода. Пресрещна Бет, взе подноса от ръцете ѝ и го тръсна небрежно на масата. От него изпаднаха парченца нарязани ягоди и пъпеш и се посипаха по махагоновата повърхност. Бет го изгледа гневно.

— Рот, какво, по...

Той я притисна към тялото си и я целуна дълбоко и страстно, като изви гърба ѝ назад — сякаш щеше да проникне в нея пред очите на цялото братство. Без да откъсват устни един от друг, той я повдигна, като постави едната си ръка около кръста, а другата — на ханша ѝ. Бет се засмя тихо и обгърна хълбоците му с крака. Кралят бе заровил лице във врата на своята *шелан*, когато я изнесе от трапезарията.

През къщата премина трета вълна и разлюля всички мъжки тела. Зейдист се хвана за ръба на масата. И не бе единственият, който стори това. Кокалчетата на Вишъс бяха побелели, толкова здрава беше хватката му.

Бела... Трябва да беше тя. Беше влязла в своя период на нужда, Хавърс беше предупредил Зи. След като я бе прегледал, лекарят беше казал, че според него приближава времето ѝ за зачеване.

Господи. Жена-вампир в период на нужда. В къща, в която живеят шестима мъже.

Беше единствено въпрос на време кога братята нямаше да могат да удържат повече сексуалните си инстинкти. И опасността за всички щеше да стане напълно реална.

Мери влезе в трапезарията и Рейдж се спусна към нея като танк. Грабна каничката с кафе от ръцете ѝ и я остави върху страничната масичка, така че тя се хлъзна и горещата течност се разля. Притисна я до стената и я покри с тялото си, зарови глава във врата ѝ, а еротичното му мъркане бе толкова силно, че кристалните висулки на полилея се разлюляха. Възклицанието на шок и ужас, което излезе от гърлото на Мери, бързо бе последвано от женска въздишка.

Рейдж я грабна на ръце и само след секунда я изнесе от трапезарията.

Бъч сведе очи към скута си, после огледа останалите около масата.

— Вижте, не искам да бъда нетактичен, но всички ли... хм...

— Да — процеди Ви през здраво стиснатите си устни.

— Искате ли да ми кажете какво, по дяволите, става тук?

— Бела е влязла в периода си на нужда — каза Ви и хвърли салфетката върху масата.

— Господи! Колко време остава до падането на нощта?

Фюри погледна часовника си.

— Почти два часа.

— Дотогава ще е вече късно. Кажи ми, че разполагаш с по-големи количества червен дим.

— Да. Имам достатъчно.

— Бъч, направи си услуга и се омитай оттук. Дупката не е достатъчно далеч от нея. Не мислех, че хората реагират на тези сигнали, но явно не е така. След като ги улавяш, по-добре се спасявай.

Удари ги поредната вълна и Зи се облегна назад. Устните му се мърдаха конвулсивно, той нямаше власт над тях. Чу стоновите на останалите и разбра, че здравата са загазили. Независимо за колко цивилизовани се представяха, мъжките вампири безусловно откликваха

на всяка жена в период на нужда и сексуалните им желания се увеличаваха със засилването на желанието ѝ.

Ако не беше ден, можеха да се спасят с бягство. Но бяха в капана на имението и когато станеше достатъчно тъмно, за да могат да излязат, щеше да бъде твърде късно. След като бъдеха изложени по-дълго време на енергийните атаки, мъжете инстинктивно оставаха в обсега на жената. Независимо какво им диктуваше разумът, телата им се съпротивляваха на командите да избягат от нея. Болките, които изпитваха при отдалечаването, бяха много по-мъчителни от сексуалното желание. Рот и Рейдж разполагаха с отдушници за сексуалната си енергия, но останалите братя бяха в беда. Единствената им надежда беше да се упоят до умопомрачение.

А Бела... *О, господи...* Тя щеше да страда много повече от всички тях, взети заедно. Ви стана от масата и се подпря на облегалката на стола.

— Хайде, Фюри. Имаме нужда от червен дим. Веднага. Зи, ти ще отидеш при нея, нали?

Зейдист затвори очи.

— Зи? Ще ѝ помогнеш, *нали*?

Телефонът звънна и Джон вдигна поглед от кухненската маса. Сал и Реджин, *догени* на семейството, бяха излезли да напазаруват. Така че отговори той.

— Ти ли си, Джон? — говореше Тор от апарата на долния етаж.

Джон отговори с подсвирване и си взе от белия ориз с джинджифилов сос.

— Виж, училищните занятия днес се отменят. Сега ще се обадя на семействата на всички ученици.

Джон извади вилицата от устата си и подсвирна, за да потвърди, че е чул.

— Има... усложнение в комплекса. Занятията ще бъдат подновени утре или на следващата вечер. Ще видим как ще се развият нещата. Във връзка с това променихме часа на посещението ти при доктор Хавърс. Бъч ще дойде да те вземе. Съгласен ли си?

Джон подсвирна два пъти.

— Добре... Той е човек, но е добър приятел. Имам му доверие. — Звънна входният звънец. — Това вероятно е той... Да. Така е. Виждам го на монитора. Чуй ме, Джон... ако те е страх от сеансите при психотерапевта, не е задължително да ги продължиш. Няма да позволя никой да те принуждава насила.

Джон въздъхна и си помисли: „Благодаря ти“.

Тор се засмя тихо.

— Да, аз също не умея да изразявам чувствата си... О, по дяволите, Уелси, какво има? Последва бърз разговор на древния език.

— Както и да е — каза след малко Тор в телефонната слушалка. — Изпрати ми съобщение, когато сеансът приключи.

Джон подсвирна два пъти, затвори и постави чинията и вилицата в съдомиялната машина.

Психотерапевт... Обучение... Нито едно от тези неща не бе нещо, което очакваше с нетърпение, но предпочиташе който и да е психиатър пред Леш. Посещението при лекаря поне нямаше да продължи повече от шейсет минути. А му се налагаше да понася Леш в продължение на часове.

На път към вратата взе якето и тетрадката си. Отвори и едрият мъж, който стоеше на входните стъпала, му се усмихна.

— Здравей, Джон. Аз съм Бъч О'Нийл. Твоето такси.

Охо! Бъч О'Нийл беше облечен като модел от висшата мода, това първо. Под черното палто от кашмирен плат носеше скъп костюм на райета, страхотна червена вратовръзка и снежнобяла риза. Тъмната му коса бе пригладена назад по онзи небрежен начин, който придава допълнителен чар. А обувките му... Истински „Гучи“. Изработени от черна кожа, с червено-зелена лента и блестящи златни катарамии.

Странно, не бе красив — поне не в традиционния смисъл. Носът му очевидно бе чупен един или два пъти, лешниковите му очи бяха прекалено пронизателни и уморени, за да бъдат определени като красиви. Но беше като зареден пистолет. У него се долавяха интелигентност и опасна сила, които вдъхваха респект. Защото тази комбинация бе убийствена — буквално.

— Джон? Готови ли сме?

Джон подсвирна и му подаде ръка. Стиснаха си ръцете и Бъч отново се усмихна.

— Е, готов ли си да вървим? — запита повторно мъжът, този път по-внимателно. Като че ли го бяха предупредили, че отива при Хавърс, за да „разговаря с някого“.

Господи... Всички ли щяха да научат?

Докато затваряше вратата, Джон си представяше как момчетата от класа му разкриват тайната му и всички до един са отвратени от него.

Двамата отидоха до черния „Кадилак“ с тъмни прозорци и хромирани джанти. Вътре в колата беше топло и миришеше на кожа и на скъпия афършейв на Бъч.

Потеглиха и ченгето включи стереоуредбата. Звучите на Мистикъл^[1] изпълниха вътрешността на автомобила. Джон погледна навън към пухкавите снежинки и прасковената светлина, която струеше от небето, и наистина му се прииска да отиваше някъде другаде. Е, само не и на училище, разбира се.

— И така, Джон — каза Бъч. — Няма да се преструвам. Знам защо отиваш в клиниката и искам да ти кажа, че аз също съм ходил на психиатър.

Джон го погледна изненадано и мъжът кимна.

— Да, когато бях в полицията. Бях детектив от отдел „Убийства“ в продължение на десет години, а докато си там, виждаш някои доста отвратителни неща. Имаше един много сериозен психотерапевт с бабешки очила и стенографски бележник, който ме придумваше да му разказвам какво ли не. Мразех това.

Джон си пое дълбоко дъх. Странно, но му действаше успокояващо, че на този мъж преживяването не му бе харесало повече, отколкото щеше да се хареса на него.

— Но най-странното беше... — Бъч стигна до знак „Стоп“ и даде мигач. След секунда се вля отново в движението. — Най-странното нещо беше, че помогна. Не докато седях срещу доктора, пред когото изливах чувствата си. Наистина, през цялото време, докато седях на онзи стол, ме побиваха тръпки и бях готов да скоча от него. Но после... мислех върху онова, за което бяхме разговаряли и знаеш ли, той беше прав за някои неща. Това ме отпусна, макар да смятах, че съм добре. Значи, терапията ми беше помогнала.

Джон наклони глава на една страна.

— Какво разбрах за себе си? — прошепна Бъч. После дълго мълча. Едва когато навлязоха в друг богаташки квартал, отговори на въпроса си: — Нищо специално, синко. Нищо специално.

Зави в една алея, спря пред портата и свали прозореца. След като натисна бутона на интеркома и каза името си, ги пуснаха да преминат.

Паркираха кадилака зад сграда с размерите на училище. Джон отвори вратата. Заобиколи джипа и отиде при Бъч. Видя, че той е извадил оръжието си. Държеше го в отпусната си до бедрото ръка така, че едва се забелязваше.

Джон беше виждал този трик и преди. Фюри бе държал своя пистолет по подобен начин при посещението им в клиниката преди две ноци. Нима братята не бяха в безопасност тук?

Огледа се. Всичко изглеждаше съвсем нормално за толкова скъп имот.

Може би братята никъде не бяха в безопасност.

Бъч хвана Джон за ръката и го поведе бързо към масивната стоманена врата, като през цялото време оглеждаше дъбовите дървета наоколо, гаража, който можеше да побере десет автомобила, и двете коли, паркирани до задния вход. Джон подтичваше, за да върви редом с него.

Когато стигнаха до задната врата, Бъч навря лицето си в камерата, стоманените панели пред тях изщракаха и се плъзнаха встрани. Влязоха във фоайето, вратата се затвори зад тях и се отвори тази на товарния асансьор. Слязоха на долния етаж. Очакваше ги сестра, която Джон беше виждал и преди. Тя им се усмихна и ги приветства, а Бъч прибра пистолета в кобура под лявата си мишница.

Сестрата посочи с ръка по протежение на коридора.

— Петрила ви очаква.

Джон стисна бележника, пое си дълбоко дъх и последва сестрата, чувствайки се така, сякаш отива на бесилото.

Зи се спря пред вратата на спалнята си. Само щеше да провери как е Бела, а после щеше да побърза да се скрие в стаята на Фюри и да пуши червен дим, докато не изпадне във вцепенение. Мразеше състоянията, предизвикани от наркотиците, но в момента всичко беше по-добро от мощния му импулс да прави секс.

Открехна вратата и се подпря на рамката. Стаята бе изпълнена с аромат на разцъфнала градина — най-прекрасният, който бе нахлувал в ноздрите му.

Онова нещо пулсираше болезнено и се опитваше да пробие панталоните му и да излезе на свобода.

— Бела? — извика той името ѝ в мрака.

Чу стон, влезе и затвори вратата след себе си.

О, господи, този неин аромат... Ръмжането се зароди дълбоко в гърлото му, пръстите му се извиха като нокти на хищник. Краката му започнаха да се движат по своя собствена воля и го отведоха до леглото. Инстинктът беше много по-силен от разума.

Бела извиваше неспокойно тяло и се бе оплела в чаршафите. Когато го видя, извика, но после притихна.

— Добре съм. — Легна по корем и се зави с одеялото, но бедрата ѝ се търкаха едно в друго. — Наистина... съм... Ще... се...

От нея се излъчи поредната енергийна вълна — толкова силна, че той отхвъркна назад. А тя се сви на топка върху матрака.

— Върви си — изстена. — Чувствам се по-зле, когато... си тук. О... господи...

От устата ѝ на пресекулки излезе ругатня, а Зи се запрепъва към вратата, макар че тялото му настояваше да остане.

Да излезе в коридора му беше толкова трудно, колкото и на булдог да се откаже от плячката си, но веднага щом затвори вратата, се затича към стаята на Фюри.

Мирисът на цигарите, които близнакът му и Ви пушеха, се усещаше още в началото на коридора със статуите. А когато влезе в спалнята, димът вече беше гъст като мъгла.

Вишъс и Фюри лежаха на леглото, между пръстите си държаха дебели ръчно свити цигари. Устните им бяха здраво стиснати, а телата — напрегнати.

— Какво правиш тук, по дяволите? — извика Ви.

— Дайте и на мен — каза Зи и кимна с глава към махагоновата кутия, оставена между тях.

— Защо я изостави? — Ви всмукна дълбоко и оранжевият връх на цигарата проблесна ярко. — Нуждата ѝ не е преминала.

— Каза, че се чувства по-зле, когато съм там. — Зи се пресегна през брат си и взе цигара. Имаше проблеми със запалването ѝ, защото ръцете му трепереха неудържимо.

— Как е възможно това?

— Приличам ли ти на някой, който има опит в тези неща?

— Но нали се предполага, че трябва да е по-добре, ако при нея има мъж. — Ви потърка лицето си, после го погледна, сякаш отказваше да повярва. — Чакай малко, не си легнал с нея, нали? Зи...? Зи, отговори на въпроса ми!

— Не съм! — озъби се той, осъзнаващ, че Фюри е съвсем притихнал.

— Как си могъл да оставиш бедната жена в това състояние?

— Каза, че е добре.

— Да, периодът ѝ на нужда току-що започна. Но скоро няма да е добре. Единственият начин да се облекчи болката ѝ, е мъж да свърши в нея, разбра ли? *Не можеш* да я оставиш така. Жестоко е.

Зи отиде до един от прозорците. Щорите бяха все още спуснати, защото беше ден. И той се замисли за слънцето — това огромно жарко кълбо, което ги държеше в плен. Господи, как му се искаше да излезе от тази къща! Чувстваше се така, сякаш капанът бе щракнал около глезена му, а желанието да избяга беше почти толкова настойчиво, колкото и страстта, която не му позволяваше да го стори.

Замисли се за Фюри, който лежеше със затворени очи и мълчеше.

„Ето, това е твоят шанс, Зи — помисли си. — Изпрати близнака си при нея. Нека той да е с нея в нуждата ѝ. Хайде. Кажи му да излезе оттук, да отиде в твоята спалня, да се съблече и да я покрие с тялото си.“

О... господи...

Гласът на Вишъс достигна до него през стената на мъчителните му мисли. Тонът му бе рязък, но имаше за цел да го вразуми.

— Зейдист, не си постъпил правилно и го знаеш. Не можеш да ѝ причиниш това, тя е...

— Защо не ме оставиш на мира, братко?

Настъпи дълга тишина.

— Добре, тогава аз ще се погрижа за нея.

Зи обърна рязко глава — точно в мига, в който Вишъс загаси цигарата и се изправи. Възбудата му беше очевидна — издуваше кожените му панталони.

Зейдист се стрелна през стаята толкова бързо, че дори не усещаше краката си. Събори

Вишъс на пода и го стисна здраво за мощния врат. Кучешките му зъби се удължиха и проблеснаха като ножове.

— Ако се приближиш до нея, ще те убия.

Чуха шум зад себе си. Без съмнение, Фюри ставаше от леглото, за да ги разтърве. Но Вишъс сложи край на опитите му.

— Фюри! Не! — Вдиша дълбоко. — Това е между мен... и него.

Диамантените очи на Вишъс изгледаха Зи остро и макар че се бореше за въздух, гласът му бе мощен, както винаги.

— Отпусни се, Зейдист... проклет глупако... Поеми си дълбоко въздух. Никъде няма да ходя... Просто трябваше да привлече вниманието ти. Хайде сега... отслаби хватката си.

Зи се подчини, но не го пусна.

Вишъс отново си пое дълбоко дъх. Два пъти.

— Чувстваш ли импулса, Зи? Събуден е инстинктът ти да пазиш територията си.

Обвързал си се с нея.

Зи искаше да отрече, но беше безсмислено, като се имаше предвид поведението му и фактът, че все още го стискаше за гърлото.

Гласът на Ви се сниши до шепот.

— Пътеката, която ще те изведе от ада, те очаква. Тя е нататък по коридора, братко. Не бъди глупак. Отиди при нея.

Зи пусна Ви и се търкулна по пода. За да избегне мислите за спасителни пътеки, жени и секс, се запита какво ли е станало с цигарата, която беше запалил. Хвърли поглед към прозореца и видя, че е имал благоразумието да я закрепил на перваза, преди да се стрелне като ракета към Вишъс. Е, беше истински джентълмен...

— Тя може да те излекува — каза Ви.

— Аз не търся изцеление. Освен това не искам тя да зачене, разбирате ли? До каква страхотна бъркотия ще доведе това!

— За първи път ли й е?

— Не знам.

— Ако е, шансовете да забременее практически са равни на нула.

— „Практически“ не е достатъчно сигурно. Какво друго може да я облекчи?

Фюри заговори, все така легнал на леглото.

— Морфинът все още е у теб, нали? Имам предвид спринцовката, която приготвих, след като Хавърс си тръгна. Използвай я. Чувал съм, че така правят жените, които нямат съпрузи.

Ви седна, подпрял мускулестите си ръце на коленете. Отметна коса назад и татуировката на дясното му слепоочие се откри.

— Това няма да реши напълно проблема, но със сигурност е по-добре от нищо.

Поредната вълна гореща сексуална енергия се разнесе из въздуха. Тримата изстенаха и останаха по местата си, неспособни да й противодействат по никакъв начин — телата им се напрегнаха, искаха да отидат там, където се нуждаеха от тях и можеха да бъдат полезни, копнеещи да облекчат женската й болка.

Веднага щом беше в състояние, Зи се изправи на крака. Когато излизаше, хвърли поглед назад. Вишъс отново беше легнал и палеше поредната ръчно свита цигара.

Зи се спря пред вратата на спалнята си, за да събере кураж. Отвори я, но не се осмели да погледне към леглото, а отиде право до бюрото.

Намери спринцовките и взе онази, която Фюри бе заредил. Пое си дълбоко дъх, обърна се... И видя, че леглото е празно.

— Бела? — Приблужи се до него. — Бела, къде...

Намери я свита на кълбо на пода, с възглавница между краката. Цялото ѝ тяло трепереше.

Тя се разрида, когато коленичи до нея.

— Боли...

— О, господи... Знам, *нала*. — Отметна косата от очите ѝ. — Ще се погрижа за теб.

— Моля те... Толкова ме боли. — Обърна се по гръб, гърдите ѝ бяха напрегнати, а зърната ѝ — яркочервени... Красиви. Неустойими. — Боли. Много боли. Болката няма да спре, Зейдист. Става все по-лошо.

Тялото ѝ диво се загърчи и от него се излъчи поредната мощна енергийна мълния. Силата на хормоните, които тя пръскаше във въздуха, го заслепи. Бе така погълнат от животинския отговор на тялото си, че не чувстваше нищо... Дори как тя го сграбчи за ръката толкова силно, че можеше да счупи костите му.

Когато поредният спазъм отмина, той се запита дали не е счупила китката му. Не защото се страхуваше от болката; би изтърпял всичко заради нея. Но щом го стискаше така отчаяно, какво ли преживяваше и каква ли мъчителна болка разкъсваше вътрешностите ѝ?

Трепна и забеляза, че е прехапала долната си устна толкова дълбоко, че от нея капе кръв. Попи я с палец. После го избърса в панталоните си, за да не я вкуси и да пожелае още.

— *Нала*... — Погледна спринцовката в ръката си.

„Направи го — каза си. — Упой я. Отнеми болката ѝ.“

— Бела, трябва да знам нещо.

— Какво? — Въпросът ѝ прозвуча като стон.

— За първи път ли ти е?

Тя кимна.

— Не знаех, че ще е толкова зле... *О, господи*...

През тялото ѝ отново премина спазъм и бедрата ѝ стиснаха силно възглавницата.

Той повторно погледна спринцовката. Не бе достатъчно добро за нея, но да се излее в нея, му се струваше като светотатство. По дяволите, неговата еякулация беше по-лошата от двете възможности, с които тя разполагаше, но от биологична гледна точка той можеше да направи за нея повече от морфина.

Протегна ръка и остави спринцовката на нощното шкафче. Изправи се, свали ботушите си и издърпа ризата през главата си. Свали ципа на панталона си, събу го и освободи пулсиращия си от болка член.

Имаше нужда от болка, за да стигне до оргазъм, но не се тревожеше за това. По дяволите, можеше да се нарани достатъчно и сам, за да предизвика освобождаването си. За тази цел имаше кучешки зъби, нали?

Бела гърчеше тяло, победена от страданието, когато я взе на ръце, за да я остави върху леглото. Бе така великолепна на фона на възглавниците. Бузите ѝ бяха зачервени, устните — полуотворени, а кожата ѝ сияеше. Но изпитваше ужасна болка.

— Шшш... спокойно — прошепна той и я покри с тялото си. Когато голите им тела се докоснаха, тя отново нададе стон и прехапа устната си. Този път той се наведе и облиза с език прясната кръв. Вкусът ѝ го очарова. И го уплаши. Напомни му, че живее почти без храна вече повече от век.

Изруга, изхвърли от ума си всички страхове и посвети цялото си внимание на Бела. Краката ѝ трепереха неудържимо под неговите. Наложил се да ги разтвори с ръце, а после да ги прикове с бедрата си. Докосна сърцевината ѝ и бе шокиран. Тя гореше и беше влажна. Бела извика. Оргазмът, който последва, облекчи малко мъките ѝ, ръцете и краката ѝ застинаха, дишането ѝ стана малко по-леко.

Може би щеше да е по-лесно, отколкото си беше мислил. Може би Вишъс грешеше за необходимостта мъж да свърши в нея. В такъв случай щеше просто да ѝ даде многократни оргазми. Господи, би могъл да прави това цял ден — *обожаваше* да ѝ доставя удоволствие. Първият допир на устните му до тайното ѝ местенце никак не му бе достатъчен.

Хвърли поглед на дрехите си. Може би трябваше да остане облечен...

В този момент от нея се излъчи толкова силна вълна енергия, че тялото му буквално бе заставено да се изправи и отдели от нейното — сякаш го бутна невидими ръце. Тя нададе вик на разочарование, когато се откъсна от нея. Щом атаката премина, тялото му отново я покри. Оргазмът очевидно само беше влошил състоянието ѝ и сега риданията ѝ бяха толкова мъчителни, че от очите ѝ дори не течаха сълзи. От гърдите ѝ излизаха само сухи хлипове, които я караха да се гърчи още по-силно.

— Лежи спокойно, *нала* — каза той. Беше като обезумял. — Пусни ме да вляза в теб.

Тя обаче не го чуваше. Трябваше да я задържи на мястото ѝ със силата на мускулите си и да я притисне с една ръка към матрака, докато с другата разтвори краката ѝ. Опита се да го насочи към сърцевината ѝ с движения на хълбоците, но не успяваше да уцели правилния ъгъл. Макар и хваната в капана на теглото и силата му, тя продължаваше да се мята неспокойно.

От устата на Зи се откъсна сочна ругатня и той го хвана с ръка, за да успее да проникне в нея. Навлезе рязко и дълбоко. И двамата извикаха.

След това наведе глава и се изгуби в усещането за стегнатата ѝ влажна същност. Тялото му подхвана извечния ритъм на живота. Бедрата му се движеха, а темпото и силата на тласъците му създаваха огромно напрежение в слабините му.

О, господи... Оргазмът му приближаваше. Точно както и в банята, докато беше в дланите ѝ. Само че по-горещ. И по-див. Неконтролируем.

— О, господи! — извика неудържимо.

Телата им се притискаха едно в друго, потта се стичаше в очите му и го заслепяваше, а миризмата на връзката му с нея нахлуваше в ноздрите му... И тогава тя извика името му и повдигна бедра към неговите. Спазмите на сърцевината ѝ го обгърнаха плътно и го накараха да се излее в нея... *О, не, по дяволите...*

Опита се да се отдръпне, което бе проява на чист рефлекс, но оргазмът му не можеше да бъде спрял — стрелна се нагоре по гръбнака му, сграбчи го за тила и го прикова към тялото ѝ. И той усети жизнените си сокове да се изливат и да преминават от него в нея. Оргазмът като че ли нямаше да има край. Стигаше отново и отново до върха, изливаше се на мощни вълни, изпълваше я. Не можеше да направи нищо, за да спре изригването, макар да знаеше какво се изтича в утробата ѝ.

Когато и последната тръпка затихна, повдигна глава. Очите на Бела бяха затворени, дишането ѝ беше спокойно, дълбоките бразди и сенки по лицето ѝ вече ги нямаше.

Дланите ѝ се плъзнаха към гърдите му и се спряха на раменете му. Тя въздъхна и постави глава на рамото му. Тишината в стаята и спокойствието, което цареше в тялото ѝ, бяха разтърсващи. Както и фактът, че бе свършил в нея само защото това го караше да се

чувства... добре.

Добре? Не, това бе неточно. Караше го да се чувства... жив. Пробуден.

Зи погали косите ѝ и разпиля тъмните вълни по бялата възглавница. Нямаше болка за него, нито за тялото му. Само удоволствие. Същинско чудо...

След това усети влагата там, където телата им се съединяваха.

Мисълта за последиците от акта го правеше неспокоен и нервен и едва устояваше на натрапчивото си желание да я почисти. Стана и забърза към банята, за да вземе хавлия. Но когато се върна до леглото, нуждата отново я бе уловила в лапите си и тялото ѝ отново бе разтърсено от гърчове. Сведе поглед към *него* и видя, че пак израства твърд и дълъг от пулсиращите му слабини.

— Зейдист... — изстена тя. — Тя... се върна.

Той пусна хавлията на пода и отново я покри с тялото си, но преди да влезе в нея, погледна в стъклените ѝ очи и изпита угризения. Как бе възможно да е така ненаситен за женската ѝ същност, когато последствията за нея щяха да са толкова грозни? Мили боже, бе се излял в тялото ѝ; тази гадост бе навсякъде по красивата ѝ сърцевина, по бедрата ѝ и...

— Мога да те упоя — каза. — Няма да усещаш болка и няма да ме желаш. Мога да ти помогна, без да те нараня.

Сведе поглед към нея в очакване на отговора ѝ, попаднал в мрежата на нейната природа и собственото си желание.

[1] Майкъл Лорънс Тайлър — американски рапър от Ню Орлиънс, известен със сценичното си име Мистикъл. — Б.пр. ↑

Бъч беше напрегнат, когато съблече палтото си и се настани в чакалнята на лекаря. Добре, че нощта току-що беше паднала и пациентите от расата на вампирите още не бяха започнали да идват. Имаше нужда да остане насаме за малко. Поне докато се съвземе.

Малката клиника се помещаваше на приземния етаж в къщата на Хавърс. Което означаваше, че в този момент Бъч се намираше в една и съща сграда със сестра му. Да... Мариса, жената, която желаше като никоя друга на планетата, беше под един и същи покрив с него.

Беше обсебен от нея, което бе нещо ново за него. Никога преди не беше изпитвал такъв копнеж и не можеше да каже, че това му харесваше. Чувствата му го измъчваха непрекъснато. Стягаха сърцето му.

Когато бе дошъл да я види през септември, а тя го бе отпратила, без дори да се срещне с него, се беше заклел, че няма да я обезпокои отново. И беше спазил обещанието си. Технически. Това, че непрестанно търсеше поводи да минава с колата си край къщата ѝ, не ѝ причиняваше неудобство. Защото тя не знаеше.

Той беше достоен за съжаление. Но докато Мариса не подозираше колко е запленил от нея, можеше да се справи. Затова и бе така нервен тази вечер. Не искаше тя да си помисли, че я преследва, ако го видеше случайно тук. Все пак мъжът трябва да пази гордостта си. Поне за пред другите.

Погледна часовника си. Бяха изминали само тринайсет минути, а му се струваха цяла вечност. Предполагаше, че срещата с психиатъра ще продължи час, така че стрелката на часовника му трябваше да направи още четирийсет и седем придвижвания, преди да може да напъха момчето обратно в автомобила и да отпрати оттук.

— Желаете ли чаша кафе? — попита женски глас.

Бъч вдигна поглед. Пред него стоеше сестра, облечена в бяла униформа. Изглеждаше млада, особено като си играеше с ръкава си от неудобство. И също така изпълнена с отчаяно желание да свърши нещо.

— Да, разбира се. Кафето ще ми се отрази добре.

На лицето ѝ изгря широка усмивка и кучешките ѝ зъби проблеснаха.

— Как го обичате?

— Черно. Благодаря.

Тихият шепот от стъпките ѝ заглъхна надолу по коридора.

Бъч разкопча двуредното си сако и приведе тяло напред, облегнал лакти на коленете си. Костюмът на „Валентино“, с който бе облечен, беше един от любимите му. Както и вратовръзката „Хермес“, която стягаше врата му. И обувките „Гучи“ на краката му.

Макар и отхвърлен от Мариса, можеше да запази обичайния си добър външен вид.

— Искаш ли да те упоая?

Бела фокусира поглед върху лицето на Зейдист, който се извисяваше над нея. Черните му очи бяха така силно присвити, че образуваха две цепнатини, а изпъкналите му скули бяха възхитително зачервени от възбуда. Усещаше тежестта на тялото му върху своето и нуждата ѝ отново се събуждаше при мисълта за това, как се излива в нея. Беше почувствала чудотворно облекчение още когато бе усетила приближаването на оргазма му — първото от

началото на симптомите преди два часа.

Но ето че неутолимата жажда за секс се бе върнала отново.

— Искаш ли да притъпя болката ти, като изключа съзнанието ти, Бела?

Може би щеше да е по-добре да ѝ даде наркотик. Нощта щеше да се окаже дълга. Беше ѝ ясно, че отгук насетне желанието ѝ само ще се засилва. Беше ли справедливо да го моли да остане с нея?

Нещо меко погали нежно бузата ѝ. Палецът му.

— Няма да те изоставя — увери я той. — Независимо колко ще продължи и колко пъти ще трябва да бъда с теб. Ще ти служа, докато свърши. И ще ти позволя да пиеш от мен. Няма да те изоставя.

Погледна лицето му и разбра, че това е единственият път, когато ще бъдат заедно.

Очите му изразяваха решимост. Виждаше го съвсем ясно. Само една нощ.

Отдели се рязко от нея и протегна ръка към нощното шкафче. Огромната му ерекция се издаваше напред. И точно когато взе спринцовката, тя обхвана в длани твърдата му плът.

Той изстена и залитна, преди да се подпре с ръка на матрака.

— Искам теб — прошепна тя. — Не наркотик.

Той изпусна спринцовката на пода. Целуна я и разтвори бедрата ѝ с колене. Тя го поведе към утробата си и изпита триумфална радост, като го усети да се движи в нея. Удоволствието ѝ се издигна нагоре, понесено от могъща вълна, а после се раздели на две — една част от нея искаше секс, а друга — вената му. Кучешките ѝ зъби се удължиха. Не изпускаше от поглед пулсиращия кръвоносен съд отстрани на врата му.

Като че ли усетил нуждата ѝ, той извъртя тяло така, че да остане в нея и да ѝ поднесе вената си.

— Нахрани се — каза с дрезгав глас и направи няколко движения в нея.

Тя го захапа без колебание. Проби кожата му точно там, където бяха татуировките на кръвен роб, и заби дълбоко зъби, вкусът му опари езика ѝ, а от гърлото му излезе рев. После силата и издръжливостта му се просмукаха в нея.

О. застина над тялото на пленника си, несигурен дали бе чул правилно.

Вампирът, когото беше заловил в центъра на града и довел в бараката зад хижата, беше завързан с ремъци за масата и приличаше на забодена с карфица пеперуда. Беше го нападнал само за да облекчи безсилния си гняв и разочарованието си. Не предполагаше, че ще научи нещо полезно.

— Какво каза? — О. доближи ухо до устата на цивилния.

— Тя се казва... Бела. Онази, която... беше отвлечена... Бела.

О. се изправи. Притокът на щастие беше толкова силен, че му се зави свят.

— Знаеш ли дали е жива?

— Мислех, че е мъртва. — Цивилният се закашля от слабост. — Толкова дълго я нямаше.

— Къде живее семейството ѝ? — Не последва отговор и О. направи нещо, което му гарантираше, че вампирът ще проговори. След като викът му заглъхна, О. повторно попита: — Къде е семейството ѝ?

— Не знам. Аз... наистина не знам. Семейството ѝ... Не знам... Не знам...

Цивилният бе достигнал фазата на празните приказки, които се изливаха от устата при

разпит, и не можеше да му бъде полезен в това състояние.

О. го зашлеви силно, за да го принуди да млъкне.

— Дай ми адреса им. Искам го.

Не последва отговор и той приложи ново средство за въздействие. Вампирът изпъшка от болка, после изрече като скоропоговорка:

— Номер дваисет и седем на „Формън Лейн“.

Сърцето на О. заби бързо, но той се наведе над вампира, без да издаде чувствата си.

— Ще отида там незабавно. И ще те освободя, ако си ми казал истината. Ако не си, ще те убия бавно веднага щом се върна. Кажи ми сега, искаш ли да промениш нещо в сведенията си?

Цивилният извърна поглед. После отново го фокусира в лицето.

— Хей? Чуваш ли ме? — попита О.

За да го накара да побърза с отговора, приложи натиск в една особено чувствителна зона. Вампирът излая като куче.

— Кажи ми — каза О. тихо. — И ще те пусна да си отидеш. Ще се сложи край на това.

Лицето на цивилния се сгърчи, а устните му оголиха стиснатите му зъби. По насинената му буза се търкулна сълза. Макар да се изкушаваше отново да го доведе до агония, за да го накара да говори, О. реши да не се намесва в борбата между съвестта му и инстинкта за оцеляване.

— Дваисет и седми номер на „Торн“.

— Авеню, нали така?

— Да.

О. избърса сълзата. След това направи широк разрез в гърлото на вампира.

— Какъв лъжец! — каза, докато кръвта на жертвата му изтичаше.

Без да се бави, грабна сакото си, което беше пълно с оръжия и тръгна. Беше сигурен, че адресът е фалшив. Това беше проблем при изтезанията. Не можеше да се има доверие на информацията, изтръгната с мъчения.

Щеше да провери номер дваисет и седми и на двете улици, въпреки че очевидно беше излъган.

Чиста загуба на време.

Бъч поклащаше остатъка от кафето си на дъното на чашката и си мислеше, че течността има цвят на скоч. Глътна и изстиналата вече утайка и му се прииска да беше не кафе, а превъзходно малцово уиски.

Погледна часовника си. Оставаха още шест минути до седем часа. Господи, надяваше се сеансът да продължи само час. Ако всичко минеше добре, можеше да остави Джон в дома на Тор и Уелси и да седи на дивана си с чаша алкохол още преди да е започнато излъчването на поредния епизод на „От местопрестъплението“.

Трепна. Нищо чудно, че Мариса не искаше да го види. Не беше добра партия. Алкохолик, живеещ в чужд свят.

Да. Хайде да тръгнем към олтара.

Като си представи как седи у дома си, се сети за предупреждението на Ви да стои далеч от имението. Но от друга страна, не бе добра идея да виси сам в някой бар или да се шияе по улиците в сегашното си настроение. Беше мрачен и неприветлив като времето.

След няколко минути се чуха гласове откъм коридора. Иззад ъгъла се показа Джон, придружен от възрастна жена. Бедното дете изглеждаше така, сякаш го бяха принудили да се промъква през тесен обръч. Косата му бе разбъркана, сякаш бе прокарвал многократно ръце през нея, а погледът му беше прикован в пода. Притискаше бележника до гърдите си, като че ли беше бронирана жилетка.

— Ще определим дата за следващия сеанс — каза тихо жената, — след като си помислиш.

Джон не отговори и Бъч забрави за недоволството и самосъжалението си. Момчето още не се беше съвзело след преживяното в кабинета на лекаря и имаше нужда от някого. Прегърна го колебливо. Джон се облегна на него и в гърдите на Бъч забушува инстинктът да го предпази от всякакво зло. Пет пари не даваше, че психотерапевтът приличаше на Мери Попинз, искаше му се да ѝ се разкрещи за това, че тревожи детето.

— Джон? — каза тя. — Ще се свържеш с мен, за да определим следващия...

— Да, ще ви се обадим — измърмори Бъч.

„Да. Точно така.“

— Казах му да не бърза. Но мисля, че трябва да се срещнем отново.

Бъч ѝ хвърли поглед, който недвусмислено изразяваше раздразнението му... Обаче очите ѝ го уплашиха. Бяха дяволски сериозни, дори мрачни. Какво, за бога, е било казано и записано по време на сеанса?

Ченгето погледна в пространството над главата на Джон.

— Да вървим, момче.

Джон не помръдна, затова Бъч го побутна леко. Изведе го от клиниката, все още поставил длан на крехкото му рамо. Стигнаха до колата и Джон се настани на предната седалка, но без да закопчае колана си. Седеше и гледаше втренчено пред себе си.

Бъч седна на мястото на шофьора и заключи вратите на джипа. После обърна глава към Джон.

— Няма да задавам никакви въпроси. Единственото, което трябва да знам, е къде искаш да отидеш. Ако искаш да се прибереш у дома си, ще те откарам при Тор и Уелси. Ако искаш да поседиш в Дупката с мен, ще отидем в имението. Ако желаеш просто да се разходим с колата, ще те откарам до Канада и обратно. Ще направя, каквото кажеш. Ако не

можеш да вземеш решение в момента, ще обикалям из улиците на града, докато не решиш.

Крежките гърди на Джон се издуха, после се отпуснаха. Отвори бележника и взе химикалката. След кратка пауза написа нещо и обърна страницата към Бъч.

„Номер 1179 на Седма улица.“

Бъч смръщи вежди. Тази част на града беше наистина бедна и тънеше в мизерия.

Отвори уста да попита защо точно там от всички възможни места на света, но бързо я затвори. Тази вечер към детето очевидно бяха отправени много въпроси. Освен това Бъч беше въоръжен, а Джон искаше да отиде точно в този квартал. Обещанието си е обещание и трябваше да се спазва.

— Добре. Отиваме на Седма улица.

„Обаче първо обиколи малко улиците“ — написа момчето.

— Няма проблем. Тъкмо ще се разхладим.

Ченгето запали двигателя. Канеше се да даде на заден, когато видя нещо да проблясва зад тях. До задната част на къщата се приближаваше голям автомобил — много скъпо „Бентли“. Натисна спирачките, за да може луксозната лимузина да мине покрай тях и...

Забрави да диша.

От страничната врата на къщата излезе Мариса. Дългата ѝ до хълбоците руса коса се развяваше на вятъра, беше се загърната плътно в черната си пелерина. Прекосяваше бързо задния паркинг и избягваше снежните преспи, като подскачаше грациозно от едно петно гол асфалт на друго.

Светлините на охранителните камери уловиха изящните линии на лицето ѝ, великолепната светла коса и съвършената бяла кожа. Спомни си какво бе усещането, когато я целуна един-единствен път, и усети, че се задушава — сякаш някой стискаше дробовете му в менгеме. Победен от чувствата си, искаше да изскочи от колата, да се хвърли в краката ѝ и да я умолява като куче, каквото беше.

Обаче тя стигна до „Бентли“-то. Той видя как вратата се отвори — вероятно шофьорът се бе навел през седалката и беше натиснал дръжката. Светлините в купето му разкриха единствено факта, че зад кормилото седи мъж, не беше ясно човек или вампир. Не можеше да има женски рамене с такива размери.

Мариса повдигна полите на пелерината си, седна грациозно и затвора вратата.

Светлините изгаснаха.

Бъч смътно долови раздвижване до себе си и хвърли поглед на Джон. Детето се бе свило до прозореца и гледаше право напред със страх в очите. В този момент Бъч осъзна, че е хванал пистолета си, а от устата му излиза ръмжане.

Изплашен от собствената си реакция, отдръпна крака си от педала на спирачките и натисна този за газта.

— Не се тревожи, синко. Всичко е наред.

Обърна кадилака и погледна в страничното огледало към бентлито. То също обръщаше. Бъч изруга и се стрелна по алеята, стиснал толкова силно кормилото, че кокалчетата на пръстите му бяха побелели.

Ривендж смръщи вежди, когато Мариса влезе в бентлито. Господи, беше забравил колко е красива. И ухаеше прекрасно... От нея се излъчваше свежият аромат на океан...

— Защо не ми позволяваш да приближавам до входната врата? — попита той,

попивайки с очи русата ѝ коса и безупречната ѝ кожа. — Трябва да ми разрешиш да те вземам така, както се полага.

— Знаеш какъв е Хавърс. — Вратата се затвори плътно. — Ще иска да се бракосъчетаем.

— Това е смешно.

— Ти нямаш ли същото отношение към сестра си?

— Няма да коментирам.

Мариса постави длан на ръката му, докато чакаха „Кадилак“-ът да излезе от паркинга.

— Знам, че съм го казвала и преди, но наистина много съжалявам за всичко, което се случи на Бела. Как е тя?

А той откъде можеше да знае, по дяволите?

— Предпочитам да не говоря за нея. Не се обиждай, но съм... Да, не искам да говоря за това.

— Рив, не е необходимо да излезем точно тази вечер. Знам, че преживя много, и наистина бях изненадана, когато пожела да ме видиш.

— Не ставай смешна. Радвам се, че ми се обади. — Стисна ръката ѝ. Костите ѝ бяха толкова деликатни, та се наложи да си припомни, че трябва да бъде много нежен с нея. Тя не беше това, с което бе свикнал.

Усети как тя става все по-нервна, докато се приближаваха към центъра на града.

— Всичко ще бъде наред. Наистина се радвам, че се обади.

— Аз всъщност съм доста объркана. Просто не знам какво трябва да направя.

— Няма да бързаме.

— Била съм само с Рот.

— Знам. Затова и реших да те взема с колата. Реших, че ще бъдеш прекалено нервна, за да се дематериализираш.

— Така е.

Когато спряха на един светофар той ѝ се усмихна.

— Ще се грижа добре за теб.

Светлите ѝ очи го изгледаха от главата до петите.

— Ти си добър мъж, Ривендж.

Той игнорира грешната ѝ преценка и се концентрира върху движението.

След двадесет минути излязоха от модерен асансьор и пристъпиха във фойето на мансардния му апартамент, който заемаше половината от най-горния етаж на трийсететажна сграда и имаше изглед към река Хъдзън и почти целия Колдуел. Тъй като прозорците бяха огромни, Ривендж никога не идваше тук през деня. Мястото обаче беше съвършено през нощта.

Остави осветлението приглушено и изчака Мариса да се разходи из всички стаи и да огледа всичките красиви неща, което един вътрешен дизайнер беше купил за него. Той не се интересуваше нито от тях, нито от прекрасния изглед. Ценеше усамотението, което намираще тук, далеч от семейството си. Нито Бела, нито майка му бяха идвали в това негово жилище. Всъщност нито една от тях дори не знаеше за съществуването му.

Като че ли разбрала, че губи времето и на двама им, Мариса се обърна с лице към него. На тази светлина красотата ѝ бе просто изумителна. Бе благодарен за допълнителната доза допамин, която бе вкарал в кръвообращението си преди около час. При *симпатите* веществото даваше обратен ефект на този, който имаше при хората и вампирите. Засилваше

определени невротрансмисии и възприятието, грижеше се *симпатът* да не изпитва удоволствие, да не усеща... нищо. Лишен от осезание, Рив контролираше по-добре импулсите си.

Което бе единствената причина Мариса да е в безопасност насаме с него, като се имаше предвид какво ще правят двамата.

Рив съблече палтото си и отиде при нея. Облягаше се на бастуна си повече от обикновено, защото не можеше да откъсне поглед от нея. Подпря го на бедрата си и бавно развърза панделката, която събираше пелерината при врата ѝ. Тя сведе поглед към ръцете му, които трепереха, докато смъкваша черната вълнена наметка от раменете ѝ. Усмихна ѝ се и я остави върху облегалката на един от столовете. Роклята ѝ беше като онези, които носеше майка му, и точно такава, каквато настояваше сестра му да облича по-често — от светлосин сатен, прилепващ перфектно по тялото ѝ. Беше с марката на „Диор“. Или поне трябваше да е.

— Ела тук, Мариса.

Заведе я до дивана и я дръпна да седне до него. На оскъдната светлина, която струеше през прозореца, русата ѝ коса беше като коприна и той хвана няколко кичура между пръстите си. Гладът ѝ бе толкова силен, че го долавяше съвсем ясно.

— Чакала си много дълго, нали?

Тя кимна и погледна ръцете си, които бяха сплетени в скута ѝ, бели като слонова кост на фона на светлосиния сатен.

— Колко?

— Месеци — прошепна тя.

— Това означава, че ще имаш нужда от много кръв, нали? — Тя се изчерви, а той настоя: — Нали, Мариса?

— Да. — Отговорът ѝ беше тих като въздишка. Очевидно се чувстваше неудобно заради силния си глад.

Рив се усмихна, но усмивката му беше жестока и противна. Беше добре да си с изискана жена. Скромността и нежността ѝ бяха силно привлекателни.

Съблече самото си и развърза вратовръзката си. Беше готов да ѝ предложи китката си, но сега, когато тя беше пред него, искаше да пие от вената на врата му. Беше минала цяла вечност, откакто за последен път бе позволил на жена да се храни от него, и беше изненадан от вълнението си.

Разкопча ризата си. С трепетно предчувствие я разтвори широко.

Тя гледаше втренчено голите му гърди и татуировките.

— Не знаех за тях — прошепна, а тялото ѝ трепереше също като гласа ѝ.

Той се облегна назад, разперил ръце и вдигнал единия си крак на дивана.

— Ела тук, Мариса. Вземи, каквото ти е нужно.

Тя погледна китката му, която беше покрита от френския маншет на ризата му.

— Не — каза той. — Искам да пиеш от шията ми. Това е единственото, за което моля.

Тя се поколеба и той разбра, че клюките по неин адрес отговарят на истината.

Наистина не беше докосвана от мъж. И тази нейна чистота беше... нещо, което трябваше да бъде взето.

Рив затвори очи, защото тъмното зло в него надигна глава — той беше чудовище, което лекарствата и наркотиците държаха само в плен. Господи, може би идеята не беше добра.

Но после тя се притисна бавно в него и сякаш запълзя нагоре по тялото му, а ароматът

на океан, който се излъчваше от нея, ставаше все по-силен. Той отвори леко клепачи, видя лицето ѝ и осъзна, че не би могъл да спре онова, което предстои. И още, че не би могъл да го пропусне — трябваше да позволи поне на някои усещания да стигнат до него. Наруши самоналожената си дисциплина и отвори канала на осезанието си. Започна да приема алчно възприятията си, въпреки действието на наркотика. През мъглата, която обвиваше мозъка му вследствие на допамина, до него достигаше информация, от която му се завиваше свят.

Сатенът галеше нежно кожата му, усещаше топлината на тялото ѝ, която се смесваше с неговата. Беше се отпуснала с цялата си незначителна тежест на рамото му и... да, коляното ѝ бе между бедрата му.

Устните ѝ се разтвориха и кучешките ѝ зъби проблеснаха.

За част от секундата, злото в него започна да вие и Рив, изпаднал в паника, призова разума си на помощ. Слава богу, той се отзова и рационалната му страна окова инстинктите му и заглуши сексуалната нужда да доминира над нея.

Тя се олюля, докато се навеждаше към вената му. Беше ѝ трудно да пази равновесие, толкова бе слаба.

— Облегни се на мен — каза той гърлено. — Облегни се... на мен.

Тя потрепери, но позволи на долната половина на тялото си да потъне в люлката на хълбоците му. Очевидно се тревожеше, че може да се докосне до мъжка ерекция, но когато това не стана, сведе поглед между телата им — сякаш мислеше, че не е там, където трябва.

— Не трябва да се тревожиш за това — прошепна той и прокара длани по ръцете ѝ. — Не и когато си с мен. — Облекчението ѝ бе толкова ясно доловимо, че го обиди. — Нима наистина ще ти е толкова неприятно да легнеш с мен?

— О, не, Ривендж. Не. — Погледът ѝ се спря на мощните мускули по гърдите му. — Ти си... прекрасен. Просто... има друг.

— Все още обичаш Рот.

Тя поклати глава.

— Не. Но не мога да мисля за онзи, когото желая. Не... сега.

Рив повдигна брадичката ѝ.

— Кой е този идиот, който не иска да те нахрани, когато имаш нужда?

— Моля те. Не говори повече за това. — Внезапно очите ѝ се спряха на врата му и се разшириха.

— Какъв глад! — изръмжа той, доволен от факта, че ще бъде използван. — Хайде. И не се старай да бъдеш нежна. Вземи ме. Колкото по-грубо, толкова по-добре.

Мариса оголи кучешките си зъби и го захапа. Двете остри пронизвания проникнаха през мъглата на наркотика и сладката болка се разля по тялото му. Стенеше и си мислеше, че никога преди не е бил благодарен за импотентността си. Ако пенисът му въобще можеше да функционира, в този момент без съмнение щеше да отстрани роклята от пътя си, да разтвори краката ѝ и да навлезе дълбоко в нея.

Почти веднага тя се откъсна от него и облиза устни.

— Вкусът ми е различен от този на Рот — каза той, разчитайки на това, че след като се е хранила само от един мъжки вампир, няма да знае защо неговата кръв е особена. Всъщност нейната липса на опит беше единствената причина, поради която можеше да ѝ помогне. Всяка друга жена с малко повече опит щеше да знае прекалено много. — Продължавай, вземи още. Ще свикнеш с усещането.

Тя отново наведе глава и той усети повторното пробуждане.

Прегърна я със здравите си мускулести ръце през крехкия деликатен гръб, притисна я към себе си и затвори очи. Беше минало толкова много време, откакто бе държал някого в обятията си, и макар че не можеше да си позволи да изживее много от случващото се, то пак бе върховно.

Мариса продължаваше да пие от вената му, а на него — ама че абсурд — му се прииска да заплаче.

О. отпусна педала на газта и мина покрай поредната каменна стена.

По дяволите, сградите на „Торн авеню“ бяха огромни. Е, не че се виждаха от улицата, просто предполагаше, че зад живите плетове и масивните огради се крият масивни къщи.

Когато и тази стена се раздели на две, за да направи място на алея за автомобили, натисна спирачките. Вляво имаше малка медна табела, на която бяха указани номерът и улицата — „Торн авеню“ двайсет и седем. Наведе се напред с надеждата да зърне нещо зад нея, но видя единствено мрака.

Каза си: „Какво пък толкова“. Зави и навлезе в алеята. На около стотина метра навътре от улицата го спря висока черна порта и забеляза охранителните камери над нея и интеркома.

Е... това беше интересно. Другият адрес бе просто къща в квартал на средната класа, чиито обитатели вечер седяха пред телевизорите си. Обаче зад тази порта се криеше нещо наистина различно.

Любопитството му беше събудено.

Ако искаше да премине през бариерата, трябваше да разполага с добре обмислена стратегия, която да приложи много внимателно. Последното, от което имаше нужда, беше неудобството да се забърка с полицията само защото е влязъл с взлом в дом на аристокрацията.

Но защо онзи вампир беше посочил точно този адрес, за да спаси кожата си?

Тогаво О. видя нещо странно. На портата беше завързана черна панделка. Не, две — по една от всяка страна, които са развяваха на вятъра.

Да не би този дом да оплакваше някого?

Почерпил сили от страха си, слезе от пикапа. Ботушите му хрускаха по леда, докато вървеше към панделката вдясно. Тя беше на около два метра от земята и трябваше да се протегне, за да я пипне.

— Мъртва ли си, съпруго моя? — прошепна. Отпусна ръка до тялото си и втренчи поглед в черната нощ зад портата.

Върна се до пикапа и подкара на заден ход по алеята. Трябваше да стигне до края на стената и да намери място, където да го остави.

След пет минути вече ругаеше неудържимо. *По дяволите*. По това авеню нямаше нито едно скрито местенце, където да паркира. Отстрани на улицата имаше просто дълга стена вместо тротоар, нямаше дори банкет. *Проклети да са богатите*.

Натисна педала на газта и погледна вляво. После — вдясно. Може би щеше да остави пикапа в подножието на хълма и да се върне бегом по главната улица. Разстоянието беше почти километър по наклон, но можеше да го пробяга достатъчно бързо. Кръговете светлина, хвърляни от уличните лампи, бяха проблем, разбира се, но беше малко вероятно някой от жителите на този квартал, затворени в своите кули от слонова кост, да го види.

Звънна мобилният му телефон и той неохотно отговори:

— Какво?

В гласа на У., когото вече започваше да намразва, се долавяше напрежение.

— Имаме проблем. Двама *лесъри* бяха арестувани от полицията.

О. затвори очи.

— Какво са направили, по дяволите?

— Докато отвличали цивилен, край тях минала необозначена патрулна кола. Двама полицаи слезли от нея и сложили белезници на ръцете им, после дошли още ченгета.

Лесърите са били задържани. Единият от тях току-що ми се обади.

— Плати гаранцията им — сръза го остро О. — Защо се обаждаш на мен?

Настъпи пауза. Тонът на У. не беше приятен.

— Защото трябва да го знаеш. Виж, били са въоръжени до зъби и не са имали разрешителни за нито едно от оръжията. Всичките са купени на черно и нямат сериен номер. Няма начин да ги пуснат под гаранция до сутринта. Нито един обществен защитник не е толкова добър. Ти трябва да ги измъкнеш.

О. отново хвърли поглед наляво и надясно и зави по някаква алея с размерите на футболно игрище. Да, в този квартал определено нямаше скрито местенце. Трябваше да отиде до мястото, където „Торн авеню“ се вливаше в „Белман роуд“, и да остави пикапа в онзи затънтен квартал.

— О.?

— Има неща, които трябва да свърша.

У. се закашля така, сякаш с мъка преглъщаше ругатните, които напиреха на езика му.

— Не се обиждай, но не мога да си представя нещо по-важно от това. Какво ще стане, ако нашите момчета се забъркат в някоя свада в ареста? Искаш ли черната им кръв да потече, та някой от надзирателите да се досети, че не са хора? Трябва да се свържеш с Омега и да му кажеш да ги призове обратно при себе си.

— Ти го направи. — О. натисна педала на газта, макар да се спускаше надолу по склона.

— *Какво?*

— Свържи се с Омега. — Спря в края на „Торн“ и зави наляво. На тази улица имаше редица семейни магазинчета и той паркира пред едно от тях.

— О.... Подобен род молба трябва да идва от водача на *лесърите*. И ти го знаеш.

Зает с мислите си, О. не изключи веднага двигателя.

Страхотно. Точно каквото искаше. Да прекара още време в компанията на онова копеле, техния господар. *По дяволите*, не можеше да живее повече така, без да знае каква е съдбата на съпругата му. Нямаше време за глупостите на обществото.

— О.?

Облегна глава на кормилото. И я удари два пъти.

От друга страна, ако контактът с хората в полицейското управление се превърнеше в проблем, щеше да рикошира върху него и Омега сам щеше да го потърси. В какво положение щеше да се озове тогава?

— Добре. Ще се видя с него сега. — Изруга и отново запали двигателя. Преди да потегли, хвърли поглед нагоре и надолу по „Торн авеню“.

— И, О., загрижен съм за членовете на обществото. Трябва да се срещнеш с тях. Нещата се изплъзват от контрол.

— Ти се занимаваш с проверките.

— Искат да видят теб. Оспорват лидерството ти.

— У., знаеш какво се случва с приносителя на лоши новини, нали?

— Моля?

— Прекалено многото лоши новини са смъртоносни за вестносеца. — Сложи край на разговора, затвори телефона и натисна педала на газта.

Фюри седеше на леглото си. Беше така напрегнат от нуждата да прави секс, че едва успя да напълни отново чашата си с водка. Ръцете му трепереха неудържимо и бутилката и чашата звънтяха. По дяволите, целият матрак се тресеше.

Погледна Вишъс, който седеше облегнат на таблата, и поклащаше глава в такт с „Клането“^[1] на Фифти Сент. Братът беше нервен и нещастен като него.

Бяха минали пет часа от началото на периода на нужда на Бела и телата им бяха изцяло в плен на инстинкта, докато мозъците им тънеха в мъгла. Не можеха да преодолеят необходимостта да стоят в имението, а нуждата на Бела ги теглеше към себе си, парализираше ги. Можеха единствено да благодарят на Бога за червения дим и водката „Грей Гуус“. Вцепенението им помагаше, макар и не напълно. Фюри се опитваше да не мисли за онова, което ставаше в спалнята на Зи. Защото, след като той не се върна, за тях стана очевидно, че Бела използва тялото му, а не морфина.

Господи... те двамата. Заедно. Отново и отново...

— Как си? — попита Ви.

— Също като теб, приятелю. — Отпи щедра глътка алкохол, тялото му се понесе изгубено, удавено в еротичните усещания и фантазии. Хвърли поглед към вратата на банята.

Канеше се да стане и отново да потърси уединение там, когато Вишъс каза:

— Мисля, че имам проблем.

Фюри се засмя.

— Това няма да продължи вечно.

— Не, имам предвид... Нещо не е наред с мен.

Фюри присви очи. Лицето на Ви изглеждаше напрегнато, но като се изключеше това, си беше същото, както обикновено. Красиви черти, козя брадичка и татуировки на дясното слепоочие. Диамантените му очи гледаха ясно, изобщо не бяха замъглени от водката, червения дим и нуждата. В абсолютно черните им зеници грееше необятна и непонятна интелигентност — толкова мощен гений, че предизвикваше безпокойство у другите.

— Какъв проблем, Ви?

— Аз... — Вишъс прочисти гърлото си. — Само Бъч знае за това. Няма да кажеш на никого, нали?

— Да. Няма проблем.

Ви погали брадичката си.

— Виденията ми секнаха.

— Искаш да кажеш, че не можеш да видиш...

— Предстоящото. Да. Не получавам повече образи от бъдещето. Последният, който имах, бе преди около три дни, точно преди Зи да се втурне да спасява Бела. Видях ги заедно в онзи „Форд Таурус“. И тук. И след това... нищо.

— Случвало ли ти се е и преди?

— Не. Също така, вече не долавям ничии мисли. Като че ли дарбата ми си е отишла.

Напрежението му вече като че ли нямаше нищо общо с нуждата на Бела. Той изглеждаше скован от... страх. *По дяволите*. Вишъс беше уплашен. Това бе толкова необичайно, че предизвикваше шок. От всички братя той бе този, който никога не се страхуваше. Като че ли беше роден без необходимите рецептори за това или бе лишен от чувство за самосъхранение.

— Може би е само временно — каза Фюри. — Или... Мислиш ли, че Хавърс може да помогне?

— Тук не става въпрос за физиология. — Ви пресуши чашата си и протегна ръка. — Не изпивай всичката водка, братко.

Фюри му подаде бутилката.

— Може би трябва да разговаряш за проблема си с...

С кого? Къде можеше да потърси отговори Ви, който знаеше всичко?

Вишъс поклати глава.

— Не искам... Всъщност не искам да говоря за това. Забрави, че изобщо съм казал нещо. — Докато си наливаше водка, лицето му помръкна и се затвори. — Сигурен съм, че дарбата ми ще се върне. Да. Ще се върне.

Остави бутилката на масата до себе си и вдигна облечената си в ръкавица ръка.

— Все пак това нещо все още свети като лампа. И макар вече да нямам видения, предполагам, че все още съм наред. Е... доколкото изобщо съм наред.

Мълчаха известно време. Фюри гледаше втренчено чашата си, Ви — своята, а на заден фон гърмеше музиката на „Джий Юнит“. Фюри прочисти гърлото си.

— Може ли да те попитам за тях?

— За кого?

— За Бела и Зейдист.

Ви изруга.

— Аз не съм кристално кълбо, както знаеш. И не обичам да предсказвам съдбата на хората.

— Да, съжалявам. Забрави.

Настъпи дълга тишина. После Вишъс прошепна:

— Не знам какво ще се случи с тях. Не знам, защото вече не... виждам.

Бъч слезе от кадилака, вдигна поглед към старата мръсна сграда с апартаменти под наем и отново се запита защо, по дяволите, Джон бе пожелал да дойде точно тук. Седма улица бе не само отвратителна, но и опасна.

— Това ли е?

Момчето кимна и Бъч включи алармената инсталация на колата. Не се тревожеше особено, че ще го откраднат в тяхно отсъствие. Хората, които живееха в този квартал, щяха да бъдат убедени, че е на някой от познатите им наркодилъри. Или на някоя още по-важна клечка от този бизнес.

Джон отиде до вратата и я побутна. Тя се отвори със скърцане. Тук вратите нямаха ключалки. Кое не беше голяма изненада. Бъч го последва, но пъкна ръка под палтото си, за да извади бързо оръжието си в случай на нужда.

Джон зави наляво и тръгна по дълъг коридор. Вътре миришеше на застоял цигарен дим, плесен и гниещи зеленчуци и беше почти толкова студено, колкото и навън. Наемателите тук бяха като плъхове — човек не можеше да ги види, а само да ги чуе от другата страна на тънките стени.

Момчето стигна до края на коридора и отвори вратата на пожарния изход.

Стълбището се намираше вдясно. Стъпалата бяха така изтъркани, че бяха покрити с дъски само на места, а някъде отгоре се чуваше шум от капеща вода.

Джон постави длан на перилата, които бяха закрепени съвсем хлабаво за стената, и започна бавно да се изкачва. Спря на площадката между втория и третия етаж. Флуоресцентната лампа над главите им светеше, но беше в много лошо състояние. Жиците стърчаха оголени, а двете осветителни тела мигаха в отчаян опит да бъдат полезни.

Момчето сведе очи към скъсания стар линолеум, който покриваше пода, после вдигна поглед към прозореца. Мръсното стъкло беше пукнато — вероятно по него често хвърляха празни бутилки. Беше оцеляло единствено заради предпазната телена мрежа.

От горния етаж се чуваха ругатни и викове — вид словесно насилие, което без съмнение, предвещаваше сбиване. Бъч се канеше да предложи да се омитат оттук, когато Джон, като че ли прочел мислите му, затича надолу по стълбите.

След по-малко от минута вече излизаха от тази западна част на града.

Бъч спря кадилака на един светофар.

— А сега — накъде?

Джон написа нещо в бележника си, после му го показа.

— У дома — измърмори Бъч, който все още нямаше представа защо момчето бе поискало да отиде на онова стълбище.

Джон поздрави Уелси, без да спре, и отиде в стаята си. Беше благодарен, че тя разбира нуждата му от лично пространство. Затвори вратата и хвърли бележника си на леглото, съблече палтото си и веднага тръгна към душа. Докато чакаше водата да стане достатъчно топла, съблече дрехите си. Веднага щом застана под нея, спря да трепери.

Когато се изми, облече тениска и анцуг и хвърли поглед на лаптопа върху бюрото си. Седна пред него с мисълта, че може би трябва да напише нещо. Психоложката му беше предложила това като възможна терапия.

Господи... Да говори с онази жена за това, беше почти толкова лошо, колкото и самото преживяване. Първоначално не възнамеряваше да бъде толкова откровен, но само двамадесет минути след началото на сеанса се беше пречупил и ръката му беше започнала да пише сякаш сама, неспособна да спре.

Затвори очи и се опита да си спомни как бе изглеждал мъжът, който го беше притиснал до стената. Пред очите му изникна само неясна картина. Обаче си спомняше съвсем ясно ножа. Острието му беше дълго десетина сантиметра, а върхът бе остър като пронизителен писък.

Докосна с показалец тъч пада на лаптопа и логото на Windows XP изчезна от екрана. Имаше ново съобщение в електронната му поща. От Сарел. Прочете го три пъти, преди да се опита да напише нещо.

Отговорът, който изпрати накрая, гласеше:

„Здравей, Сарел, утре вечер не съм свободен. Наистина съжалявам. Ще се свържа с теб след известно време.“

Искрено твой: Джон

Всъщност... не искаше да я види никога вече. Е, поне не скоро. Не искаше да вижда

никакви жени, независимо на коя раса са представителки, освен Уелси, Мери, Бет и Бела. В живота му не можеше да има и намек за сексуалност, докато не се примиреше с онова, което му беше сторено преди почти година.

Излезе от електронната поща и отвори нов документ. Пръстите му се спряха над клавиатурата само за миг. После започнаха бързо да пишат.

[1] Албум на американския рапър Фифти Сент. — Б.пр. ↑

Зейдист извърна глава и погледна часовника — десет часа сутринта. Десет... Колко часа бяха минали? Шестнайсет...

Затвори очи. Беше така изтощен, че едва дишаше. Лежеше по гръб с разтворени широко крака и отпуснати ръце, откакто се бе откъснал от Бела може би преди час.

Струваше му се, че е минала година, откакто беше влязъл в спалнята си предишната нощ. Вратът и китките му горяха, защото тя се бе хранила безброй пъти от него, а долу бе ожулен и наранен. Въздухът около тях бе пропит с мириса на обвързването, а чаршафите бяха мокри от кръвта му и другата негова течност, от която тя имаше нужда.

Не би заменил нито миг от това време за нещо друго. Затвори очи и се запита дали вече може да заспи. Умираще от глад — нуждаеше се и от кръв, и от храна. Склонността му да гладува, за да държи сетивата си изострени, не можеше да победи нуждата му. Обаче не можеше да помръдне.

Усети ласка в долната част на корема си, отвори с мъка клепачи и погледна Бела. Хормоните отново бушуваха в нея и в отговор *той* се втвърди за пореден път.

Зейдист се опита да се обърне на една страна, за да бъде там, където имаха нужда от *него*, но бе прекалено слаб. Бела се притисна в тялото му и той се опита да се повдигне, но главата му сякаш тежеше тонове.

Хвана ръката ѝ и я дръпна върху себе си. След като го възседна, тя го погледна шокирана и понечи да слезе от него.

— Всичко е наред — промълви той с дрезгав глас. Прочисти гърлото си, но това не помогна. — Знам, че си ти.

Устните ѝ докоснаха неговите и той я целуна в отговор, макар да не можеше да повдигне ръка, за да я притисне до себе си. Господи, обожаваше да я целува. Обичаше да усеща устните ѝ, доближаването на лицето ѝ до неговото, дъха ѝ, *нея*. Това ли се бе случило през тази нощ? Беше се влюбил?

Мирисът на обвързването, полепнал и по двама им, му даде отговора на този въпрос. Осъзнаването на този факт преди би го шокирало, но в момента бе така изтощен, че нямаше сили да се съпротивлява.

Бела се повдигна и *той* се плъзна в нея. Макар и останал без сили, Зейдист изстена в екстаз. Не можеше да ѝ се насити и знаеше, че причината не е в нуждата ѝ.

Тя го яздеше, облегнала длани на гърдите му. Бедрата ѝ намериха правилния ритъм, тъй като неговите не можеха повече да помръднат. Усети, че е готов за поредната експлозия, особено когато гледаше как гърдите ѝ се полюшват при всяко движение.

— Толкова си красива — каза дрезгаво.

Тя спря, наведе се и го целуна, а тъмната ѝ коса ги обгърна нежно, сякаш да запази тайната им. Изправи се отново и той ѝ се възхити. Тя грееше от здраве и жизненост, сияеше от любовта и секса, които бе получила... Жената, която той... *Обичаше*. Да, обичаше. Точно тази мисъл бе в главата му, когато отново се изля в нея. Бела се отпусна тежко отгоре му, потрепери, издиша шумно и така внезапно нуждата премина. Бушуващата женска енергия излезе от стаята като живо същество. Бурята бе преминала. Тя въздъхна от облекчение, размърда бедра и откъсна великолепната си сърцевина от него. Ерекцията му се отпусна безжизнена на корема му и той усети студа в стаята — толкова неприятен в сравнение с нейната топлина.

— Добре ли си? — попита Зи.

— Да... — прошепна Бела, легна до него и започна да се унася в сън. — Да, Зейдист, да...

Той си помисли, че тя ще има нужда от храна. Трябваше да стане, за да ѝ донесе.

С усилие на волята си пое дълбоко дъх, после втори... и трети. И накрая успя да повдигне горната половина на тялото си от матрака. Зави му се свят, пред очите му причерня, цялата стая се завъртя — мебелите, подът, таванът и стените смениха местата си и вече не беше сигурен къде се намира.

Световъртежът се засили, когато спусна крака на пода, а щом се изправи, изгуби равновесие. Политна към стената, удари се болезнено в нея, но се задържа прав, като стисна с всички сили завесите.

Когато беше готов, се върна при Бела и макар и трудно, я взе на ръце. Нуждата му да се грижи за нея беше по-силна от изтощението му. Занесе я до двете сгънати одеяла в ъгъла, положи я грижливо да легне, после я зави със завивката, която много отдавна бяха избутали на пода. Обърна се и в този момент тя го хвана за ръката.

— Трябва да се нахраниш — каза Бела и се опита да го дръпне към себе си. — Вземи вената на шията ми.

Господи, изкушаваше се.

— Ще се върна — каза и отиде със залитане до гардероба. Обу чифт боксерки, взе мръсните чаршафи от леглото и излезе.

Фюри отвори очи и осъзна, че не може да диша.

Предполагаше, че трябва да е така, след като бе заровил лице в купчина одеяла. Освободи устата и носа си и се опита да фокусира погледа си. Първото, което видя на около петнайсетина сантиметра от главата си, беше пепелникът, пълен с угарки от ръчно свити цигари. На пода.

Какво, по дяволите... Аха... Горната половина на тялото му висеше от леглото.

Чу стон, повдигна се, обърна глава и едва не удари лице в стъпалото на Ви. Зад него видя бедрото на Бъч.

Не можа да сдържи смеха си, който принуди ченгето да вдигне замаян поглед от възглавницата. Изгледа първо себе си, после Фюри. Премигна два пъти — като че ли се надяваше наистина да се събуди.

— О, господи — каза с толкова дрезгав глас, че думите му едва се долавяха. След това погледна Вишъс, който лежеше до него, като че ли в безсъзнание. — О... Това е прекалено откачено.

— Успокой се, ченге. Не си чак толкова привлекателен.

— Щом казваш. — Потърка лице. — Което обаче не означава, че ми е приятно да се събудя в леглото с двама мъже.

— Ви ти каза да не се връщаш.

— Вярно е. Там ми е грешката.

Нощта беше много дълга. Когато вече не можеха да понасят допира на дрехите до кожата си, изгубиха всякакви скрупули. Трябваше да изтърпят периода на нужда. Палеха цигара след цигара червен дим, пиеха чаша след чаша водка и се уединяваха в банята, за да се облекчат.

— Свърши, значи? — попита Бъч. — Кажете ми, че е свършило.

Фюри стана от леглото.

— Да. Така мисля.

Взе един чаршаф и го хвърли на Бъч, който покри себе си и Вишъс. Ви дори не помръдна. Спеше като мъртъв, легнал по корем, и похъркваше тихо.

Ченгето изруга и се намести по-удобно — подпря възглавницата си на таблата и се облегна на нея. Търка главата си, докато косата му не се изправи, и се прозя така широко, та Фюри се уплаши, че челюстта му ще се счупи.

— По дяволите, вампире, никога не съм си мислил, че ще го кажа, но нямам никакво желание за секс. Слава богу.

Фюри облече набързо някакъв анцуг.

— Искаш ли храна? Ще отида до кухнята.

Очите на Бъч изразиха блаженство.

— Наистина ли ще я донесеш чак дотук? Искаш да кажеш, че няма да ми се наложи да помръдна?

— Ще ми дължиш услуга, но да, готов съм да направя това за теб.

— Ти си бог.

Фюри облече набързо тениска.

— Какво искаш?

— Каквото има в кухнята. По дяволите, направи ми услуга и довлечи целия хладилник тук. Умирам от глад.

Фюри слезе на долния етаж и се канеше да опустоши кухнята, когато чу шум откъм пералното помещение. Отвори вратата.

Зейдист поставяше мръсни чаршафи в пералнята.

И, Господи, изглеждаше ужасно. Стомахът му бе хлътнал, хълбоците му стърчаха, сякаш щяха да пробият кожата, гръдният му кош приличаше на разорано поле. Трябва да бе изгубил от пет до седем килограма за една нощ. Китките и вратът му бяха така нахапани, като че ли някой се бе опитал да го изяде жив. Но... от него лъхаше ароматът на екзотични подправки. Беше спокоен и уравновесен — нещо толкова различно от обичайното му състояние, че Фюри се запита дали сетивата му не му играят някой мръсен номер.

— Братко? — каза той.

Зи не вдигна поглед.

— Знаеш ли как да накараш това нещо да работи?

— Да. Поставяш малко прах в онова чекмедже и завърташ... Чакай, дай да ти помогна.

Зи напъха чаршафите и отстъпи назад с очи, все още приковани в пода. Когато пералнята започна да се пълни с вода, Зи измърмори „благодаря“ и тръгна към кухнята.

Фюри го последва със сърце, заседнало в гърлото. Искаше да го попита дали всичко е наред, и то не само с Бела.

Опитваше се да подбере внимателно думите си, когато Зи извади от хладилника печена пуйка, откъсна бутчетата ѝ и побърза да забие зъби в едното. Задъвка бързо. Късаше лакомо месото със зъби и в мига, в който оглозга едната кост, направи същото и с втората.

Господи... Та нали брат му никога не ядеше месо. Но пък, от друга страна, никога не беше преживявал такава нощ. Никой от тях не беше. Зи усещаше прикования в него поглед на Фюри и ако можеше, би спрял да яде така лакомо. Не обичаше да го гледат, особено когато дъвче. Но просто не можеше да погълне храната достатъчно бързо.

Продължаваше да пъха зальци в устата си, докато в същото време режеше тънки ивици от пуешките гърди. Внимаваше да занесе само от най-доброто месо на Бела. Самият той изяде онова, което беше близо до костта, тъй като не му се стори достатъчно добро.

От какво друго имаше нужда тя? Нуждаеше се от калорична и питателна храна. Трябваше да ѝ занесе и нещо за пиене. Върна се при хладилника и започна да вади всичко и да го оглежда.

— Зейдист?

Господи, беше забравил за присъствието на Фюри.

— Да — каза и извади купа готово картофено пюре „Тапъруеър“.

Пюрето изглеждаше добре, макар че би предпочел да ѝ занесе такова, приготвено от самия него. Не че знаеше как да го направи. Господи, не можеше да чете, да включи пералната машина, нито да готви.

Трябваше да я остави свободна, да ѝ позволи да си отиде, за да си намери съпруг, който да има малко повече мозък от него.

— Не искам да се натрапвам — каза Фюри.

— Да, но го правиш. — Извади домашно приготвена от Фриц франзела от шкафа и я стисна. Беше мека, но въпреки това я подуши и отсъди, че е достатъчно прясна за Бела.

— Тя добре ли е? А ти?

— Добре сме.

— Как беше? — Фюри се прокашля леко. — Искам да знам не защото беше с Бела. Просто... Чувал съм много да се приказва за това и не знам на какво да вярвам.

Зи гребна от пюрето и го изсипа в една чиния до пуешкото месо. Добави малко ориз и щедро поля всичко със сос. Пъхна чинията в микровълновата фурна, доволен, че поне за нея знае как работи.

Докато гледаше храната, която се въртеше вътре, се замисля над въпросите на близка си и си спомни какво бе усещането, когато Бела бе възседнала слабините му. Макар че телата им се бяха съединявали много пъти през тези часове, това преживяване се открояваше най-много от всички. Тя беше така прекрасна върху него, особено когато го целуна...

През цялото време, но най-вече в онзи момент, тя лекуваше старите му рани и го бележеше с нещо хубаво. Той щеше да пази като скъпоценност топлината, с която го беше дарила, чак до края на дните си.

Микровълновата фурна изпиука и той осъзна, че Фюри все още очаква отговор.

Постави храната върху поднос и взе сребърни прибори, за да може да я нахрани, както се полага.

Обърна се и вече на прага, прошепна:

— Тя е по-красива, отколкото мога да изразя с думи. — Вдигна поглед към Фюри. — И аз бях благословен да ѝ послужа.

По неясна причина, брат му трепна шокиран и протегна ръка към него.

— Зейдист, твоите...

— Трябва да занеса храна на моята *нала*.

— Почакай! Зейдист! Твоите...

Зи само поклати глава и продължи да се отдалечава по коридора.

— Защо не ми показва това веднага щом се прибрах? — попита Ривендж *догена* си. Слугата се изчерви от срам и ужас и той протегна ръка към него. — Всичко е наред. Няма значение.

— Господарю, дойдох при вас, когато разбрах, че сте се прибрали и повече няма да излизате. Но вие спяхте — като никога. Не бях сигурен какво трябва да означава този запис, а не исках да ви безпокоя. Вие никога не си почивате.

Да, след като бе нахранил Мариса, силите му се бяха изчерпали. Беше затворил очи и потънал в безпаметство за първи път от... Господи, цяла вечност. Обаче това тук беше проблем.

Рив седна пред екрана на компютъра и пусна отново записа. Мъж с тъмна коса, облечен в черни дрехи, беше спрял пред входната им врата. Тъкмо слизаше от пикапа си. Отиде и докосна панделките, завързани за железните решетки.

Рив увеличи образа и видя ясно лицето на мъжа. Обикновено — нито красиво, нито грозно. Но тялото му беше едро. А сакото му беше или подплатено, или криеше оръжия.

Рив стопира образа и си записа на датата и часа, намиращи се в долния десен ъгъл. Извика на екрана данните от другите охранителни камери, които наблюдаваха портата, включително онази, която отчиташе топлинното излъчване на телата. Особено внимателно провери какви са показателите от часа, който беше записал.

И какво се оказа? Температурата на тялото на онзи „мъж“ беше около десет градуса. Той беше *лесър*.

Рив отново извика на екрана образа от първата камера и разгледа внимателно лицето на убиеца в момента, в който разглеждаше панделките. Тъга, страх... гняв. Все чувства, които не могат да останат незабелязани. Свързани с нещо лично. Със загуба.

Значи, това беше копелето, което бе отвлякло Бела. И се бе върнало за нея.

Рив не беше изненадан, че *лесърът* бе намерил къщата. Отвлечането на Бела беше новина за техния свят, а семейството му никога не беше крило адреса си... Всъщност, заради духовните напътствия на *мамен*, къщата на „Торн авеню“ беше добре известна. Трябваше само да бъде заловен някой от цивилните, който знаеше къде живеят.

Но по-същественият въпрос беше: „Защо убиецът не беше влязъл в имота им?“.

Господи. Колко беше часът? Четири следобед...

— Това е *лесър* — каза Рив, удари с бастуна си по пода и се изправи бързо. — Ще се евакуираме веднага. Намери Лани незабавно и й кажи, че господарката й трябва да се облече. После ще преведеш и двете през тунела и ще ги закараш с караваната до другата къща, където ще бъдат в безопасност.

Догенът пребледня.

— Господарю, нямах представа, че е бил...

Рив постави длан на рамото му, за да го успокои.

— Справи се добре и с онова, което знаеше. Но сега побързай. Доведи Лани.

Рив отиде възможно най-бързо в спалнята на майка си.

— *Мамен?* — каза още с отварянето на вратата. — Събуди се, *мамен*.

Майка му седна в леглото с копринените чаршафи. Бялата ѝ коса беше прибрана в мрежичка.

— Но... още е следобед. Защо...

— Лани ще дойде да ти помогне да се облечеш.

— Господи, Ривендж! Защо?

— Ще напуснеш тази къща.

— Какво...

— Веднага, *мамен*. Ще ти обясня по-късно. — Целуна я и по двете бузи и в този момент влезе камериерката. — А, добре. Лани, облечи бързо господарката си.

— Да, господарю — каза момичето и се поклони.

— Ривендж! Какво налага...

— Побързай. Ще тръгнеш с *догените*. Ще ти се обадя.

Майка му продължи да вика името му, но той отиде бързо в стаята си и затвори вратата, за да не я чува. Взе телефона и набра номера на братството. Никак не беше доволен, че се налага да постъпи така, но безопасността на Бела винаги беше на първо място. След като остави съобщението, от което гърлото му се свиваше, отиде до гардероба с размерите на стая.

В момента къщата беше запечатана срещу дневната светлина и щорите не биха могли да проникнат в нея. Щорите, които покриваха прозорците и вратите, бяха устойчиви на куршуми и огън, а стените бяха изградени от камък и дебели седемдесет сантиметра. Камерите и алармените инсталации бяха толкова много, че щеше да узнае, дори някой да кихнеше в границите на имота му. Въпреки това искаше *мамен* да напусне къщата.

Когато мракът паднеше, щеше да отвори железната порта и да разстеле червен килим за гости. Искаше *лесърът* да влезе вътре.

Рив свали халата си от норки и облече черни панталони и дебел пуловер с поло яка. Нямах да извади оръжията, докато майка му беше в къщата. Ако все още не беше изпаднала в истерия, щеше да го направи, като го видеше целия покрит с метал.

Преди да се върне при тях, за да провери дали са се приготвили за тръгване, хвърли поглед на заключеното шкафче в гардероба. Наближаваше времето за следобедната му доза допамин.

Усмихна се и излезе от стаята, без да се инжектира, готов да включи в играта всичките си сетива.

Щорите се вдигнаха за през нощта, а Зейдист лежеше до Бела и бдеше над съня ѝ. Тя спеше по гръб, сгушена в извивката на ръката му, главата ѝ беше на нивото на гърдите му. Голото ѝ тяло не бе завито, защото все още излъчваше топлина, останала след преминаването на нуждата.

Когато Зейдист се върна от кухнята, тя хапна малко, а после задряма още докато той застилаше чисти чаршафи на леглото. И оттогава двамата лежах един до друг в непрогледния мрак.

Ръката му, която почиваше върху горната половина на бедрото ѝ, се вдигна до гърдите ѝ и се заигра със зърното ѝ. Бе така нежен с нея от часове — галеше я, успокояваше я. Клепачите му тежах от умора и сами се затваряха, но спокойствието, което цареше между тях, бе по-добра почивка от съня.

Тя се размърда, бедрото ѝ докосна неговото и той се изненада, че жаждата да я обладае се надигна отново. Мислеше, че е приключил с това поне за известно време.

Облегна се назад и сведе поглед към тялото си. Главичката на онова, което ѝ бе

доставило такова огромно удоволствие, се подаваше от процепата на боксерките.

Чувствайки се така, сякаш престъпваше закона, отдръпна ръката си от гърдите на Бела и побутна с пръст ерекцията си.

Затвори очи и макар неохотно, улови възбудата си в длан. Погали я и бе изненадан как меката кожа се плъзна по твърдата сърцевина. Усещанията, които съпътстваха това действие, бяха странни. Но не неприятни. Всъщност напомняха усещането, което имаше, когато бе вътре в нея, само че удоволствието не бе така голямо. Дори не се доближаваше до него.

Господи, беше такъв страхливец. Боеше се от собствения си... пенис. Член? Проклето нещо? Как трябваше да го нарича? Как го наричат нормалните мъже? Добре, в никакъв случай не можеше да му казва Джордж. Но някак си да го нарича *той*... вече не му се струваше правилно.

Сега, след като, образно казано, си бяха стиснали ръцете.

Пъхна ръка под боксерките. Беше колеблив и нервен. Но предполагаше, че трябва да приключи с опознаването на тази своя част. Защото не знаеше дали някога отново ще събере смелост да го направи.

Отмести пениса си — като за начало щеше да го нарича така, за да не му пречи, и докосна топките под него. Усети тласък нагоре по цялата ерекция, а върхът ѝ пламна.

Приятно беше.

Смръщи вежди и продължи изследването си. Беше странно, че това бе част от него вече толкова време, а все още не бе правил това, на което младите мъже, току-що преминали през преобразяването, без съмнение посвещаваха часове.

Погали отново топките си и те станаха още по-стегнати, а пенисът му — дори още по-корав. Усети вълнение и тръпки в долната част на корема, а в главата му се появи спомени за това, как двамата с Бела правят секс — представи си как повдига краката ѝ и прониква дълбоко в нея. Спомни си съвсем ясно какво бе чувството тя да е под него, как влажната ѝ сърцевина го галеше, колко бе стегната...

И всичко това започна да набира скорост като лавина — образите, които минаваха пред очите му, и потоците енергия, които се зараждаха на мястото, където бе ръката му, и се разпространяваха по тялото му. Дишането му стана плитко и накъсано. Устните му се разтвориха. Бедрата му се повдигнаха нагоре. Импулсивно легна по гръб и свали боксерките си надолу.

И тогава разбра какво прави. Играеше си със себе си! Самозадоволяваше се! Легнал до Бела? Господи, беше *гадно* копеле.

Отвратен от себе си, отдръпна ръката си и понечи да вдигне боксерките...

— Не спирай — каза тихо Бела.

По гръбнака на Зи полазиха студени тръпки. *Беше хванат на местопрестъплението.* Погледът му срещна нейния и кръвта нахлу в лицето му. Обаче тя му се усмихна и го погали по ръката.

— Толкова си красив, като извиваш тяло. Довърши започнатото, Зейдист. Знам, че го искаш, и няма от какво да се срамуваш. Прекрасен си, когато се докосваш. — Целуна го по ръката над лакътя с очи, приковани в ерекцията, която издуваше боксерките му. — Довърши го — прошепна. — Искам да видя как свършваш.

Чувстваше се като обзет от нетърпение глупак, но не можеше да се спре. Стана и се съблече.

Бела го окуражи с тихи звуци, когато отново легна. Като черпеше смелост от нея, плъзна бавно ръка надолу по корема си и усети мускулите и гладката неокосмена кожа, която ги покриваше. Не очакваше, че ще може да продължи...

Господи! Той бе толкова твърд, че усещаше в него пулсациите на сърцето си.

Не откъсваше поглед от дълбоките сини очи на Бела, докато движеше дланта си нагоре и надолу. Вълните на удоволствие се разлиха като слънчеви лъчи по цялото му тяло. Господи... Това, че тя го гледаше, го възбуждаше, макар че не би трябвало да е така. Когато преди го гледаха...

Не, миналото не бе добре дошло в този момент. Ако мислеше за случилото се преди век, щеше да изгуби мига с Бела.

Рязко и категорично пропъди спомените от главата си. Сега го гледаха... *очите на Бела. Искаше да потъне в тях.*

Те бяха така прекрасни, гледаха го с обич и топлина, прегръщаха го — също като ръцете ѝ. Погледът му се спря на устните ѝ. На гърдите ѝ. На корема... Нуждата, която се събираше в тялото му, експлодира и всяка негова част усети еротично напрежение.

Бела сведе очи надолу. Гледаше го как се гали, прехапала долната си устна. Кучешките ѝ зъби бяха като две малки бели ками и той отново поиска да ги усети да пробиват кожата му. Искаше тя да пие от него.

— Бела... — изстена.

Господи, *наистина* му харесваше.

Повдигна единия си крак, стоновете напиреха в гърлото му, ръката му започна да се движи по-бързо. След секунда вече бе изгубен. Извика, отметна глава назад и изви гръб в дъга. Топлата течност се разли по корема му, а ритмичните пулсации като че ли нямаха край. Спря едва когато върхът стана толкова чувствителен, че не можеше да бъде докосван повече.

Дишаше тежко и беше замаян, когато се обърна на една страна и я целуна. Отдръпна се и очите ѝ му казаха колко добре го разбира. Знаеше, че му е помогнала този първи път. Но не го гледаше със съжаление. Изглежда, не го смяташе за ненормален заради това, че до този момент се страхуваше да се докосне.

Отвори уста.

— Аз...

На вратата се почука и спря в зародиш онова, което се канеше да каже.

— *Не влизай!* — извика високо и се избърса с боксерките. Целуна Бела и я зави, преди да прекоси стаята.

Подпря вратата с рамо — като че ли онзи, който бе от другата ѝ страна, се канеше да нахлуе с взлом. Действието му може би беше глупаво, но нямаше да позволи никой да види Бела така сияеща след секса. Това бе само за него.

— Какво? — попита.

Гласът на Фюри достигна до него приглушен.

— Експлорърът, към който си прикрепил телефона си, е потеглил снощи. Минал е през всички супермаркети, в които Уелси е поръчвала ябълки за фестивала на зимното слънцестоене. Отменихме заявките, но трябва да проучим положението. Братството ще се събере в кабинета на Рот след десет минути.

Зи затвори очи и подпря чело на вратата. Реалността беше нахлула отново в ежедневието му.

— Зейдист? Чу ли ме?

Погледна Бела и си помисли, че е дошъл краят на времето им заедно. Тя дръпна завивките до брадичката си, като че ли ѝ беше студено — знак, че също го е разбрала.

„Господи... боли“, помисли си той. Чувстваше истинска болка.

— Ще бъда там — каза.

Откъсна очи от Бела и отиде да си вземе душ.

Нощта се спускаше. О. беше обзет от гняв, докато крачеше из хижата и събираше мунициите, от които имаше нужда. Беше се върнал само преди половин час, а изминатият ден беше истински кошмар. Първо бе отишъл при Омега и понесъл грубостите и обвиненията, които се бяха излели от устата му. Думите му бяха като бой с камшик. Буквално. Господарят им беше бесен заради двамата арестувани *лесъри*, сякаш О. бе виновен, че онези двама глупаци се бяха оставили да им сложат белезници.

След като първата вълна на гнева му беше отмината. Омега беше изтеглил двамата убийци от света на хората. Бе ги издърпал така, сякаш бяха кученца на каишки. Интересно, това не се оказа толкова лесно. Не можеше да призове убийците просто с едно махване на ръката и слабостта му бе нещо, което О. си каза, че трябва да запомни.

Макар че не беше продължило дълго, О. не се съмняваше, че двамата *лесъри* оплакваха деня, в който бяха заменили душите си за безсмъртие. Омега се беше нахвърлил върху тях незабавно, а сцената беше като от филм на Клайв Баркър^[1]. Тъй като убийците не бяха живи, наказанието можеше да продължи вечно или докато на Омега му омръзнеше. Но когато О. си беше тръгнал, той все още изглеждаше погълнат от заниманието си.

Междувременно в отсъствието на О. се бяха разгорели недоволство и бунт в редиците на отрядите Бета. Четирима представители на една елитна група, завладени от скуката, бяха нападнали други *лесъри* и по време на тази кръвопролитна игра обществото бе дало ненужни жертви. През последните шест часа гласовите съобщения на телефона му, които го информираха за събитията, звучаха все по-истерично и на него самия му идваше да закреши.

По дяволите. Като негов заместник У. беше пълен провал. Не беше успял да овладее броженията сред Бета отрядите, а по време на разприте беше убит жестоко представител на човешката раса. О. не даваше и пукната пара за убийтия, но трупът представляваше проблем. Последното, от което имаха нужда, беше ченгетата да се намесят. Отново.

И така, О. беше отишъл на мястото на схватката и си беше изцапал ръцете, за да се отърве от ненужното тяло, след което в продължение на два часа беше разпитвал кои са виновниците, за да посети всеки от тях. Искаше да ги убие, но ако редиците на обществото ореееха допълнително, щеше да има нов проблем с Омега.

Когато преди половин час приключи с четиримата идиоти, вече бе изпаднал в ярост. И точно тогава му се беше обадил У. с щастливата новина, че всички поръчки за доставка на ябълки за фестивала са отменени. И защо поръчките са били анулирани, защото по някакъв начин вампирите са открили, че действията им се следят.

Да, У. беше провалил тайната операция. Точно така.

В резултат на това, замисленото масово унищожение на вампири, с което трябваше да отдадат почит на Омега, вече беше непостижима мечта. О. вече не разполагаше с нищо, с което да умилостиви господаря. И сега, ако съпругата му беше жива, щеше да му е много трудно да я направи *лесър*.

И в онзи момент О. беше изгубил самоконтрол. Беше се разкрещял на У. по телефона. От устата му бяха излезли какви ли не ругатни. А У. беше приел обидите и униженията като някое пале — мълчаливо беше подвил опашка. Това го бе влудило допълнително, защото О. винаги беше ненавиждал страхливците, които не са готови да отвърнат на удара.

Господи. Мислеше си, че У. е стабилен, но се оказа, че е слаб, и на О. му прилягаше от това. Знаеше, че трябва да го прободне в гърдите, и щеше да го направи, но му беше дошло до

гуша от цялото това безумие.

И У., и обществото, и Бета отрядите, и Омега можеха да вървят по дяволите. Трябваше да свърши онова, което беше важно за него.

Грабна ключовете за пикапа и излезе от хижата. Щеше да отиде направо до номер двайсет и седми на „Торн авеню“ и да влезе в къщата. Действията му може би бяха продиктувани от отчаянието, но беше сигурен, че отговорите, които търси, се крият зад онази желязна порта.

Беше почти стигнал до пикапа, когато усети, че гърлото му е пресипнало — без съмнение заради това, че бе крещял така невъздържано на У. Не обърна внимание на неразположението си и седна зад кормилото. Щом потегли, вдигна яката на ризата си и се покашля два пъти. *По дяволите.* Чувстваше се странно.

След половин миля вече не му достигаше въздух. Хвана се за гърлото и започна да се дави, завъртя кормилото надясно и натисна рязко спирачките. Отвори вратата и излезе със залитане навън. Студеният въздух му донесе облекчение за секунда или две, но после отново започна да се задушава.

Падна на колене. После се строполи по очи в снега, а зрението му се включваше и изключваше като счупена лампа. Накрая настъпи мрак.

Зейдист вървеше по коридора към кабинета на Рот с ясен ум, макар тялото му да бе уморено. Когато влезе, всички братя бяха вече там смълчани. Без да им обърне внимание, отиде в ъгъла, където обикновено стоеше, като гледаше втренчено в пода. Чу как някой прочисти гърлото си. Вероятно Рот.

Заговори Тормент.

— Обади се братът на Бела. Отлага за неопределено време обсъждането на молбата за изолирането ѝ и моли тя да остане тук още два дни.

Зи вдигна рязко глава.

— Защо?

— Не обясни каква е причината... — Тор го изгледа с присвити очи. — О, мили боже! Другите също го погледнаха и се чува още две тихи възклицания. След това цялото братство и Бъч просто продължиха да го гледат.

— Какво сте се втренчили в мен, по дяволите?

Фюри посочи огледалото антика, което висеше на стената до двойната врата.

— Виж сам.

Зейдист прекоси стаята, наистина готов да ги прати всичките в ада. Бела беше тази, която имаше значение...

Челюстта му увисна, като видя отражението си. Вдигна трепереща ръка към очите, които го гледаха откъм старомодното огледало. Ирисите му вече не бяха черни, а жълти като тези на близнака му.

— Фюри? — каза тихо. — Фюри... какво се е случило с мен?

Брат му се приближи до него и лицето му се появи в огледалото зад неговото. След това стъклото показва тъмното отражение на Рот с дългата му коса и слънчевите очила, звездната красота на Рейдж, бейзболната шапка с надпис „Ред Сокс“ на Вишъс, ниско остриганата коса на Тормент и накрая — счупения нос на Бъч. Един по един, те поставиха нежно длани на раменете му.

— Добре дошъл отново, братко — прошепна Фюри.

Зейдист беше втренчил поглед в отраженията на мъжете зад себе си. И му хрумна най-странната мисъл на света — ако сега политнеше назад, те щяха да го хванат...

Малко след като Зейдист излезе от стаята, Бела го последва с намерението да го потърси. Канеше се да се обади на брат си и да си уреди среща с него, но осъзна, че трябва да се погрижи за любимия си, преди отново да се е озовала в центъра на семейната драма.

Зейдист имаше отчаяна нужда от нея. Беше едва ли не с изцедени сили след периода ѝ на нужда. Знаеше много добре колко силен е гладът му. Трябваше на всяка цена да го нахрани. Във вените ѝ течеше толкова много от неговата кръв, че усещаше глада му съвсем осезаемо и знаеше съвсем точно в коя от стаите се намира. Трябваше само да се довери на сетивата си и щеше да го намери.

Тръгна по коридора със статуите, зави зад ъгъла и закрачи към отворената двойна врата до площадката на стълбището. От кабинета на Рот до нея достигаха гневни мъжки гласове и този на Зейдист бе един от тях.

— По дяволите, ако излезеш тази нощ! — извика някой.

В гласа на Зейдист се долавяше неподправена ярост.

— Не се опитвай да ми заповядваш, Тор. Само ме ядосваш и си губиш времето!

— Погледни се. Приличаш на скелет! Ще останеш тук, докато не се нахраниш.

Бела влезе в стаята, тъкмо когато Зейдист каза:

— Опитай се да ме задържиш и ще имаш проблеми, братко.

Всички глави бяха обърнати към двамата мъже, които стояха, приковали погледи един в друг и оголили зъби.

„Господи — помисли си тя. — Каква агресия.“

Но... Тормент беше прав. Не бе забелязала заради мрака в спалнята, но тук, на светлината, Зейдист изглеждаше полумъртъв. Костите на черепа му сякаш щяха да пробият кожата, тениската висеше на мършавото му тяло, а панталоните му приличаха на чували, завързани за кръста му. Погледът му бе жив и остър, както винаги, но всичко останало бе в много лошо състояние.

Тормент поклати глава.

— Бъди разумен...

— Трябва да отмъстя за Бела. Това е съвсем разумно.

— Не, не е — каза тя.

Забележката ѝ накара всички да обърнат глави към нея.

Когато я погледна и Зейдист, ирисите му промениха цвета си — вместо гневния черен блясък, с който бе свикнала, видя пламтяща жълта жарава.

— Очите ти — прошепна. — Какво се е случило с тях...

Намеси се Рот.

— Бела, брат ти помоли да останеш тук още малко.

Изненадата ѝ беше толкова голяма, че откъсна поглед от Зейдист.

— Какво казахте, господарю?

— Не иска да постановя веднага изолация за теб, а да останеш тук още известно време.

— Защо?

— Нямам представа. Може би е по-добре да попиташ него.

„Господи, като че ли положението не е достатъчно объркано и бездруго.“ Погледна отново Зейдист, но очите му бяха приковани в прозореца отсреща.

— Разбира се, можеш да останеш — каза Рот.

Тъй като Зейдист изведнъж застина на мястото си, Бела се запита дали и той мисли така.

— Не искам да бъде отмъстено за мен — каза високо. Зейдист обърна глава към нея и тя заговори директно на него: — Благодарна съм за всичко, което направи за мен. Но не искам никой да пострада в опит да убие *лесъра*, който ме отвлече. Особено ти.

Той смръщи силно вежди.

— Нямах глас в тези неща.

— Разбира се, че имам, по дяволите! — Изпаднаше в ужас, представяйки си го навън в търсене на схватка. — Господи, Зейдист... Не искам да бъда отговорна за смъртта ти.

— Ще умре онзи *лесър*, не аз.

— Не може да говориш сериозно! Мили боже, погледни се! Не можеш да се биеш в това състояние. Толкова си слаб.

В стаята се чу колективна въздишка и очите на Зейдист потъмняха.

О, по дяволите... Бела покри устата си с длан. Беше го нарекла слаб. Пред цялото братство.

Нямаше по-голяма обида. Дори само намекът, че на някой воин не му достига сила, беше непростимо провинение, независимо от основанията. Но да кажеш това директно и пред свидетели, беше равносилно на публична кастрация и нанасяш непоправима обида на мъжкото му достойнство.

Бела побърза да каже:

— Съжалявам, нямах предвид...

Зейдист се отдръпна от нея и вдигна ръце.

— Махни се от мен.

Тя покри устата си с длан. Той бягаше от нея, сякаш бе минно поле. Излезе и стъпките му заглъхнаха по коридора. Когато вдигна глава, срещна неодобрителните погледи на братята.

— Веднага ще му се извиня. И чуйте, не се съмнявам в смелостта и силата му. Тревожа се за него, защото...

Мислеше, че ако им каже истината, те със сигурност щяха да я разберат.

— Обичам го.

Напрежението в стаята мигом се стопи. Е, поне до голяма степен. Фюри се обърна, отиде до камината и се подпря на полицата над нея. Наведе глава толкова ниско, сякаш искаше да изгори в пламъците.

— Радвам се за чувствата ти — каза Рот. — Той се нуждае от любов. А сега го намери и му се извини.

Тя тръгна към вратата, но Тормент застана пред нея и я изгледа спокойно.

— Опитай се да го нахраниш.

— Моля се да ми позволи.

[1] Клайв Баркър (род. 1952 г.) — британски писател, сценарист, режисьор и художник. Един от най-големите майстори в жанра хорър. — Б.пр. ↑

Ривендж се разхождаше неспокойно от стая в стая. Стъпките му бяха резки и отсечени. Отново виждаше всичко в червено, сетивата му бяха будни, беше захвърлил бастуна си преди часове. Вече не му беше студено и беше съблякъл дебелия пуловер с поло яка, и усещаше оръжията на голата си кожа. Наслаждаваше се на силата на мускулите и костите си. Но имаше и друго. Нещо, което не бе чувствал от...

Господи, бяха минали десет години, откакто за последен път си бе позволил да стигне толкова далеч. Беше предварително планирано и напълно преднамерено спускане в лудостта и чувстваше, че контролира всичко. Това вероятно беше фатално заблуждение, но не даваше и пет пари. Безразсъдното му желание да се бие с врага приличаше на сексуален глад.

Което означаваше, че е дяволски неудовлетворен.

Погледна през един от прозорците на библиотеката. Беше оставил входната врата широко отворена, за да окуражи евентуални посетители. Нищо. Досега нито един.

Стенният часовник удари дванайсет.

Бе така сигурен, че *лесърът* ще се появи, а ето че никой не се приближи до къщата. Според периферните охранителни камери, по шосето минаваха само типичните за този квартал автомобили — „Мерцедес“, „Майбах“, джипове „Лексус“, „БМВ“.

По дяволите. Искаше този убиец така отчаяно, че му идваше да крещи. Стремежът му да се бие, да отмъсти за семейството си, да защити територията си, беше съвсем логичен. По майчина линия във вените му течеше кръвта на воинския елит и той кипеше от агресия. И когато към горещата му природа се бе добавил гневът, породен от онова, което бяха сторили на сестра му, и фактът, че трябваше да изведе своята *мамен* от дома ѝ посред бял ден, той се бе превърнал в буре с барут.

Замисли се за братството. Щеше да е добър кандидат, ако бяха набирали воители преди неговото преобразяване... Но вече никой не знаеше кои са братята и какво правят. Със западането на вампирската цивилизация бяха преминали в нелегалност и бранеха повече себе си, отколкото расата, която се бяха заклели да защитават.

Не можеше да се отърве от мисълта, че ако бяха заети повече с работата си, отколкото със самите себе си, може би щяха да предотвратят отвличането на Бела. Или да я открият веднага.

Заля го нова вълна на гняв и продължи да се разхожда из къщата, да наднича през вратите и прозорците и да проверява изображенията на мониторите. Накрая реши, че няма смисъл в това безцелно чакане. Ако продължаваше да броди от стая в стая, щеше да изгуби разсъдъка си, а имаше работа в центъра на града. Ако някой задействаше алармените инсталации, щеше да се дематериализира за части от секундата.

Върна се в спалнята си и спря пред заключеното шкафче в дъното на гардероба. Трябваше да вземе лекарството си, дори това да означаваше, че ще се наложи да използва оръжие срещу *лесъра*, вместо да го унищожи с голи ръце. Ако въобще се появеше.

Извади доза допамин, спринцовка и турникет. Пригответи инжекцията, стегна ръката си над лакътя и втренчи поглед в чистата течност, която се канеше да вкара във вената си. Хавър беше споменал, че при високи дози у някои вампири може да се появи параноя като страничен ефект. А Рив беше удвоил предписаното количество, когато бяха отвлекли Бела. Така че може би започваше да губи разсъдъка си.

После се замисли за температурата на онзи „мъж“, който беше спрял пред портата им.

Десет градуса означаваха, че не е живо същество. Поне не и човек.

Инжектира допамина в тялото си и изчака зрението му да се възвърне. Облече топли дрехи, взе бастуна си и излезе.

Зейдист влезе целеустремено в „Зироу Сам“. Усещаше съвсем ясно мълчаливата тревога на Фюри, който вървеше зад него. Тя го обгръщаше като влажна мъгла. Добре че успяваше да игнорира присъствието на близнака си, иначе цялото това отчаяние щеше да го погълне.

„Толкова си слаб.“

Да... Е, щеше да се погрижи за това.

— Дай ми двадесет минути — каза на Фюри. — Ще се срещнем навън, на улицата.

Не изгуби нито секунда. Избра проститутка от човешката раса, чиято коса беше прибрана в кок, даде ѝ двеста долара, след това буквално я избута вън от клуба. Тя нямаше нищо против лицето му, ръста му или начина, по който се отнасяше с нея. Беше взела толкова висока доза наркотик, че очите ѝ бяха като стъклени топчета и не виждаха нищо.

Излязоха на улицата и тя започна да се смее прекалено високо.

— Как го искаш? — попита и направи няколко танцови стъпки с високите си обувки.

Препъна се, после вдигна ръце над главата си и изпъна тяло на студа. — Видът ти подсказва, че обичаш грубите играчки, а аз нямам нищо против.

Той я обърна с лице към тухлената стена и я стисна силно за врата, за да я задържи на едно място. Тя започна да се кикоти и да се преструва, че се съпротивлява. Той я укроти и се замисли за безбройните жени от човешката раса, от които бе пил през годините. Дали бе успял успешно да изтрие спомените им? Дали не се събуждаха от кошмари, в които сънуваха него, когато подсъзнанието им оживееше?

„Аз ги използвам. Същият съм като Господарката“, помисли си Зейдист.

Единствената разлика беше, че той нямаше избор.

Или напротив? Можеше да използва Бела тази вечер — тя също го искаше. Но ако се нахранеше от нея, щеше да им е по-трудно да понесат онова, което им предстоеше. Раздялата. Тя не искаше той да отмъсти за нея. А той нямаше да намери покой, докато не унищожеше онзи *лесър*...

Но имаше и още нещо. Не можеше да понесе да гледа как Бела се съсипва сама заради любовта си към един неподходящ мъж. Трябваше да я принуди да се разделят. Искаше тя да е в безопасност и хиляди години да се събужда със спокойна усмивка на лицето. Да има благополучен брак с партньор, с когото може да се гордее. Желаяше да бъде щастлива повече, отколкото да бъде с нея.

Проститутката се разшава и започна да върти задник.

— Ще го направим ли, или не, татенце? Защото вече съм възбудена.

Зи оголи кучешките си зъби и наклони глава, готов да я ухапе.

— Зейдист... Не!

Гласът на Бела го накара да обърне глава. Тя стоеше на средата на улицата, на около петнайсет крачки от него. Очите ѝ изразяваха ужас, устата ѝ беше отворена.

— Не! — повтори тя с дрезгав глас. — Недей!

Първата му мисъл беше да я върне в къщата на братството и да ѝ се разкреци, че е излязла. Втората — че това е шансът му да скъса връзката помежду им. Щеше да е като

ампутация и да боли много, но раните ѝ щяха да заздравеят. Дори неговите да останеха отворени за цял живот.

Проститутката обърна глава и се засмя високо, развълнувано.

— Ако тя ще гледа, това ще ти струва допълнителни петдесет долара.

С ръка на гърлото си Бела гледаше как Зейдист притиска с тялото си жената към тухлената стена. Болката в гърдите ѝ бе толкова силна, че не можеше да диша. Да го види толкова близък с друга... Човек, и при това проститутка... И то, за да се нахрани, след всичко, което бяха споделили през изминалата нощ?

— Моля те — каза. — Използвай ме. Вземи мен. *Недей...*

Той завъртя жената с лице към нея, след това я притисна към себе си, като прокара ръка през гърдите ѝ. Проститутката се смееше и поклащаше, търкайки тялото си в неговото и люлеейки греховно бедра.

Бела протегна ръце към него в сковаващия студ.

— Обичам те. Не исках да те обидя пред цялото братство. *Моля те*, не ме наказвай по този начин.

Той прикова очи в нейните. И тя видя в неговите страдание и безутешна мъка... Но Зейдист оголи кучешките си зъби и ги заби в шията на жената. Бела извика, когато той преглътна, а жената се смееше диво, обезумяло.

Бела политна назад. Без да откъсва поглед от нея той продължи да пие още по-жадно. Неспособна да гледа и секунда повече, тя се дематериализира на единственото място, за което се сети.

Къщата на семейството ѝ.

— Преподобния иска да те види.

Фюри вдигна поглед от чашата газирана вода, която бе поръчал. Над него извисяваше грамадното си тяло една от горилите на „Зироу Сам“ и излъчваше мълчалива заплаха.

— Има ли някаква специална причина?

— Ти си ценен клиент.

— В такъв случай трябва да ме остави на спокойствие.

— Това „не“ ли означава?

Фюри повдигна вежда.

— Да, точно така.

Охранителят изчезна от погледа му, но след малко се върна с подкрепление — още две грамади като него.

— Преподобния иска да те види.

— Да, вече ми казахте.

— Веднага.

Единствената причина Фюри да излезе от сепарето беше, че тримата изглеждаха готови да го отнесат при шефа си на ръце, а той не искаше да привлече вниманието върху себе си. Нещо, което неминуемо щеше да стане, когато ги направеше на пух и прах.

Още щом влезе в офиса на Преподобния, усети, че той е в опасно настроение. Не че това беше нещо ново.

— Оставете ни — каза тихо вампирът иззад бюрото си.

Когато стаята се изпразни, се облегна назад. Погледът на виолетовите му очи беше остър и пронизателен, както винаги. Инстинктът подсказа на Фюри да скрие едната си ръка зад гърба — близо до кинжала, който бе препасан на колана му.

— Непрекъснато мисля за последната ни среща — каза Преподобния и съедини върховете на дългите си пръсти. Светлината от лампата над главата му подчертаваше високите му скули, твърдата челюст и масивните рамене. Прическата му, тип ирокез, беше подстригана и оформена наскоро. Височината на черната ивица не беше повече от пет сантиметра. — Да... Непрекъснато мисля за това, че знаеш малката ми тайна. Чувствам се незащитен.

Фюри мълчеше. Питаше се накъде ли води всичко това. Преподобния бутна стола си назад и кръстоса крака. Скъпият му костюм се разтвори и разкри широките му гърди.

— Можеш да си представиш как се чувствам. В непрекъсната тревога съм.

— Опитай с „Амбиен“^[1]. Ще те приспи поне за малко.

— Бих могъл да изпуша безброй цигари червен дим. Точно като теб, нали? — Прокара ръка по ивицата на главата си, а устните му се разтеглиха в лукава усмивка. — Да, наистина не се чувствам в безопасност.

Каква опашата лъжа! Беше заобиколен от гардовете си, огромни мъже, които бяха колкото умни, толкова и смъртоносни. А и той определено можеше да се грижи сам за себе си. При конфликти, *симпатите* имаха преимущества, каквито нито един друг вид не притежаваше.

Преподобния спря да се усмихва.

— Мислех си, че можеш да размениш своята тайна за моята. Така ще бъдем квит.

— Нямам тайни.

— Глупости... *братко*. — Устните на Преподобния отново се извиха в подобие на усмивка, но очите му останаха студени. — Ти си член на братството. Както и онези здрави мъжаги, с които идваш тук. Онзи с козята брадичка, който пие от водката ми и другият, с нарязаното лице, който смуче от курвите ми. Не знам какво да кажа за човека във вашата компания, но това няма значение.

Фюри го изгледа втренчено над бюрото.

— Току-що престъпи общоприетите правила и неписаните закони на нашия вид. Но пък, от друга страна, не бих могъл да очаквам добро поведение от търговец на дрога, нали?

— А пък наркоманите винаги лъжат.

— Внимавай какво говориш — каза Фюри тихо.

— Или ще направиш — какво? Ако ме удариш, просто ще ми потвърдиш, че си един от братята.

— Здравето никога не трябва да се приема за даденост.

— Защо не признаеш? Или вие, братята, се страхувате, че расата, която не успявате да защитите, ще се разбунтува? Да не би да се криете от всички, защото напоследък сте затънали до гуша в лайна?

Фюри се обърна.

— Не знам за какво говориш.

— За червения дим. — Гласът на Преподобния беше остър като бръснач. — Току-що свърших запасите.

Неясна тревога стегна гърдите на Фюри. Хвърли поглед през рамо.

— Има и други пласъори.

— Позабавлявай се тогава и си ги намери.

Фюри постави ръка на топката на вратата. Когато тя отказа да се превърти, отново хвърли поглед през рамо. Преподобния го гледаше, неподвижен като котка. И го държеше в капана на офиса си само с усилие на волята си.

Фюри стисна силно топката, дръпна и буквално я откъсна. Вратата се отвори. Той захвърли кълбото върху бюрото на Преподобния.

— Предполагам, че ще трябва да поправиш щетите.

Направи две крачки, преди една ръка да го сграбчи за рамото. Лицето на Преподобния беше твърдо като камък, хватката му беше безмилостна. Виолетовите му очи премигнаха и нещо премина между тях двамата — някаква искра или поток...

Неочаквано Фюри бе завладян от чувство за вина — сякаш някой бе открянал вратата към най-дълбоките му страхове за бъдещето на расата. Трябваше да отговори, не можеше да търпи повече напрежението. Чу се да казва бързо:

— Ние живеем и умираме, за да защитим вида си. Той е нашата първа и единствена грижа. Бием се всяка нощ и броим урните със сърцата на убитите от нас *лесъри*. Пазим нашето съществуване в тайна. Така предпазваме цивилните. Колкото по-малко знаят за нас, толкова в по-голяма безопасност ще бъдат. Затова се крием.

Веднага щом думите излязоха от устата му, изруга.

„По дяволите, никога не може да се вярва на симпат — помисли си той. — Нито на чувствата, които изпитваш в негово присъствие.“

— Пусни ме, гълтачо на грехове — процеди Фюри през зъби. — И престани да ровиш в главата ми.

Ръката се отдръпна от рамото му и Преподобния се поклонил леко — жест на уважение,

който го шокира.

— Е, знаеш ли, боецо, току-що пристигна доставка червен дим.

Симпатът мина покрай него и бавно се сля с тълпата. Рапърската му прическа, мощните му рамене и присъствието му се изгубиха сред хората, чиито страсти поглъщаше.

Бела прие форма пред семейната си къща. Външните светлини бяха изключени, което беше странно, но тя плачеше и бездруго нямаше да види кой знае какво. Влезе, изключи алармената инсталация и застана във фойето.

Как бе могъл Зейдист да ѝ причини това? Толкова наранена се чувстваше, сякаш беше правил секс с друга пред нея. Знаеше, че е способен на жестокост, но бе отишъл твърде далеч...

Не мислеше, че целта му е била да ѝ отмъсти за публичната обида. Подозираше, че е използвал жената, за да демонстрира раздялата им. Беше ѝ изпратил недвусмислено послание, че не я иска в живота си.

Е, беше се получило.

Огледа се наоколо, обезкуражена и разстроена. Всичко беше съвсем същото. Сините копринени тапети, черният мраморен под, блестящият полилей над главата ѝ. Все едно се беше върнала назад във времето. Беше израснала в тази къща — последното дете, което майка ѝ щеше някога да има, обичана сестра на грижовен брат, дъщеря на баща, когото не познаваше...

Изведнъж се сепна. Беше тихо. Прекалено тихо.

— *Мамен?* Лани? — Тишина. Избърса сълзите си с опакото на ръката си. — Лани?

Къде бяха *догениите*? И майка ѝ? Знаеше, че Рив най-вероятно е навън, зает с обичайните неща, които правеше през нощта, затова не очакваше да го види. Но останалите винаги си бяха у дома.

Бела отиде до извитото стълбище и извика:

— *Мамен?*

Качи се на втория етаж и изтича до спалнята на майка си. Одеядлото бе отметнато набързо, чаршафите бяха разбъркани... Нещо, което при нормални обстоятелства *догениите* не биха допуснали. Завладяна от ужас, тръгна по коридора към стаята на Ривендж. И там цареше безпорядък — завивките бяха отметнати така, сякаш бе скочил набързо от леглото. Липсата на ред беше нещо нечувано в тази къща.

Къщата не беше безопасна. Точно по тази причина Рив е настоял тя да остане при братството.

Втурна се в коридора, после се затича надолу по стълбите. Трябваше да излезе навън, за да се дематериализира, защото всички стени бяха подсилени със стомана.

Прелетя като хала през входната врата и спря... Нямаше къде да отиде. Не знаеше адреса на обезопасеното жилище на брат си, а най-вероятно той бе отвел там *мамен* и *догениите*. Не искаше да губи време да му се обажда, не и оттук.

Нямаше избор. Беше отчаяна изтощена и гневна, а идеята да се върне в имението на братството, не ѝ изглеждаше никак привлекателна. Но нямаше да прояви глупост. Затвори очи и се дематериализира.

Зейдист свърши бързо с проститутката и се концентрира върху Бела. Тъй като кръвта му течеше във вените ѝ, я усети да се материализира някъде в югоизточна посока. Успя да стесни местонахождението ѝ до малък триъгълник между „Белман роуд“ и „Горн авеню“ — изключително богат квартал. Очевидно се беше върнала в къщата на семейството си.

Инстинктът му се събуди. Последното обаждане на брат ѝ беше доста странно. Най-вероятно нещо ставаше там. Защо в противен случай Ривендж щеше да иска тя да остане при братството, след като малко време преди това бе подал молба да ѝ бъде наложена изолация?

Тъкмо се канеше да отиде да я прибере, когато усети, че тя отново пътува. Този път се материализира пред къщата на братството. И остана там.

Слава богу. Поне засега не трябваше да се тревожи за безопасността ѝ.

Вратата на клуба се отвори рязко и Фюри излезе отвън. Не изглеждаше добре — беше блед и вкочанен като труп.

— Нахрани ли се?

— Да.

— Трябва да се прибереш у дома и да чакаш силите ти да се възстановят.

— Вече са възстановени. *До някъде.*

— Зи...

Фюри замълча. Дватама обърнаха едновременно глави към „Трейд стрийт“. В началото на улицата трима белокози мъже, облечени в черно, вървяха право напред в редица, като че ли се приближаваха към някаква цел.

Без да си разменят и дума, Зи и Фюри се затичаха през току-що падналия сняг. Излязоха на „Трейд стрийт“ и видяха, че лесърите не преследват жертва, а се срещат с други представители на техния вид, двама от които с кестеняви коси.

Зи постави ръка на дръжката на единия от кинжалите си и втренчи поглед в тъмнокосите. Молеше се един от тях да се окаже онзи, когото търсеше.

— Почакай, Зи! — изсъска Фюри, докато вадеше мобилния телефон от джоба си. — Остани на мястото си. Ще поискам подкрепление.

— Какво ще кажеш да позвъниш, докато аз избивам тези тук. — И измъкна кинжала от ножницата си.

Спусна се към врага, скрил оръжието до бедрото си, тъй като мястото беше открито и можеха да ги видят.

Лесърите незабавно го забелязаха и заеха нападателни пози — леко приклекли, с ръце пред гърдите. Започна да описва кръг, за да ги заобиколи, така че да останат между него и Фюри. Те обаче непрекъснато се въртяха и не го изпускаха от очи. Той се отдръпна в сенките, а те го последваха като един.

След като мракът ги обгърна, Зейдист вдигна високо, черния си кинжал, оголи кучешките си зъби и нападна. Молеше, сякаш от това зависеше животът му, когато бойният танц свърши и всички убийци са мъртви, един от тъмнокосите да се окаже с бели корени.

[1] Амбиен — силно приспивателно. — Б.пр. ↑

Зората тъкмо изгряваше, когато У. отвори врата на хижата. Пристъпи бавно вътре, наслаждавайки се на мига. Главният щаб беше негов. Сега той беше водачът на *лесърите*, а не О. У. още не можеше да повярва, че е събрал смелост да подаде молба до Омега за смяна на лидерството. А още по-малко, че господарят се бе съгласил с него и бе отзовал О.

Не беше в природата на У. да ръководи, но нямаше друг и подходящ. След всичко случило се предишния ден — арестът на двамата от отряд Бета, броженията и всеобщият смут — виждаше, че скоро в редиците на убийците ще цари пълна анархия. А О., който стоеше на върха, не предприемаше нищо по въпроса. Дори изглеждаше недоволен, че трябва да си върши работата.

У. беше притиснат с гръб до стената. Беше в обществото от почти два века и нямаше да позволи то да се превърне в свободен съюз на неорганизираните наемни убийци, които само от време на време да преследват вампирите. За бога, те вече започваха да забравят коя е истинската им цел. Бяха изминали три дни, в които О. не беше предприел нищо. Но в съвременния свят обществото трябваше да се ръководи от сигурна и здрава ръка. Което означаваше, че О. трябва да бъде сменен.

У. седна до грубата дървена маса и включи лаптопа. Първото, което щеше да направи, беше да свика общо събрание, на което да демонстрира силата си. Това бе едно от малкото неща, в които О. се бе справил блестящо — останалите *лесъри* се бояха от него.

У. извика на екрана списъка на Бета отрядите, за да избере жертва, която да послужи за урок на останалите, но го прекъсна ужасно съобщение. През изминалата нощ в центъра на града бе имало кървава схватка. Двама братя срещу седем убийци. За щастие, изглежда, че и двамата членове на братството са били ранени. Но само един от *лесърите* бе оцелял, така че обществото отново беше претърпяло тежки загуби.

Набирането на нови членове щеше да се окаже първостепенна задача. Но как, по дяволите, щеше да намери време? Трябваше първо да хване здраво юздите.

У. потри очи с мисълта за всичката работа, която го чакаше.

„Добре дошъл на новия пост“, помисли си той и започна да набира първия номер.

Бела вдигна гневен поглед към Рейдж, без да се тревожи, че е много по-едър от нея. Но братът като че ли изобщо не го беше грижа колко е разярена. И не се отмести от вратата на спалнята, която препречваше.

— Но аз искам да го видя.

— Сега не е най-подходящият момент, Бела.

— Колко сериозно е ранен?

— Това е работа на братството — каза тихо и спокойно Рейдж. — Остави ни да се погрижим за него. Ще те държим в течение.

— О, разбира се. Точно колкото ми казахте, че е ранен. За бога, трябваше да го науча от *Фриц*.

В този момент вратата се отвори широко и отвътре излезе Зейдист.

Никога не беше виждала толкова сурово изражение на лицето му. Беше пострадал лошо. Едното му око бе така подуто, че се беше затворило, устната му беше разцепена, едната му ръка беше превързана през рамото. Навсякъде по главата и врата му имаше малки

рани, сякаш се беше търкалял в чакъл или нещо подобно.

Тя трепна и той я погледна. Очите му сменяха цвета си и проблясваха ту в черно, ту в жълто. После втренчи поглед в Рейдж и заговори бързо.

— Фюри най-после заспа. — Кимна към Бела. — Ако е дошла да поседи при него, пусни я. Присъствието ѝ ще му подейства добре.

И Зейдист се отдалечи по коридора, като влачеше левия си крак зад себе си.

Бела изруга и тръгна след него, макар да не знаеше защо си прави труда. Той нямаше да приеме от нея нито кръвта, нито любовта ѝ... И със сигурност не и съчувствието ѝ. Нищо.

Е, освен това да си отиде.

Преди да е успяла да го настигне, Зейдист спря рязко и хвърли поглед назад.

— Ще позволиш ли на Фюри да пие от теб, ако има нужда да се нахрани?

Тя замръзна. Не само че пиеше от други, но се канеше така лесно да я сподели с близнака си. Очевидно не беше нещо специално за него. Толкова лесно заменима ли беше? Нима онова, което бяха споделили, не означаваше нищо за него?

— Ще му позволиш ли? — Жълтите му очи бяха присвити. — Бела?

— Да — отвърна тя тихо. — Ще се погрижа за него.

— Благодаря ти.

— Знаеш ли, презирам те.

— Време беше.

Тя се завъртя рязко на пети, готова да се върне с широки и уверени крачки до стаята на Фюри, когато Зейдист каза тихо:

— Получи ли вече кървене?

„О, страхотно, поредният удар.“ Искаше да знае дали е забременяла. И без съмнение, щеше да изпита облекчение, когато научеше, че не е. Каква по-добра новина за него?

Хвърли му гневен поглед през рамо.

— Имам спазми. Няма за какво да се тревожиш.

Той кимна.

Преди да е направил крачка, тя каза:

— Каж ми нещо. Щеше ли да се ожениш за мен, ако бях родила детето ти?

— Щях да се грижа за теб и бебето ти, докато някой друг не те вземе.

— Моето бебе... Като че ли няма да е наполовина и твое? — Той не отговори и тя настоя: — Нямах дори да го признаеш?

Зейдист скръсти ръце на гърдите си — това беше единственият му отговор. Тя поклати глава.

— Господи... Наистина си студен и безчувствен.

Той дълго я гледа втренчено.

— Никога не съм искал нищо от теб.

— О, така е. Никога за нищо не си молил. — В гласа ѝ прозвуча болка. — Господ да ти е на помощ, ако го направиш.

— Погрижи се за Фюри. Той има нужда. Както и ти.

— Не се *осмелявай* да ми казваш от какво имам нужда.

Не изчака отговор. Отиде бързо до стаята на Фюри, изблъска Рейдж от прага, влезе и затвори плътно вратата след себе си. Беше така вбесена, че ѝ трябваше секунда да осъзнае, че вътре е тъмно. Въздухът беше пропит със сладката като шоколад миризма на червен дим.

— Кой е? — попита Фюри дрезгаво откъм леглото.

Тя прочисти гърлото си.

— Бела.

От гърлото му се откъсна въздишка.

— Здравей.

— Как се чувстваш?

— Доста добре. Жив и готов за нови подвизи. Благодаря, че попита.

Тя се приближи до него с лека усмивка. Нощното ѝ зрение разкри, че лежи върху завивките и е само по боксерки. Имаше превръзка на корема и целият беше в синини и рани.

И, о, боже, кракът му...

— Не се тревожи — каза той сухо. — Тази част от крака си изгубих преди повече от век. Наистина съм добре. Щетите са само козметични.

— За какво ти е тази превръзка тогава?

— Кара задника ми да изглежда по-малък.

Тя отново се засмя. Очакваше да го види полумъртъв. Той наистина изглеждаше така, сякаш схватката е била страховита, но не беше пред прага на смъртта.

— Какво се е случило с теб? — попита.

— Намушкаха ме.

Думите му я накараха да се олюлее. Може би външният му вид лъжеше.

— Добре съм, Бела. Честно. След шест часа ще съм готов да изляза отново. — Настъпи кратка пауза. — А ти как си? Какво правиш?

— Просто исках да те видя.

— Е... Ето, добре съм.

— И да те попитам... Имаш ли нужда да се нахраниш?

Той замръзна, после протегна рязко ръка към завивката и я дръпна до хълбоците си. Тя се запита защо се държи така, сякаш трябва да крие нещо... *О, ясно! Да!*

За първи път го погледна като мъж. Наистина беше красив с тази великолепна гъста коса и класическите черти на лицето си.

Тялото му също беше прекрасно, с оформени мускули, каквито липсваха на близнака му. Но независимо колко добре изглеждаше, той не беше мъжът за нея.

Помисли си, че е жалко. И за двамата им. Не ѝ се искаше да го нарани.

— Е? — попита. — Имаш ли нужда да се нахраниш?

— Предлагаш ли ми се?

Тя преглътна.

— Да. И така... Мога ли да ти дам да пиеш?

Тъмен загадъчен аромат изпълни стаята — толкова силен, че измести мириса на червен дим. Гъстият и богат аромат на мъжки глад. Жаждата на Фюри за нея.

Бела затвори очи и се помоли, ако той я приеме, да издържи, без да заплаче.

Докато слънцето залязваше, Ривендж се взираше в траурните ленти, които украсяваха портрета на сестра му. Звънна мобилният му телефон, той погледна екрана и отговори.

— Здравей, Бела — каза тихо.

— Откъде знаеш...

— Че си ти? Номер, който не може да се проследи. — Помисли си, че тя поне е в безопасност в комплекса на братството. Където и да бе това. — Радвам се, че се обади.

— Снощи се прибрах у дома.

Рив стисна толкова силно телефона, че за малко да го строши.

— Снощи? Защо, по дяволите? Не исках да...

До слуха му достигнаха окаяни ридания на силна мъка. Страданието й стопи гнева му, дъхът му секна.

— Бела? Какво има? Бела? Бела! Да не би някой от братята да те е наранил?

— Не. — Пое си дълбоко дъх. — И недей да ми крещиш. Не мога да понеса виковете ти. Свърши се вече с твоето викане. Край.

Той си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Какво се е случило?

— Кога мога да си дойда у дома?

— Разкажи ми.

Мълчанието се проточи. Беше очевидно, че сестра му вече няма доверие в него. *По дяволите...* Можеше ли да я обвини?

— Бела, моля те. Съжалявам... Просто говори с мен. — Отново не последва отговор и той каза: — Да не би да... — Прочисти гърлото си. — Да не би да съм съсипал нещата между нас?

— Кога мога да си дойда у дома?

— Бела...

— Отговори на въпроса ми, братко.

— Не знам.

— В такъв случай искам да отида в защитения апартамент.

— Не можеш. Казах ти отдавна, че ако има проблем, не искам двете с *мамен* да сте на едно място. А сега, защо искаш да си тръгнеш оттам? Само преди ден не искаше да чуеш за никое друго място на света.

Настъпи дълга пауза.

— Преминах през първия си период на нужда.

Изведнъж Рив започна да се задушава. Затвори очи.

— Беше ли с един от тях?

— Да.

Идеята да седне му се стори добра, но в стаята нямаше нито един стол. Подпря се на бастуна си и падна на колене на скъпия килим. Точно пред портрета й.

— Добре... ли си?

— Да.

— И той е изявил претенции към теб.

— Не.

— Моля?

— Той не ме иска.

Рив оголи кучешките си зъби.

— Бременна ли си?

— Не.

Слава богу.

— Кой беше?

— Не бих ти казала, дори животът ми да зависеше от това, Рив. Пак повтарям — искам да си тръгна оттук.

Боже... Първият ѝ период на нужда я е сполетял в сграда, пълна с мъже... с безмилостни и силни воители. И Слепият крал е бил там, *по дяволите*.

— Бела, кажи ми, че си била само с един от тях. И че не те е наранил.

— Защо? Защото се страхуваш, че сестра ти е курва? Ужасяваш се, че аристокрацията отново ще ми обърне гръб?

— Обществото може да върви по дяволите. Обичам те... и не мога да понеса мисълта, че си била използвана от братството в момент, когато си била толкова уязвима.

Последва пауза. Той чакаше със свито сърце и гърло.

— Беше само един и аз го обичам — каза тя. — Може би ще поискаш да знаеш, че ми предложи да избирам между него и това, да ме упои с наркотици, за да не усещам болката. Избрах него. Но никога няма да ти кажа името му. И не искам никога повече да говоря за него. Пак те питам — кога мога да си дойда у дома?

Окей. Това беше добре. Поне щеше да я измъкне лесно оттам.

— Дай ми време да намеря безопасно място. Обади ми се след трийсет минути.

— Чакай, Ривендж, искам да изтеглиш молбата си за принудителната ми изолация. Ако го направиш, ще отида където кажеш, щом така ще се чувстваш по-добре. Приемаш ли сделката?

Той покри очите си с длан.

— Ривендж? Каза, че ме обичаш. Докажи го. Анулирай молбата и обещавам да бъдем екип... Ривендж?

Той отпусна ръка до тялото си и вдигна поглед към портрета ѝ. Толкова красива и чиста. Ако можеше, щеше да я запази такава завинаги. Но тя вече не беше дете. И с всеки ден доказваше, че е много по-упорита и силна, отколкото въобще би могъл да си представи. Щом е преживяла онова и е оцеляла...

— Добре... Ще я оттегля.

— Ще ти се обадя след половин час.

Нощта се спусна и от хижата започна да се процежда светлина. У. бе стоял пред компютъра през целия ден. Чрез електронната поща и мобилния си телефон бе успял да открие всичките двайсет и осем останали в Колдуел убийци и да свика общо събрание, чийто начален час бе определен за полунощ. Щеше да потвърди разпределението по отряди и да състави група от петима, която да отговаря за набирането на нови членове.

След срещата щеше да изпрати само два Бета отряда в центъра на града. Цивилните вампири вече не посещаваха баровете така масово, както преди, защото твърде много от тях бяха отвлечени в този район и бяха намерили смъртта си в центъра за въздействие. Време беше да фокусират усилията си другаде.

След като помисли малко, реши да изпрати останалите си хора в жилищните квартали. Вампирите бяха активни през нощта. В домовете си. Трябваше само да ги открият сред хората...

— Гадно малко копеле.

У. скочи от стола.

На прага на хижата стоеше О. Беше гол. Гърдите му бяха целите издраскани от нокти, лицето му беше подуто, косата му — разбъркана. Изглеждаше не само зле, но и силно раздразнен.

Той затвори вратата. У. не можеше да се помръдне от мястото си. Мускулите му просто не искаха да се раздвижат и да накарат тялото му да заеме отбранителна поза, както мозъкът му заповядваше. А това недвусмислено показваше кой е водачът на *лесърите* сега. Само първият в редиците им можеше да упражнява такъв физически контрол над останалите.

— Забрави две много важни неща — каза О. и извади с нехаен жест един от ножовете, които висяха в кании на стената. — Първо, Омега е непостоянен и доста капризен. И второ, има лични предпочитания към мен. Наистина не ми беше необходимо много време, за да го накарам да ме върне на поста.

Ножът надвисна над У, който се опита да се съпротивлява, да избяга. Искаше му се да закрепси с всички сили.

— Хайде, кажи „сбогом“, У. И поздрави Омега, когато го видиш. Той те очаква.

Шест часът. Беше време да си тръгва.

Бела огледа стаята за гости и реши, че е опаковала всичко, което бе донесла със себе си. Вещите ѝ не бяха много и предишната нощ, когато бе напуснала стаята на Зейдист, беше преместила всичко тук. Повечето от нещата ѝ и бездруго бяха в чантата ѝ.

Фриц щеше да дойде всеки момент, за да вземе багажа ѝ и да го закара в дома на Хавърс и Мариса. Слава богу, че двамата се бяха съгласили да направят услуга на Ривендж и да я приемат. Къщата им, както и клиниката на приземния етаж, бяха истинска крепост.

После, в шест и трийсет, тя щеше да се материализира там и Рив щеше да я посрещне.

Отиде в банята и провери зад завесата на душа дали е взела шампоана си. Да, там нямаше нищо. Не беше оставила никаква следа от себе си и в спалнята. Нито пък където и да е в къщата. Когато си тръгнаше, никой нямаше да...

„О, боже. Престани с тези мисли“, заповяда сама на себе си.

На вратата се почука. Тя отвори.

— Здравей, Фриц, чантата ми е на...

В коридора стоеше Зейдист, облечен в бойно облекло. Черни кожени дрехи.

Огнестрелни и хладни оръжия. Бела се дръпна рязко назад.

— Какво правиш тук?

Той влезе, без да каже нищо. Но изглеждаше готов да се нахвърли върху някого.

— Нямам нужда от въоръжена охрана — каза Бела и се постара да остане спокойна. —

Ако това е целта ти. Ще се дематериализирам оттук, а в клиниката ще съм в безопасност.

Зейдист отново не пророни нито дума. Просто стоеше и я гледаше втренчено. От него се излъчваха мъжка сила и власт.

— Защо си тук? — попита го тя хапливо.

Той затвори вратата и сърцето ѝ заби тежко. Особено когато чу ключалката да щраква.

Започна да отстъпва, докато не се удари в леглото.

— Какво искаш, Зейдист?

Той пристъпи към нея, без да откъсва жълтите си очи от лицето ѝ. Тялото му излъчваше напрежение и тя изведнъж се досети какво освобождение търси.

— *Не* ми казвай, че си дошъл тук за секс.

— Добре, няма. — Думите излязоха от устата му като тихо гърлено ръмжане.

Тя протегна ръка напред. Като че ли това щеше да го спре. Можеше да я вземе, независимо дали щеше да каже „да“, или „не“. Само че... тя нямаше да го отблъсне. Въпреки всичко, което ѝ бе сторил след онази нощ, все още го желаше. *По дяволите.*

— Няма да правя секс с теб.

— Не съм тук заради себе си. — Приблужи се още повече до нея.

Миризмата му... тялото му... Бе толкова близо... *Каква* глупачка бе тя!

— Махни се от мен. Не те желая вече.

— Напротив. Долавям мириса на желанието ти. — Протегна ръка и я погали по врата, после прокара показалец по сънната ѝ артерия. — Усещам го да пулсира тук.

— Ще те намразя, ако го направиш.

— Ти вече ме мразиш.

Само ако беше вярно...

— Зейдист, няма да легна с теб.

Той приближи уста до ухото ѝ.

— Не те моля за това.

— Какво искаш тогава? — Блъсна го силно по рамото. Не постигна нищо. — Защо, по дяволите, правиш това?

— Защото току-що излязох от стаята на близнака си.

— Моля?

— Не си му позволила да пие от теб. — Устните на Зейдист я погалиха отстриани по шията. После той се отдръпна и отново я загледа втренчено. — Никога няма да го приемеш, нали? Никога няма да си с Фюри, без значение колко подходящ и приемлив е за теб в обществен и личен план.

— За бога, Зейдист, остави ме на мира...

— Няма да вземеш близнака ми. Което означава, че няма да се върнеш тук, нали?

Тя издиша шумно.

— Не, няма.

— Затова и трябваше да дойда.

Гневът закипя в нея и започна да се бори с желанието ѝ да прави секс с него.

— Не разбирам. Направи *всичко* възможно, за да ме отблъснеш. Помниш ли случилото се на онази улица миналата нощ? Пи от нея, за да ме прогониш, нали? Не заради неудачната забележка, която направих пред всички.

— Бела...

— После поиска от мен да бъда с *брат* ти. Виж, осъзнавам, че не ме обичаш, но знаеш какви са чувствата ми към теб. Имаш ли някаква представа как би се почувствала една жена от нашата раса, ако любимият ѝ я помоли да нахрани някого другия?

Той отпусна ръка. И направи крачка назад.

— Права си. — Той потри лицето си с ръка. — Не трябваше да идвам, но не можех да ти позволя да си тръгнеш, без... Подсъзнателно винаги съм се надявал, че ще се върнеш. Нали разбираш, за да бъдеш с Фюри. Винаги съм мислел, че ще те видя отново, пък било то и отдалеч.

Беше ѝ дошло до гуша от това.

— Защо, *по дяволите*, би имало значение дали ще ме видиш, или не?

Той просто поклати глава и се обърна към вратата. Гневът ѝ вече бе толкова силен, че беше способна дори на насилие.

— Отговори ми! Защо те интересува дали ще се върна, или не? — Беше поставил ръка на бравата, когато тя изкрещя: — *Защо това те интересува?*

— *Напротив, не давам и пукната пара!*

Тя прекоси бързо стаята с намерението да го удари, да забие нокти в него, да му причини болка. Беше изпаднала в безсилна ярост. Но той се обърна и вместо да му зашлеви шамар, тя хвана главата му в дланите си и го целуна. Ръцете му я обгърнаха и я притиснаха към тялото му така силно, че не можеше да диша. Езикът му се стрелна в устата ѝ, той я взе на ръце и я занесе до леглото.

Сексът, продиктуван от отчаяние и гняв, не беше добра идея.

Телата им се озоваха преплетени върху завивките само секунда след това. Той вече бе свалил дънките ѝ и се канеше да разкъса бикините ѝ със зъби, когато на вратата се почука.

До тях достигна гласът на Фриц — приятен и почтителен.

— Мадам, ако багажът ви е приготвен...

— Не сега, Фриц — каза гърлено Зейдист. Оголи кучешките си зъби, разкъса коприната, която покриваше мястото между бедрата ѝ, и погали с език сърцевината ѝ. — *По дяволите...*

Езикът му отново я погали, тялото му я покри, от гърлото му излязоха стонове... Тя захапа долната си устна, за да не извика, зарови пръсти в косата му и започна да движи бедра.

— О, извинете, господарю. Мислех, че сте в залата за тренировки...

— Ела по-късно, Фриц.

— Но, да, разбира се. Колко ще...

Каквото и да се канеше да каже *догеньт*, думите заседнаха в гърлото му. Еротичното ръмжене на Зейдист му подсказа всичко, което трябваше да знае. И дори малко повече.

— О... Простете ми, господарю. Няма да дойда за багажа, докато... не ме повикате.

Езикът на Зи започна да описва бесни кръгове, докато ръцете му я задържаха на мястото ѝ. Подлудяваше я и в същото време шепнеше страстни думи с устни, долепени до

плътта ѝ. Тя извиваше гръб, притискаше сърцевината си в него. Той беше така жарък, лаком и ненаситен... че я доведе до ръба. И я задържа дълго там, като че ли се страхуваше, че веднъж преминал, оргазмът ще се стопи.

Тишината и неподвижността, които се възцариха след това, я угнетиха също толкова, колкото и отдръпването на устата му. Той надигна глава и избърса уста с опакото на дланта си. Без да откъсва поглед от нея, облиза дланта си.

— Сега ще спреш, нали? — каза тя грубо.

— Вече ти казах. Не дойдох тук за секс. Искях само това. Искях да те вкуся за последен път.

— Ти, егоистично копеле! — Каква ирония, да го нарече така, защото не беше свършил в нея. Това бе просто ужасно.

Той протегна ръка към дънките ѝ и от гърлото му излезе тихо ръмжене.

— Мислиш ли, че не съм готов да убия, за да вляза в теб — сега, в този момент?

— Върви по дяволите, Зейдист. Веднага!

С бързо като мълния движение той я прикова върху леглото с тежестта на тялото си.

— Аз вече съм в ада — изсъска и хълбоците му покриха нейните. Той ги залюля и твърдата му ерекция погали мястото, където допреди малко бяха устните му. Изруга, отдръпна се и дръпна ципа на кожените си панталони... И влезе в нея така силно и дълбоко, че ѝ причини болка. Тя извика, но повдигна бедра, за да му позволи да нахлуе още по-навътре.

Зейдист хвана краката ѝ под коленете и ги вдигна високо — така, че тя се сви на топка под него. И тялото му на воин не ѝ спести нищо. Тя се държеше здраво за врата му, изгубена в безмилостния ритъм. Винаги бе знаела, че интимната близост с него ще е такава. Дива и всепоглъщаща... Животинска. Тя стигна отново до оргазъм, а той се изля в нея с вик. Горещите тласъци я изпълниха, течността се разля по бедрата ѝ, но той не престана да се движи в нея.

Накрая се отпусна тежко отгоре ѝ, освободи краката ѝ и задиша тежко във врата ѝ.

— О, боже... Не исках да се случи — каза той.

— Абсолютно съм сигурна в това. — Тя го изблъска и седна. Беше така уморена, както никога в живота си. — Скоро трябва да се срещна с брат си. Искам да си тръгнеш.

Той изруга — безсмислени думи, които издаваха болката му. Подаде ѝ бикините, но не ги пусна, а остана така дълго време — протегнал ръка и втренчен в нея. А тя, като последна глупачка, очакваше да ѝ каже онова, което искаше да чуе: *Съжалявам, че те нараних.*

Обичам те. Не си отивай.

После той стана, закопча панталоните си и приведе външния си вид в ред. Отиде до вратата, като се движеше с характерната за него смъртоносна грация. Хвърли поглед през рамо и тогава тя осъзна, че през цялото време е бил въоръжен. И напълно облечен.

О, но това беше само секс, нали?

Гласът му бе тих.

— Съжалявам...

— *Не* казвай повече тази дума!

— Тогава... Благодаря ти, Бела. За всичко. Да. Наистина. Благодаря ти.

В следващия миг вече го нямаше.

Джон остана в залата за тренировки и след като всички други тръгнаха към съблекалнята. Беше седем часът вечерта, но би могъл да се закълне, че е три сутринта. Какъв ден! Тренировките бяха започнали по обед, защото членовете на братството искаха да излязат рано. Имаха много часове по тактика и компютърни технологии, водени съответно от Рейдж и Вишъс. После, със залеза на слънцето, беше дошъл Тор и бяха започнали тренировките, продължили три часа. Бяха безмилостни. Безкрайни обиколки на терена. Жиу-жицу. Обучение в ръкопашен бой, включително въведение в нунчаку.

Тези две палки, свързани с верига, бяха истински кошмар за Джон. Излагаха на показ слабостта му и особено липсата на координация в движенията му. Но той нямаше да се предаде. Останалите отидоха да вземат душ, но той се върна в залата и взе едно нунчаку. Щеше да се упражнява, докато дойде автобусът, а душ щеше да си вземе вкъщи.

Започна да върти бавно оръжието и свистящият звук му се стори странно успокояващ. Увеличи постепенно скоростта, бързо и все по-бързо, след това прехвърли палката в лявата си ръка. После — отново в дясната. Упражнява се дотогава, докато цялото му тяло не се обля в пот. Отново и отново...

И изведнъж изгуби контрол над оръжието. То го удари толкова силно по главата, че коленете му се подгънаха. За секунда се опита да се задържи на крака, но после остави тялото си да се свлече на пода. Бавно постави длан на лявото си слепоочие. Пред очите му се въртяха звезди.

Докато премигваше, чу тих смях някъде зад себе си. Задоволството, което се долавяше в него, му подсказа кой се смее, но все пак хвърли поглед нататък. И видя Леш на около пет метра от себе си. Светлата му коса беше мокра, дрехите му — безупречни, а усмивката му — хладна.

— Неудачник.

Джон отново фокусира поглед в гимнастическата постелка, без да дава и пет пари, че Леш го е видял как си нанася сам удар. Вече беше виждал същото и в клас, така че унижението не бе нещо ново.

Ако само можеше да възвърне ясното си зрение... Разтърси глава, протегна врат... И видя второ нунчаку върху постелката. Дали Леш не го бе хвърлил по него?

— Никой не те харесва, Джон. Защо просто не си тръгнеш? О, чакай. Това ще означава, че няма да можеш да се влачиш след братята. Какво ще правиш по цял ден тогава?

Смехът му секна рязко, когато дълбок глас изръмжа:

— Не прави никакви движения, красавецо. Позволено ти е само да дишаш.

В ползрението на Джон се появи огромна длан и той вдигна очи. Над него стоеше Зейдист в пълно бойно снаряжение.

Джон хвана подадената му ръка по-скоро по навик и едрият воин лесно го изправи на крака.

Черните очи на Зи бяха присвити, в тях блестеше гняв.

— Автобусът чака, така че отиди да вземеш нещата си. Ще се срещнем пред съблекалнята.

Джон се запрепва през постелките с мисълта, че когато мъжага като Зейдист ти каже да направиш нещо, трябва да побързаш. Като стигна до вратата обаче, хвърли поглед назад.

Зейдист бе стиснал Леш за врата и го бе повдигнал от земята, в резултата на което той мяташе безпомощно крака във въздуха. Гласът на воина беше смразяващо студен.

— Видях те да го поваляш на пода и бих те убил веднага заради постъпката ти, но не

искам да си имам работа с родителите ти. Така че ме слушай внимателно, момче. Ако *отново* направиш нещо подобно, ще ти извадя очите и ще ги напъхам в устата ти. Ясно ли е?

Устата на Леш започна да мърда. В нея влизаше въздух, но не излизаше нито звук. После се напика в гащите.

— Ще приема това за „да“ — каза Зейдист и го пусна на пода.

Джон не остана да види какво ще последва. Влетя в съблекалнята, грабна чантата си и беше отново навън след по-малко от половин минута.

Зейдист го чакаше.

— Хайде.

Джон последва брата до паркинга, като през цялото време се питаше как да му благодари. Но ето че Зейдист спря пред автобуса и го бутна бързо вътре. После се качи и той. Всички момчета се свиха на седалките. Особено когато Зи извади един от кинжалите си.

— Ще седнем тук — каза той и посочи с черното острие първата седалка.

„Да, добре. Точно така. Тук е добре.“

Джон се притисна до прозореца, а Зейдист извади ябълка от джоба си и се разположи удобно.

— Чакаме още един — каза той на шофьора. — И ще оставиш мен и Джон последни.

Догенът зад кормилото се поклони.

— Разбира се, сър. Както желаете.

Леш се качи бавно по стъпалата на автобуса, червените отпечатьци от пръсти личаха ясно по врата му. Препъгна се и щеше да падне като видя Зейдист.

— Губиш ми времето, момче — каза братът, докато плъзгаше ножа по кората на ябълката. — Сядай.

Леш се подчини.

Автобусът потегли. Никой не промълви и дума. Не смееха да отворят уста, особено когато плътните прегради на прозорците се спуснаха и те всички останаха затворени заедно.

Зейдист обели ябълката на една дълга лента, стигаща чак до пода на автобуса. Когато свърши, бодна едно парче с върха на ножа си и го подаде на Джон. Той го взе с пръсти и отхапа. Зи отрязва парче и за себе си и го поднесе към устата си. И така, парченцата отиваха ту при единия, ту при другия, докато от ябълката не остана нищо, освен сърцевината.

Зейдист хвърли кората и остатъците в малкото кошче отстрани. После изтри острието в черните си кожени панталони и започна да подхвърля ножа във въздуха и да го хваща. И продължи да прави това, докато не стигнаха в града. Когато спряха на първата спирка и преградите се вдигнаха, настъпи дълго колебание. После две момчетата побързаха да слязат.

Черните очи на Зейдист ги проследиха. Гледаше ги втренчено, сякаш искаше да запомни лицата им. И през цялото време подхвърляше ножа нагоре и надолу, острието му проблясваше и огромната му длан го улавяше винаги за едно и също място на дръжката — дори когато гледаше към момчетата.

Това се повтаряше на всяка спирка. И накрая двамата с Джон останаха сами.

Преградата се спусна и Зейдист прибра ножа. После се премести на срещуположната седалка, сви се до прозореца и затвори очи.

Джон беше сигурен, че не спи. Нищо не се промени в дишането и тялото му. Просто не искаше да общува.

Джон извади бележника и химикалката си. Написа нещо грижливо и четливо, после

сгъна листа и го скри в дланта си. Трябваше да намери начин да благодари. Макар че Зейдист не можеше да чете, пак трябваше да му каже нещо.

Когато автобусът спря и преградата се вдигна, Джон остави късчето хартия на седалката до Зи, без дори да се опита да му го даде. Слезе по стъпалата и закрачи по тротоара, без да вдигне поглед. Но спря на моравата пред входната врата и загледа как автобусът се отдалечава, а снегът се сипеше по главата, раменете и чантата му.

Автобусът изчезна в задаващата се буря и той видя Зейдист, застанал на шосето. Вдигна късчето хартия, като го държеше между палеца и показалеца си, кимна веднъж и го прибра в джоба си, след което се дематериализира.

Джон дълго гледа втренчено мястото, където бе стоял. Снежинките бавно запълваха двете дупки в снега, направени от тежките му ботуши.

Вратата на гаража се отвори шумно зад него и рейндж роувърът излезе на заден ход. Уелси свали прозореца. Беше облечена в черно яке за ски, а червената ѝ коса бе прибрана във висок кок. Отоплението на автомобила работеше с пълна пара и ревеше почти толкова силно, колкото и двигателят.

— Здравей, Джон. — Протегна ръка и той постави дланта си в нейната. — Зейдист ли бе това?

Джон кимна.

— Какво правеше тук?

Той пусна чантата на земята и заговори с езика на знаците: „Пътува с мен в автобуса дотук“. Уелси смръщи вежди.

— Бих искала да стоиш далеч от него, окей? Той не е подходяща компания за теб в много отношения. Разбираш ли ме?

Всъщност Джон не бе много сигурен в това. Да, този воин беше наистина страшен и странен, но очевидно не беше лош.

— Отивам да взема Сарел. Срегнахме непредвидено препятствие в организацията на фестивала и изгубихме всичките си ябълки. Двете ще пообиколим няколко семейства, за да видим какво можем да направим за краткото време, което остава. Искаш ли да дойдеш?

Джон поклати глава.

„Не искам да изостана с материала.“

— Добре. — Уелси му се усмихна. — Оставих ти ориз с джинджифилов сос в хладилника.

„Благодаря ти! Умирам от глад.“

— И аз реших, че ще си дойдеш гладен. Ще се видим скоро.

Той ѝ махна, тя излезе на заден ход от алеята, зави и изчезна. Докато вървеше към къщата, той разсеяно отбеляза колко дълбоки следи в снега оставят веригите, които Тор бе сложил на рейндж роувъра.

— Спри тук. — О. отвори вратата на експлоръра, преди дори да е спрял в началото на „Торн авеню“. Хвърли бърз поглед нагоре по хълма, после изгледа *лесъра* зад кормилото, сякаш му казваше много да внимава.

— Искам да обикаляш квартала, докато ти се обадя. И после да дойдеш пред номер двайсет и седем. Няма да влизаш в алеята, а ще продължиш напред. Около петдесет метра по-нататък каменната стена образува ъгъл. Искам да ме чакаш там. — *Лесърът* кимна, а О. му се озъби: — Ако объркаш нещо, ще се озовеш в краката на Омега.

Не изчака *лесъра* да започне да го убеждава, че може да му има доверие. Затича нагоре по склона, който постепенно ставаше все по-стръмен. Чувстваше тялото си доста по-тежко от обикновено, защото носеше множество оръжия и експлозиви. Всъщност беше окичен с тях като коледна елха.

Притича покрай двете еднакви колони на номер двайсет и седем и хвърли поглед към алеята, изчезваща в далечината между тях. След петдесет метра стигна до ъгъла, където бе поискал да го чака убиецът от отряд Бета. Направи три бързи крачки и подскочи като баскетболист, за да стигне върха на високата десет метра стена.

Справи се без проблем. Но в мига, в който докосна стената, го удари толкова силно електричество, че косата му се изправи. Ако беше човек, щеше да бъде опечен жив, но тъй като бе *лесър*, остана само без дъх и му бе по-трудно да се издърпа догоре и да се прехвърли от другата страна.

Охранителните светлини блестяха жестоко. Той се скри зад едно яворово дърво и извади оръжието си. Ако върху него се нахвърлеха кучета пазачи, щеше да ги гръмне. Зачака да чуе лай. Такъв не последва. Къщата остана все така тъмна. Не се разнесе и тропот от тежки ботуши — значи нямаше охрана.

Изчака още минута, като се оглеждаше внимателно. Отзад къщата изглеждаше внушителна — червени тухли, бели первази, огромни тераси и веранда, опасваща целия втори етаж. Градината също беше великолепна. Сумата, необходима за поддържането на такъв чудовищно голям и скъп имот, вероятно беше по-висока от онова, което повечето хора изкарваха за десетилетие.

Време беше да нападне. Приведе се и тръгна през моравата към къщата, като държеше оръжието си готово за стрелба. Когато стигна до тухлената стена, у него се надигна въодушевление. По цялата дължина на прозореца се спускаха релси, а над него имаше дискретно замаскирана правоъгълна кутия.

Стоманени щори. И както изглеждаше, всички прозорци и врати бяха снабдени с такива.

В североизточната част на страната, където нямаше тропически бури и урагани, само собственици, които се страхуваха от слънчевите лъчи, покриваха стъклата си с такава плътна защита.

Тук живееха вампири.

Беше нощ и щорите бяха вдигнати. О. надникна в къщата. Беше тъмно, което не го окуражаваше, но той щеше да влезе въпреки всичко.

Въпросът беше как да го направи. Не се съмняваше, че алармени инсталации има навсякъде. И беше готов да се обзаложи, че всеки собственик, по чиято стена тече ток, използва в дома си сложни технологии за наблюдение.

Реши, че ще е най-разумно да прекъсне електрозахранването, и започна да търси входящия електрически кабел. Откри го зад гаража, предназначен за шест автомобила, сгушен между различните приспособления за отопление, вентилация и охлаждане, сред които три климатика, вентилационна тръба и допълнителен генератор. Главният кабел идваше по тясна метална тръба от земята, разделяше се и се включваше към четири електромера, чиито стрелки се въртяха с голяма скорост.

О. постави пластичен експлозив на мястото преди разклонението и втори — в командното табло на генератора. Скри се зад гаража и задейства експлозивите дистанционно. Чува се две кратки изпуквания, подобни на изстрел, а светлината и пушекът бързо се разсеяха.

Изчака да види дали някой ще дотича, но не се появи никой. Импулсивно реши да надникне в гаража. Две от отделенията бяха празни, а в останалите бяха паркирани скъпи автомобили — толкова скъпи, че дори не разпозна марката и модела на единия от тях.

След като прекъсна електрозахранването, заобиколи къщата и огледа предната ѝ фасада, притичвайки зад чимширените храсти, които растяха по цялата ѝ дължина. Френските прозорци бяха идеалната възможност за влизане с взлом. Счупи стъклото на единия с облечената си в ръкавица длан и го отключи. Веднага щом влезе, понечи да го затвори. Беше важно контактите за охранителната система да са по местата си, в случай че се включи резервен генератор... *Господи...*

По прозорците имаше електроди, захранвани от литиеви батерии, което означаваше, че охранителната система не се захранва от електрическата мрежа. И, *по дяволите*, точно през него минаваше лазерен лъч. Къщата беше снабдена с толкова високотехнологично оборудване, че можеше да се мери по сигурност с Музея на изящните изкуства и Белия дом.

Единствената причина, поради която бе успял да влезе, беше, че някой иска това.

Ослуша се. Пълна тишина. Дали не беше попаднал в капан?

Остана замръзнал на мястото си, като не смееше дори да диша. После провери дали оръжието му е заредено и готово за стрелба и започна тихо да обхожда стаите, които бяха като слезли от кориците на списания за модно обзавеждане. Изпитваше силно желание да разреже с нож картините, да свали на пода полилеите и да счупи тънките крака на скъпите и елегантни маси и столове. Да изгори завесите. Да се изходи на пода. Искаше да съсипе всичко, защото бе красиво. Щом съпругата му бе живяла тук, значи беше много *по-добра* от него.

Зави зад ъгъла, озова се в нещо като дневна стая и се закова на място.

На стената, в инкрустирана позлатена рамка, висеше портретът на съпругата му... От двете му страни имаше траурни ленти от черен креп. Под портрета имаше мраморна маса, покрита с бяло платно, върху която беше поставен златен потир, обърнат с дъното нагоре, и три редици с по десет камъчета. Двайсет и девет от тях бяха рубини. Последното, поставено в долния ляв ъгъл, бе черно.

Ритуалът бе различен от християнския, с който бе свикнал, преди да стане *лесър*, но беше сигурен, че този път е подреден така в памет на съпругата му.

На О. му се стори, че червата му са се превърнали в змии, които се гърчат и съскат в корема му. Прииска му се да повърне.

Съпругата му беше мъртва.

— Не ме гледай така — прошепна Фюри, докато куцукаше из стаята си. Раната го болеше силно, но се опитваше да се приготви да излезе навън. Поведението на Бъч, който се въртеше около него като разтревожена квачка, не му помагаше.

Ченгето поклати глава.

— Трябва да отидеш при лекаря.

Фактът, че човекът най-вероятно е прав, наля още масло в огъня.

— Не. Няма да отида.

— Ако ще прекараш деня на дивана, можеш да си спестиш ходенето до кабинета му.

Но да се биеш? Хайде, приятелю. Ако Тор знаеше, че се каниш да излезеш в това състояние, щеше да ти отреже главата и да я набучи на кол.

Вярно беше.

— Ще се оправя. Трябва само да загрея.

— Да, разтягането наистина ще помогне на дупката в черния ти дроб. Всъщност може да донесе малко обезболяващ гел и да го втрием в раната ти. Идеята ми се струва добра.

Фюри му хвърли гневен поглед. Бъч повдигна иронично вежда.

— Вбесяваш ме, ченге.

— Не думай! А какво ще кажеш да те откарам до Хавърс. Можеш да ми крещиш, докато шофирам.

— Нямам нужда от ескорт.

— Но ако те закарам, ще знам, че си отишъл. — Бъч извади ключовете за кадилака от джоба си и ги разклати във въздуха. — Освен това съм много добър в ролята на таксиметров шофьор. Можеш да питаш Джон.

— Не искам да ходя при лекаря.

— Е... Невинаги можем да действаме според желанията си.

Ривендж паркира бентлито пред дома на Хавърс и Мариса и тръгна внимателно към внушителната входна врата. Вдигна тежкото желязно чукче и го остави да падне. Звукът отекна в къщата. Един *доген* му отвори незабавно вратата и го въведе в салона.

Мариса стана от тапицирания в коприна диван и той ѝ се поклонил, докато в същото време казваше на иконома, че няма да сваля палтото си. Когато останаха сами, Мариса се спусна към него с протегнати ръце, а дългата ѝ светложълта рокля се влачеше след нея като мъгла. Той взе двете ѝ китки и ги целуна.

— Рив... Толкова се радвам, че се обади на нас. Искаме да помогнем.

— Оценявам усилията ти да убедиш Бела да приеме.

— Добре дошла е тук толкова дълго, колкото е нужно. Макар да ми се иска да ни кажеш какъв е проблемът.

— Просто времената са опасни.

— Вярно е. — Смръщи вежди и погледна над рамото му. — Тя не е ли с теб?

— Ще се срещнем тук. Ще дойде скоро. — Погледна часовника си. — Да... Подранил съм.

Дръпна Мариса към дивана. Седнаха и полите на самуреното му палто покриха краката ѝ. Тя протегна ръка и погали кожата с лека усмивка. Мълчаха известно време.

Рив осъзна, че няма търпение да види Бела. Всъщност беше... нервен.

— Как се чувстваш? — попита той, за да отклони вниманието си.

— О, искаш да кажеш след... — Мариса се изчерви. — Добре. Дори много добре.

Благодаря ти.

Наистина я харесваше. Бе така нежна, срамежлива и скромна, макар да бе една от най-редките красавици. Всички го признаваха. Как бе възможно Рот да е странял от нея? Но... по този въпрос можеха да се правят само предположения.

— Ще дойдеш ли отново при мен? — попита той тихо. — Ще ми позволиш ли пак да те нахраня?

— Да — отговори тя и сведе очи към пода. — Ако ти ми позволиш.

— Нямам търпение — изръмжа Ривендж. Тя вдигна очи към него и той ѝ се усмихна, макар и с усилие. В момента копнееше да прави други неща с устата си — и то такива, които щяха да я смутят. Беше благодарен за въздействието на допамина. — Не се тревожи, *тали*. Знам, че става въпрос само за утоляване на жаждата.

Тя го изгледа така, сякаш го преценяваше. После кимна.

— Ако ти... също имаш нужда да се нахраниш...

Рив наведе брадичка и я загледа изпод полуспуснатите си клепачи. В главата му се въртяха еротични образи. Тя се отдръпна, очевидно разтревожена от изражението му. Не беше изненадан. Едва ли би могла да приеме тъмната му същност.

Повдигна глава.

— Предложението е щедро, *тали*. Но ще оставим нещата такива, каквито са.

На лицето ѝ се изписа облекчение. Мобилният му телефон звънна, той го извади от джоба си и погледна екрана. Сърцето му прескочи един-два удара. Беше охранителната фирма, която наблюдаваше къщата му.

— Извини ме за момент.

След като изслуша доклада за това, че стената е била прехвърлена, че сензорите са доловили движение в задния двор и че е прекъснато електрическото захранване, Рив им каза да изключат всички вътрешни алармени инсталации. Искаше нашественикът да остане в къщата му.

Веднага щом се увереше, че Бела е тук, щеше да тръгне към дома си.

— Нещо не е наред ли? — попита Мариса, докато той затваряше телефона.

— О, не. Не.

„Напротив.“

Звукът от падането на чукчето отекна в къщата и Ривендж замръзна.

Покрай отворената врата на салона към преддверието мина *доген*, за да отвори.

— Искаш ли да ви оставя двамата насаме? — попита Мариса. Масивната входна врата се отвори и затвори. До тях достигнаха тихи гласове — единият беше на *догена*, а другият на... Бела.

Рив се облегна на бастуна и се изправи бавно. На прага стоеше сестра му. Беше облечена в сини дънки и черно яке, блестящата ѝ коса падаше по раменете. Изглеждаше... Жива. Здрава и жизнена. Но чертите на лицето ѝ бяха променени от стреса и тревогата.

Очакваше да се хвърли в прегръдките му, но тя просто стоеше и го гледаше втренчено... Беше затворена в себе си, недостижима. Или може би вцепенението ѝ бе предизвикано от онова, което беше преживяла напоследък.

Очите на Ривендж се навлажниха, когато, подпирайки се на бастуна си, забърза към нея. Не усещаше килима под краката си. Долови шока, изписан на лицето ѝ, докато я придърпваше в обятията си.

Искаше му се да може да я почувства в обятията си. Дори не знаеше дали тя отвърща на прегръдката му. Не искаше да я насилва. Затова бързо я пусна.

Отпусна ръце до тялото си, но тя продължаваше да се притиска в него. И той отново я прегърна.

— О... Ривендж... — Тя трепереше.

— Обичам те, сестричке — каза той, проявявайки моментна слабост, за която не съжаляваше.

О. излезе от къщата и остави врата широко отворена след себе си. Тръгна по алеята. Снежинките все още танцуваха на студения вятър.

Споменът за онзи портрет нямаше да го напусне никога и нямаше да избледнее с времето. Беше виновен за смъртта на съпругата си. Беше я пребил толкова лошо, че не бе издържала. Господи... Трябваше да я заведе на лекар. Или, може би, ако белязаният брат не му я беше отнел, тя щеше да живее... Може би беше умряла по време на преместването.

В такъв случай О. ли я беше убил? Дали нямаше да е жива, ако ѝ бяха позволили да остане с него? Ами ако... О, по дяволите. Търсенето на първопричината винаги е проява на глупост. Тя беше мъртва, а той не разполагаше с тяло, което да погребее. Онова копеле от братството му я беше отнело. И това бе всичко.

Неочаквано съзря фаровете на приближаващ се автомобил. Когато се приближи още малко до портата, видя, че пред нея е спрял черен джип.

Онзи проклет глупак от Бета отряда. Какво правеше, по дяволите? Не му се беше обадил да дойде да го вземе, а и не беше му посочил това място... Чакай, джипът беше „Рейндж Роувър“, не „Експлорър“.

О. се затича през снега, като внимаваше да остане в сенките. Беше на два метра от портата, когато прозорецът на джипа бе свален. Чу женски глас да казва:

— С всичко случило се около Бела, не знам дали майка ѝ приема посещения. Но можем поне да опитаме.

О. отиде бързо до портата, извади оръжието си и се скри в сянката на колоната. Видя червената коса на едната гостенка да проблясва, когато се протегна, за да натисне бутона на интеркома. До нея седеше друга жена, с къса руса коса. Тя каза нещо и червенокосата се усмихна леко, разкривайки кучешките си зъби.

Тя натисна отново бутона, а О. каза високо:

— Няма никой вкъщи.

Червенокосата вдигна поглед и той насочи дулото на своя „Смит & Уесън“ към нея.

— Бягай, Сарел! — извика тя.

О. дръпна спуська.

Вниманието на Джон бе дълбоко погълнато от уроците по тактика, когато някой почука на вратата. Той подсвирна, без да вдигне поглед от учебника.

— Здравей, синко — каза Тор. — Как върви учението?

Джон протегна ръце над главата си, после описа със знаци думите: „По-добре от тренировките“.

— Не се тревожи. И това ще дойде с времето.

„Може би.“

— Не, наистина. Аз бях същият преди да се преобразя. Тромав и несръчен, слаб. Повярвай ми, ще става все по-добре.

Джон се усмихна.

„Прибрал си се рано у дома.“

— Всъщност канех се да отида до центъра и да свърша малко административна работа. Искаш ли да дойдеш с мен? Можеш да учиш в офиса ми.

Джон кимна и грабна връхната си дреха, след което прибра учебниците и тетрадките си в чантата. Смяната на обстановката щеше да му се отрази добре. Вече му се спеше, а трябваше да прочете още двайсет и две страници. Идеята да се отдалечи от леглото му се струваше добра.

Вървяха по коридора, когато Тор внезапно се олюля и се удари в стената. Сложи длан на сърцето си и започна да се бори за въздух.

Джон протегна ръка към него, разтревожен от цвета на лицето му. То бе посивяло.

— Добре съм... — Той потрепери. После разтри гърдите си и пое два пъти дълбоко дъх с широко отворена уста. — Не, аз... Изведнъж ме прониза остра болка. Вероятно от храната, която погълнах в „Тако Хел“ на път към къщи. Добре съм.

Но когато влязоха в гаража и отидоха до „Волво“-то, лицето му още не беше възвърнало цвета си и имаше болезнен вид.

— Казах на Уелси да вземе рейндж роувъра тази нощ — каза Тор, когато влязоха в нейната кола. — И сложих вериги заради нея. Не ми харесва да шофира в снега. — Изглежда, говореше, защото не можеше да понася тишината. Думите излизаха от устата му бързо, застъпваха се една друга. — Тя мисли, че проявявам прекалена загриженост към нея.

„Сигурен ли си, че не трябва да си останем у дома? — попита Джон със знаци. — Не изглеждаш добре.“

Тор се поколеба, но все пак запали двигателя. През цялото време търкаше гърдите си под коженото яке.

— О, не. Ще се оправя. Не е кой знае какво.

Бъч гледаше как Хавърс сваля със сигурни ръце превръзката на Фюри.

Той очевидно не се чувстваше удобно в ролята на пациент, седнал върху кушетката за прегледи. Беше съблякъл ризата си, огромното му мускулесто тяло изпълваше малката стая, а около него се усещаше аура като на магьосниците в детските книжки. Приличаше на герой от приказка на Братя Грим.

— Раната не е зараснала както трябва — каза Хавърс. — Получил си я снощи, нали? Което означава, че би трябвало вече да е покрита с коричка. А тя дори не се е затворила.

Бъч хвърли на Фюри поглед, който казваше: „Не бях ли прав?“.

Братът оформи беззвучно с устни: „Върви по дяволите“. А на глас каза:

— Всичко е наред.

— Не, не е. Кога си се хранил за последен път?

— Не знам. Преди известно време. — Фюри протегна врат и огледа раната. Смръщи вежди — като че ли беше изненадан колко зле изглежда.

— Трябва да се нахраниш. — Лекарят покри мястото с дебела марля. Превърза го отгоре с бинт и каза: — И то още тази вечер.

Хавърс свали ръкавиците си, пусна ги в кошчето за биологични отпадъци и записа нещо в дневника си. Поколеба се на прага.

— Има ли някоя, към която да се обърнеш в този момент?

Фюри поклати глава и започна да закопчава ризата си.

— Ще се справя. Благодаря, докторе.

Като останаха сами, Бъч каза:

— Къде да те откарам, приятелю?

— В центъра на града. Време е за лов.

— Да бе. Нали чу какво каза докторът. Да не мислиш, че си прави шеги с теб?

Фюри се плъзна на пода. Тежките му ботуши издадоха силен тъп звук. Обърна се, за да намести ножницата, в която държеше кинжала си.

— Виж, ченге, необходимо ми е време, за да намеря жена-вампир, от която да се нахраня — каза. — Защото не съм... Заради клетвата, която съм положил, ходя при определени жени, като първо трябва да говоря с тях. Нали разбираш, трябва да съм сигурен, че искат да ми дадат да пия от тях. Въздържанието не е просто нещо.

— Използвай мен.

Двамата се обърнаха рязко към вратата. На прага стоеше Бела.

— Не исках да подслушвам — каза тя. — Вратата беше отворена, а аз просто минавах. Брат ми току-що си тръгна.

Бъч погледна Фюри. Той беше абсолютно неподвижен.

— Какво се е променило? — попита с дрезгав глас.

— Нищо. Все още искам да ти помогна. Давам ти още една възможност да приемеш.

— Можеше да го направиш и преди дванайсет часа.

— Да, можех. Ти отказа.

— Щеше да плачеш през цялото време.

О! Нещата започваха да вземат личен обрат. Бъч се прокрадна към коридора.

— Ще изчакам отвън...

— Остани, ченге — каза Фюри. — Ако нямаш нищо против.

Бъч изруга и се огледа. Видя стол до вратата, седна и се опита да изглежда като неодоушевен предмет.

— Зейдист...

Бела прекъсна въпроса му в зародиш.

— Става въпрос за теб. Не за него.

Настъпи дълга тишина. После въздухът се изпълни с аромата на екзотични подправки, излъчващ се от тялото на Фюри.

Като че бе чакала този отговор, Бела влезе в стаята, затвори вратата и започна да навива ръкава си.

Бъч погледна Фюри и видя, че трепери. Очите му блестяха като слънцето, а тялото му... Е, очевидно започваше да се възбужда, да го кажем така.

„Добре, време е да си вървя...“

— Ченге, имам нужда да си с мен в този момент. — Гласът на Фюри беше по-скоро ръмжане.

Бъч нададе стон, макар да знаеше много добре защо братът не иска да остане сам с Бела. От него се излъчваше еротична топлина, ясно доловима за всекиго.

— Бъч?

— Да, ще остана. — Макар че нямаше да гледа. В никакъв случай. По някаква причина му се струваше, че това е все едно да стои в една стая с Фюри, докато той прави секс.

Бъч изруга, облегна лакти на коленете си, притисна длан до челото си и втренчи поглед в обувките си с марката на Салваторе Ферагамо.

Чу се тих шум, сякаш някой се качваше върху кушетката. После шумолене на плат.

Тишина.

По дяволите. Трябваше да погледне.

Бъч надникна между пръстите си, а после не можеше да откъсне очи от гледката, дори животът му да зависеше от това. Бела седеше на кушетката, краката ѝ висяха, а на бедрото ѝ лежеше оголената ѝ китка. Фюри я гледаше с глад и любов в очите, коленичил пред нея. С треперещи ръце хвана дланта ѝ и оголи кучешките си зъби. А те бяха огромни в този момент — толкова дълги, че не би могъл да затвори устата си.

Изсъска и сведе глава над китката на Бела. Цялото ѝ тяло потръпна, когато зъбите му я пронизаха, макар че гледаше втренчено право напред, в стената. После Фюри се отдръпна рязко и вдигна поглед към нея.

Всичко приключи много бързо.

— Защо спря? — попита Бела.

— Защото ти си...

Хвърли поглед на Бъч, който се изчерви и отново сведе поглед към обувките си. Братът прошепна:

— Получи ли кръвене вече?

Бъч трепна. *О, да.* Доста неловък момент.

— Бела, мислиш ли, че си бременна?

Господи — ето това вече беше неудобен въпрос.

— Искаш ли да си тръгна? — попита Бъч с надеждата да го изритат навън.

Но те и двамата отговориха отрицателно и той продължи да държи очите си сведени към пода.

— Не съм — отговори Бела. — Наистина не съм... Искам да кажа, че имам болки в корема. Скоро ще започне кръвенето и...

— Хавърс трябва да те прегледа.

— Ще пиеш ли, или не?

Отново мълчание. После повторно съскане. Последвано от тих стон.

Бъч вдигна поглед. Тънката ръка на Бела се скриваше от тялото на Фюри, който беше свел глава над китката ѝ и пиеше жадно. След миг той взе другата ѝ ръка и я постави върху косата си. Тя го докосваше нежно. В очите ѝ блестяха сълзи.

Бъч стана и се плъзна безшумно през вратата, твърдо решен да ги остави сами. Не биваше да нарушава тъжната интимност на онова, което ставаше между тях.

Вече навън, в коридора, той се облегна на стената. Странно, не можеше да освободи съзнанието си от драмата, на която беше станал свидетел, макар тя вече да не се разиграваше пред погледа му.

— Здравей, Бъч.

Обърна глава. И видя Мариса в другия край на коридора.

Мили боже!

Тя се приближи до него и той усети характерния ѝ аромат на свеж въздух и океански вълни. Беше се запечатал в мозъка и кръвта му. Косата ѝ беше прибрана в кок, носеше жълта рокля с висока талия точно под бюста и със свободно падащи поли.

Повечето руси жени биха изглеждали като трупове в този цвят. А тя сияеше.

Той прочисти гърлото си.

— Здравей, Мариса. Как си?

— Изглеждаш добре.

— Благодаря. — Тя самата изглеждаше фантастично, но Бъч не каза нищо по въпроса.

„Чувствам се така, сякаш съм проведен в гърдите“, помисли си той. Да види тази жена-

вампир и да почувства десетсантиметрово стоманено острие да се забива в сърцето му, бяха просто двете различни страни на една и съща отвратителна монета.

По дяволите. Спомни си съвсем ясно как тя сяда в „Бентли“-то до онзи мъж.

— Как си напоследък? — попита тя.

Как? През последните пет месеца се чувстваше като идиот, който изпитва напразни копнежи по луната.

— Добре. Наистина добре.

— Бъч, аз...

Той ѝ се усмихна и отдели гръб от стената.

— Виж, можеш ли да ми направиш услуга? Ще изчакам в колата. Ще предадеш ли на Фюри, когато излезе от онази стая? Благодаря. — Приглади вратовръзката си, закопча сакото, а после и палтото си. — Грижи се за себе си, Мариса.

И тръгна бързо към асансьора.

— Бъч, чакай.

Господ да му е на помощ, краката му спряха сами.

— Каж ми... Как си? — попита тя отново.

Зачуди се дали да не се обърне с лице към нея, но не, нямаше да позволи на чувствата отново да го погълнат.

— Както казах, добре. И ти благодаря, че попита. Грижи се за себе си, Мариса.

По дяволите. Май току-що бе казал това, нали?

— Искам да... — Тя замълча. — Ще ми се обадиш ли? Някога?

Тези думи вече го накараха да се обърне към нея. *О, боже...*

Беше толкова красива. Прекрасна като Грейс Кели^[1]. Изисканите ѝ маниери го караха да изглежда като плебей, въпреки скъпите си дрехи.

— Бъч? Може би... ще ми се обадиш?

— И защо да го правя?

Тя се изчерви и сякаш повехна.

— Надявах се...

— Какво?

— Че може би...

— Какво?

— Ще ми се обадиш. Ако имаш време. А може би... ще ме посетиш.

Вече го бе направил, но тя бе отказала да го види. Нямаше доброволно да подложи егото си на нов удар. Тази жена-вампир наистина беше способна да му причини болка, а той нямаше нужда от това. На мистър „Бентли“ бе дадена привилегията да спира пред задната ѝ врата...

При тази мисъл неговата мъжка същност, изпълнена със злост, се запита дали тя все още е недокоснатата девица, която бе срещнал през лятото. Вероятно не. Макар да беше все още изключително свенлива, сега сигурно имаше любовник, когато беше разделена с Рот. По дяволите, Бъч знаеше от личен опит колко въздействащи са целувките ѝ. Беше го целунала само веднъж, но и това бе достатъчно, за да разгори в него неугасим пожар. Така че... Определено вече си е намерила мъж. И може би дори двама. И със сигурност им беше показала какво може.

Тя отвори отново съвършената си коралова, подобна на роза уста, но той я прекъсна:

— Не, няма да ти се обадя. Но наистина мисля онова, което казах. Грижи се за себе си.

Добре, три пъти беше достатъчно. Трябваше да тръгне, преди да е изрекъл същите думи четвърти път.

Отиде с широки крачки до асансьора. По някакво чудо вратите се отвориха веднага щом натисна бутона. Пристъпи вътре като много внимаваше да не поглежда към нея.

Вратите се затвориха. Стори му се, че бе произнесла името му още веднъж, но... Доколкото се познаваше, най-вероятно си бе въобразил. Защото наистина му се искаше тя...

„О, престани, О’Нийл. Просто престани!“

Излезе от клиниката и тръгна бързо — не, по-скоро се затича — към колата.

[1] Грейс Кели (1929–1982) — американска филмова звезда, която през 1956 г. след брака си с Рение III става принцеса на Монако. — Б.пр. ↑

Зейдист следеше самотния светлокос *лесър* през лабиринта от улички в центъра на града. Убиецът се движеше бързо под падащия сняг. Беше нащрек, непрекъснато се оглеждаше, търсеше жертви сред закъснелите посетители на клубовете, които мръзнаха на студа в тънките си модни дрешки.

Зи вървеше зад него, стъпвайки леко, подтичваше на пръсти и внимаваше да е наблизо, макар и не прекалено. Изгревът приближаваше безмилостно. И макар че щеше да стане опасно за него, искаше да улови плячката си. Трябваше само да я принуди да се отдалечи от любопитните човешки очи...

Подходящият момент дойде, когато *лесърът* забави ход на кръстовището между Осма улица и „Трейд стрийт“. Поколеба се за кратко дали да поеме вдясно или вляво.

Зейдист удари бързо. Материализира се точно зад убиеца, обгърна врата му с ръка и го дръпна в мрака. *Лесърът* се съпротивляваше. Телата им се сблъскаха, вятърът нахлуваше под палтата им и звуците от борбата им наподобяваха плющенето на знамена. *Лесърът* беше на земята само след секунди. Зи вдигна кинжала, погледна в очите му и заби черното острие в гърдите му. Съскането и светлината бързо се стопиха.

Зи се изправи, без да изпитва задоволство. Действаше като машина, включена на автопилот. Беше готов и способен да убива, но се движеше като в сън.

Единствената му мисъл беше за Бела. Всъщност нещата бяха по-дълбоки. Отсъствието ѝ беше като тежест, която го дърпаше надолу и накрая щеше да го удави. Тя му липсваше отчаяно. До такава степен, че не му се живееше.

О, да. Значи мълвата отговаряше на истината. За мъжки вампир, обвързал се с жена и после лишен от нея, беше равносилно да бъде мъртъв. Чувал бе тези глупости и не им беше повярвал нито за миг. И ето че сега преживяваше всичко това.

Мобилният му телефон звънна и той отговори механично. Въобще не го интересуваше кой е на другия край на линията.

— Зи, приятелю — каза Вишъс, — в общата гласова поща е оставено наистина странно съобщение. Някакъв мъж иска да говори с теб.

— Потърсил ме е по име?

— Всъщност толкова е напрегнат, че думите едва се различават. Но споменава белега ти.

„Братът на Бела?“, запита се Зи. Макар че за какво би го търсил сега, след като тя отново се бе върнала в своя свят?

Е... За какво друго, ако не заради това, че сестра му бе обслужена в периода си на нужда, а датата за брачната церемония не беше насрочена... Да, това би разгневило всеки брат.

— Какъв е телефонът за обратна връзка?

Вишъс му го продиктува.

— Оставил е името си. Ормънд.

Значи не беше едрият и злонравен брат на Бела.

— Ормънд? Име на човек.

— Знам. Трябва много да внимаваш.

Зи затвори, набра бавно номера и зачака. Надяваше се, че е натиснал правилно цифрите.

Отговориха му. Нямахте поздрав или предисловие. Просто тих мъжки глас, който каза:
— Номерът, от който ми звъниш, е извън моята мрежа и не може да бъде проследен.

Така че трябва да си ти, братът.

— А ти кой си?

— Искам да се срещнем лично.

— Съжалявам, не ходя по срещи.

— Да, мога да си представя какъв успех имаш с това твое лице. Обаче не те търся за секс.

— Какво облекчение. Кой, по дяволите, си ти?

— Първото ми име е Дейвид. Досети ли се вече?

Яростта замъгли зрението на Зи. Виждаше единствено буквите, изписани на корема на Бела. Стисна толкова силно телефона, че го чу как изпука. Но успя да се овладее дотолкова, че да не го счупи.

Застави се да остане спокоен и каза:

— Страхувам се, че не, Дейви. Опресни паметта ми.

— Ти взе нещо, което е мое.

— Откраднал съм портмонето ти? Бих си спомнил нещо такова.

— Жена ми! — изкрещя *лесърът*.

Собственическият инстинкт на Зи се задейства и нямаше как да сдържи ръмжането, което излезе от устата му. Отдалечи телефона от себе си и изчака звукът да заглъхне.

— ... изгревът е прекалено близо.

— Какво каза? — В гласа на Зи се долавяше режеща нотка. — Връзката е лоша.

— Мислиш, че се шегувам? — изръмжа *лесърът*.

— Спокойно, не искам да получиш сърдечен удар.

Убиецът дишаше тежко, завладян от гняв. Но успя да се овладее.

— Искам да се срещнем след падането на нощта. Има много неща, които трябва да изясним помежду си, и не искам да бъда притиснат от настъпването на зората. Освен това бях зает през последните няколко часа и имам нужда от почивка. Премахнах една от вашите женски, красива и червенокоса. Натъпках я с олово. Можете да й кажете „сбогом“.

Този път ръмжането, излязло от гърлото на Зи, се изля в телефонната слушалка. Убиецът се засмя.

— Вие, братята, обичате да покровителствате себеподобните си, нали? Е, какво ще кажеш за това? При мен има друга жена. Убедих я да ми даде номера, който набрах, за да те намеря. Тя бе наистина учтива и внимателна. Хубава малка блондинка.

Ръката на Зи стисна дръжката на единия от кинжалите.

— Къде искаш да се срещнем?

Настъпи пауза.

— Първо условията. Естествено, искам да дойдеш сам. Ето и причината да го направиш. — Зи чу женски стон. — Ако моите хора забележат който и да е друг от вас наоколо, ще й прережа гърлото. Ще трябва само да се обадя и тя ще умре бавно и мъчително.

Зейдист затвори очи. Беше му дошло до гуша от смърт, страдания и болка. Неговата собствена и тази на другите. Бедното момиче...

— Къде?

— В шест часа на прожекцията на „Роки Хорър“ на „Лукас Скуеър“. Седни на последния ред. Ще те намеря.

Линията прекъсна, но телефонът му звънна почти веднага. Гласът на Ви достигна до него задавен.

— Имаме проблем. Братът на Бела е открил Уелси простреляна на алеята пред къщата му. Върни се у дома, Зи. Веднага.

Джон гледаше през бюрото как Тор затваря телефона. Ръцете му трепереха толкова силно, че слушалката тракаше върху вилката.

— Вероятно е забравила да включи мобилния си телефон. Ще опитам пак да се обадя къщи. — Вдигна отново слушалката. Започна бързо да набира номера. Обърка цифрите и трябваше да започне отначало. И през цялото време разтриваше гърдите си. Ризата му вече беше измачкана отпред.

Гледаше втренчено в пространството, а телефонът в дома му продължаваше да звъни. Джон чу към офиса да се приближават тежки стъпки. Завладя го ужас. Погледна вратата, после — отново Тор.

Той очевидно също ги беше чул. Като на забавен каданс остави слушалката да падне върху бюрото. Тонът „свободно“ се чуваше ясно и изпълваше стаята. Очите му не се откъсваха от вратата, ръцете му стискаха здраво облегалките на стола.

Топката се завъртя, включи се гласовата поща и чуха гласа на Уелси в слушалката: „Здравейте, това е домът на Тор и Уелси. В момента не можем да ви отговорим...“.

Всички братя се бяха събрали в коридора. Тор скочи рязко на крака и прекатури стола. Целият трепереше, под мишниците му се бяха образували петна от пот.

— Братко — каза Рот. В гласа му се долавяше безпомощност, която беше в пълно противоречие с яростта, изписана на лицето му. И тази безпомощност беше ужасяваща.

Тор нададе стон и се хвана за гърдите, после започна да ги разтрива с бързи кръгови движения.

— Вие... Защо всички сте тук? — Протегна едната си ръка напред, като че ли да ги отблъсне, после започна да отстъпва назад. Само че нямаше къде да отиде. Блъсна се в шкафа с папките. — Рот, недей... Моля те, не... О, боже! Не ми казвай...

— Толкова съжалявам...

Тор се олюля и се хвана за корема, като че ли му се повдигаше. Поемаше си рязко и накъсано въздух, но той не му достигаше и започна да хълца. И като че ли изобщо не издишаше.

Джон избухна в сълзи.

Не искаше, но реалността го връхлетя и ужасът беше прекалено голям, за да може да го понесе. Обхвана главата си с длани, но пред очите си виждаше единствено как Уелси подкарва колата по алеята, сякаш това беше просто един нормален ден.

Нечия голяма ръка го хвана, вдигна го от стола и го притисна към широки и здрави гърди. Помисли си, че е някой от братята, но беше Тор. Стискаше го здраво, с всички сили.

Започна да мълви бързо несвързани думи, като обезумял, но накрая те все пак придобиха значение.

— Защо не ми се обади? Защо Хавърс не ми се обади? Трябваше да го направи... О, господи, бебето ми я отне... Знаех си, че не трябваше да забременява...

Изведнъж всичко в стаята се промени — като че ли някой бе увеличил мощността на осветлението и отоплението. Джон усети промяната първи, после очевидно Тор също я

долони. Думите му секнаха.

Прегръдката му изгуби силата си.

— Рот? Било е... бебето, нали?

— Изведи момчето оттук.

Джон поклати глава и стисна в силна хватка Тор за кръста.

— Как е умряла, Рот? — Гласът на Тор стана безизразен, а ръцете му се отпуснаха до тялото. — Кажи ми. Веднага.

— Изведи хлапето! — Този път заповедта на Рот беше отправена към Фюри.

Джон се съпротивляваше, но братът го хвана през кръста и го вдигна от пода.

Едновременно с това Вишъс и Рейдж застанаха от двете страни на Тор. Вратата се затвори.

Като излязоха от офиса, Фюри спусна Джон на пода и го задържа на мястото му.

Последва секунда или две ужасяваща тишина... После нечовешки рев разцепи въздуха.

Енергийният тласък бе така мощен, че разби стъклената врата. Парчетата стъкло полетяха като шрапнели във всички посоки и Фюри закри Джон с тялото си.

Една по една всички флуоресцентни лампи експлодираха като свръхнови — проблеснаха ярко, после от тях се разхвърчаха искри. Бетонният под завибрира, разцепи се и пукнатините се разпростряха по покритите с бетонни плочки стени.

През разбитата врата Джон видя вихрушка в офиса, от която братята отстъпваха, вдигнали ръце пред лицата си. Мебелите се въртяха около черната дупка в средата на стаята, която имаше смътните очертания на тялото на Тор.

Чу се втори страховит вик и черната бездна изчезна, а мебелите паднаха на пода, който бе спрял да трепери. Хартиите се спуснаха последни над целия този хаос — като снежинки над мястото на автомобилна катастрофа.

Тормент беше изчезнал.

Джон се изтръгна от ръцете на Фюри и изтича в офиса. Братята го гледаха, а от устата му излезе безмълвен вик: „Татко... татко... татко!“.

„Някои дни като че ли продължават цяла вечност — помисли си Фюри много по-късно. — Не свършват дори когато слънцето залезе.“

Щорите се вдигнаха за през нощта, той се настани на дивана и погледна към Зейдист, който стоеше в другия край на кабинета на Рот. Както и той, всички братя стояха безмълвни.

Зи току-що беше пуснал поредната бомба в епицентъра на взрива. Първо Тор, Уелси и младата жена. А сега и това.

— Боже, Зи... — Рот потри очи и поклати глава. — Не можа ли да ни го кажеш по-рано?

— Имаше други неща, с които трябваше да се занимаваме. Освен това ще се срещна с убиеца сам, независимо какво ще кажете. Наистина не подлежи на обсъждане.

— Зи, братко... Не мога да ти позволя това.

Фюри се стегна, за да понесе реакцията на близнака си. Същото направиха и останалите в стаята. Бяха изтощени, но доколкото познаваха Зи, той вероятно имаше достатъчно енергия да скочи до Луната.

Но той просто сви рамене.

— *Лесърът* иска мен и аз трябва да се погрижа за него. Заради Бела. И заради Тор. Освен това какво ще стане със заложницата? Няма как да не отида, а не може да става и дума да получа подкрепление.

— Братко, тръгваш направо към гроба.

— Ще причиня страшно много щети, преди да ме пратят на онзи свят.

Рот скръсти ръце на гърдите си.

— Не, Зи, не мога да ти позволя да отидеш.

— Тогава ще убият онази жена.

— Сигурно има и друг начин да разрешим проблема. Просто трябва да го измислим.

Настъпи кратка пауза — колкото един удар на сърцето. После Зи каза:

— Искам всички да излезете, за да мога да разговарям с Рот. Освен теб, Фюри. Ти остани.

Бъч, Вишъс и Рейдж се спогледаха, след това обърнаха очи към краля. Той кимна и те излязоха.

Зейдист затвори вратата след тях и опря гръб в нея.

— Не можеш да ме спреш. Длъжен съм да отмъстя за моята *шелан*. И за тази на брат ми. Не можеш да ми попречиш. Това е мое право като воин.

Рот изруга.

— Ти не се бракосъчета с нея.

— Нямам нужда от церемония, за да знам, че тя е моята *шелан*.

— Зи...

— А какво ще кажеш за Тор? Да не би сега да кажеш, че не е мой брат? Ти беше тук в нощта, когато станах член на Братството на черния кинжал. И знаеш, че сега Тор е плът от моята плът. И имам право да отмъстя за него.

Рот се облегна назад и изящната мебел под него изскърца в знак на протест.

— Не казвам, че не можеш да отидеш. Просто не искам да бъдеш сам в онзи момент.

Фюри гледаше ту единия, ту другия. Никога не беше виждал Зейдист толкова спокоен. Беше концентриран и демонстрираше единствено ясен поглед и смъртоносни намерения.

Ако не бе толкова странно, това щеше да бъде забележително.

— Не съм измислил аз правилата на тази игра — каза Зи.

— Ще загинеш, ако отидеш сам.

— Е... готов съм.

Фюри настръхна.

— Какво имаш предвид? — изсъска Рот.

Зи отдели гръб от вратата и прекоси стаята с изисканите френски мебели. Спря пред камината и пламъците осветиха белязаното му лице.

— Готов съм да сложа край на всичко това.

— Какви ги говориш, по дяволите...

— Това е начинът, по който искам да си отида, и ще взема *лесъра* със себе си. Ще отнеса врага си направо в ада. С целия блясък на славата, така да се каже.

Челюстта на Рот увисна.

— Нима ме молиш да одобря самоубийството ти?

Зи поклати с глава.

— Не. Дори да ме оковеш във вериги, няма да ми попречиш да отида в онова кино тази вечер. Това, за което те моля, е да се погрижиш да не пострада никой друг. Искам да заповядаш на останалите и най-вече на него... — Зи посочи Фюри — да не се намесват.

Рот свали слънчевите си очила и отново потърка очите си. Когато вдигна поглед, светлозелените му ириси проблеснаха, а зениците му светеха като прожектори.

— Вече се проля достатъчно кръв в братството. Недей.

— Трябва. И ще го направя. Дай заповед на останалите да стоят настрана.

Настъпи дълга и напрегната тишина. После Рот отговори по единствения възможен начин.

— Така да бъде.

След като решението за смъртта на Зейдист беше взето, Фюри се наведе напред и постави лакти на коленете си. Замисли се за вкуса на кръвта на Бела върху езика си. Беше толкова особен.

— Съжалявам.

Усети погледите на Рот и Зи върху себе си и осъзна, че е изказал мислите си на глас. Изправи се.

— Съжалявам. Ще ме извините ли?

Зейдист смръщи вежди.

— Чакай. Искам да направя нещо за мен.

Фюри гледеше втренчено лицето му. Проследи с очи белега, който минаваше през него, взирайки се в извивките му както никога досега.

— Само кажи какво.

— Обещай ми, че няма да напуснеш братството, след като си отида. — Посочи Рот. — И дай клетва над пръстена му.

— Защо?

— Просто го направи.

Фюри смръщи вежди.

— Защо?

— Не искам да бъдеш сам.

Фюри продължи да се взира в него, мислейки си за живота им. Сякаш наистина бяха

прокълнати, макар да нямаха ни най-малка представа *защо*. Може би беше просто лош късмет, но той предпочиташе да мисли, че за всичко си има причина.

Логиката... Логиката бе нещо по-добро от откачените капризи на съдбата.

— Пих от Бела — каза той рязко. — Снощи, когато посетих Хавърс. Все още ли искаш да има някой, който да ме наглежда?

Зейдист затвори очи. Като студена вълна от тялото му се излъчи отчаяние и премина през стаята.

— Радвам се, че си го направил. Ще ми дадеш ли думата си?

— Хайде, Зи...

— Искам само клетвата ти. Нищо друго.

— Разбира се. Както кажеш.

Фюри се приближи до Рот, падна на едно коляно, наведе се над пръстена му и каза на древния език:

— Ще остана с братството, докато съм жив. Поднасям смирено тази клетва с надеждата, че я приемате, господарю.

— Думата ти е приета — отговори Рот. — Целуни пръстена, за да я подпечаташ.

Фюри допря устни до черния диамант и се изправи.

— А сега, ако сме приключили с мелодрамата, искам да изляза оттук.

На вратата спря и се обърна към Рот:

— Казвал ли съм ти някога каква чест за мен е да ти служа?

Рот трепна.

— Не, но...

— За мен наистина е чест. — Кралят присви очи, а Фюри се усмихна леко. — Не знам защо това ми хрумна така изведнъж. Вероятно защото те гледах отдолу нагоре преди малко.

Фюри тръгна и се зарадва, когато се сблъска с Вишъс и Бъч пред кабинета.

— Здравейте, момчета. — Докосна ги леко по раменете. — Двамата сте страхотна двойка, знаете ли? Нашият технически гений и най-добрият на билиардната маса. Кой би допуснал? — Двамата му хвърлиха странни погледи и той попита: — Рейдж прибра ли се в стаята си?

Те кимнаха и той отиде до стаята му и почука на вратата. Рейдж отвори и Фюри се усмихна, разтривайки с длан здравия си врат.

— Здравей, братко.

Вероятно се бе задържал на прага по-дълго от нормалното, защото погледът на Холивуд изведнъж стана остър.

— Какво има, Фюри?

— Нищо. — Отпусна ръка. — Просто минавах. Грижи се за съпругата си, чуваш ли? Ти си истински щастливец. Ще се видим по-късно.

Отиде в стаята си. Искаше му се Тор да е тук с тях или поне да знаеха къде е. Въръжи се и надникна в коридора. Чу гласовете на братята от кабинета на Рот.

За да ги избегне, се дематериализира и се появи в коридора със статуите. Влезе в стаята в съседство на спалнята на Зейдист. След като затвори вратата, отиде в банята, включи осветлението и втренчи поглед в отражението си в огледалото.

Извади кинжала си от ножницата, хвана дебел кичур коса и допря острието до него. Отрязва го безмилостно. И повтори това много пъти. Червените, златистите и кафявите къдрици се сипеа по пода и ботушите му. Когато от косата му останаха около два

сантиметра, взе крем за бръснене от шкафчето, намаза главата си и извади самобръсначка от шкафа под мивката.

След като обръсна главата си, избърса остатъците от крема и изтръска ризата си. Косъмчетата, попаднали под яката му, гъделичкаха врата му. Усещаше главата си прекалено лека. Прокара длан през нея, наведен към огледалото, и се огледа.

После взе кинжала и допря острието му до челото си...

С трепереща ръка натисна и го прокара надолу, разрязвайки го на две. Завърши с разрез във формата на буквата S при горната си устна. Кръвта се събираше в разрезите и капеше по пода. Той я избърса с чиста бяла хавлия.

Зейдист се въоръжи изключително грижливо. В спалнята беше тъмно. Прекоси я по-скоро по навик, отколкото с помощта на зрението си, и навлезе в светлия сноп, идващ от банята. Отиде до мивката, пусна водата, наведе се и подложи шепите си под студената струя. Наплиска лицето си, разтърка очи и отпи няколко глътки.

Посегна към хавлията и усети, че близнакът му е в спалнята му, макар да не го виждаше.

— Фюри... Щях да се отбия при теб, преди да тръгна.

С хавлия под брадичката, погледна отражението си в огледалото. Оттам го гледаха новите му жълти очи. Замисли се за живота си и осъзна, че по-голямата част от него е минал напразно. Но имаше двама души, които му придаваха смисъл. Една жена и един мъж.

— Обичам те — промълви той с дрезгав глас, осъзнавайки, че за първи път казва тези думи на близнака си. — Искам да го знаеш.

Фюри застана зад него.

Зи се сви от ужас, като видя отражението му в огледалото. Обръснатата глава, безжизнени очи и белег, който се спускаше по цялата дължина на лицето му.

— О, боже! — прошепна Зи. — Какво си направил със себе си, по дяволите...?

— Аз също те обичам, братко. — Фюри вдигна ръка. Държеше спринцовка — една от двете, които бяха приготвени за Бела. — Ти трябва да живееш.

Зейдист се обърна рязко точно в мига, в който ръката на близнака му се спусна. Иглата се заби във врата му и той усети как морфинът се вля във вената му. Извика и стисна с всички сили Фюри за рамото. Но наркотикът подейства бързо и той се отпусна тежко на пода.

Фюри коленичи до него и го погали по лицето.

— Винаги съм имал само теб. Ти си единственият, заради когото трябва да живея. Ако умреш, няма да имам нищо. И ще бъда напълно изгубен. Освен това тук си нужен.

Зейдист се опита да протегне ръка към него, но не можа да помръдне. Фюри се изправи.

— Господи, Зи, непрекъснато си мисля, че тази наша трагедия трябва най-после да приключи.

Последното, което Зейдист чу, преди мракът да се спусне над него, беше шумът от отдалечаващите се стъпки на брат му.

Джон лежеше на леглото, свит на кълбо, с втренчени в мрака очи. Стаята, която му бяха дали в имението на братството, беше луксозна и безлична. Не се чувстваше нито по-добре, нито по-зле в нея.

Някъде откъм ъгъла чу часовник да удря веднъж, два, три пъти... Продължи да брои тихите ритмични звуци до шест. Обърна се по гръб с мисълта, че след още шест часа ще започне новият ден. Щеше да настъпи полунощ и вече нямаше да е вторник, а сряда.

Замисли се за дните, седмиците, месеците и годините от живота си — време, което бе преживял и следователно можеше да смята за свое.

Но колко спорни бяха всички разговори за времето. И хората, и вампирите обичаха да свеждат безкрайността до нещо, което смятат, че могат да контролират.

Каква заблуда. Никой не контролира нищо в живота си.

Боже, само ако имаше власт над събитията! Или поне да можеше да преживее някои от тях повторно. Колко прекрасно би било да можеше да натисне един бутон и да върне времето назад. Тогава само с един замах, щеше да изтрие вчерашния ден. И нямаше да се чувства така, както сега.

Изстена и се обърна по корем. Тази болка не можеше да се сравни с нищо... Беше откровение в най-лошия смисъл на думата.

Отчаянието му бе като болест, която бе обхванала цялото му тяло и го караше да трепери, без да му е студено. Стомахът му се бунтуваше, макар да беше празен, спазми разкъсваха не само корема, но и гърдите му. Никога не беше смятал, че емоционалното страдание може да приема такова физическо изражение, но сега вече разбираше това и знаеше, че няма да спре скоро.

Трябваше да отиде с Уелси, вместо да си остане у дома, за да учи. Ако беше в колата, може би щеше да я спаси... Или може би също щеше да е мъртъв?

Е, смъртта щеше да е по-милостива от сегашното му състояние. Дори да нямаше нищо, освен мрак след нея, със сигурност щеше да е по-добре от сега.

Уелси я нямаше... Беше си отишла. Джон беше чул, че Вишъс е прибрал тялото ѝ и ще бъде извършено официално погребение. Но това не можеше да стане в отсъствието на Тор.

А той също бе изчезнал. Може би беше мъртъв? Утрото беше — така близо, когато бе тръгнал... Всъщност може би го беше направил нарочно. Може би просто беше излязъл на слънчевата светлина, за да бъде заедно с Уелси.

Като че ли всички си бяха отишли...

Сарел... беше в плен на *лесърите*, също изгубена за него. Беше изчезнала от живота му, преди да е имал възможност да я опознае. Зейдист щеше да се опита да му я върне, но кой знае какво можеше да се случи?

Джон си представи лицето на Уелси, червената ѝ коса и малкото ѝ коремче. Видя ниско остриганата глава на Тор, сините му очи и широките рамене, скрити в черните кожени дрехи. Пред очите му изникна образът на Сарел с наведена над древните текстове глава — русите ѝ кичури падат над очите ѝ, а красивите ѝ ръце прелистват страниците.

Изкушаваше се отново да заплаче, затова побърза да седне и да се успокои. Беше приключил със сълзите. Нямаше да плаче повече. Сълзите бяха безполезни, слабост, недостойна за тяхната памет. Щеше да им принесе в дар силата си. И да се закълне над гробовете им, че ще отмъсти за тях.

Стана от леглото, изкъпа се, облече се и obu маратонките „Найк“, които му беше купила Уелси. Само след секунди беше на долния стаж. Отвори тайната врата, която водеше към подземния тунел, и закрачи бързо, във войнишки ритъм, през стоманения лабиринт, вперил очи напред.

Когато влезе в офиса на Тор, видя, че от бъркотията няма и следа. Бюрото беше на мястото си, грозният зелен стол беше зад него. Документите, химикалките, папките — всичко беше безупречно подредено. Дори компютърът и телефонът бяха по местата си, макар да се бяха пръснали на парчета предишната нощ. Вероятно бяха купили нови...

Редът беше възстановен, поне в триизмерния свят.

Отиде в залата за тренировки и включи осветлението. Заради случилото се днес нямаше да има занятия и той се питаше дали без Тор тренировките изобщо щяха да бъдат подновени.

Притича през гимнастическите постелки до стаята с оборудването. Извади два кинжала от шкафа за хладното оръжие, после закопча на гърдите си достатъчно малка за него ножница. Така въоръжен, се върна и застана в средата на залата.

Сведе глава точно както го бе учил Тор. После извади кинжалите и започна работа с тях, обзет от ярост при мисълта за всички *лесъри*, които щеше да убие.

Фюри влезе в киното и седна на последния ред. Огромната тълпа, която изпълваше залата, бърбеше в радостно очакване. Салонът беше пълен с влюбени, сред които и множество двойки момчета. Чуваше приглушени гласове и гръмогласни възгласи. Слушаше смеха и шума от развиването на станиолови обвивки, сумтенето и мляскането.

Когато началните надписи се появиха на екрана, лампите угаснаха и всички започнаха да тропат с крака и да подвикват познати реплики от филма.

Усети когато *лесърът* застана до него. Разпозна сладникавия мирис на бебешка пудра, макар наоколо да се разнасяше миризмата на пуканки и ароматът на дамски парфюми.

Пред лицето му се появи мобилен телефон.

— Вземи го и го доближи до ухото си.

Фюри се подчини и дочу накъсано дишане. Тълпата, изпълваща киносалона, изрева:

— По дяволите, Джанет, хайде да си легнем!

Чу гласа на *лесъра* до ухото си:

— Кажи й, че ще тръгнеш с мен, без да ми създаваш проблеми. Обещай й, че ще живее и че правиш онова, което ти кажа. И говори на английски, за да те разбирам и аз.

Фюри заговори в телефона, но без да осъзнава значението на думите, които изричаше. Съзнанието му регистрира единствено факта, че жената от другата страна на линията заплака.

Лесърът изтръгна телефона от ръцете му.

— А сега си сложи това.

В скута му паднаха стоманени белезници. Той закопча ръцете си и зачака.

— Виждаш ли изхода вдясно? Ще тръгнем към него. Ти ще излезеш първи. Навън чака пикап. Ще седнеш на седалката до шофьора. Аз ще бъда зад теб през цялото време с телефон, допрян до устата. Ако не ми се подчиняваш или видя някой от братята, ще наредя да я убият. Ножът вече е опрян до гърлото й, така че нямаме време за губене. Ясно ли е?

Фюри кимна.

— Сега се изправи и тръгни.

Фюри стана и закрачи към вратата. През главата му мина мисълта, че се бе надявал да излезе от тази история жив. Беше дяволски добър с оръжията и беше скрил по себе си няколко. Но *лесърът* беше умен и го държеше в капан — той нямаше да стане причина за смъртта на онази жена.

Когато отвори вратата на страничния изход, Фюри вече не се съмняваше, че тази нощ ще намери смъртта си.

Зейдист дойде в съзнание с усилие на волята, която го преведе през мрака. Стенейки, започна да се влачи по мраморния под на банята и накрая успя да влезе в спалнята. Забиваше нокти в дебелия килим, избутваше се напред с крака, но силите му едва стигнаха да отвори с мисълта си вратата, когато стигна до нея.

Стигна до коридора със статуите и се опита да извика. Отначало от гърлото му излезе само дрезгав шепот, но после изрева с всички сили. После втори и трети път.

Като чу тежките стъпки от тичащи крака, му се зави свят от облекчение.

Рот и Рейдж коленичиха до него и го обърнаха по гръб. Той прекъсна въпросите им, неспособен да следи какво му говорят.

— Фюри... тръгна... Фюри... отиде...

Стомахът му се разбунтува, обърна се на една страна и повърна. Това му помогна да проясни ума си.

— Трябва да го намерим...

Рот и Рейдж продължаваха да задават въпроси, говорейки един през друг, и Зи си помисли, че сигурно заради тях му бучат ушите. Струваше му се, че мозъкът му ще експлодира всеки момент.

Вдигна глава и всичко се завъртя пред очите му. Слава богу, че количеството морфин беше изчислено според теглото на Бела. Кой знае как щеше да се чувства в противен случай...

През червата му преминаха спазми и отново повърна. Върху килима. *По дяволите...* Никога не беше понасял добре наркотиците.

В коридора закънтяха още стъпки. Чуха се и други гласове. Някой избърса устата му с мокра хавлия. Фриц. Гърлото му започна отново да се свива конвулсивно и пред лицето му се появи кошче за отпадъци.

— Благодаря — каза той и повърна за трети път.

Животът се връщаше в ума и тялото му с всяко поемане на въздух. Пъхна два пръста в гърлото си, за да продължи да повръща, докато изпразни напълно стомаха си. Колкото по-бързо се освободеше от наркотика, толкова по-скоро щеше да се втурне след Фюри...

„Този побъркан герой... Господи.“ Щеше да го убие заради това, наистина. Фюри беше този, който трябваше да живее.

Но къде ли го бяха отвели, по дяволите? И как щяха да го открият? Щяха да започнат от киното, но надеждата беше малка. Със сигурност не бяха останали дълго там.

Спазмите продължиха, но от устата му не излизаше нищо — стомахът му беше абсолютно празен. И наред напъните в ума му изплува единственото решение. Стомахът му отново се сви, но този път причината не беше наркотикът. Начинът да стигне до близнака си беше в противоречие с всичките му инстинкти.

Чуха се още стъпки. Гласът на Вишъс. Спешен случай. Семейство цивилни вампири, хванати в капан в дома си, обградени от *лесъри*.

Зи повдигна глава. После — и горната половина на тялото си. И накрая успя да се изправи на крака. Волята му, единственото, на което винаги можеше да разчита, отново го спаси. Тя прогони действието на наркотика, концентрира вниманието му, пречисти го по-добре от повръщането.

— Аз ще доведа Фюри у дома — каза той на братята. — Вие се погрижете за цивилните.

Настъпи кратка тишина. После Рот каза:

— Така да бъде.

Бела седеше с кръстосани глезени на стола в стил Луи XIV. Ръцете ѝ бяха отпуснати в скута. Вляво от нея в камината гореше огън, до лакътя ѝ имаше чаша чай „Ърл Грей“. Срещу нея на изящния диван седеше Мариса и бродираше на гергеф. Движенията ѝ бяха безшумни. На Бела ѝ се искаше да закрепши...

Скочи на крака, подтикната от инстинкта си. Зейдист... Беше наблизно.

— Какво има? — попита Мариса.

По входната врата се посипаха удари, бързи и силни като биене на барабан, и след секунда в салона влезе Зейдист. Беше в пълно бойно снаряжение, на хълбоците му висяха пистолет, кинжалите бяха препасани на гърдите му. *Догенът*, който вървеше по петите му, беше скован от ужас.

— Остави ни — каза той на Мариса. — И вземи слугата със себе си.

Тя се поколеба и Бела прочисти гърлото си.

— Всичко е наред. Върви.

Мариса наклони глава на една страна.

— Няма да бъда далеч.

Бела остана на мястото си дори след като другите излязоха.

— Имам нужда от теб — каза Зейдист.

Тя присви очи. Думите, които искаше да чуе. Колко жестоко, че дойдоха така късно.

— За какво?

— Фюри пи от теб, нали?

— Да.

— Трябва да го намериш.

— Изчезнал ли е?

— Твоята кръв е във вените му. Искам да...

— ... го намеря. Чух. Кажи ми защо. — Макар и кратка, последвалата пауза предизвика ледени тръпки по гръбнака ѝ.

— В ръцете на *лесъра* е. На Дейвид.

Всичкият въздух излезе от дробовете ѝ.

— Как...?

— Нямам време да ти обясня. — Направи крачка напред, като че ли се канеше да вземе ръцете ѝ в своите, но спря. — Моля те. Ти си единствената, която може да ме отведе при него. Кръвта ти тече във вените му.

— Разбира се... Ще го намеря за теб.

„Веригата на кръвните връзки“, помисли си тя. Можеше да открие Фюри навсякъде, защото се беше хранил от нея. По същата причина Зейдист знаеше винаги къде е тя.

Той приближи лицето си до нейното.

— Искам да ме отведеш на петдесет метра от него, не по-близо, ясно ли е? И после веднага да се дематериализираш обратно тук.

Тя го погледна право в очите.

— Няма да те разочаровам.

— Искане ми се да имаше друг начин да го намеря.

О, тези думи предизвикваха болка.

— Не се съмнявам.

Излезе от салона, взе палтото си и застана напред фойето. Затвори очи и освободи съзнанието си. То проникна първо през вътрешните стени, а после излезе навън. Понесе се над храстите и моравите, минаваше през дървета и къщи, автомобили и камиони... Прекосяваше паркове, реки и планини...

Откри енергийния източник на Фюри и я прониза остра болка. Вероятно той също страдаше в този момент. Олюля се и Зейдист я хвана за ръката.

Тя го отблъсна.

— Намерих го. О, боже, той е...

Зейдист отново хвана ръката ѝ и я стисна.

— На петдесет метра. Не по-близо. Ясно ли е?

— Да. Да вървим.

Излезе навън, дематериализира се и прие наново форма на около двайсет метра от малка хижа в гората. Усети как Зейдист се появи до лакътя ѝ.

— Хайде, изчезвай! — изсъска той. — Не те искам тук!

— Но...

— Ако искаш да помогнеш, тръгни си веднага, за да не се тревожа поне за теб. *Върви!*

Бела го погледна за последен път право в лицето и се дематериализира.

Зейдист се промъкна предпазливо до хижата, благодарен на студения въздух, който му помогна да се освободи по-бързо от въздействието на морфина. Притисна се към стената от грубо издялани трупи, извади кинжала си и надникна през един от прозорците. Не видя нищо вътре, само евтини мебели и бюро с компютър.

Внезапно го завладя паника, кръвта му се вледени.

А после чу звука... от удар. После още един.

На около двайсет и пет метра от хижата имаше малка барака без прозорци. Изтича до нея и се ослуша за миг. След това смени кинжала си с „Беретата“ и ритна вратата.

Гледката, която се разкри пред очите му, сякаш бе излязла от собственото му минало. Пребит от бой мъж, прикован с вериги към маса. И психопат, който се бе надвесил над жертвата си.

Фюри вдигна смазаното си от удари лице. Капки кръв блестяха на подутите устни и смачкания му нос. *Лесърът* се обърна рязко с бокс на ръката и на лицето му незабавно се изписа объркване.

Зейдист се прицели в него, но той стоеше точно пред Фюри и ако ръката му трепнеше, макар и съвсем леко, куршумът щеше да се забие в близнака му. Наведе дулото на пистолета и простреля *лесъра* в коляното. Копелето извика и падна на пода.

Зи се спусна към него. Но тъкмо го сграбчи за дрехите, и се чу втори изстрел.

Болката разкъса рамото на Зи. Знаеше, че раната най-вероятно е сериозна, но не можеше да мисли за това в момента. Концентрира се върху задачата да отнеме оръжието на *лесъра* с нещо, което той на свой ред се опитваше да направи с неговото. Затъркаляха се по пода, като всеки се опитваше да сграбчи пистолета на другия въпреки кръвта, която се размазваше по телата им. Налагаха се с ръце и крака, размениха си безброй удари, но и двете оръжия бяха изгубени в схватката.

Около четири минути след началото ѝ, силите на Зи внезапно започнаха да отслабват. И ето че се озова легнал по гръб на пода, а *лесърът* беше седнал на гърдите му. Умът му

заповяда на тялото да се освободи от теглото, което го притискаше, но крайниците му отказаха да се подчинят. Погледна рамото си. Кървеше обилно — без съмнение, куршумът беше засегнал артерия. И морфинът не помагаше.

По време на това затишие *лесърът* дишаше тежко и потреперваше — изглежда, че раната в коляното му причиняваше силна болка.

— Кой... по дяволите... си ти?

— Този... когото искаш — отвърна Зи, чието дишане беше също толкова затруднено.

По дяволите... Трябваше да положи усилия, за да запази зрението си ясно. — Аз съм този... който ти я отне...

— Как мога да съм сигурен в това?

— Видях белезите... на корема ѝ да зарастват. Името ти, с което я беше белязал, изчезна.

Лесърът замръзна.

Моментът беше подходящ да обърне борбата и да вземе надмощие, но Зи беше останал без сили.

— Тя е мъртва — прошепна убиецът.

— Не.

— Портретът ѝ...

— Тя е жива. Диша. Но никога няма да я намериш отново.

Убиецът отвори уста и от нея се разнесе яростен рев. Странно, но Зейдист се успокои. Изведнъж вече му беше лесно да диша. Гледаше като на забавен каданс движенията на *лесъра*, който извади един от кинжалите му и го вдигна над главата му с две ръце.

Зи следеше внимателно мислите си, тъй като искаше да запомни последната, която щеше да мине през ума му. Замисли се за Фюри и му се доплака. Нямахше съмнение, че той ще живее съвсем малко по-дълго от него. Винаги се беше провалял в опитите си да го защити...

После мислите му се насочиха към Бела и в очите му бликнаха сълзи. Представяше си я така ясно... Изведнъж лицето ѝ изникна над рамото на *лесъра* — толкова жива, сякаш наистина беше там.

— Обичам те — прошепна той, докато острието на собствения му кинжал се спускаше към гърдите му.

— Дейвид! — извика Бела.

Лесърът се обърна рязко, траекторията на удара се промени и острието се заби в пода до рамото на Зи.

— Ела тук, Дейвид.

Бела протегна ръка към него и *лесърът* се изправи.

— Но ти си мъртва — каза той трескаво.

— Не.

— Бях в дома ти... Видях портрета. О, боже... — *Лесърът* заплака, докато се приближаваше, куцукайки към нея, и оставяше след себе си черна кървава диря. — Мислех, че съм те убил.

— Не си. Ела тук.

Зи отчаяно се опитваше да каже нещо, завладян от ужасяващото подозрение, че образът пред очите му не е плод на фантазията му. После *лесърът* се озова в обятията на Бела и заплака неудържимо.

В нея беше малкият пистолет, който ѝ беше дал, преди да отидат в къщата ѝ.
О, господи... Не!

Докато повдигаше пистолета все по-нагоре и по-нагоре. Бела беше завладяна от странно спокойствие. Движенията ѝ бяха бавни, тя продължаваше да шепне на Дейвид успокояваща думи, докато оръжието не се озова на нивото на черепа му. Отдръпна горната половина на тялото си назад и той повдигна глава, за да срещне погледа ѝ. При което дулото се оказа точно до ухото му.

— Обичам те — каза той.

Тя дръпна спусъка.

Откатът отметна силно ръката ѝ назад и тя загуби равновесие. Когато звукът от изстрела заглъхна, тя чу тъп удар и сведе поглед. *Лесърът* лежеше на една страна и премигваше. Очакваше да му е пръснала мозъка, но видя само една малка дупчица в слепоочието му.

Повдигна ѝ се, но не обърна внимание на това. Прекрачи тялото му и отиде при Зейдист. Кръвта бе навсякъде.

— Бела... — Той най-после успя да повдигне ръце от земята и да отвори уста.

Тя го прекъсна, като протегна ръка към ножницата, препасана през гърдите му, в която беше вторият кинжал.

— Трябва да го пробода в гърдите, нали?

По дяволите. Гласът ѝ беше слаб и треперещ също като тялото ѝ.

— Бягай... Излез от...

— В сърцето, нали? Иначе той няма да умре. Отговори ми, Зейдист!

Той кимна. Тя се приближи до *лесъра* и го ритна, за да го обърне по гръб. Очите му я гледаха втренчено. Знаеше, че години наред ще ги вижда в кошмарите си. Хвана кинжала с две ръце, вдигна го над главата си и го заби. Съпротивлението, което острието среща, я удиви и ужаси, но пукотът и светлината, които съпътстваха удара ѝ, я убедиха, че е приключила с него.

Остави тялото си да се строполи на пода, но си позволи да си поеме дъх само два пъти, след което отиде при Зейдист. Съблече палтото си, свали пуловера си и покри с него рамото му. След това разкопча колана си и стегна с него дебелия превръзка.

През цялото време Зейдист се съпротивляваше и я убеждаваше да побегне и да ги остави на съдбата им.

— Млъкни — каза тя и заби кучешките си зъби в собствената си вена. — Пий или умри, изборът е твой. Но вземи решението бързо. Трябва да се погрижа и за Фюри, след това да изведа и двама ви оттук.

Поднесе ръката си до устата му. Кръвта ѝ закапа по затворените му устни.

— Ах, ти, копеле... — прошепна тя. — Толкова много ли ме мразиш...

Той вдигна глава и засмука от вената ѝ. По студените му устни разбра колко близо е бил до смъртта. Отначало пиеше бавно, после все по-жадно. Издаваше тихи звуци, които бяха в противоречие с огромното му воинско тяло. Наподобяваха мяукането на изгладняла котка.

Когато се засити, остави главата си да падне назад със затворени от задоволство очи. Но тя нямаше време да го съзерцава. Приближи се до Фюри. Той беше в безсъзнание,

прикован с вериги за масата, която беше обляна с кръвта му. Но гърдите му се повдигаха и спускаха.

По дяволите. Веригите бяха закопчани със стоманен катинар. Трябваше да ги среже с нещо. Отиде до ужасяващата колекция инструменти вляво...

И едва тогава видя тялото в ъгъла. Младо момиче с къса руса коса.

Не можа да сдържи сълзите си и те потекоха по бузите ѝ. Момичето беше мъртво. Когато се увери в това, Бела изтри очите си и се застави да се концентрира. Трябваше да изведе живите отгук. Те бяха първият ѝ приоритет. След това... Някой от братята можеше да дойде и...

Трепереща и едва владееща истерията си, тя взе един електрически трион, включи го в контакта и преряза бързо оковите на Фюри. След като и пронизителният шум от работата на триона не го свести, Бела отново изпадна в ужас.

Погледна Зейдист, който с голяма мъка беше повдигнал горната половина на тялото си от пода.

— Ще докарам пикапа, който е пред хижата — каза тя. — Ти остани тук и пази силите си. Ще имам нужда от помощта ти, за да пренесем Фюри. Той е в безсъзнание. А момичето... — Гласът ѝ беше задавен. — Ще се наложи да я оставим...

Притича през снега до хижата с отчаяната надежда да намери ключовете за пикапа. Опитваше се да не мисли какво ще прави, ако не ги открие. Слава богу, бяха закачени на гвоздей до вратата. Грабна ги и се втурна навън, запали двигателя и закара пикапа до бараката. Спря го с каросерията към вратата.

Тъкмо скачаше на земята, когато видя Зейдист да прекосява прага, залитайки като пиян. Носеше Фюри на ръце, но нямаше да издържи още дълго. Побърза да отвори капака на товарното отделение и двамата буквално паднаха вътре, преплели окървавени крайници. Тя се опита да ги избуца навътре, но не успя. Скочи горе при тях и ги издърпа за коланите.

Когато се убеди, че няма опасност да се търкулнат обратно, скочи на земята. Затвори капака и срещна погледа на Зейдист.

— Бела — прошепна той едва доловимо. — Не исках да преживееш всичко това... Цялата тази грозота.

Тя се извърна. След миг вече натискаше педала на газта.

Еднопосочното платно, което отвеждаше от хижата, беше единствената ѝ възможност и тя се молеше да не срещне някого по пътя си. Когато излезе на шосе 22, отправи благодарствена молитва към Скрайб Върджин и подкара колата към дома на Хавърс така, сякаш животът ѝ зависеше от това.

Наклони страничното огледало, за да вижда вътрешността на каросерията. Вероятно им беше много студено, но не намали скоростта.

Може би студът щеше да забави загубата на кръв.

Фюри усещаше ледения вятър по голото си тяло и обръснатата си глава. Нададе стон и се сви на кълбо. Беше му студено. Нима непременно трябваше да преживее такъв смразяващ студ, за да се озове в Небитието? Тогава, слава на бога, че щеше да се случи само веднъж.

Усети нещо да се протяга към него. Ръце... Те се обвиха около него и го дариха с топлина. Треперещ, той се отдаде на нежната им прегръдка.

Какъв беше този шум? Близо до ухото му... Звук, различен от рева на вятъра.

Песен. Някой му пееше.

Усмихна се. Беше прекрасно. Ангелите, които го отвеждаха към Небитието, имаха наистина красиви гласове.

Замисли се за Зейдист и сравни възхитителната мелодия с песните, които той обичаше да пее.

Да, Зейдист пееше като ангел, както се оказа. Притежаваше наистина ангелски глас.

Зейдист дойде в съзнание и първото, което инстинктът му подсказа, беше да се надигне. Дяволски лоша идея. Силната болка, която прониза рамото му, го повали обратно и той отново загуби съзнание.

Втори рунд.

Този път, когато изплува от черната бездна на мрака, знаеше какво не трябва да прави. Обърна бавно глава, вместо да се опитва да се изправи. Къде беше, по дяволите? Стаята беше нещо средно между гостна и болнично помещение. Намираше се в клиниката на Хавърс.

Някой седеше в ъгъла.

— Бела? — попита той с дрезгав глас.

— Съжалявам. — Бъч се наведе напред и лицето му се показа в осветения кръг. —

Само аз съм.

— Къде е тя? — Гърлото му беше пресипнало. — Добре ли е?

— Да.

— Къде е?

— Тя... се кани да напусне града, Зи. Всъщност мисля, че вече е заминала.

Зейдист затвори очи. И се замисли дали няма да е по-добре отново да припадне.

Не можеше да я обвинява след всичко, което беше преживяла. И особено убийството на *лесъра*. Беше по-добре да се отдалечи от Колдуел. Макар той да изпитваше огромна болка от загубата.

Прочисти гърлото си.

— А Фюри? Той...

— В съседната стая е. Целият е превързан, но е добре. Двамата бяхте в безсъзнание цели два дни.

— Тор?

— Никой няма представа къде е. Изглежда, е изчезнал. — Ченгето изпусна шумно въздуха от дробовете си. — Сега Джон живее в къщата на братството, но не можем да го изкараме от тренировъчната зала. Спи в офиса на Тор. Искаш ли да знаеш нещо друго? — Зи поклати глава и Бъч се изправи. — Ще те оставя сам. Мислех, че ще се почувстваш по-добре, след като разбереш как стоят нещата.

— Благодаря... Бъч.

Очите на ченгето проблеснаха при споменаването на името му и Зи осъзна, че никога досега не се е обръщал към него така.

— Няма за какво — отговори той.

Вратата се затвори и Зейдист седна в леглото. Всичко пред очите му се завъртя, но свали бързо от гърдите и показалеца си кабелите, които го свързваха с различни монитори. Алармите започнаха да пищят, но той ги накара да замлъкнат, като бутна на пода всички апарати, поставени до леглото му. Настана тишина.

Издърпа катетъра си и направи болезнена гримаса, след което изгледа системата, която се вливаше във вената му. Канеше се да откъсне и нея, но после размисли. Може би имаше нужда от това, което му преливаха.

Изправи се. Тялото му не му се подчиняваше. Но стойката, на която беше окачена банката, се оказа изключително полезна в ролята на бастун, и той тръгна към съседната стая. Още щом излезе в коридора, от всички страни към него се спуснаха медицински сестри. Той

ги отпрати и отвори първата врата, до която стигна.

Фюри лежеше в огромно легло, свързан с толкова много апарати, че самият той приличаше на машина. Обърна глава към него.

— Защо си станал, Зи?

— За да създам главоболия на персонала. — Затвори вратата и се приближи до леглото. — Всъщност реагират наистина бързо.

— Не трябваше да...

— Млъкни и се отмести.

Фюри изглеждаше дяволски изненадан, но се отдръпна и Зи отпусна изтощеното си тяло върху матрака. Когато положи глава върху възглавниците, от устата и на двамата се отрониха едновременно въздишки.

Зи разтърка очи.

— Грозен си без косата си, знаеш ли?

— Това означава ли, че ще оставиш твоята да расте?

— Не. Приключих с конкурсите за красота.

Фюри се засмя. После дълго мълчаха.

В тишината Зейдист непрекъснато си спомняше какво бе изпитал, когато беше влетял в онази барака и бе видял Фюри прикован към масата, без коса и с размазано от бой лице. Беше станал свидетел на болката и агонията му.

Прочисти гърлото си.

— Не трябваше да те използвам по този начин.

Фюри обърна рязко глава към него.

— Какво?

— Когато исках да бъда... нараняван. Не трябваше да те карам да ме биеш.

Не последва отговор и Зи обърна глава, за да види как Фюри покрива очите си с длани.

— Беше жестоко от моя страна — продължи той.

Въздухът между тях бе пълен с напрежение.

— Мразех да правя това с теб.

— Знаем. Знаех го и тогава, когато те карах да ме налагаш, докато от раните ми не потече кръв. Знаех, че страдаш, и това беше най-гадното. Никога повече няма да те моля да го правиш.

Голите гърди на Фюри се повдигнаха и отпуснаха.

— Предпочитам да съм аз, отколкото някой друг. Кажете ми, когато отново имаш нужда.

Ще ти помогна.

— Господи, Фюри...

— Какво? Това е единственият начин, по който ще ми позволиш да се погрижа за теб.

И да те докосна.

Беше ред на Зи да сложи ръка на очите си, за да скрие напирещите в тях сълзи. Наложиха се да се покашля два пъти, преди да каже:

— Виж, не искам повече да ме спасяваш, братко. С това е свършено. Време е да те освободя.

Не последва отговор. И Зи отново хвърли поглед на близка си. Точно навреме, за да види сълзата, която се бе търкулнала по бузата му.

— О... по дяволите — измърмори той.

— Да. Точно казано. — Втора сълза се откъсна от окото на Фюри. — По дяволите.

Плача.

— Добре, стегни се.

Фюри избърса лицето си с длани.

— Защо?

— Защото... мисля, че ще се опитам да те прегърна.

Фюри отпусна ръце до тялото си и го погледна с глупаво изражение на лицето.

Макар да се чувстваше неловко, Зи с мъка премести тялото си по-близо до това на брат си.

— Повдигни си главата, по дяволите. — Фюри изпъна врат, Зи плъзна ръката си под него и го прегърна с другата. И двамата замръзнаха в това неестествено за тях положение. — Знаеш ли, беше ми много по-лесно да сторя това, когато мръзнеше в каросерията на онзи пикап.

— Ти ли беше?

— А ти да не мислеше, че е бил Дядо Коледа?

Космите по тила на Зи настръхнаха. Излагаше на показ чувствата си. Какви ги вършеше, по дяволите?

— А аз си мислех, че е ангел — каза тихо Фюри и отпусна глава върху ръката на брат си. — Когато ми пееше, мислех, че песента ще ме отведе благополучно до Небитието.

— О, аз далеч не съм ангел. — Погали Фюри по бузата и избърса сълзите му. После с върха на пръстите си затвори клепачите му.

— Уморен съм — прошепна Фюри. — Толкова съм... уморен.

Зи гледаше втренчено лицето на брат си. Натъртванията вече заздравяваха, подутините спадаха, белегът, който сам си беше направил, избледняваше. Но бръчките на изтощението и напрежението личаха ясно.

— Ти си уморен от векове, Фюри. Време е да се освободиш от мен.

— Не мисля, че ще мога.

Зейдист си пое дълбоко дъх.

— Онази нощ, в която бях отнет на семейството ни... Не, не ме гледай. Прекалено си... близо. Не мога да дишам, когато ме гледаш така... Просто затвори очи, окей? — Покашля се няколко пъти, думите излизаха с мъка от свитото му гърло. — Не е твоя вината, че не са отвлекли теб. И не можеш да компенсираш факта, че си имал късмет, а аз — не. Искам да престанеш да се грижиш за мен.

Фюри издиша шумно и потрепери.

— Имаш ли представа как се почувствах, като те видях в онази килия, гол и окован. И... след като знаех какво ти бе причинявала онази жена толкова дълго време.

— Фюри...

— Знам всичко, което ти се е случило, Зи. Разказаха ми го мъжете, които... са били там. Чух историите още преди да знам, че се отнасят до теб.

Зейдист преглътна. Повдигаше му се.

— Винаги съм се надявал да не узнаеш. Молех се...

— Тогавя трябва да разбереш защо умирам за теб всеки ден. Твоята болка е и моя.

— Не, не е. Закълни ми се, че ще сложиш край на това.

— Не мога.

Зи затвори очи. Искаше да помоли брат си да му прости за всички злини, които му бе причинил, откакто го бе освободил... И да му се разкрещи заради желанието му винаги да се

прави на герой. Но най-вече искаше да му върне всички изгубени години. Защото той заслужаваше много повече, отколкото беше получил от живота.

— Е, в такъв случай не ми даваш алтернатива.

Фюри повдигна рязко глава.

— Ако се самоубиеш...

— Мисля, че ще е по-лесно да престана да ти давам поводи за тревога.

Усети как тялото на Фюри се отпусна от облекчение.

— О... господи.

— Не знам обаче как да стане това. Инстинктите ми... Винаги съм бил воден от гнева.

И вероятно винаги ще бъде склонен към прибързани действия.

— О, боже...

— Но знаеш ли, може би ще се опитам да поработя върху това. По дяволите, не знам.

Вероятно няма да мога.

— Ще ти помогна. По всеки възможен начин.

Зи поклати глава.

— Не. Не искам помощ. Трябва да се справя сам.

Мълчаха известно време.

— Ръката ми изтръпна, вече не я усещам — каза Зи.

Фюри повдигна глава и Зейдист издърпа ръката си, но не отмести тялото си.

Преди да тръгне, Бела отиде в стаята на Зейдист. Отлагаше заминаването си от дни и убеждаваше сама себе си, че не го прави с надеждата той да се отбие при нея. Което беше лъжа.

Вратата беше открехната, затова почука на рамката. Запита се какво ли ще каже той, като я види. Вероятно нищо.

— Влез — каза женски глас.

Бела пристъпи вътре. Леглото беше празно, до него се търкаляха монитори и друго оборудване. Сестрата вдигаше счупени парчета и ги хвърляше в кошчето за отпадъци. Зейдист очевидно беше станал и бе някъде наоколо.

Сестрата се усмихна.

— Него ли търсиш? Той е в съседната стая, при брат си.

— Благодаря.

Бела почука тихо на съседната врата. Тъй като не ѝ отговориха, направо влезе.

Двамата лежах с гръб един към друг толкова близо, сякаш имаха общ гръбначен стълб. Ръцете и краката им бяха свити по един и същи начин, и двамата бяха забили брадичка и гърдите си. Представи си ги така свити на кълбо в майчината утроба, в блажено неведение за ужаса и жестокостите, които ги очакваха.

Мисълта, че нейната кръв тече и в двамата, ѝ се стори странна. Тя беше единственият ѝ дар за тях и единственото, което щеше да остави след себе си.

Без предупреждение, Зейдист отвори рязко очи. Златистият им блясък така я изненада, че тя подскочи.

— Бела... — Протегна ръка към нея. — Бела...

Тя направи крачка назад.

— Дойдох да се сбогуваме.

Той отпусна ръка, а тя извърна поглед.

— Къде отиваш? — попита той. — На някое безопасно място?

— Да. — Щеше да се спусне по крайбрежието до Чарлстън в Южна Каролина и да живее в дома на роднини, които бяха повече от щастливи да я приемат. — Това ще е ново начало за мен. Нов живот.

— Хубаво.

Тя затвори очи. Копнееше да долови в гласа му нотка на съжаление, породено от нейното заминаване. Но от друга страна, тъй като това беше тяхното сбогуване, нямаше причина да бъде разочарована.

— Ти прояви такава смелост! — каза той. — Дължа ти живота си. И неговия също. Толкова си... смела.

Напротив. Всеки момент щеше да рухне напълно.

— Надявам се двамата с Фюри да оздравеете бързо. Да, надявам се...

Тишината се проточи. Тя погледна за последен път лицето на Зейдист. И разбра, че дори някой ден да сключи брак, нито един мъж не би могъл да заеме мястото му.

Освен че бе напълно лишено от романтика, това не беше редно. Предполагаше се, че трябва да преодолее загубата му и да бъде щастлива, напук на всичко. Но тя го обичаше, а нямаше да бъде с него. Искаше й се да се сгуши до него в леглото, да изключи осветлението и да остане просто така. В продължение на поне един век.

— Искам да знаеш едно — каза тя. — Ти твърдеше, че някой ден ще се събудя и ще съжалявам, че съм била с теб. Е, този ден дойде. Разкайвам се. Но не заради онова, което ще говорят за мен хората. — Кръстоса ръце на гърдите си. — След като веднъж съм била осъдена от обществото, вече не се страхувам от него. Щях да се гордея... да бъда до теб. Но наистина съжалявам, че бяхме заедно.

Защото раздялата й с него беше удар, който я разтърсваше цялата. По-лош от всичко, което бе преживяла, докато бе в плен на *лесъра*. Щеше да е по-добре да не знае какво е пропуснала — така то нямаше да й липсва занапред.

Без да каже и дума повече, излезе от стаята.

Когато зората започна бавно да изгрява на хоризонта, Бъч влезе в Дупката, свали палтото си и седна на кожения диван. На телевизора, чийто звук беше изключен, вървеше някакво спортно предаване. От колоните на аудиосистемата се носеха звуците на втория албум на Кейни Уест.

Ви застана на прага на кухнята, очевидно току-що се беше завърнал от битка. Беше без риза, но все още с кожени панталони и тежки ботуши, едното му око беше насинено.

— Как си? — попита Бъч и спря погледа си на моравото петно, което бе цъфнало на рамото на съквартиранта му.

— Не по-добре от теб. Изглеждаш изцеден, ченге.

— Наистина се чувствам така. — Отпусна глава назад. Да наглежда Зи му се струваше най-доброто, което можеше да прави, докато всички братя бяха заети с по-належащи дела. Но беше изтощен, макар че само бе седял на стола в продължение на три дни.

— Имам нещо, което ще ти вдъхне сили. Ето.

Бъч поклати глава, когато пред лицето му се появи чаша вино.

— Знаеш, че не пия червено.

— Опитай го.

— Не. Имам нужда от душ, а после от нещо по-силно.

Постави длани на коленете си и понечи да се изправи.

Вишъс застана пред него.

— Имаш нужда от това. Имай ми доверие.

Бъч седна отново и пое подадената му чаша. Подуши виното и отпи.

— Не е лошо. Малко е гъсто, но не е лошо. Мерло ли е?

— Не.

Наклони глава назад и преглътна щедрата глътка, която бе отпил. Виното беше силно, прокара гореща диря чак до стомаха му и дори накара главата му да се замае. Коего го подсети да се запита кога се беше хранил за последен път.

Пресуши чашата и смръщи вежди. Вишъс го гледаше прекалено внимателно.

— Ви? Нещо не е наред ли? — Остави чашата на масата и повдигна вежда.

— Не... Всичко е наред. Или поне сега вече ще бъде.

Бъч се замисли за проблемите, които съквартирантът му имаше отскоро.

— Питам за виденията ти. Все още ли не са се върнали?

— Е, видях нещо преди десет минути. Така че, може би отново виждам бъдещето.

— Това би било добре. Не искам да си така разтревожен и уплашен.

— Прав си, ченге. Знаеш ли какво? — Вишъс се усмихна и прокара длан през косата си. После я отпусна до тялото си и Бъч успя да зърне китката му. Имаше пресен и все още червен разрез от вътрешната ѝ страна. Направен само преди минути.

След това Бъч погледна чашата. Ужасното подозрение го накара да се взре отново във вената на съквартиранта си.

— Господи... Какво... си направил. Ви? — Скочи на крака точно в мига, в който първият спазъм сви стомаха му. — О, Вишъс.

Втурна се към тоалетната, за да повърне, но не успя да стигне до нея. Ви го хвана отзад през кръста и го събори върху леглото. За да спре напъните за повръщане, го обърна по гръб и постави дланта си под брадичката му, за да държи устата му затворена.

— Не се съпротивлявай — каза му грубо. — Трябва да я задържиш в себе си.

Стомахът на Бъч отново се разбунтува. Съдържанието му се надигна в гърлото му и го задави. Изпадна в паника, гаденето беше непоносимо, не можеше да диша. Започна да буга с всички сили тежкото тяло, което го затискаше, и успя да го прекатури на една страна. Но преди да е успял да се освободи, Ви отново го улови откъм гърба и затвори устата му.

— Задръж я... — изстена Ви, докато двамата се боричкаха върху леглото.

Бъч усети един мускулест крак да се премята през бедрата му и да ги притиска към матрака. Тази хватка от борбата свърши работа. Не можеше да помръдне. Но продължи да се съпротивлява.

Спазмите и гаденето продължиха, и то с такава сила, че очите му щяха да изхвъркнат от орбитите. Последва експлозия в червата му и през цялото му тяло започнаха да протичат искри... Те запалиха някакво странно чувство, като тихо електрическо жужене. Той престана да се бори и остана да лежи неподвижно, отдаден на усещането.

Ви отслаби хватката си и махна ръката си от брадичката му, макар другата да остана праметната през гърдите му.

— Точно така... Дишай дълбоко. Справяш се добре.

Жуженето се засилваше и се превръщаше в нещо като желание за секс, но не точно...

Не, определено не беше еротично, но тялото му не можеше да направи разликата. Пенисът му се втвърди и започна да напирва навън през панталона, цялото му тяло пламна. Гърбът му се изви в дъга, от гърдите му се откъснаха стонове.

— Точно така — прошепна Ви в ухото му. — Не се съпротивлявай. Нека премине през теб.

Бедрата на Бъч се люлееха в свой собствен ритъм. Отново нададе стон. Беше му така горещо, все едно се намираше в центъра на слънцето, кожата му беше свръхчувствителна, не виждаше нищо... После бурята премина от червата в сърцето му. Вените му започнаха да горят, сякаш в тях имаше газ. Кръвоносната му система се превърна в мрежа, по която течеше огън, чиято температура непрекъснато се покачваше. Тялото му започна да се мята неспокойно, от порите му избиваше пот. Той отметна силно глава назад и я подпря на рамото на Вишъс. От устата му излизаха дрезгави стенания.

— Ще... умра.

Гласът на Вишъс беше опората, която му помагаше да премине през това.

— Трябва да останеш с мен, приятелю. Продължавай да дишаш. Няма да продължи дълго.

Точно когато на Бъч му се струваше, че не би могъл да издържи повече този ад, тялото му бе разтърсено от мощен оргазъм. Течността му се изстреля като ракета. Вишъс го държеше здраво и му говореше нещо на древния език. И ето че всичко приключи. Бурята беше отминала.

Задъхан, останал без сили, Бъч тръпнеше в последни конвулсии. Ви стана от леглото и го наметна с одеяло.

— Защо... — Бъч говореше като пиян. — Защо, Ви?

Лицето на Ви се надвеси над него. Диамантените му очи блестяха... Но ето че лявото изведнъж стана абсолютно черно — зеницата се разшири и погълна ириса и дори бялата му част се превърна в безкрайна дупка.

— Не знам *защо*. Но видях, че трябва да пиеш от мен. В противен случай щеше да умреш. — Приглади косата му назад. — Спи. Ще се почувстваш по-добре още довечера. Успя да го преживееш.

— Това можеше ли да ме... *убие*?

„По дяволите, да.“ Беше имал точно такова чувство, че ще умре.

— Нямаше да ти дам кръвта си, ако не бях сигурен, че ще оживееш. Сега затвори очи. Остави се на съня. — Вишъс се канеше да го остави сам, но се спря на прага.

Хвърли поглед през рамо и Бъч долови най-странното усещане... Някаква връзка между тях, нещо по-осезаемо от въздуха, изпълващ пространството между телата им. Изкована в пещта, от която току-що бе излязъл, дълбока като кръвта във вените му... Беше просто чудо.

„Братко“, помисли си Бъч.

— Няма да позволя да ти се случи нещо, ченге.

И Бъч разбра, че това е самата истина, макар и да не му харесваше да бъде закрилян. Да, ако знаеше какво има в онази чаша, никога нямаше да пие от нея. В никакъв случай.

— В какво съм се превърнал сега? — попита той тихо.

— Същият си като преди. Все още си просто човек.

Бъч въздъхна от облекчение.

— Чуй, приятелю, направи ми услуга. Предупреди ме, преди отново да ми погодиш

някой номер като този. Бих предпочел да имам право на избор. — Усмихна се леко. — Освен това ние все още не сме гаджета.

Ви се засмя.

— Заспивай. Можеш да ми сригаш задника и по-късно.

— Ще го направя.

Широкият гръб на брата изчезна надолу по коридора и Бъч затвори очи.

Все още просто човек. Просто... човек.

Сънят дойде като награда.

На следващата вечер Зейдист обу нов чифт кожени панталони. Тялото му беше сковано, но се чувстваше невероятно силен. Знаеше, че е така, защото кръвта на Бела все още го хранеше и му даваше жизнена енергия.

Прочисти гърлото си, дръпна ципа и се опита да не заплаче от мъка по нея.

— Благодаря ти, че ми ги донесе, ченге.

Бъч кимна.

— Няма проблем. Ще се опиташ ли да се дематериализираш до вкъщи? Докарах кадилака, в случай че не искаш или не можеш да изпълниш този номер.

Зи облече черното поло, обу тежките ботуши и излезе навън.

— Зи? Зи, приятелю?

Той погледна към ченгето и премига два пъти.

— Съжалявам, какво?

— Искаш ли да се върнеш с мен? С колата?

Зи обърна внимание на Бъч за първи път, откакто бе влязъл в стаята му преди десет минути. Тъкмо щеше да отговори на въпроса му, когато инстинктивно усети нещо. Наклони глава на една страна и подуши въздуха. И втренчи поглед в човека. *Какво, по дяволите...?*

— Ченге, къде си бил, откакто се видяхме за последен път?

— Никъде.

— Миришеш различно.

Бъч се изчерви.

— Нов афтършейв.

— Не. Не е това...

— И така, искаш ли да те закарам? — Лешниковите очи им Бъч гледаха твърдо и даваха да се разбере, че няма да каже и думи повече по въпроса.

Зи сви рамене.

— Да, добре. Нека вземем и Фюри. И двамата ще дойдем с теб.

След петнайсет минути потеглиха от клиниката към имението на братството. Зи седеше на задната седалка и гледаше зимния пейзаж през прозореца. Отново валеше сняг. Кадилакът се носеше стремително по шосе 22, снежинките прелитаха край тях. Чуваше Фюри и Бъч да си говорят нещо шепнешком, но гласовете им достигаха до него някъде много, много отдалеч. Всъщност всичко беше на светлинни години от него... губеше очертанията и смисъла си...

— Ето ни отново в нашия скъп дом, господа — каза Бъч, когато спряха във вътрешния двор на имението.

Нима бяха пристигнали вече?

Тримата слязоха и тръгнаха към къщата, а пресният сняг скърцаше под краката им. Още щом влязоха във фойето, жените от домакинството се спуснаха към тях. Или по-скоро към Фюри. Мери и Бет го прегърнаха и гласовете им го приветстваха галовно с добре дошъл.

Фюри ги прегърна на свой ред, а Зи се скри в сенките. Наблюдаваше скришом сцената и се питаше какво ли е да си част от тази прегръдка, искаше му се и той да беше посрещнат така.

Настъпи неловка пауза, когато Мери и Бет го погледнаха, все още в прегръдките на

Фюри. И бързо извърнаха глави, избягвайки погледа му.

— Рот е горе — каза Бет. — Чака ви. Там са и другите братя.

— Има ли новини за Тор? — попита Фюри.

— Не. Това ни тревожи всички. Включително и Джон.

— Ще отида да видя момчето по-късно.

Мери и Бет прегърнаха за последен път раменете на Фюри и двамата с Бъч тръгнаха към стълбите. Зи ги последва.

— Зейдист?

Той хвърли поглед през рамо, когато чу Бет да произнесе името му. Тя стоеше, скръстила ръце на гърдите си. Мери беше до нея и имаше същия напрегнат вид.

— Радваме се, че се върна — каза кралицата.

Зи смръщи вежди. Знаеше, че това не може да е вярно. Не мислеше, че им харесва да е наоколо. Но тогава заговори Мери:

— Запалих свещ за теб. И се молих да се върнеш жив и здрав у дома.

Свещ... запалена за него? Единствено за него? Кръвта нахлу в лицето му и се почувства жалък заради това, че добрината им означава толкова много за него.

— Благодаря. — Поклони им се и се затича нагоре по стълбите, сигурен, че лицето му е червено като рубин. Може би някой ден щеше да се научи как да се държи и отношенията с другите нямаше да представляват такъв проблем за него. Някой ден.

Но когато влезе в кабинета на Рот и всички обърнаха глави към него, си помисли: „А може би, не“. Не можеше да понася тези изпитателни погледи, особено в момент, когато болката му беше все още толкова остра. Ръцете му затрепериха и той ги пхна в джобовете си, след което отиде в обичайния си ъгъл, далеч от останалите.

— Не искам никой да излиза да се бие тази вечер — обяви Рот. — Преживяхме прекалено много напоследък, за да бъдем ефективни. Искам всички да сте се върнали у дома до четири сутринта. Веднага щом слънцето изгрее, ще започне бдението за Уелси, което ще продължи цял ден. Искам всички да сте във форма. Не можем да извършим погребалната церемония без Тор, затова тя се отлага.

— Не мога да повярвам, че никой не знае къде е той — каза Фюри.

Вишъс запали ръчно свита цигара.

— Ходя до къщата му всяка вечер, но от него все още няма и следа. *Догенът* му нито го е виждал, нито се е чувал с него. Оставил е кинжалите и другите си оръжия. Не си е взел дрехите, колите му са още там. Може да е навсякъде.

— Ще продължим ли обучението и тренировките? — попита Фюри.

Рот поклати глава.

— Бих искал, но не ни достигат хора, а не искам да ви преуморявам. Нужно ви е най-вече време, за да се възстановите...

— Аз мога да помогна — намеси се Зи.

Всички обърнаха глави към него. Изумлението, изписано на лицата им, щеше да предизвика смеха му, ако не му причиняваше болка.

Прочисти гърлото си.

— Фюри ще трябва да води занятията, защото не мога да чета. Но съм добър с кинжалите, както знаете. С юмруците, с pistolетите, с експлозивите също. Мога да помогна с физическите тренировки и обучението по стрелба. — Като не чу отговор, сведе поглед към пода. — Е, може би не е необходимо. Както и да е.

Последвалата тишина го изнерви. Започна да пристъпва неспокойно от крак на крак и да хвърля погледи към вратата.

„По дяволите“, помисли си. Трябваше да си държи устата затворена.

— Мисля, че ще е страотно — каза бавно Рот. — Сигурен ли си, че искаш да се захванеш с това?

Зи сви рамене.

— Бих могъл да опитам.

Поредната тишина.

— Добре... така да бъде. И ти благодарим за помощта.

— Няма проблем.

Когато след половин час срещата приключи, Зи излезе първи от кабинета. Не искаше да обсъжда с братята защо им бе предложил помощта си и да им обяснява как се чувства. Знаеше, че са изпълнени с любопитство и вероятно ще търсят знаци, че може да бъде изцелен или други такива глупости.

Отиде в стаята си, за да се въръжи. Предстоеше му трудна задача и искаше да приключи с нея.

Но щом протегна ръка към шкафа с оръжията, вграден в гардероба, очите му останаха приковани в черния сатенен халат, който Бела често обличаше. Преди няколко дни го беше хвърлил в коша в банята, но Фриц очевидно се беше погрижил за него. Докосна го, после го свали от закачалката, преметна го през ръката си и погали меката материя. Поднесе го към носа си и вдъхна дълбоко. Долови нейния аромат и мириса на връзката му с нея.

Канеше се да го върне на мястото му, когато нещо проблесна и падна в краката му. Наведе се да го вдигне. Огърлицата на Бела. Беше я оставила.

Подържа я в ръка, за да се наслади на блясъка на диамантите, после я сложи на врата си и извади оръжията си от шкафа. Върна се в спалнята с намерението веднага да излезе навън в нощта, но погледът му попадна върху черепа на Господарката, който продължаваше да лежи до двете сгънати на пода одеяла.

Прекося стаята, коленичи пред него и втренчи поглед в очните кухини.

После отиде в банята, грабна една хавлиена кърпа и се върна при черепа. Зави го, взе го в ръка и се затича по коридора със статуите. Спусна се по импозантното стълбище до първия етаж, прекоси трапезарията, килера с провизиите и кухнята.

Стълбите за мазето бяха в задната част на сградата. Не включи осветлението, а тръгна направо надолу. С всяко стъпало шумът от работата на старомодния котел с въглища ставаше все по-оглушителен.

Като наближи, усети топлината на огромното желязно чудовище — като че ли бе живо и дишащо. Наведе се и погледна през малкото прозорче към търбуха му. Оранжевите пламъци ближеха и поглъщаха бавно въглищата, винаги жадни за още. Отвори вратичката и горещият въздух го удари в лицето. Без да се колебае, хвърли вътре черепа така, както бе завит в кърпата.

Не изчака да го види как изгаря. Обърна се и тръгна обратно по стълбите.

Спря за малко във фойето, после се изкачи до втория етаж. Сви вдясно, тръгна по коридора и почука на една от вратите.

Отвори му Рейдж, увил хавлия около кръста си. Изглеждаше изненадан да го види.

— Здравей, братко.

— Може ли да поговоря с Мери за минутка?

Холивуд смръщи вежди, но каза през рамо:

— Мери, Зи иска да те види.

Мери завързваше копрения си халат, докато вървеше към вратата.

— Здравей.

— Имаш ли нещо против да ни оставиш насаме? — попита Зи и хвърли поглед на Рейдж.

Братът смръщи силно вежди и Зи си помисли: „Да, на обвързаните мъже не се харесва жените им да бъдат насаме с някой друг“. И особено с него.

Потърка ниско остриганата си глава.

— Ще поговорим тук, в коридора до вратата. И няма да продължи дълго.

Мери пристъпи между двамата и избута Рейдж обратно в стаята.

— Всичко е наред. Отиди да приготвиш ваната.

Очите на Рейдж проблеснаха в бяло — звярът в него реагираше по същия начин като всеки обвързан вампир. Последва тежка и напрегната пауза, после Мери получи звучна целувка по шията и вратата се затвори.

— Какво има? — попита тя.

Зи подушваше страха ѝ, породен от присъствието му, но тя срещна смело погледа му. Винаги я беше харесвал.

— Чух, че си работила с деца, страдащи от аутизъм.

— О... да. Помагах им.

— Бавно ли научаваха онова, което им преподаваше?

Тя смръщи вежди.

— Ами... да. Понякога.

— А това... — Прочисти гърлото си. — ... изнервяше ли те? И беше ли разочарована от тях?

— Не. Ако бях разочарована от някого, то беше от самата мен, защото не съм намерила начин да ги науча на необходимото.

Той кимна, но извърна поглед — беше му трудно да срещне сивите ѝ очи — и го фокусира във вратата встрани от нея.

— Защо задаваш тези въпроси, Зейдист?

Той си пое дълбоко дъх и заговори бързо. Когато каза всичко, което имаше да каже, рискува да я погледне.

Тя беше покрила устата си с длани и го гледаше така мило и топло, че очите ѝ бяха като слънчева светлина за него.

— О, Зейдист, да... Да, ще го направя.

Фюри влезе в „Кадилак“-а и тръсна глава.

— Отиваме в „Зироу Сам“.

Имаше *такава* нужда да отиде там тази нощ!

— Така и предположих — каза Ви и се настани зад кормилото. Бъч седна отзад.

Пътуването до града премина в пълно мълчание. Дори звуците на музиката не изпълваха колата.

„Толкова много смърт, такива тежки загуби“, помисли си Фюри. Уелси. Онази млада жена, Сарел, чието тяло Ви бе върнал на родителите ѝ.

Изчезването на Тор беше равностойно на смърт. Усещаха и отсъствието на Бела по същия начин.

Всичката тази мъка го караше да мисли за Зи. Искаше да вярва, че близникът му е поел по пътя на изцелението. Но надеждата, че точно той може да се промени изцяло, му се струваше безпочвена. Беше само въпрос на време нуждата на брат му да изпитва болка да се върне и всичко щеше да започне отначало.

Потри лицето си. Тази вечер се чувстваше на хиляда години, стар и уморен, но в същото време напрегнат и нервен... Раните по тялото му бяха зараснали, но травмите му бяха по-дълбоки... Нямаше да може да се справи сам. Имаше нужда от помощ.

След двадесет минути Вишъс паркира до задния вход на „Зироу Сам“, нарушавайки правилата. Охраната ги пусна веднага и тримата закрачиха към ВИП залата на заведението. Фюри си поръча мартини и когато му го донесоха, пресуши чашата на една дълга глътка.

Имаше нужда от помощ. И то сериозна. В противен случай щеше да експлодира.

— Извинете ме, момчета — измърмори той и тръгна към офиса на Преподобния. Двамата огромни маври му кимнаха с глави, а единият заговори в телефона си. След секунда го пуснаха да мине през вратата.

Фюри влезе в леговището на звяра и втренчи поглед в Преподобния. Той седеше зад бюрото, облечен в старомоден костюм на тънки райета, с вид по-скоро на бизнесмен, отколкото на наркодилър.

Усмихна се безрадостно.

— Къде е красивата ти коса, по дяволите?

Фюри хвърли поглед зад себе си, за да се увери, че външната врата на офиса е затворена. После извади три стодоларови банкноти.

— Искам малко X.

Преподобния присви виолетовите си очи.

— Какво каза?

— Хероин.

— Сигурен ли си?

„Не“, помисли си Фюри.

— Да — каза на глас.

Преподобния прокара длан напред-назад по късата си прическа ирокез. После се наведе напред и натисна бутон на интеркома.

— Рели, искам да ми донесеш за триста долара от Кралицата. Нека бъде от онази фината. — Облегна се назад. — Да ти кажа направо, не мисля, че трябва да носиш подобна стока у дома си. Нямаш нужда от тази помия.

— Не че ще приема съвет от теб, но преди известно време ти ми каза, че имам нужда от нещо по-силно.

— Оттеглям забележката си.

— Мислех, че *симпатите* нямат съвест.

— Аз съм наполовина син и на майка си. Така че имам все пак някаква.

— Късметлия си.

Преподобния наведе глава и в пурпурните му очи проблесна нещо зло. После се усмихна.

— Не... Всички вие сте късметлии.

Рели пристигна след няколко минути и сделката не отне много време. Пакетът

прилегна точно във вътрешния джоб на Фюри. Когато той вече беше на прага, Преподобния каза:

— Прахът е убийствено чист, без абсолютно никакви примеси. Можеш да го смъркаш или да го разтопиш и да си го инжектираш. Но ще ти дам един съвет. За теб ще е най-безопасно да го пушиш. Така ще можеш да контролираш дозата.

— Познаваш добре продуктите, които предлагаш.

— О, аз никога не използвам тези токсични боклуци. Те убиват. Но хората ми казват кое как действа и кое ще те прати в моргата.

Фюри потръпна при мисълта за онова, което се канеше да направи. Но когато се върна на масата при другите, вече нямаше търпение да се прибере у дома. Искаше да се вцепени напълно. Нуждаеше се от дълбокото опиянение, което само хероинът можеше да му даде. И знаеше, че е купил достатъчно, за да се озове в рая поне два пъти.

— Какво ти става? — попита го Бъч. — Тази вечер си много неспокоен.

— Нищо ми няма — отвърна Фюри, но пъкна ръка във вътрешния си джоб и когато напипа пакетчето, затропа нервно с крак под масата.

„Аз съм скапан наркоман“, осъзна той.

Но се чувстваше прекалено празен, за да се тревожи за каквото и да било. Смъртта беше навсякъде около него и зловонието на болката и собствения му провал замърсяваше въздуха. Трябваше да се спаси от тази лудост, дори това да означаваше да се впусне в друго безумие.

За щастие или може би за нещастие, Бъч и Ви не се заседяха много в клуба. Тримата се прибраха малко след полунощ. Когато влязоха във фойето, Фюри вече пукаше кокалчетата на пръстите си от нетърпение и го заливаха горещи вълни. Нямаше търпение да остане сам.

— Искаш ли да хапнеш? — попита Вишъс и се прозина.

— Да — каза Бъч. Ви тръгна към кухнята, а той хвърли поглед през рамо. — Фюри, ще дойдеш ли с нас?

— Не, ще се видим по-късно. — Хукна нагоре по стълбите, като през цялото време усещаше погледите им върху гърба си.

— Чакай! — извика Бъч.

Той изруга и обърна глава. Спокойните очи на Бъч го гледаха многозначително — вероятно нетърпението му беше съвсем видимо.

„Бъч знае“, помисли си той. По някакъв начин беше разбрал какво е намислил.

— Сигурен ли си, че не искаш да хапнеш с нас? — попита го спокойно ченгето.

Фюри изобщо не се замисли. Или може би не искаше.

— Да. Сигурен съм.

— Внимавай, приятелю. Има неща, които е дяволски трудно да поправиш.

Фюри се замисли за Зи. И за себе си. Не даваше и пет пари какво гадно бъдеще го очакваше.

— Мислиш ли, че не го знам?! — възкликна той и продължи по стълбите.

Влезе в стаята си, затвори вратата и захвърли коженото си палто на стола. Извади пакетчето, взе малко количество червен дим и хартия и си сви цигара. Дори не обмисли възможността да си инжектира хероина. Подобно действие водеше до прекалено бързо пристрастяване.

Не беше приемливо като за първи път.

Облиза ръба на хартията, притисна добре праха и тревата, седна в леглото и облегна

гръб на възглавниците. Взе запалката, щракна я и наведе лице към оранжевия пламък с цигара между устните си.

Внезапно почукване на вратата го извади окончателно извън релси. „Проклетият Бъч.“ Изгаси запалката.

— Какво?

Не последва отговор и той, без да изпуска цигарата, прекоси стаята и рязко отвори вратата. Джон отстъпи назад.

Фюри си пое дълбоко дъх. После отново. Трябваше да се успокои.

— Какво има, синко? — попита, като галеше цигарата с показалец.

Джон написа няколко реда в бележника си и го обърна към него.

„Съжалявам, че те обезпокоих. Имам нужда някой да ми помогне с позициите в жиужицу, а ти си толкова добър в това.“

— О... да. Но не тази вечер, Джон. Съжалявам. Зает съм.

Детето кимна. След кратка пауза му махна с ръка за довиждане и се обърна.

Фюри затвори вратата, заключи и отново седна в леглото. Щракна запалката за втори път, постави цигарата между устните си...

И точно когато пламъкът близна връхчето ѝ, замръзна.

Не можеше да диша. Не можеше... Задушаваше се. Започна да се бори за глътка въздух. Дланите му се навлажниха, по горната му устна избиха капчици пот, под мишниците му се образуваха мокри петна.

Какви ги вършеше, по дяволите?

„Наркоман... Пропаднало копеле. Неудачник.“ Да внесе хероин в къщата на краля? И да се кани да го изпуши в комплекса на братството! Да се опетни, защото не му стиска да се справи с цялата тази гадост?

По дяволите, нямаше да го направи. Нямаше да опозори братята си и краля. Пристрастяването му към червения дим беше достатъчно лошо. Но хероин!

Треперещ, Фюри изтича до бюрото, взе пакетчето и се втурна към банята. Хвърли цигарата и хероина в тоалетната и пусна водата. След това пак, и пак.

Излезе, препъвайки се, от стаята си и се затича с всички сили по коридора.

Джон беше по средата на стълбището, когато Фюри се появи като хала иззад ъгъла и едва не се търкулна надолу по стъпалата. Настигна момчето и го притисна към себе си така силно, че щеше да счупи крехките му кости.

Отпусна глава на детските рамене и потрепери.

— О, боже... благодаря ти. Благодаря ти, благодаря ти...

Малките ръце го обгърнаха. И го потупаха по гърба. Когато Фюри най-последно се успокои, трябваше да избърше очите си.

— Мисля, че тази нощ е повече от подходяща да поработим върху основните позиции. Да. Моментът наистина е добър. Хайде.

Момчето го погледна... и очите му бяха пълни с мрачно разбиране. То като че ли знаеше. После Джон замърда бавно устни и думите му поразиха Фюри, дори лишени от звук.

„Ти си в затвор, който няма решетки. Тревожа се за теб.“

Фюри премигна, уловен в капана на изкривеното време. Някой друг му беше казал същите думи... Миналото лято.

Вратата на фойето се отвори рязко и развали магията на мига. И Фюри, и Джон подскочиха стреснати. В помещението нахлу Зейдист.

Изглеждаше смъртно уморен.

— О, здравейте — вдигна той поглед към тях.

Фюри разтри тила си и се опита да се върне в настоящето, да се отърве от странното усещане за дежа вю.

— Откъде идваш, Зи?

— Попътувах малко. Идвам отдалеч. А вие какво сте намислили?

— Ще поработим върху позициите на жиу-жицу в залата за тренировки.

Зи затвори вратата.

— Какво ще кажете да дойда с вас? Или може би трябва да го кажа така: Мога ли да се присъединя към вас?

Фюри можеше единствено да го гледа втренчено. Джон изглеждаше също толкова изненадан, но поне беше достатъчно възпитан да кимне с глава.

— Да, разбира се, братко — каза Фюри и разтърси глава. — Ела с нас. Винаги си... добре дошъл.

Зейдист прекоси яркия мозаечен под.

— Благодаря. Много благодаря.

Тримата закрачиха към подземния тунел.

Като влязоха в центъра за обучение, Фюри погледна Джон и си помисли, че понякога колите се разминават на милиметър със смъртоносната катастрофа. Понякога целият ти живот виси на косъм. Или зависи от един миг. От едно почукване на вратата.

Това може да накара всеки да повярва в провидението. Наистина.

Два месеца по-късно...

Бела се материализира пред къщата на братството и вдигна поглед към мрачната сива фасада. Не очакваше, че някога ще се върне тук, но съдбата имаше други планове за нея.

Отвори външната врата и пристъпи във фойето. Натисна бутона на интеркома и показа лицето си на камерата. Чувстваше се така, сякаш всичко това бе сън.

Фриц отвори широко вратата и ѝ се поклонил с усмивка.

— Мадам! Радвам се да ви видя.

— Здравей. — Тя влезе вътре и поклати глава, когато той се опита да вземе палтото ѝ. — Няма да се бавя. Тук съм, за да поговоря със Зейдист. За минутка.

— Но разбира се. Господарят е тук долу. Моля, последвайте ме.

Фриц я преведе през фойето и спря пред една двойна врата, като през цялото време бърбеше весело. Без да го пита, я информираше за какво ли не — като подготовката за посрещането на новата година, например.

Преди да отвори вратата на библиотеката, *догеньт* се спря.

— Извинете ме, мадам, но изглеждате... Да обявя ли за посещението ви... когато сте готова?

— О, Фриц, колко добре ме познаваш! Да, бих искала да остана за малко сама.

Той кимна, усмихна се и изчезна.

Тя си пое дълбоко дъх и се заслуша в гласовете и стъпките, които изпълваха къщата. Погледна часовника си. Седем часът вечерта. Вероятно се приготвяха да излязат.

Запита се как ли се чувства Фюри. И дали Тор вече се беше върнал. И какво става с Джон.

Отлагаше... Губеше време.

„Сега или никога“, помисли си тя, сграбчи медната топка и я завъртя. Вратата се отвори безшумно.

Дъхът ѝ заседна в гърлото, когато надникна в библиотеката.

Зейдист седеше зад една от масите, свел ниско глава над някаква тетрадка. Моливът изглеждаше съвсем тънък в тежкия му юмрук. До него седеше Мери, а между тях лежеше разтворена книга.

— Спомни си за твърдите съгласни — каза Мери и посочи книгата. — В думите „check“ и „catch“ буквите „кей“ и „си“ звучат по подобен начин, но все пак са различни. Опитай отново.

Зейдист подпря главата си с длан. Промърмори нещо тихо, а после моливът му започна да пише върху листа.

— Добре! — Мери го докосна по ръката. — Съвсем правилно.

Зейдист вдигна поглед и се усмихна. След това обърна рязко глава към Бела и лицето му стана сериозно.

„О, господи“, помисли си тя, докато го попиваше с очи. Все още го обичаше. Знаеше го дълбоко в себе си...

„Чакай малко... Какво... по дяволите?“ Лицето му беше различно. Нещо се бе променило. Не беше белегът, а нещо друго.

„Както и да е. Трябва да приключиш с това, за да можеш да продължиш напред.“

— Съжалявам, че ви прекъснах — каза тя. — Мога ли да поговоря със Зейдист?

Смътно осъзна, че Мери се приближава до нея и двете се прегръщат, а след това приятелката ѝ излиза и затваря вратата след себе си.

— Здравей — каза Зейдист. И бавно се изправи.

Очите на Бела се разшириха и тя отстъпи назад.

— Боже... *Огромен си.*

Той постави длан на мускулестите си гърди.

— Хм... да. Качил съм около трийсет и пет килограма. Хавърс... казва, че едва ли ще наддам повече. В момента тежа около сто и двацет.

Ето, значи, какво се беше променило в лицето му. Бузите и очите му вече не бяха така хлътнали, а чертите му се бяха смекчили. Всъщност изглеждаше... почти красив. И приличаше много повече на Фюри.

Той прочисти смутено гърлото си.

— Да... Напоследък двамата с Рейдж се храним заедно.

Сигурно бе така. И вероятно ядяха по равно. Тялото на Зейдист не беше каквото го помнеше. Раменете му бяха масивни, мускулите издуваха стегнатата черна тениска, с която бе облечен. Бицепсите му бяха увеличили тройно размерите си, а предмишниците му бяха широки колкото дланта му. Коремът му беше стегнат и мускулест, мощните му бедра опъваха кожените панталони.

— Очевидно се храниш и по другия начин — прошепна тя и веднага съжали за думите си. Както и за укорителния тон.

Не беше нейна работа от чия вена пие, макар да изпитваше болка, като си го представеше с жена. Със сигурност се хранеше от представителка на техния вид. Човешката кръв не би могла да му даде такава сила.

Зи остави ръката си да се отпусне до тялото му.

— Рейдж използва услугите на една от Избраниците, защото не може да се храни от Мери. Аз също се храня от нея. — Настъпи пауза. — Изглеждаш добре.

— Благодаря.

Друга дълга пауза.

— Хм... Защо си дошла, Бела? Не че имам нещо против...

— Трябва да говоря с теб.

Той като че ли не знаеше какво да отвърне.

— С какво се занимаваш? — попита тя и посочи листовите и тетрадките върху бюрото.

Това също не бе нейна работа, но тя отчаяно се опитваше да спечели време. Чувстваше се неуверена и обърквана.

— Уча се да чета.

Очите ѝ грейнаха.

— О... И напредваш ли?

— Да. Макар и бавно. Но се трудя упорито. — Сведе поглед към листовите. — Мери е толкова търпелива с мен.

Настъпи тишина, която се проточи дълго. Сега, когато беше пред него, просто не можеше да намери думи.

— Ходих до Чарлстън — каза той.

— Какво? — Искал е да я види.

— Беше ми необходимо известно време, за да те открия, но успях. Тръгнах още първата нощ, в която излязох от клиниката на Хавърс.

— Не съм знаела.

— Не исках да знаеш.

— О! — Пое си дълбоко дъх. Изпълваше я болка, но си каза: „Време е да скоча от скалата“.

— Чуй, Зейдист, дойдох да ти кажа...

— Не исках да се срещнем, преди да съм приключил. — Жълтите му очи я гледаха втренчено.

Нещо се бе променило във въздуха между тях.

— С какво? — попита шепнешком тя.

Той погледна молива, който държеше.

— Със себе си.

Бела поклати глава.

— Съжалявам. Не разбирам...

— Исках да ти върна това. — Извади огърлицата от джоба си. — Щях да ти я оставя онази нощ, но после си помислих... Както и да е, носих я, докато вратът ми не стана толкова дебел, че ми отесня. Сега просто е винаги у мен.

Бела въздъхна дълбоко. Той започна да потрива с длан главата си. Бицепсите и гръдните му мускули едва не спугаха тениската по шевове.

— Огърлицата беше добро извинение — прошепна той.

— За какво?

— Мислех, че така ще мога да дойда отново в Чарлстън и да почукам на вратата ти. За да ти я върна. И може би... ти щеше да ме пуснеш вътре. Или нещо такова. Страхувах се, че ще започне да те ухажва друг мъж, затова работех с всички сили. Искам да кажа, представях си, че ако мога да чета и да се грижа по-добре за себе си, ако престана да бъда такъв гаден кучи син... — Поклати глава. — Не ме разбирай погрешно. Не очаквах да се зарадваш, че ме виждаш. Надявах се... на кафе. Или на чаша чай. На възможност да поговорим. И да бъдем приятели, може би. Но ако се омъжеше, съпругът ти нямаше да го позволи. Да, затова бързах.

Погледът на жълтите му очи срещна нейния. Той трепна — като че ли се страхуваше от онова, което щеше да види изписано на лицето ѝ.

— Приятели? — попита тя.

— Да... Искам да кажа, не бих те поставил в неловко положение, като те помоля за нещо повече. Знаем, че съжаляваш... Но не можех да ти позволя да си отидеш от живота ми без... Да... приятели.

Беше я потърсил. С намерението да се върне и да протегне ръка към нея.

Това не влизаше в нито един от сценариите, които си бе представяла, когато се подготвяше да поговори с него.

— Аз... Какви ги говориш, Зейдист? — Заекна, макар да бе чула всяка дума.

Той отново погледна молива в ръката си, после се обърна към масата. Отвори тетрадката на нова страница, наведе се и доста време писа нещо. След това откъсна листа.

Ръката му трепереше, когато ѝ го подаде.

— Не е много четливо.

Бела го взе. С по детски неравен почерк и с печатни букви бяха изписани двете думи: „Обичам те“.

Тя стисна здраво устни, в очите ѝ бликнаха сълзи. Очертанятията на буквите първо се размазаха, после изчезнаха.

— Може би не можеш да прочетеш написаното — каза той едва чуто. — Мога да опитам отново.

Тя поклати глава.

— Чете се съвсем ясно. Красиво е.

— Не очаквам нищо в замяна. Искам да кажа... Знам, че ти не... не изпитваш вече същите чувства към мен. Но исках да знаеш. За мен беше важно. И ако има дори малка възможност да сме заедно... Не мога да прекратя работата си в братството. Но мога да обещаая, че ще се старая повече... — Смръщи вежди и млъкна. — По дяволите. Какви ги говоря? Обещах си, че няма да те поставя в това положение...

Тя притисна късчето хартия до сърцето си, после се спусна към него и го прегърна с такава сила, че той политна назад. Ръцете му я обгърнаха колебливо — като че ли не знаеше каква е причината за поведението ѝ. А тя заплака открито.

Макар че бе подготвяла грижливо тази тяхна среща, нито веднъж не ѝ беше хрумвало, че те двамата биха могли да имат общо бъдеще.

Той повдигна брадичката ѝ и сведе поглед към нея. Тя се опита да се усмихне, но лудата надежда, изпълваща сърцето ѝ, ѝ тежеше като бреме.

— Не исках да те накарам да плачеш...

— О, боже... Обичам те, Зейдист.

Той отвори широко очи.

— Какво...?

— Обичам те.

— Каж ми го отново.

— Обичам те.

— Отново... Моля те — прошепна той. — Имам нужда да го чувам... Отново и отново.

— Обичам те...

В отговор той започна да се моли на Скрайб Върджин на древния език.

Прегърнал здраво Бела, заровил лице в косите ѝ, той ѝ изказваше благодарност с толкова красноречие, че изтръгна нови ридания от гърдите ѝ.

Когато и последното хвалебствие беше отправено, той заговори отново на английски.

— Бях мъртъв, докато ти не ме откри, макар че дишах. Бях спял, макар че виждах. А после дойде ти... И аз се пробудих.

Тя докосна лицето му. Много бавно устните му изминаха разстоянието до нейните и ги целунаха нежно.

„Колко е мил и ласкав — помисли си тя. — Въпреки огромния си ръст и здравите си мускули, той е... нежен.“

После Зи се отдръпна.

— Но чакай, защо си тук? Радвам се, но...

— Нося детето ти.

Той свъси вежди. Отвори уста. Затвори я и поклати глава.

— Съжалявам... Какво каза?

— Нося детето ти. — Този път не последва абсолютно никаква ответна реакция. — Ще ставаш баща. — Мълчанието му продължи. — Бременна съм.

Не можеше да се сети по какъв друг начин да му го съобщи. *Господи*, ами ако той не го

искаше?

Зейдист се олюля и пребледня.

— Носиш детето ми в себе си?

— Да. Брем...

Изведнъж той я стисна за ръката.

— Добре ли си? Хавърс каза ли, че си добре?

— Да. Засега. Малко съм млада, но това може да се превърне в предимство, когато дойде време за раждането на бебето. Хавърс каза, че то е добре и не ми се налагат никакви ограничения... Е, с изключение на това, че не ми се разрешава да се дематериализирам след шестия месец. И, хм... — Изчерви се силно. — Няма да мога да правя секс, нито да пия след четиринайсетия месец до раждането. Което ще бъде в осемнайсетия месец.

Когато лекарят я беше предупреждавал, не беше мислила, че някога ще ѝ се наложи да се тревожи за това. Но може би сега... Зейдист кимаше с глава, но не изглеждаше никак добре.

— Мога да се грижа за теб.

— Знам, че ще го направиш. И че ще съм в безопасност с теб — каза го, защото знаеше, че този въпрос ще го тревожи.

— Ще останеш ли тук, с мен?

Тя се усмихна.

— Бих искала.

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Това предложение ли е?

— Да.

Но той беше позеленял. Лицето му имаше цвета на ментов сладолед. И думите, които механично изричаше, започваха да я плашат.

— Зейдист... Имаш ли проблеми с това? Хм... Не е нужно да сключваме брак, ако не...

— Къде е брат ти?

Въпросът я изненада.

— Ривендж? О... У дома, предполагам.

— Отиваме при него. Веднага. — Зейдист я хвана за ръката и я задържа навън, във фойето.

— Зейдист...

— Ще получим одобрението му и ще се оженим още тази нощ. Ще отидем с колата на Ви. Не искам да се дематериализираш отново.

Дърпаше я към вратата толкова бързо, че ѝ се налагаше да подтичва.

— Чакай. Хавърс каза, че мога до...

— Не искам да поемам никакви рискове.

— Зейдист, това не е необходимо.

Той спря рязко.

— Сигурна ли си, че искаш детето ми?

— О, да. Боже, да. Дори сега още повече... — Вдигна поглед към него усмихната. Хвана го за ръката. И я постави върху корема си. — От теб ще стане прекрасен баща.

В този момент той припадна.

Зейдист отвори очи и видя, че Бела е свела поглед към него. Лицето ѝ грееше от любов. Периферното му зрение отчете, че наоколо са се струпали и други обитатели на къщата, но той виждаше единствено нея.

— Здравей — каза тя тихо.

Той протегна ръка и докосна лицето ѝ. Нямахше да плаче. Нямахше да...

О, по дяволите.

Усмихна се и сълзите потекоха по бузите му.

— Надявам се... да е момиченце и да прилича на...

Гласът му изневери. И после се пречупи и заплака като идиот. Пред всички братя, Бъч, Бет и Мери. Без съмнение, слабостта му извикваше ужас у Бела, но не можеше да се сдържи. За първи път през целия си живот се чувстваше... благословен. Дете на съдбата. Късметлия. Точно в този съвършен, върховен миг, когато лежеше по гръб на пода във фоайето и около него бяха Бела, детето в нея и цялото братство... Това бе най-щастливият ден в живота му.

Когато трогателните му ридания заглъхнаха, Рейдж коленичи до него. Усмихваше се толкова широко, че съвършените му бузи щяха да се сцепят.

— Дотичахме, щом те чухме да се стоварваш на пода. Хвани се за мен, татенце. Ще ми позволиш ли да науча малкия разбойник да се бие?

Холивуд му подаде ръка, Зи я пое и тъкмо се канеше да я разтърси, когато Рот също коленичи до него.

— Поздравления, братко. Нека Скрайб Върджин ви благослови — теб, твоята *шелан* и наследника ви.

Докато Вишъс и Бъч също му поднасяха благопожеланията си, Зи успя да се надигне и седна. Но продължаваше да плаче. *По дяволите.* За щастие май никои не обръщаше внимание на сълзите му.

Пое си дълбоко дъх и потърси с поглед Фюри... И го видя.

За двата месеца, изминали от нощта, в която близнакът му беше излязъл да се срещне с онзи *лесър*, косата му беше пораснала до линията на брадичката, а белегът, който си бе направил сам, отдавна се бе заличил. Но очите му бяха празни и печални. И тъгата в тях сега бе още по-дълбока.

Фюри се приближи до него и всички замълчаха.

— Ще се радвам да стана чичо — каза той тихо. — Толкова съм щастлив заради теб, Зейдист. И заради теб също... Бела.

Зейдист така силно стисна ръката му, че костите му изпукаха.

— Ти ще бъдеш добър чичо.

— И може би попечител? — предложи Бела.

Фюри наведе глава.

— За мен ще бъде чест.

Появи се Фриц със сребърен поднос, върху който имаше тънки високи чаши. *Догенът* сияеше от щастие.

— Да вдигнем тост за случая.

Гласовете и смехът се смесиха, чашите преминаваха от ръка в ръка. Зейдист гледаше Бела, когато някой пхна чаша и в неговата.

„Обичам те“, каза той беззвучно. Тя му се усмихна в отговор и постави нещо в дланта му. Нейната огърлица.

— Носи я винаги със себе си — прошепна. — За късмет.

Той целуна ръката ѝ.

— Обещавам.

Рот се изправи рязко в целия си огромен ръст, вдигна чашата си с шампанско и наклони глава назад. И нададе толкова оглушителен вик, че стените на къщата се разтресоха:

— *За детето!*

Всички станаха на крака, вдигнаха чаши и извикаха с цяло гърло:

— *За детето!*

Гръмогласният им хор със сигурност щеше да стигне до свещените уши на Скрайб Върджин, както изискваше традицията.

„Гостът е точно такъв, какъвто подобава“, помисли си Зи и дръпна Бела долу, за да я целуне по устните.

— *За детето!* — извика още веднъж цялото домакинство.

— За теб — прошепна той, притиснал устни до нейните. — *Нала.*

— А всичко можеше да мине и без да припадам — измърмори Зи, когато спря на алеята пред обезопасената къща, в която сега живееше семейството на Бела. — И без сълзите също. Определено щях да се чувствам по-добре без тези две изпълнения.

— Мисля, че беше трогателен.

Той нададе стон и изгаси двигателя, взе своя „Зиг Зауер“ и заобиколи кадилака, за да ѝ помогне да слезе. *По дяволите*. Тя вече беше отворила вратата и беше стъпила в снега.

— Чакай! — извика той и я хвана за ръката.

Бела го изгледа спокойно.

— Зейдист, ако продължаваш да се отнасяш с мен като със стъклена чаша през следващите шестнайсет месеца, ще полудея.

— Слушай, не искам да се подхлъзнеш на леда с тези високи токчета.

— О, за бога...

Той затвори вратата на колата, целуна я бързо, после я прегърна през кръста и я поведе нагоре по стъпалата на огромната къща в готически стил. Огледа покрития със сняг двор с пръст на спуська.

— Искам да скриеш оръжието, преди да се срещнем с брат ми.

— Няма проблем. Ще го прибера, преди да влезем в къщата.

— Няма да ни нападнат тук. Мястото е отдалечено и пусто.

— Ако мислиш, че ще поема дори незначителен риск с теб и детето, значи си изгубила ума си.

Знаеше, че се държи твърде покровителствено, но не можеше да направи нищо срещу това. Беше вампир, обвързан с любимата си жена, а тя беше *бременна*. На планетата имаше много малко по-агресивни и опасни неща. Наричаха се урагани и торнадо.

Бела се отказа да спори с него. Усмихна се и покри дланта му със своята.

— Всеки трябва да внимава какво си пожелава.

— Какво искаш да кажеш? — Когато стигнаха до вратата, той я бутна пред себе си и я защити с тялото си. Не му харесваше светлината, която обливаше верандата. Забелязваха се твърде лесно.

Изключи осветлението с ума си и тя се засмя.

— Винаги съм те искала за партньор.

Той я целуна отстрани по шията.

— Е, желанието ти се сбъдна. Дълбоко съм обвързан с теб. Много дълбоко.

Наведе се, за да удари по вратата с медното чукче, и тялото му се притисна в нейното. Тя издаде тих мъркащ звук и се потърка в него. Той замръзна.

О, боже. О... не, веднага се възбуди. Беше достатъчно тя само леко да полюшне бедра.

Вратата се отвори. Зи очакваше да види *доген* на прага, но там стоеше висока и стройна жена с бяла коса, дълга черна рокля и много диаманти.

Майката на Бела. Зи скри пистолета в кобура на кръста си и се увери, че двуредното му сако е закопчано до долу. След това постави склучените си длани пред ципа на панталона.

Бе се облякъл възможно най-консервативно. За първи път в живота си носеше костюм. И дори беше обул елегантни обувки. Искаше да облече поло, за да скрие татуировките на кръвен роб около врата си, но Бела не се беше съгласила. Предполагаше, че е права. Не можеше, а и не трябваше да крие какъв е бил. Независимо как бе облечен и въпреки че бе

член на братството, аристокрацията нямаше да го приеме. И то не само защото е бил кръвен роб, но и заради външния му вид. Бела обаче не се интересуваше от това. Нито той. Въпреки че щеше да се опита да бъде учтив заради семейството ѝ.

Тя пристъпи вътре.

— *Мамен.*

Двете се прегърнаха официално. Зи влезе, затвори вратата и се огледа. Обстановката беше богата и изискана, както подхождаше на едно аристократично семейство, но той не даваше и пукната пара за завесите и тапетите. Онова, което го заинтригува, бяха електродите по прозорците, захранвани с литиеви батерии. И лазерните датчици на вратите. И сензорите за движение по таваните. Отлично, наистина отлично.

Бела отстъпи назад. Беше скована в присъствието на майка си. Роклята и бижутата ѝ даваха ясно да се разбере, че е аристократка до мозъка на костите. А у представителите на тази класа имаше толкова топлина, колкото и в снежна пряспа.

— *Мамен*, това е Зейдист. Моят партньор.

Зи извика на помощ всичките си сили, за да издържи на погледа ѝ. Очите ѝ го обходиха от главата до петите. Веднъж. Два пъти... И, да, трети път.

Вечерта щеше да е наистина дълга.

Запита се дали майката знае, че дъщеря ѝ е бременна с детето му.

Тя пристъпи към него и той зачака да му подаде ръка. Но това не се случи. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Страхотно. Какво трябваше да направи сега?

Майка ѝ падна в краката му и елегантната ѝ черна рокля се надипли около скъпите му обувки.

— Благодаря ти, боецо. Благодаря ти, че доведе Бела у дома.

Зейдист я гледа втренчено около секунда. После се наведе и нежно я вдигна. Докато я държеше непохватно, гледаше Бела... на чието лице беше изписано неверие и изумление, сякаш наблюдаваше чудо.

Майка ѝ направи няколко крачки назад и внимателно попи сълзите си, а Бела прочисти гърлото си и попита:

— Къде е Ривендж?

— Тук съм.

Дълбокият му глас долетя от един тъмен ъгъл на стаята. Зейдист хвърли поглед вляво и видя огромен мъж с бастун...

По дяволите. О... по дяволите. Това не беше възможно.

Преподобния. Братът на Бела беше онзи наркодилър с прическа ирокез, наподобяваща гребен на петел, и виолетовите очи... Който, според Фюри, беше поне наполовина *симпат*.

Какъв кошмар! Братството беше длъжно да се погрижи той да напусне града. Вместо това Зи се канеше да стане член на семейството му. Дали Бела знаеше какъв е брат ѝ? Нямаше предвид само заниманията му с дрогата...

Зи я погледна. „Вероятно не“, или поне така му подсказваше инстинктът.

— Ривендж, това е... Зейдист — каза тя.

Зи отново отмести очи към брат ѝ. Погледът, с който му отвръщаше той, не трепваше, но под външното му спокойствие се долавяха същите чувства, които изпитваше и Зи. *Боже...* Как щеше да завърши всичко това?

— Рив? — прошепна Бела. — Хм... Зейдист?

Преподобния се усмихна студено.

— Е, ще се ожениш ли за сестра ми сега, след като си преспал с нея? Или това е просто посещение на вежливост?

Двете жени възкликнаха тихо и Зейдист усети как очите му замятаха мълнии. Прегърна многозначително Бела. Изпълваше го желание да оголи кучешките си зъби. Щеше да направи всичко възможно да не постави когото и да било в неудобно положение, но ако чуеше още някоя такава забележка, щеше да го измъкне навън и да го пребие заради това, че беше притеснил дамите.

Беше много горд със себе си, когато само изсъска тихо в отговор:

— Да, ще се оженим. И ако се държиш прилично, може би дори ще те поканим на церемонията. В противен случай отпадаш от списъка.

Очите на Преподобния просветнаха. Но после неочаквано той се засмя.

— Спокойно, братко. Просто искам да съм сигурен, че сестра ми е в добри ръце.

Подаде му ръка. Зейдист се пресегна и я стисна.

— Така е. Не се тревожи за това.

ЕПИЛОГ

Двадесет месеца по-късно...

О, какво мъчение. Тези тренировки щяха да го убият... Разбира се, искаше да стане член на братството или поне да бъде един от техните войници, но как въобще беше възможно да преживееш това?

Най-после занятията по ръкопашен бой приключиха. Новият кандидат, който съвсем скоро бе преминал през преобразяването си, беше останал без сили. Но не искаше да го показва. Като всички ученици изпитваше ужас и благоговение към своя учител — огромен белязан воин, член на Братството на черния кинжал. Много неща се говореха за него — че изяждал *лесърите*, след като ги убиел; че умъртвявал жени и от двете раси за забавление; че причинявал белезите си сам просто защото обичал болката... И че убивал кандидатите, ако допуснели грешка.

— Хайде под душовете — каза воинът и дълбокият му глас изпълни залата. — Автобусът ви чака. Ще продължим утре, точно в четири. Така че наспете се добре.

Ученикът се втурна навън и се отпусна под водната струя. Утешаваше го единствено фактът, че и другите от класа му се чувстваха по същия начин. Стояха под душа и едва премигнаха от изтощение.

Слава богу, че нямаше да му се наложи отново да застане върху тези сини постелки през следващите шестнайсет часа.

Но когато започна да се облича разбра, че е забравил горнището на анцуга си. Треперещ от страх, се втурна по коридора и се прокрадна в залата за тренировки...

И се закова на място.

Учителят налагаше боксовата круша и халките на зърната му проблясваха, докато краката му танцуваха около нея. *Мили боже...* Видя татуировките на кръвен роб и белези от удари с камшик по целия му гръб. Но как само се движеше! Притежаваше невероятна сила, гъвкавост и мощ. Беше смъртоносен.

Ученикът знаеше, че трябва да си тръгне, но не можеше да откъсне поглед от сцената. Не беше виждал нищо, което да се движи така бързо или да удря така силно като юмруците на този мъж. Изглежда всичко, което се говореше за него, беше истина. Той беше хладнокръвен убиец.

Вратата в другия край на залата се отвори и отекна бебешки плач. Юмруците на воина замръзнаха във въздуха. Обърна се, за да посрещне прекрасната жена, която държеше новородено, завито в розово одеяло. Лицето му омекна.

— Съжалявам, че те безпокоя — каза жената. — Но тя иска при татко си.

Воинът целуна жената, взе крехкото телце в мускулестите си ръце и го притисна към гърдите си. Малкото момиченце го прегърна през врата и веднага се успокои.

Воинът се обърна и изгледа спокойно новия кандидат.

— Автобусът ще пристигне скоро, синко. По-добре побързай.

После му намигна и се обърна. Прегърна жената с едната си ръка през кръста, притисна я към себе си и я целуна по устата.

Новакът гледаше втренчено гърба на воина и видя онова, което бе останало скрито при бързите му движения. Някои от белезите му бяха заличени от букви на древния език, които образуваха две думи.

Бела... И Нала.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.